C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Velinsky_Jaroslav-Zapisky_z_Garthu-Leonora.pdb

PDB Name: Velinsky - Zápisky z Garthu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.7.2008
Modification Date: 7.7.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Zápisky z Garthu / Leonora
je příběh o čase a sám je peripetiemi svého vzniku do času zakotven. Mohl totiž vznikat jenom někdy. Jeho první část pochází z doby vzepětí české sci-fi v druhé půlce šedesátých let a stala se pro nás knihou poněkud záhadnou. Vyšla v regionálním severočeském nakladatelství Dialog a ještě v době, kdy jsem psal Něco je jinak, znal jsem jen malou stopu po ní, anotační lístek z plzeňské městské knihovny.
Nu a teď máme v rukou knihu kompletní, doplněnou o Leonoru, její druhý díl.
Co všechno se udalo za posledních dvacet, za posledních deset, za posledních pět let!
Už to pomyšlení mi činí tuto knížku vzácnou.
Opět přichází ze severu, nečekaná, záhadná.
Nebudu se pokoušet o proroctví, že se stane legendou.
Budu pouze konstatovat: ona legendou je už teď.

Ondřej Neff

Jaroslav Velinský
Zápisky z Garthu / Leonora
KAPITÁN KID, spisovatelství a výroba knih v Libouchci, 1995
Číslo autorem podepsaného výtisku:

Jaroslav Velinský
Zápisky z Garthu / Leonora

Věnováno těm,
kteří četli tuto knihu, dřív než byla napsána;
těm, kteří ji žili, dřív než byla napsána;
a konečně těm, kteří ji čtou dnes.

© Jaroslav Velinský 1995

EDITOROVA PŘEDMLUVA
KE DRUHÉMU, ROZŠÍŘENÉMU VYDÁNÍ
Když jsem před dvaceti pěti lety vydal svůj literární přepis fragmentu příběhu p. Ranga Vietto pod názvem Zápisky z Garthu / Leonora, doufal jsem, že se přihlásí přímí účastníci či svědkové vylíčených událostí, které ne zcela a ne ve všech detailech souhlasí se skutečností, jakou známe. Leč po vydání Zápisků bylo dlouhá léta ticho.
Celou věc jsem časem pustil z hlavy; mnoho jsem cestoval, zúčastnil jsem se dokonce jako novinář expedice napříč solárním systémem, která trvala šest let. Ale to se netýká našeho příběhu.
Po návratu z expedice jsem třídil poštu, která se mí nashromáždila ve velkém množství; přitom jsem nalezl balíček, který na mou adresu v Metropoli došel těsně po odletu před šesti roky. Obsahoval značně potrhaný silný sešit ve tvrdých deskách, v němž chyběla zhruba polovina listů, a průvodní dopis, který uvádím v plném znění:

Vážený pane,

v roce 2073 jsem pracoval jako dispečer u linky těžkých mechanismů pro terénní úpravy. Při likvidaci starých budov v šesté čtvrti Garthu jsem nalezl sešit, který Vám posílám. Tehdy jsem ho uschoval, protože jsem se domníval, že jde o rukopis jakési napínavé povídky, a nevím, proč jsem ho nezahodil ani později, když jsem zjistil, že v něm chybí víc než polovina listů. Nakonec se dostal spolu s nějakými starými dopisy do nejspodnější zásuvky stolu a ležel tam řadu let.
Vaše kniha mi přišla do ruky teprve nedávno - a s potěšením (mohu říci, že i značně překvapen) jsem si přečetl to, co v sešitu chybí. Je to velice zajímavý příběh a všechna čest tomu, kdo ho vymyslel.
Protože si myslím, že Vás pokračování bude zajímat, dovoluji si poslat sešit na adresu nakladatele, který vydal Vaše Zápisky z Garthu.

Předpokládám, že Vám bude předán
S pozdravem
Vás Eric Werner

Ihned jsem porovnal listy, podle nichž jsem kdysi rekonstruoval příběh, který jsem nazval Zápisky z Garthu / Leonora, s rukopisem v sešitu. Je to bezesporu táž ruka a listy do sešitu zcela jistě patří. Použil jsem tedy stejné metody jako před pětadvaceti lety (beletristické zpracování) a předkládám veřejnosti spolu s reedicí první části Zápisků i pokračování příběhu včetně vlastních glos přímo v textu a Druhého důležitého dodatku, v němž jsem se pokusil najít vysvětlení popsaných skutečností. Je na čtenáři posoudit, jak dalece se mi to podařilo.
Pokud by někdo z majitelů prvního vydání postřehl drobné změny, které jsem v textu učinil, nechť je laskavě omluví. Jsem o čtvrt století starší, než jsem byl, když jsem pracoval na první beletristické verzi Zápisků, a v důsledku toho sám k sobě kritický upřesnil jsem některé údaje v Důležitém dodatku, aniž bych ovšem měnil jejich smysl.
Také ve svém podání příběhu Ranga Vietto jsem si dovolil pozměnit pár zcela nepodstatných drobností, které se mi dnes, po pětadvaceti letech, zdály neobratné, bombastické, ba i hloupé. Některé z nich byly dokonce nelogické; došlo k tomu zvlášť tam, kde byl originál málo čitelný a já musel rekonstruovat celé odstavce - navíc ve spěchu, protože nakladatel urgoval předání rukopisu.
Pokud se změn ve psaní některých slov týče, vznikly tím, že se od roku 2062 třikrát změnila pravidla VDJI (inter). Proto jsem oproti prvnímu vydání změnil název Conti-vize na Contivize ap. Taktéž jsem nahradil některá zastaralá slova jako nyní (teď), dříve (dřív), říci (říct), více (víc) etc. a zčásti zbavil text někdy neúnosných přechodníků. Ponechal jsem je pouze tam, kde byly jakýmkoli opisem nezastupitelné.
Opravil jsem také zastaralá velká začáteční písmena u některých jmen vlastních, např. Transvall (transvall), Shandy (shandy) ap. Zvláštním případem je psaní slova hjeld. Je třeba si uvědomit, že originál deníku R.V. není psán ve VDJI (inter), ale v angličtině. V té se názvy psaly s velkým začátečním písmenem (pokud se název skládal z více slov, pak u všech - např. Tuna Fishing Center). Jenomže autor není důsledný a v poslední třetině Zápisků, psané možná po delší pauze (ostatně se dá předpokládat, že rukopis vznikal řadu let, což lze vypozorovat i na stylu a slovníku, který je ve druhé části zřetelně vyspělejší), začíná zničehožnic psát hjeld s malým "h". Nevím, zda je to prostá nepozornost nebo úmysl. Měl jsem tedy na vybranou a přidržel se v obou částech díla současného způsobu psaní - s malým začátečním písmenem.
Závěrem děkuji panu Eriku Wernerovi, který už bohužel v Garthu nepracuje a jehož adresa mi není známa, za to, že nezahodil nalezený sešit, a že ho poslal mému nakladateli.
Metropol
únor 2087

Část první
ZÁPISKY Z GARTHU
1
Střídal jsem kytaru, banjo a mikrofon v exkluzivní vinárně na střeše hotelu Palmyra. Starosvětské a poněkud exoticky znící jméno Wein-bar se příliš nehodilo pro skleník s palmami a ultrafialovými zářiči, kde obsluhovaly nefalšované mulatky moderně chlapeckých postav, oděné do sporých, pestře zbarvených obleků z umělé trávy.
Před mýma očima večer co večer defiloval dav nadšených ctitelek, kterých jsem si nesměl všímat, zatímco za mými zády dělala stafáž čtyřčlenná skupina řinčících, bouchajících a hýkajících hulvátů, kterých jsem si všímat musel, protože si, nevím proč, tohle vybrali jako životní náplň. Já to dělal pro třicet šest decáků denně, které mi zajišťovalo moje jméno. Stačily mi bohatě k tomu, abych mohl dýchat, dobře se oblékat, skládat šlágry a nákladně odpočívat.
Hrál jsem denně od dvaceti do čtyřiadvaceti; ostatní hodiny byly moje, mohl jsem si s nimi dělat, co mě napadlo. Člověk s třiceti šesti decimy na ruku denně byl v Metropoli víc než dobře situovaný.
Je pravda, že jsem na absolventském koncertu před dvěma léty zahrál pátý klavírní lépe nežli Passini; on sám mi to řekl. Ale nikdo mi za to kromě diplomu a vavřínového salámu kolem krku nedal ani měďák. Nebylo divu, že jsem věnec daroval bytné, aby ho po částech zpracovala do svíčkové; diplom s balíkem not jsem zavřel do kufru pod postelí a nastoupil jsem s notnou dávkou sebedůvěry místo druhého kytaristy ve Wein-baru.
Ze začátku na mne vrčeli - nikdo z těch chlapů neměl ponětí o notách, kontrapunktu nebo převratech kvintakordů. Šéf bandu mě chtěl vystrnadit. Po dvou měsících praxe jsem mu dal přes hubu a ujal se vedení sám. Vyražený zub jsem mu stokrát nahradil, když jsem rok nato vyzpíval kontinentální Zlatou Lennonovu cenu, využívaje toho, co mě naučil Passini.
Dostali jsme s celým bandem řadu nabídek z Contivize. Odmítl jsem přes protesty celé skupiny. Nakonec se to vyplatilo. Návštěvnost v paláci Palmyra stoupla natolik, že bylo nutno přistavět ještě dvě křídla. Současně s tím stouply naše honoráře. Nebýt mě, nikdy by Palmyra nevypadala jako teď.
Zpíval jsem zásadně, co se mi chtělo. Zvykl jsem si dokonce na to, že jsem musel předstírat občasnou nechuť k publiku. Protože k životu hvězdy patří skandály, servírovalo mi vedení Palmyry ženské, posedlé mými posledními hity. Končilo to zhruba stejně: po půlnoci bláznivý výlet v elektromobilu, trochu ostudy v některé předem vybrané knajpě na okraji města; někdy to vyvrcholilo rvačkou s případným ctitelem oné dámy, jenž byl nenápadně upozorněn.
Oba druhý den obdrželi omluvný dopis (ředitelem osobně podepsaný) s přiloženým šekem, mně šly na konto tři stovky rizikových příplatků a noviny o mně psaly jako o mrtvém muži. Večer jsem se objevil v nabitém Weinu jakoby nic; moje popularita stoupla, s ní se zvedlo vstupné a tak to jelo stále dokola. Musel jsem jenom věnovat určitý čas boxu, aby mě rozzuření kavalíři svedených paniček nezabili. Naštěstí mi box nešel o nic hůř než muzika.

To, co jsem z denních příjmů nedokázal utratit, tvořilo spolu s honoráři za reklamní skandály základ slušného, stále vzrůstajícího kapitálu. Věřil jsem, že den, kdy mě nedokáže zaplatit nikdo na světě, není daleko. Už tehdy jsem na tom finančně nebyl o nic hůř, než moji zaměstnavatelé. Pracovní dobu jsem měl stejně dlouhou a stejně otravnou; navíc jsem proti nim měl výhodu, že jsem nemusel ve volném čase poslouchat své řvaní.
Den, který zavinil, že se všechno změnilo, probíhal normálně až do chvíle, kdy mě ředitel asi dvacet minut před čtyřiadvacátou osobně upozornil na ženu s fantasticky průsvitnýma očima. Řekl, že přiletěla s expedicí, která hledala půl roku zbytky nějakého meteoru v Moři mlh; byla ve Weinu naložená už tři dni - prý kvůli mně. Společně s ní seděl u stolu rozkynutý a holohlavý čtyřicátník, v uniformě majora od nákladních raket. Tihle lidé měli vždycky peněz jako šlupek.
V malé pauze před poslední sérií na dobrou noc mi ředitel podstrčil dvě stovky - prý abychom se neshodili.
Program mi byl jasný. Seberu měsíčňanku na parkovišti za hotelem. Za pár minut "objeví" major její zmizení, dostane tip od nějakého předem zaplaceného zevlouna, flinkajícího se kolem parkoviště a začne nás honit ve služebním vehiklu.
Vedle mého vozu byl připraven nenápadný otevřený montress, obsazený kameramany z Contivize a metropolitního tisku.
Nechal jsem poslední sérii na krku Riouxovi a sjel jsem výtahem dolů. U mého vozu se před objektivy rozchechtaných reportérů naparovalo asi šestnáctileté stvoření neobvykle bujných forem navlečené do kovbojských kalhot a předpotopní flanelové košile, hrající všemi barvami.
Contivize před časem zařadila v odpoledních dětských pořadech starou kopii kinematografické pohádky o hrdinných pastevcích krav, žijících na americkém Západě před sto třiceti léty. Vzbudilo to nečekanou reakci - velká část mládeže kolem patnácti let vytáhla ze skříní svých dědečků od molů prožrané blue jeans, padesát let staré strakaté košile a v ulicích prosazovala druhou renesanci kovbojů rvačkami a házením bouchacích kuliček. Říkali si poamericku kids a mezi dospělými se přes noc vynořil svérázný překlad - spratci. Jeden z nich, náhodou ženského pohlaví, si měl zřejmě přivydělat tím, že poštve na mou stopu sudovitého majora. Letmo jsem si povšiml vyzývavě vystrčených ňader, napínajících spratkovou mužskou košili.
Blýskla fleš.
"Jsem tady sám, idiote," řekl jsem na adresu nedočkavého fotografa a minul jsem vyzývavou dívku jako by byla vzduch. Nemohl jsem se zdržovat; měsíčňanka už uháněla výtahem za mnou - a pak všichni tihle placení lidé kolem té komedie mně lezli krkem. Vždycky. Naštěstí jsem na ně mohl klidně kašlat.
Spratek se nafoukl a s rukama v kapsách se odkolébal ke schodišti, kde se opřel o zábradlí a vytáhl cigaretu.
"Tranďáku, to jsou přebytky, co?" řekl jeden z reportérů.
"Každá jiná ženská by se s tím bála na ulici, aby ji nějaký profesor nestrčil do lihu," odpověděl mu jiný.
"Nebo aby ji ty druhé nelynčovaly," zachechtal se šofér montressu.
Vtom se otevřely dveře. Myslel jsem si, že je to očekávaná žena s průsvitnýma očima, vklouzl jsem rychle do vozu a dvířka nechal otevřená. Reportéři zahodili cigarety. Zaslechl jsem tiché bzučení kamery.
Místo měsíčňanky se vyvalil ze dveří kulaťoučký blonďák, kterého jsem si pamatoval z Weinu - býval tam denně.
Dívka se na něj povzbudivě ušklíbla a odlepila se od zábradlí. Domnívala se asi, že je to člověk, kterého má informovat.
"Tě prosím, vynech mě," řekl tlouštík, potřásaje hlavou, jako by mu natekla voda do ucha, "tuším, že cifra, udávající šířku mého mládeneckého lože je o mnoho nižší, než případný součet našich průměrů."
"Víš, co mně můžeš," odsekl spratek.
Z montressu se ozvalo čtyřhlasé zařičení.
Vtom ze dveří vyrazili čtyři giganti v uniformách měsíční raketové elity.
Došlo mi, že si měsíčňanka spletla výtah, čímž vydala svůj idol na pospas majorovi, který si sehnal posily. Tlouštík se spratkem zmizeli, jako by je odfoukl průvan.
Kamery se rozjely.
Vylezl jsem z auta, když ke mně připochodovali. Majora jsem poznal podle vyholené lebky. Bez řečí mi dal takovou ránu do žaludku, že na mě šly mrákoty. Přišli mě oddělat, blesklo mi hlavou.
Vtom jsem zaslechl příšerné vříškání. Odněkud se vynořil spratek a mávl rukou. Zazněla detonace a majorovi se zablýsklo na pleši. Zkameněl.
Jeden z jeho kolegů vrazil spratkovi pohlavek rukou, zvyklou na čtyřnásobné přetížení. Spratek upadl, ale nepřestal ječet.
Mezitím jsem se vzpamatoval natolik, že jsem dokázal nejbližšímu pilotovi podrazit nohy. Když dopadl, musely se hnout seismografy na celém kontinentu.
Dva zbylí se na mě vyřítili; kdosi jim skácel do cesty zkamenělého majora a táhl mě pryč. Vedle zařval silný automobilový motor. Najednou jsem ležel ve voze na klíně dvěma poplašeně kdákajícím dívkám. U volantu se někdo strašlivě smál. Ze všech stran skákali do rozjíždějícího se vozu pokřikující lidé; slyšel jsem i vítězné vřeštění spratka a několik praskavých výbuchů. Automobil zvyšoval rychlost.
Odněkud jsem začal neobvykle chraplavým hlasem zpívat Mustangy; byl to pitomý pocit, slyšet se tak najednou.
"On ještě provokuje," zařval v dálce tuří hlas raketového majora.
Křivdil mi, samozřejmě. Mlčel jsem jako ryba, zatímco se píseň linula z kapesního magnetofonu, který ve voze spustil na plné pecky. V dálce ještě zazářily výbojky kameramanů.
Masitý zátylek chlapíka, řídícího vůz, se mi najednou začal rozplývat před očima. Začala působit rána, kterou jsem dostal do žaludku. Zdálo se mi najednou, že se někam propadám; všechno zčernalo; vtom jsem ucítil bodnutí do předloktí.
"Za pár vteřin to bude dobré," řekl ženský hlas.

Sotva jsem se mátožně posadil, už mi někdo vrazil do ruky pero a moji fotografii.
A k tomu jsem dostal hroznou škytavku…

2

Před zuřivými kosmonauty jsem byl zachráněn dvěma dvojicemi, navštěvujícími pravidelně Wein-bar, které do toho zatáhl pohotový tlouštík. To on mě vstrčil do automobilu. Dílo zkázy dokonala dívka v dědečkových kalhotách.
Skandál, který rozvířily noviny a televize, málem položil ředitelství Palmyry. Potupený major žádal místo omluvného dopisu moji hlavu. Týden jsem nezpíval a nesměl na ulici. Zatímco mi běžela gáže a pod mými okny hlídkovala Pořádková policie, válel jsem se doma a četl noviny.
Hned druhý den po rvačce otiskl CONTINENTO na půl strany titulek: Bouchacími kuličkami proti měsíční elitě! V JUNIORWELTHU uveřejnili fotografii důstojníka fackujícího dívku v džínsech; pod to vysadili tučně jediný řádek: Kosmičtí hulváti v akci.
LAVORATOR se důtklivě tázal: Nevážíme si už dobyvatelů vesmíru? Titulek byl doplněn fotografií majora s explozí na pleši.
Snobský ARTIX otiskl úvahu pod názvem Pěstí proti kultuře - a městský večerník METROPOLITANBLAD vykřikoval svou zjednodušenou verzi: Oblíbený bard naší mládeže surově ztlučen opilými šoféry!!
Všechny listy bez rozdílu otiskly snímek spratka, malebně opřeného o můj vůz. Jenom v LAVORATORU dívce vyretušovali polovinu ňader. To mě pobavilo nejvíc. Bohužel jsem se nedověděl, kde bydlí. Při útěku před raketovými piloty jsem jí podepsal fotografii a dostal z ní jenom křestní jméno. Jakmile jsme zastavili, ze samých rozpaků utekla. Jmenovala se Rena.
Za týden našli na Měsíci rtuťové jezero, Lechowski nečekaně vyhrál Tourist Trophy a v kontinentální opeře uvedli Carmen, zpívanou v inter. Tímpádem se o mé rvačce s kosmonauty se přestalo psát.
Opět jsem se objevil ve Weinu; ctitelé mě tam donesli na ramenou. Palmyra zažila nával století a ředitel mi zvedl plat na čtyřicet.
U prvního stolu jsem zahlédl své zachránce; jenom dívka s bouchacími kuličkami chyběla - do Weinu neměli spratci přístup. Protože jsem tehdy z auta takřka utekl v důsledku té ostudné škytavky, cítil jsem se povinován pozvat celou společnost na sklenici. Po programu mě pozvali oni, celí šťastní, že se s nimi bavím. Jmenovali se Hedvika, Evelyna, Montgomery, Max a Jiří.
Spřátelili jsme se brzy a pěkných pár lahví to odneslo.
Montgomery byl onen plavovlasý tlouštík, který vedl útok na raketové piloty. Jeho specialitou byla sáhodlouhá souvětí, v nichž se nikdy nespletl. Exportním vzorkem jeho slovního bohatství byla věta, kterou před rvačkou odpálkoval spratka.
Jiří byl vysoký, dle poslední módy dohola ostříhaný švihák; chodil ve stříbrných nohavicích a tříčtvrteční košili s náběry, jaké nosili výtvarníci všech profesí. Na pravém zápěstí měl malého modrého skarabea. Později jsem se dozvěděl od Hedviky, že je to odznak jakéhosi klubu, jehož byl členem.
Evelyna, která k němu patřila, měla nakrátko ostříhané namodralé vlasy a veliké tmavé oči, v nichž stále mihotaly plaménky; připomínalo to kontrolky našeho elektrofonického zařízení ve Weinu. Štíhlé hrdlo, stejně jako paže vždy odhalené až k ramenům, měla porostlé světlými chloupky. Nohy skrývala v dlouhých, úzkých kalhotách.
Nejsympatičtější z nich byl Max, majitel osmimístného laminátového landroweru typu Transvall, v němž mě tehdy unesli. To on se přitom tak pekelně chechtal. Později se mi svěřil, že nemá rád lidi od měsíčních linek. Snad mu některý z nich někdy přebral ženskou. Na rozdíl od ztučnělého Montgomeryho a trochu zženštilého Jiřího působil Max dojmem mladého býčka. Kouřil cigarety bez filtrů, pohrdaje rizikem, které to s sebou neslo, neředil si gin vodou a dokonce si sám spravoval automobil.
Pro sympatie, které jsem k němu choval, jsem odolal svodům Hedviky. Tato dívka, uplatňující při každé příležitosti exkluzivní nohy v neuvěřitelně úzké sukni sahající sotva do poloviny stehen, ke mně vzplála nebezpečnými city ve chvíli, kdy mě Montgomery hodil po hlavě do jejího klína. Už tehdy mi řekla, že jsem roztomilý, i přes tu příšernou škytavku.
Přijela pro mne v poledne po oné seznamovací pitce Maxovým bourákem. Pozvala mě na malou rekreační projížďku, na kterou jsem se nachytal v důsledku její sukně, která se od včerejška podezřele zkrátila. Přesto jsem se k ní choval tak cudně, jak to vůbec vzhledem k mé pověsti šlo.
Vozila mě až do večera po mořském pobřeží, nastrkujíc mi kolena. Přitom dávala k lepšímu nesčetné klepy o ostatních členech party.
Nejdřív odkráglovala Evelynu.
"Ona je hotový umělecký maniak," řekla a přehodila nohu přes nohu, čímž její sukně málem ztratila význam.
"Nejdřív studovala muziku u Passiniho… Divím se dodneška, jak brzy jí došlo, že se marně snaží rozeznat bé od há. Potom vrhla svůj talent na jeviště. Vzpomínáte si na televizní inscenaci Byčkovových Dobyvatelů?"
Nevzpomínal jsem si. Večery jsem trávil ve Wein baru u mikrofonu.
"Hrála Viktorii, dokonce prý měla jakýsi úspěch," ušklíbla se Hedvika. "Alespoň to tvrdila - ona i její tatínek, který má takové společenské postavení, že tomu snad dokonce rozumí. Ale angažmá jí stejně neprodloužili. Víte, co dělá teď?"
"Kdyby dneska někteří lidé nedělali nic, zařadil bych ji možná mezi ně," řekl jsem, uvažuje o tom, kdy se konečně o něco zarazí okraj její sukně.
"Modeluje," řekla Hedvika, "dělá plastiky. Osvojila si sloh poloviny dvacátého století - tvrdí, že nejlíp odpovídá realistickému heroismu dneška."
"Cha-cha," udělal jsem na to.

"Vzniklo tím sugestivní umění, vy barbare," děla poučně Hedvika, vraštíc přísně své hezké, tmavé obočí. "Daleko to předčí dávno překonaná nesrozumitelná monstra."
Ač jsem v tomhle skutečný barbar, vytušil jsem, že tím Hedvika myslí dobu, která stavěla na hroby géniů pomníky, svařené z rezatého plechu.
"Mohl byste mi vytáhnout z kapsy cigaretu a dát mi ji do pusy?" zeptala se. "Víte, nemohu teď pustit řízení."
Kapsa s cigaretami jí nadouvala sukni na místě natolik choulostivém, že jsem raději vytáhl svoje pouzdro.
"Jste opravdu tak tvrdý?" otázala se dotčeně.
Nereagoval jsem raději na její přímost; zasunul jsem jí do úst jednu ze svých cigaret a připálil.
"I tak vám děkuji," řekla ironicky, když vyfoukla kouř do mřížky ventilace.
Už před chvílí jsme opustili pobřežní autostrádu. Transvall se tiše valil po šedivé pláži mírně zvlněné nízkými dunami. Severní vítr urovnal hladinu moře do dlouhých brázd. Tam, kde pláž končila, dopadala mezi lesknoucí se černé valouny bílá pěna s tichým pleskáním. Na jednom z balvanů seděl osamělý stařík, ohnutý skoro do pravého úhlu. Díval se na moře, šedivé a pusté pod ženoucími se potrhanými praporci mračen. Když jsme ho míjeli, ohlédl se a zahrozil za námi. Buď jsme ho vyrušili z meditací, nebo to byl hlídač.
"Ještě jsem vám neřekla, jak se Evelyna seznámila s Jiřím," pokračovala Hedvika. "To zavinil Montgomery, víte, on má všelijaké styky díky svému povolání."
"Co vlastně dělá ten rétorik?" přerušil jsem ji otázkou.
"Sedí někde na ředitelství něčeho - ale já se nikdy nezeptala čeho," pravila Hedvika. "Přijde prý do styku s mnoha důležitými činiteli."
"Jiří je důležitý činitel?"
"Dělá návrhy na reliéfní výzdobu celého sídliště Jih. To bylo něco pro Evelynu! Hned po půlnoci, sotva jste dozpíval Dobrou noc, drahoušku, museli jsme s Maxem odvézt Jiřího k Evelyně do ateliéru. Vysypali jsme je přede dveřmi a ujeli. Max je totiž alergický na jakékoli umění - mimo vašeho, samozřejmě."
"Děkuji," řekl jsem.
"To je bez debaty," řekla Hedvika a vrhla na mne okouzlující pohled zpod dlouhých řas. "Vy jste umělec! Jeden z největších za posledních sto padesát let!"
"Vjedete do moře," přerušil jsem její tirádu a dodal: "Za posledních sto padesát let znám ještě několik lepších - Dvořáka, Messiaena, Honnegera, Passiniho -"
Opravila mlčky směr vozu a chvíli se zamračeně dívala vpřed.
"Jak to dopadlo s Jiřím a Evelynou?" zeptal jsem se.
Nejdřív se přestala mračit; nakonec se na mě usmála.
"Evelyna myslí, že o tom houby víme. Jenže Jiří to druhý den vypravoval Montgomerymu. Od něj se to dověděl Max. Referoval mi o tom sice poněkud stručněji, ale přesto to stojí za vyprávění. Evelyna prý Jiřímu ukázala rozpracované dílo, které se mělo jmenovat Odpočinek po noční směně. Aby zvýšila působnost plastiky, použila pravé válendy. Když na ní do detailu přesně předváděla konečnou pózu zatím nedokončené ženské figury, navrhl Jiří, aby z toho udělala sousoší a přejmenovala to na Aktivní odpočinek. Evelynu prý uchvátila drsná realita motivu natolik, že s Jiřím pózovala na válendě až do rána."
Zeptal jsem se na výsledek.
Hedvika prohlásila, že tím Jiří obohatil Evelynin citový život a vlastní kapsu. "Teď spojili své síly a patlají se v urbanistice," dodala, otáčejíc vůz na širším úseku pláže. "Jinak pracují na té válendě, ale bez valných výsledků."
"Viděla jste něco z jejich tvorby?"
"Stála jsem Jiřímu modelem, když dělal Stroblinského náhrobek. Stroblinský si výslovně zakázal, aby mu postavili na hrob nějaký kus zrezavělé armatury. Svaz tu práci zadal Nowymu; ten to vrazil Jiřímu a pak se podepsal na dodací list. Stroblinskému teď stojí na hrobě okřídlená mramorová múza. Okolo jsou ty armatury. Jiří na tom dělal s nadšením, ačkoliv přitom nadával, že mám hubené nohy."
"Hm," řekl jsem na to, aniž bych tušil, co způsobím.
Hedvika naráz zastavila vůz a vyskočila na pláž. Nebylo mi jasné, zda se chce utopit, či zda zahlédla v písku truhlu s pirátským pokladem. Nešlo o jedno, ani o druhé. Uchopila oběma rukama spodní okraj sukně a naráz ji obrátila naruby. Neměla hubené nohy. Pod sukní měla něco podobného průhledné kravatě - poslední model dámského spodního prádla.
"Buďte laskavě objektivní," zavolala na mě a zaujala několik malebných postojů za sebou, abych si ji mohl prohlédnout ze všech stran.
"Mohu být jediný zaujatý," křikl jsem na ni z vozu. "Buď se hned obléknete a vlezete sem zpátky, nebo vás přejedu."
Poslechla.
"Vy jste opravdu barbar, když vás tohle vyvede z míry," řekla potěšeně a vůz se opět rozjel. "Před Jiřím jsem stála jen tak."
"Jiří je kumštýř."
"Nejde o profesi, ale o celkový pohled na věc," odsekla. "I vy jste kumštýř."
"Bývalý," pousmál jsem se. Jestlipak už moje někdejší bytná spotřebovala bobkový list, pomyslel jsem si přitom a pohlédl na hodinky. Za devadesát minut jsem měl zpívat.
Postřehla to a s povzdechem zrychlila. "Ještě jsem vám chtěla říct," podotkla, sledujíc pozorně cestu, "že Jiří s Evelynou budují někde v jakési divočině weekendhooz; Montgomery se s nimi vsadil o padesát lahví shandy, že to nebude o nic lepší, než ty příšerné budníky v Rekreurbs. Rozsoudit to má slavný muž a nevinné pachole. Otevření bude v sobotu. Doufám, že se ujmete funkce sudího."

"A pachole?" otázal jsem se zvědavě.
"To se stornuje," zasmála se. "S vámi bych to už nestihla."
Způsob, jakým komentovala situaci, byl přinejmenším neobvyklý. Líbilo se mi to. Hysterické ženské, které jsem unášel jejich milencům tři stovky za kus, mi otupily erotické vnímání svými pozérskými vášněmi. Byl jsem majetný a hýčkaný star, předváděl jsem fanfaronské rvačky, při nichž jsem hrdinsky rozbíjel nosy mužům, kteří za nic nemohli. Nebyl jsem prostě Romeo, ani Cyrano z Bergeracu. A Hedvika nebyla žádná Roxana.
"Zapomněla jste se zmínit o sobě," podotkl jsem, když transvall míjel první věžovité stavby na okraji Metropole.
"Já jsem mnohem jednodušší, než Evelyna," zasmála se. "Někdy pracuju až osm hodin denně. Mám poněkud předpotopní povolání - doktorka medicíny se tomu říkávalo. Teď jsem spíš opravářka. Pamatujete si na tu injekci?"
Vzpomněl jsem si na ženský hlas a na píchnutí v paži. Tak to Hedvika mi dala injekci!
"Teď bych vám asi měl poděkovat," řekl jsem.
"Nemáte zač," odpověděla. "Přišlo mi to právě vhod. Ďasa - ti lidé chodí jako ovce… Potřebovala jsem si něco vyzkoušet."
"Naštěstí se to osvědčilo," řekl jsem s poněkud vyděšeným úsměvem.
"To se pozná," ušklíbla se záhadně a odbočila na parkoviště za hotelem. Bylo plné lidí - spratků s notesy a tužkami, zamilovaných paniček, sběratelů autogramů, kratičkých sukní, ale Hedvika… Doktorka medicíny! Jestlipak má stejně krátký pracovní plášť, napadla mě směšná myšlenka.
"Prosím vás, až k výtahu," požádal jsem ji. "Nebo mě ušlapou."
Zajela dovnitř budovy.
"Musí vám to dělat dobře," řekla.
"Ani ne. Dobrou noc - a děkuju za projížďku s vyhlídkou."
"Nebuďte jedovatý," odsekla. "Dneska nahoru nejdu - a vůbec se asi do konce týdne neobjevím. Dělám na něčem. Ale v sobotu se u vás zastavím přes den, abychom se dohodli o tom weekendu. Ujednáno?"
Přikývl jsem.
Vycouvala z průjezdu, zamávala a odjela.
Dvacet minut nato jsem už potřetí opakoval Mustangy. Bylo pořádné dusno, na to že byl teprve květen.

3

V den, kdy jsem měl posoudit Evelynin weekendhooz, mě probudila Hedvika. S potěšením jsem konstatoval, že se zdánlivě nezadržitelný vzestup její sukně zastavil. Stejně už byla širší, než delší.
"Jedeme do Evelyniny chaty hned odpoledne," řekla tajemně. "Až ve čtyřiadvacet skončíte, sedněte si do toho svého pidižvíka. Budeme vás tam očekávat se slavobránou a ohňostrojem."
"Najdu vás podle skautských značek, že ano," kývl jsem potěšené. "Dáte si moka?"
"Nevím, co jsou to skautské značky," odsekla. "A na moka nemám čas. Kde máte garáž?"
Sjeli jsme liftem do suterénu. Hedvika zalezla do mého vozu s magnetomapou a začala se hrabat v automatickém řízení.
"Ne abyste na to sahal," řekla výhružně. "Do Weinu si to řiďte sám. Až skončíte se zpíváním, jenom zapnete automatiku a vůz vás doveze až na místo."
"Nevěděl jsem, že se vyznáte i v tomhle," poznamenal jsem.
"Pche," vyprskla a vsoukala se po čtyřech pod automat.
Raději jsem se odvrátil. Kdyby nenosila vůbec žádnou sukni, bylo by to možná lepší. Nakonec mě ještě požádala, abych jí otřel zamazané koleno; podal jsem jí mlčky papírový ručník.
"Máte proti mně něco?" zeptala se nešťastně, otírajíc si obě kolena skoro až do pasu.
"Až příliš málo," potěšil jsem ji.
"Tak tedy na shledanou zítra v nula padesát," řekla a usadila se v pohodlném křesle transvallu.
"Mám si vzít spací pytel?"
"Předpokládám, že máte dost tlustou kůži," ušklíbla se a odfičela. Bylo nula pět, když jsem naložil do vozu několik lahví shandy a zabouchl dvířka. Zapálil jsem si cigaretu a zapojil automatiku.
Vozík zabzučel a vydal se na svoji tajemnou pouť.
Za deset minut opustil město. Chvíli jel po autostrádě na Ostbay.
Potom odbočil v ostrém úhlu doprava.
Houpání na staré asfaltové silničce, místy lemované šedivými hranoly patníků, mě začalo uspávat. Otevřenou ventilací jsem cítil vůni kvetoucích stromů.
Světélko tříkolky, jedoucí v protisměru, jsem zahlédl pozdě. Automat sice okamžitě zastavil; narazil jsem hlavou do předního skla, které mě pružně odpérovalo zpět; řidič tříkolky ovšem nepočítal s automatickým řízením mého vozu a strhl řízení stranou. Silnička byla tak úzká, že jsme se nemohli vyhnout. Vozidlo měkce přeskočilo příkop a narazilo do stromu. Jeho světla zhasla.
Vypnul jsem automat, který chtěl okamžitě po zmizení překážky pokračovat v jízdě a vystoupil jsem.
Tříkolku řídila dívka; bezpečnostní zařízení ji v okamžiku nárazu obtočilo několika pružnými pásy. Zahlédl jsem džínsy a mužskou košili.
"Co jste to za prokletého greenhorna, že se hrabete prostředkem silnice? Ta vaše fordka se mi zatraceně nelíbí," prohlásila, když jsem přelezl příkop. "Nevíte, jak se dostanu z těch matrací?"
"S radostí vás zachráním," řekl jsem, "pokud mě nehodláte uvítat bouchacími kuličkami."
"Jé, to jste vy?" hlesla a vykulila oči.
Byla to Rena, můj známý spratek.

Vypustil jsem vzduch z pásů, které se automaticky sbalily. Prohlédl jsem zběžně vozítko. Vypadalo na to, že nepojede.
"Šemík zařval," komentovala to Rena.
"Koupím vám nového."
"Okej. Jenže babička se nedočká."
"Jedete k babičce?"
"Něco na způsob Červené Karkulky," kývla. "Kam jedete vy?"
"Nevím," řekl jsem popravdě. "Jestli chcete, vezmu vás s sebou."
Nerozmýšlela se. Vytáhla z tříkolky nepatrné zavazadlo a přestěhovala se do mého vozu. Zapnul jsem znova automat a opuštěný Šemík zmizel v dálce. Pohlédl jsem na hodiny a zkonstatoval, že mám dobrých dvacet minut zpoždění.
"Jedete na weekend?" zeptala se Rena.
"Na kolaudační řízení."
"To toho moc neužiju," vzdychla.
"Možná mnohem víc, než si myslíte," upokojil jsem ji.
"Já úplně šíleně zbožňuju Mustangy," přiznala se. "Vůbec, všichni kids vás milují. Měl byste nosit džínsy a kovbojský klobouk."
Sáhla si pod košili a něco tam chvíli upravovala. Napadlo mě, že se najednou ozve syčení a košile splaskne. Neubránil jsem se úsměvu.
"Co se smějete?" nasupila se. "Ty nafukovací chapadla mi rozštelovaly postroj."
"Obával jsem se, že jste sama nafukovací," řekl jsem s vážnou tváří.
"Sáhněte si," vyzvala mě podmračeně a vypjala hrudník.
Vedle Evelyny a Hedviky zřejmě existoval podivný druh dívek, o jehož existenci jsem neměl ponětí.
Sáhl jsem si - abych ji neurazil.
"V pořádku," řekl jsem.
"Tak vidíte."
Kdybych ji chtěl políbit, jistě by byla vyskočila za jízdy!
"Je to těžké, řídit takhle velký vůz?" zeptala se po chvilce.
"Nic to není," ujistil jsem ji. "Proti takovému transvallu je to šidítko."
"Já to zkusím, ano?"
Zašmidlala dojemně rukama.
V té chvíli jsem si vzpomněl, že mám naprogramované řízení.
"Nesahejte na to," vyhrkl jsem a hmátl jí po ruce.
Bylo pozdě. Smazala celý obvod automatického řidiče. Jeli jsme ke všem ďasům a vidina Evelynina weekendhoozu se rozplynula vniveč. Ujeli jsme ještě pár kilometrů - doufal jsem, že nás někde u silnice čekají. Nechal jsem řídit Renu; myslel jsem, že aspoň zná cestu.
V důsledku toho jsme skončili na břehu jezera, po jehož hladině se prohánějí mlžné fábory. Nad protějším břehem se tyčila vysoká, temná silueta zalesněné hory. Kolem skřehotaly žáby a staré smrky nad námi skláněly větve, jen po nás sáhnout.
Když jsme chtěli vycouvat, zabořili jsme se do bláta až po osy.
Vystoupili jsme z vozu do teplé květnové noci. Rena provinile mlčela.
"Nic si z toho nedělejte," řekl jsem. "Jednou můžete vyprávět vnoučatům, jak jste strávila noc v pralese ve společnosti slavného muže."
"Já to přece neudělala schválně," protestovala s pláčem na krajíčku. "Vy si myslíte, že jsem - že jsem na vás chtěla ušít nějakou boudu?"
Kdyby byla tušila, jak by to bylo snadné!
"Nebrečte," řekl jsem a podal jí svůj kapesník.
Vysmrkala se.
"Můžeme si tykat," navrhl jsem jí a uchopil ji za ruku, kterou mi vracela kapesník. "Říkejte mi Rangu. Momentální situace smazala věkové rozdíly."
Podívala se na mě nedůvěřivě.
"Já jsem ale úplně blbá holka," zašeptala. "Přece bych si s váma nemohla -"
"Víte jistě, že já také nejsem úplně blbý?" řekl jsem a vzal ji za ramena.
Sklonila hlavu a couvla.
"Ty, Rangu - já si to rozmyslím, jo?"
"Za pět minut kývneš, nebo ti napohlavkuju," zasmál jsem se. Obrátil jsem se tváří k jezeru. Jeho hladina byla černá a mrtvá. Obloha se zatáhla špinavými, jakoby petrolejovými mračny. Podél břehu, porostlého těžce vonícími trávami, čněly z vody zčernalé pařáty naplavených větví. Někde na protější straně jezera se nepravidelně ozýval hlas neznámého ptáka. Cosi hluše tlesklo o temnou vodní plochu. Najednou jsem viděl spoustu věcí, slyšel plno zvuků a cítil neznámo. Úplně blbá holka mi dala nahlédnout do smaragdové tabule, popsané hůlkovým písmem jako slabikář.
Vtom se ve tmě ozvaly hlasy.
Zavolal jsem.
Někdo mi odpověděl.
Pak se mezi stromy vynořila světla. V jejich nazelenalé, mihotavé záři, která vrhla na zrcadlo jezera můj obrovitý stín, jsem poznal Hedviku a Maxe.
"Nepovídala jsem vám, abyste na to nesahal?" řekla Hedvika vyčítavě. "Kdybychom vás byli nezahlédli shora, jak

ujíždíte pořád pryč, mohl jste tady přenocovat a uhnat si pořádné nachlazení."
"Ani jsem se toho nedotkl," zapřísahal jsem se. "To má na svědomí tuhleta Červená Karkulka."
"Hrome," řekl Max a posvítil si na Renu, "to je přece Vycpaný Kid?! Vítej, cizinče!"
Hedvika se na mě podívala tázavě a snad i poněkud rozmrzele.
"Jakýpak Vycpaný Kid," zasmál jsem se. "Přivezl jsem vám to nevinné pachole!"
Rena v té chvíli vypadala, že se znova rozbrečí.
"Tenhle pán ti ukáže transvall ze všech transvallů nejtransvallovatější," řekl jsem jí. "Říkej mu Max - Maxi, to je Rena. Rozšvihal jsem jí po cestě Šemíka. Neškodilo by naučit ji řídit."
"S radostí," kývl Max. "Tohle je Hedvika."
Hedvika potřásla Reně pravicí. Zdálo se, že se s ní už smířila.
"Má vrozené nadání," řekl jsem Maxovi.
"Pozoruju," odpověděl.
Nebylo mi jasné, co tím myslí.
"Nepůjdeme…?!" řekla Hedvika.
Vyrazili jsme do lesa. Max svítil Reně, přede mnou šla s lampou Hedvika. Pozoroval jsem temné siluety jejích nohou kupodivu lhostejně a litoval jsem, že nás našli tak brzy.
"Slavnostní zahájení je vaší vinou v pekle," postěžovala si, ohlížejíc se na mě přes rameno.
Nápodobně, pomyslel jsem si.
"Když jste v nula padesát nepřijel, propadl Montgomery skepsi a začal chlastat," dodala Hedvika.
"Měla jste mu píchnout injekci," odpověděl jsem, vyhýbaje se černému pařezu. "A co naši stavitelé?"
"Předpokládám, že hledají další neobvyklé řešení své válendové kompozice," pravila Hedvika. "Ten barák nutí tvořit i vyložené antitalenty."
"Hodně umění?"
"Hodně válend," odvětila. "Jedna větší než druhá." Šlápl jsem do jakési bažiny. Vytáhl jsem nohu s ohavným mlasknutím, abych se vzápětí přerazil o větev, která tam zřejmě ležela kvůli tomu.
"Musíme víc doleva," řekla Hedvika a vrhla mi kužel světla pod nohy.
"Ale Max jde doprava," namítl jsem. "Podívejte se, jak je daleko."
"Bere to zkratkou," kývla, aniž se ohlédla. "Ta vaše žába na to má obutí. Já vás povedu po schodech, nebo se uplácáme v blátě."
Nechápal jsem, jaké by v tomhle lese mohly být schody. Spíš bych byl věřil, že potkáme medvěda, nebo že z vody vyleze krokodýl. Světélko Maxovy svítilny se ztrácelo mezi stromy. Sledoval jsem Hedviku, abych nezůstal v neznámém lese potmě. Najednou stromy prořídly.
Ocitli jsme se na palouku, porostlém hustými polštáři mechu. Proti obloze se rýsovaly hlavice štíhlých, kamenných sloupů, sestupujících do jezera. Zdály se být nižší a nižší, poslední z nich mizely pod hladinou asi třicet metrů od břehu. Směrem od jezera přecházela kolonáda v lem bílého schodiště, které stoupalo na vrchol nevysokého návrší, kde se ztrácelo ve stínu převislých větví smrků. U jednoho ze sloupů, stojících ve vodě byla připoutána černá veslice. Ležela nehybně na temné hladině a zdvíhala výhružně k nebi vyklenutou příď s dračí hlavou na špici.
Hedvika zhasla svítilnu a zastavila se.
"Proboha," hlesl jsem vyjeveně. "Co je to? Lunapark?"
"To je Evelynin přístav," odvětila Hedvika. "Myslíte, že je to špatné?"
"Ne - nemyslím," zavrtěl jsem hlavou. "Je to monumentální; možná trochu studené, řekl bych - a hlavně falešné."
"Jenom to neříkejte Evelyně, ohromně si na tom zakládá. Říkala něco o sladění architektury s exteriérem a podobné nesmysly. Stálo to hrůzu peněz."
"Ta loď je pravá?"
"Pochopitelně," kývla Hedvika. "Všechno je pravé. Mech je ovšem daleko nejlepší. Nesedneme si?"
"Proč ne," řekl jsem. "Už chvíli mám chuť na cigaretu… Jaké je tady dno?"
Zdálo se, že přijde déšť. Po dešti bývá nejlepší koupání.
Hedvika malebně rozložila nohy po mechu. "Dno…? To opravdu nevím," pokrčila rameny.
"Tak abychom snad šli," řekl jsem nejapně. Na to, abych neviděl její nohy, byla až příliš světlá noc - kupodivu i přes zamračené nebe.
Někde v dálce zahřmělo. Vzpomněl jsem si na Renu, jak asi s vykulenýma očima prolézá Maxův bourák. Její lhůta se nečekaně prodloužila.
Chvíli jsem se díval na jezero.
"Proč jsem vám protivná, Rangu?" zeptala se nečekaně Hedvika.
"Nikdy jsem vám nic takového neřekl," odpověděl jsem a zahodil zbytek cigarety do vody. Ozvalo se tiché syknutí.
"Asi jsem špatně formulovala otázku.".
"Nejsem blbý."
Vzpomněl jsem si, že jsem před chvílí jiné dívce tvrdil opak.
"Co se známe, děláte všechno pro to, abych si myslela, že blbý jste," řekla. "Přesto se mi díváte na nohy jako hladový faun."
"Co na tom?"
Zabzučel komár. V křoví na okraji mýtiny se tiše vznesla světluška. Opisovala ve tmě spirály, větší a větší. Vtom zhasla.
"Rangu," řekla vztekle Hedvika, "oč jsem horší, než ty vaše paničky?"
"Budu poslouchat, budete-li mluvit rozumně," přerušil jsem ji a zapálil si novou cigaretu. Nabídl jsem jí také.

Vzala si. Několikrát mohutně zatáhla a řekla s úšklebkem:
"Herečka jsem opravdu prabídná. Proti vám mám nervy nadranc - udělala jsem ze sebe většího blázna, než jakého bych byla schopna udělat z vás. Buďme tedy věcní."
"Zdá se, že se konečně vymáčknete."
"Moje povolání znáte," pokračovala. "Dovolte, abych to upřesnila. Zabývám se výzkumem na poli antikoncepce. Víte snad, že dosavadní výsledky jsou přinejmenším diskutabilní. Lidi nedonutíte, aby pravidelně brali prášky. Nebo aby si kazili soužití nějakými mechanismy. Ostatně, tahle stoletá problematika je vám jistě známá."
Přikývl jsem, ale nebylo mi jasné, proč mám na palouku mezi kamennými sloupy, poblíž černé, nehybné galéry s dračí hlavou poslouchat přednášku o antikoncepci.
"Experimentovala jsem řadu let se vším možným," vysvětlovala. "Nakonec jsem objevila originální a přitom velice jednoduchou metodu. Naprosto neškodná látka se vpraví do organismu muže libovolnou cestou. Druhou složku látky dostane jeho partnerka. Nepůsobí to na erekci, průběh coitu, na nic. Všechno je normální. Jenom ejakulát je neškodný. Přitom to platí jen pro tyto dva jedince - neomezenou dobu, dokud to jiným preparátem nezrušíte. Ten už mám také."
"To je sice velmi hezké," souhlasil jsem. "Jenže já nechápu -"
"Prosím vás," přerušila mě netrpělivě. "Potřebuju experimentovat, rozumíte? Objevitel původu spavé nemoci se také nechal pokousat mouchou tse-tse. Myslela jsem, že na mne zaberete, jako na kteroukoliv jinou ženskou; vy jste si přece nikdy nevybíral, že? Zdá se, že to nevyšlo přirozenou cestou; pokusme se to tedy vyřešit aspoň technicky. Usnadním vám to, jak to bude možné."
Odhodila tříčtvrteční gueenrock; ozvalo se krátké zabzučení zipu a sukně jí sjela z boků. Pečlivě ji složila na mech, stejně jako blůzu, kterou svlékla i se spodním prádlem. Nakonec odkopla tu průsvitnou věc, kterou nosila pod sukní. Přistoupila ke mně, velice krásná a přesto ani trochu k pomilování.
"Buďte tak laskav, Rangu, odložte si," řekla docela klidně. "Košili si můžete samozřejmě nechat. Dovolíte -"
"Lituju, nejsem moucha tse-tse," odpověděl jsem, přemáhaje se, abych jí jednu pořádnou nevrazil, "žádný prevít do mě nenacpete; oblékněte se a mažte za Maxem, než vám na ten nahý zadek udělám jelita."
"Bože, nebuďte tak tupý," řekla, hledajíc něco v kapse odloženého guenrocku. "Co myslíte, že jsem do vás píchla tehdy v autě? Max tohle všechno ví. S ním to vyzkoušet nemohu, protože jednou dostal vysokou dávku záření - rozumíte, je neplodný. A potom - nechci to zadarmo. Tohle přece platí výzkumák."
Během posledních slov se v její ruce objevil balíček stovek v plastikovém obalu - nových, přímo z tiskárny.
Peníze, které mi ukládala na konto Palmyra, byly docela stejné. Existoval vůbec na světě někdo vhodnější pro tuhle úlohu?
"Vezměte si to, prosím. Nahoře mi jenom podepíšete kvitanci. Myslím, že se za to mnoho nenadřete - ostatně to není účel. Jde jen o normální coitus"
Uchopil jsem ji kolem pasu a přitiskl ji k sobě.
"Jenom, prosím vás, nehrajte nějaká vášnivá objetí," podotkla.
"Čerta objetí," zavrčel jsem. "Jestli do mě okamžitě nevrazíte ten přerušovací preparát, polámu vám kosti."
"Nešaškujte… Pusťte, vy blázne!"
Myslel jsem to smrtelně vážně a Hedvice to kupodivu došlo. Nechala mě polknout dvě bílé kapsle.
"Proč jste tak pitomě nedůtklivý?" vztekala se při tom.
Nemohl jsem jí vypravovat, jak jsem si začal tykat s obyčejnou, blbou holkou.
V té chvíli se spustil teplý déšť a nebesa se otevřela s rachotem hromu.
"Jestli ten přerušovač nezabere, nebudu už s vámi nikdy moct mít děti," zavolal jsem ze schodiště na Hedviku, která se s klením spěšně oblékala. "Naštěstí jsem na nic takového nikdy nepomýšlel; bylo mi jich už předem líto."
"Jste sprostý," křikla za mnou.
Ale to už jsem se rozběhl vzhůru.
Do největšího úhlu mých nohou se vešly tři schody. Hnal jsem se, jako bych se bál, že mě déšť pohltí. Mokré vlasy mi padaly do očí a voda mi stékala po zádech. Nade mnou kdosi neviditelný rozehrál plamenné divadlo jarní bouře.
Hedvika zůstala někde vzadu; nemyslel jsem na ni. Najednou jsem měl pocit něčeho zlověstného. Všecko tu bylo zrůdné - kamenné sloupy; nesmyslné schodiště vedoucí pustým nočním lesem někam vzhůru, na vrchol kopce; konečně i Hedvika, balík peněz a já.
Schodiště skončilo. Proběhl jsem kamennou branou s dokořán otevřenou mříží. Podél pískem vysypané cesty stály mlčící postavy; thermodur, z kterého byly slepeny, se tvářil jako pískovec. Kozonoh s píšťalou; kentauři; sfingy; draci, skřeti a trollové; špalír oblud postavený sem Evelynou příchozím na uvítanou.
Zahlédl jsem světlo.
Mířil jsem k němu lesíkem vysokých tamaryšků rozsázených do nesmyslných křivek. Bylo třeba stovky kroků na desetimetrovou vzdálenost, aniž by přitom chodec věděl, kam vlastně jde.
Konečně se objevil dům. Neudivilo mě, že je to vlastně stará hřbitovní kaple. Svítilo v ní jediné okno; barevná skla, zasazená do olova, tvořila příšernou tvář - tehdy jsem nevěděl, že ji už kdysi dávno namaloval Jeroným Bosch v některé ze svých apokalyptických vidin.
Zabušil jsem na těžká, okovaná vrata železným klepadlem. Ještě dnes mám v paměti jeho tvar, barvu, váhu. Cítím v dlani jeho oblýskané hrany, nalakované deštěm, který šuměl v korunách stromů a bubnoval na střechu kaple bublavé staccato. Všechno bylo živé a poznatelné; jen já si v tom připadal jako výplod vlastních mdlob.
Na moje bušení nikdo neodpovídal.
Okno němě svítilo do tmy a rozbouřená nebesa žíhaná blesky připomínala černý mramor.
Najednou jsem zaslechl kroky v trávě a zahlédl malou jiskérku. To se přes trávník blížil Max v koženém plášti, skrývající

v dlani zapálenou cigaretu.
"Kde máš nevěstu?" řekl s divnou bodrostí. Poznal jsem, že pil. A vzpomněl jsem si, co říkala Hedvika.
Max všechno ví.
V jeho očích jsme si teď rovni, marní rozsévači neškodných ejakulátů. Čas mezi námi ztratil význam.
"Maxi, kde je Rena?" zeptal jsem se místo odpovědi.
"Nemůže se toho nabažit," zachechtal se. "Ukazoval jsem jí bourák a učil ji s tím zacházet. No - nadání, to teda má. Jenom by mě náramně zajímalo, podle čeho jsi to poznal!"
Dýchl mi zblízka do tváře oblak výparů shandy.
Za krajními stromy, kus za domem, svítila okna transvallu.
Vyhnul jsem se Maxovi, který mě chtěl zadržet s neodbytností opilce.
Uvnitř vozu řval magnetofon. Když jsem otevřel dvířka, ucítil jsem opět nakyslý pach alkoholu.
Na sedadle vedle volantu se rozvalovala Rena, rozcuchaná a bosá. Podívala se na mě očima, které jsem neznal.
"Uhni," řekla.
Couvl jsem jako natahovací panáček.
Vystoupila z vozu a klopýtla. Když jsem jí chtěl pomoci, ohnala se po mně a něco polohlasně zabručela. Udělala několik kymácivých kroků a její chodidla vytlačovala z mechu crčivé praménky. Pak se opřela dlaněmi o mokrý laminát karosérie, kňučíc jako nakopnuté štěně. Vlasy jí visely do obličeje a nohavice nedopnutých kalhot se jí varhanily kolem kotníků.
Šel jsem pomalu zpět.
U dveří kaple stáli Max a Hedvika. Z barevného okna vyletělo něco velikého a stříbrného, dopadlo to do trávy a Hedvika se sehnula, aby to našla. Shora na ni pokřikovali Jiří s Evelynou. Nikdo z nich mě neviděl.
Minul jsem dům v komíhavém světle blesků a začal pomalu sestupovat k jezeru. Na schodišti jsem zakopl o balíček Hedvičiných stovek. Sebral jsem je a zastrčil do kapsy. Zítra jí je pošlu po číšníkovi, řekl jsem si. A šel jsem dál, dolů, dolů a stále dolů. Nikdo mi jinou cestu neukázal.

4

Sestoupil jsem po schodišti na palouk, rozhodnut, že vyhledám svůj vůz, pokusím se ho vyprostit z bahna a odjedu ke všem čertům. Nemělo smysl namlouvat si těžký duševní otřes. Hedviky a Reny budou zřejmě existovat vždy, nezávisle na mém osobním názoru. Považoval jsem Renu za nevinné pachole a Hedviku za cynika. Nebylo tomu tak, ale stejného omylu bych se byl dopustil, kdybych se domníval, že je tomu opačně. Moje místo je ve Wein-baru. Modla nemá co dělat mezi lidmi.
Na palouku se bělal kousek Hedvičina prádla. Zvedl jsem ten hadříček, průsvitný a mokrý; chtěl jsem ho pověsit na větev. Potom jsem si to rozmyslel; v okamžité touze shodit nabubřelou mystiku Evelynina vikingského přístavu jsem vstoupil na palubu černé galéry.
Byla to jen skořepina z laminátu. Dračí hlava na přídi byla odlita podle nějakého chrliče. Po celé délce lodi se táhl slepený šev, vzbuzující představu dětského plaváčka. Ve dne to lodní monstrum muselo vypadat dost směšně, zvlášť na skutečném jezeře.
Uvázal jsem hadřík drakovi na hlavu. Získal vzhled mé staré bytné z dob studií. Trochu mě to vzpružilo.
Déšť už před chvílí ustal. I bouře slabě doznívala, mručíc neškodně někde za vrcholem kopce. Mraky se začaly rozbíhat od neznámého středu.
Uvědomil jsem si, že nemám svítilnu. Bahnitá lesní cesta bude po dešti ještě horší. Navíc jsem ji ani trochu neznal.
Odvázal jsem tedy loď, zalovil bidlem ve vodě a odpíchl. Voda zašplouchala a bárka tiše vyplula do tmy.
Poháněl jsem ji těsně podél břehu s vědomím, že vůz není dál, než pár stovek metrů. Nemýlil jsem se. Když jsem obeplul táhlý, rákosím zarostlý poloostrov, spatřil jsem za naplaveným dřívím temnou krabici svého elektromobilu. Při pohledu od jezera sice místo vyhlíželo jinak, ale nebylo pravděpodobné, že by na břehu stálo víc zabořených osobních vozidel.
Vtom jsem zaslechl klapnutí dvířek a na břehu bliklo slabé světélko.
"Ahoj, loď," vykřikl jasně znějící hlas, znásobený ozvěnou.
"Haló," zvolal jsem. "To je váš vůz?"
"Bohužel," odpověděla temná postava kohosi neznámého. "Není to můj vůz. Jak se, prosím, jmenuje vaše galéra?"
"Paní Urbanová," řekl jsem a konečně se propletl mezi větvemi, čnějícími z vody. "Jak jste se sem dostala, pěšky?"
"Tak i onak," přiznala se.
Byla to dívka. Ve tmě, kterou sotva prosvítaly obrysy věcí, jsem si všiml její výšky. Byla mnohem větší než Hedvika či Evelyna. Zdálo se mi, že má kalhoty pod kolena a sandály. V něčem byla zahalena - poznal jsem jednu ze svých cestovních přikrývek.
"Býval tady převozník," vzdychla.
"To byl můj dědeček," řekl jsem. "Přebral jsem to po něm."
"Výborně, už tady sedím půl hodiny. Nevíte, čí je to vůz? Vypůjčila jsem si z něj deku."
Pokrčil jsem rameny. "Majitel si nejspíš někam odskočil," prohlásil jsem. "Chcete na druhou stranu?"
Vrátila přikrývku do vozu a podala mi dvě nevelká zavazadla. Jedno z nich byla kytara v pouzdře ze starého, hrubého plátna. Uložil jsem ji spolu s cestovní kabelou do klenuté přídě a pomohl dívce do lodi. Šlápla přitom do bláta. Stát se to mně, klel bych. Ona zula střevíc, omyla ho ve vodě a položila na sedačku. Potom několikrát zašplíchala nohou v jezeře.
"Dobré je to," řekla.
Odpíchl jsem loď bidlem od břehu. Najednou jsem měl dobrou náladu. Dalo se předpokládat, že mě za chvíli pozná a sesype se jako všechny. Do třetice všeho dobrého… V lodi byla podlážka z pružného pěnoplastiku. Praktická Evelyna!

Bidlo brzy nestačilo. Vytáhl jsem je z vody a usedl k veslům. Byla to zřejmě velice špatná vesla. Přesto jsme se zvolna sunuli po hladině mrtvé vody, stále dál od mého opuštěného vozidla. "Jedete na výlet?" pokusil jsem se o konverzaci.
"Za jedním známým," odvětila. "Jak se vám tahle práce zamlouvá?"
"Není to nejhorší - v sezóně tu bývá obstojný výdělek."
"Nenudíte se?"
"Hlavně v noci… Věřila byste, že takhle kolem půlnoci někdy nechytím ani jedno rito? Nehledě k absolutnímu nedostatku kulturního vyžití."
"Bydlíte ve Swarrogu?"
V životě jsem neslyšel jméno Swarrog. Byla to snad nějaká vesnice. Ohlédl jsem se přes rameno. Ne, žádné světlo. Jenom pustý, smrkový les.
"Bydlím na břehu," řekl jsem. "Mám tam jeskyni."
"Dovedu si to představit," zasmála se, "Vydlabal jste si ji dlátem do žulové stěny. Živíte se kořínky a hlídá vás tříhlavý pes s ohnivýma očima."
"Vy mi nevěříte?"
"Možná, že bydlíte v jeskyni," připustila, "ale nikdy jste nedělal převozníka tady na Swarrogzee. Celou dobu, co veslujete, jste si nevšiml, že máte vesla obráceně."
"Dobře, lhal jsem a omlouvám se za to," řekl jsem kajícně a pokusil se přitom uvést vesla do správné polohy. "Ve skutečnosti jsem major od měsíčních nákladních raket na dovolené. Vždycky jsem byl trochu výstřední… Teď se bavím nočními jízdami v téhle košatině. Opravdu mě nikdy nenapadlo, že ta vesla mají být opačně. Chápejte, při mém řemesle -"
"Znáte Měsíční léčebný ústav?"
Měl jsem dojem, že jsem někde na zadní straně výstřižku o jednom z mých skandálů četl o léčebně, kde dořešili likvidaci rakovinných nádorů. Byly v tom nějaké paprsky, kombinované ještě s něčím, čemu jsem nerozuměl. Proč jsem se raději nevydával za malíře! Ti přece bývají praštění!!
"Jednou jsem tam zašel," snoval jsem další obludnou lež. "Pracuje tam můj známý."
"Dobrý známý?"
"Spolužák. Kdysi jsem mu napovídal při biologii. Býval jsem hrozný šprt." Chvíli jsme mlčeli. Míchal jsem vodu a temný břeh za zádí byl stále nezřetelnější. Zdálo se mi, že dívka usilovně přemýšlí.
"Ta kytara je vaše?" přerušil jsem mlčení nejapnou otázkou. ,
"Prosím?!" vytrhla se z myšlenek. "Ach tak, kytara… Po dědečkovi. Zamlada trampoval."
Nebylo mi docela jasné, co to bylo trampování. Spojoval jsem si to nějak s potřeštěnými spratky v džínsech.
"Víte co?" navrhl jsem dívce. "Zahrajte mi něco jako honorář za převoz."
"Moc toho neumím," řekla. "Modernu vůbec žádnou a repertoár jsem také zdědila."
"Toho vůbec nelitujte. Moderna je pro kočku. Většinou se to nedá poslouchat."
Podal jsem jí kytaru. Vytáhla ji z pouzdra, které si složila pod sebe.
"Máte zmoklá sedátka," podotkla přitom.
Seděl jsem také ve vodě, ale jak jsem byl promoklý, nepozoroval jsem to.
"Já ale neumím hrát," opakovala.
"Kdybyste slyšela, jakou hudbou se bavíme na Měsíci," povzdychl jsem.
Začala tiše brnkat. Neposlouchal jsem. Poháněl jsem loď přes jezero a před očima mi běžel dnešní den. Jenom pomalu se do mých myšlenek začala prodírat zvláštní slova zpívaná za doprovodu drnčivé staré kytary. Nejdřív jsem si všiml dívčina příjemného neškoleného hlasu. Teprve potom jsem si uvědomil obsah písně.

Zelený příval vod, sladší nad hořké trnky,
skrz naskrz prosákl můj pochroumaný vrak
a rozbil kormidlo a smýval ze mne skvrnky
po mořské nemoci, jež zkalila mi zrak.
Mne, zabloudilou loď, vrženou za vichřice
do vzduchu bez ptactva za gigantický plot,
mne nezachrání víc záchranná plachetnice
můj trup je opilý přívaly slaných vod…

Dnes často vzpomínám na onen okamžik; obrys dívky lpěl na šedočerném pozadí oblohy jako stínový obrázek a vesla lehce pleskala o vodní hladinu, na níž se za lodí táhl lesklý nerovný pruh.

Dnes často vzpomínám na onen okamžik...
Dělo se se mnou něco neobvyklého, styděl jsem se v duchu za kalkulace se svou popularitou a Evelyniným pěnoplastikem. Najednou mi bylo jasné, že tahle dívka se nesesype. A text její písně, k neuvěření podobný mým neuvědomělým hnutím mysli, mi nabízel řešení.

A toužím po stružce,
kde za nizoučkým houštím
se šťastně prohání pár dětských košilek,
jsem v duchu hošíkem

a dřepě s nimi pouštím
lodičku z papíru, křehkou jak motýlek.
A zalit tříští vln
a jejich pyšných krajek
už nechci závodit s kupčíky z Bostonu,
už nechci proplouvat
flotilou pestrých vlajek
a plavat před strašným pohledem pontonů!"

Tehdy se před mýma očima poodhrnula opona a poprvé jsem zahlédl plachetní loď hnanou noordenem po rozbouřených vlnách k Severnímu mysu. "Vidíte, že je to se mnou mizerné," poznamenala dívka, když doznělo poslední tremolové "g" na prázdné struně.
"Máte popraskané vinutí na tom géčku," vylétlo mi z úst. "A měla byste to hrát o tón níž."
"Že se nestydíte nechat mě hrát, když se v tom vyznáte líp."
"Kdo dělal ten text?" zeptal jsem se.
"Arthur Rimbaud," odpověděla. "Neznám to celé."
"Miluje moře, ne?"
"Už dávno umřel. Literáti často milovali moře. Ibsen, Hauptmann. Nebo Jeffers. Postavil si na pobřeží věž, do které tloukly vichřice. Psal tam."
"Svým způsobem šťastný člověk."
"Možná. Vlastně - nevím. Všichni něco hledali. Ani jeden z nich neřekl, zda to našel. Ibsenův Peer Gynt hledal celý život."
"Peera Gynta znám," řekl jsem. "Od Edwarda Griega."
"Zapomenutá věc," řekla. "Ráno u moře, Ve sluji krále hor, Solvejžina píseň… Pro dnešní dobu je to asi příliš romantické."
Vzal jsem z jejích rukou kytaru. Myslel jsem si, že zabrnkám tak jako před chvílí ona. Nešlo to. Raubírna nesčetných cvičení u Passiniho udělala své. Instinktivně jsem převáděl celý klavírní part do strun popraskaného vysloužilce. Arpeggia nevycházela; některé struny odmítaly znít; ve vyšších polohách kytara neladila. Pianissimo na konci zaznělo slušně jen proto, že se na tu věc stejně nedalo hrát jinak než potichu.
"Lháři," řekla dívka. "Žádný kosmonaut není absolventem konzervatoře."
"Máte pravdu," souhlasil jsem. "Nikdy jsem nebyl na Měsíci. Vesla držím v ruce poprvé. Přijel jsem tím vozem, co jsme nechali na břehu."
Znatelně se zarazila.
V té chvíli jsem si vzpomněl, jak na břehu bliklo světélko, a že mám na volantu pozlacený štítek se jménem a adresou. Stupidní dárek od jedné třístovkové paničky.
"Nebudu říkat, že jsem si to vypůjčil," řekl jsem do tmy a začal veslovat.
"Vy jste Rang Vietto?"
"Tak."
"Ale ten váš Grieg to popírá."
"Grieg je lhář, jestli to dělá. Pravdu má váš Rimbaud. Ráčila jste potkat můj pochroumaný vrak, který nezachrání žádná záchranná plachetnice, i kdyby vypadala jako vy. Jsem skutečně Rang Vietto."
"Ten s těmi -"
"Ano, ten s těmi průšvihy. Pánbíček spratků, notorický lhář a miláček žen."
V tom příď lodi, k níž jsem byl obrácen zády, narazila měkce na břeh.
"Nádraží," zvolal jsem a zvedl dívčino zavazadlo.
Vystoupila na břeh. Ruky, kterou jsem jí podával, si nevšimla.
Vynesl jsem z lodi brašnu a kytaru. Zasunula ji do pouzdra. Ještě dnes vidím, jak zavazovala směšné tkanice.
"Jmenuju se Vlasta," řekla. "Sbohem."
"Jak se jmenoval ten básník s věží?" zeptal jsem se a vrátil se do loďky.
"Jeffers. A děkuji vám za kytarovou lekci. Nemusel jste se tak přemáhat."
"Nemohl jsem tady hrát Mustangy," odsekl jsem. "Kdybych věděl, jak se vám hnusím, potopil jsem paní Urbanovou uprostřed jezera."
"Spíš bych předpokládala, že se mě pokusíte svést," řekla.
"Bývá to obráceně. Připravila jste mi nevšední zážitek."
"O němž výjimečně nebudou psát noviny," dodala a odstrčila příď veslice od úzkého břehu. "Veslujete prabídně. Neutopte se."
"Nebojíte se jít tím lesem?"
"Bez vás ne."
Vzdálenost mezi námi rostla. Mlčel jsem. Něčeho mi bylo líto a měl jsem vztek.
"Pošlu vám Rimbauda," zavolala náhle.
"Dejte si ho za klobouk," odpověděl jsem.
Na břehu zapraskalo křoví. Potom jsem zaslechl vzdalující se kroky. Zabral jsem levým veslem a otočil loď.
Do třetice všeho dobrého se nevyplnilo. Nejspíš mojí vinou. Vlasta pro mě byla mnohem nečitelnější, než spratkova smaragdová tabule.

Byl jsem asi třicet metrů od břehu, když jsem zaslechl výkřik. Zněl jako poplašené volání ptáka, ale já okamžitě věděl, že byl určen pro moje uši.
Neobracel jsem loď; uchopil jsem bidlo a vrazil je do vody ve víře, že dno není hluboko. Nebylo; laminátová skořepina poskočila a rozjela se.
Zbývalo ještě pár metrů, když jsem opustil palubu. Zapadl jsem po kolena do vody. Přesto jsem byl okamžitě na břehu. Zůstal jsem tiše stát, abych se orientoval.
Ano - přímo přede mnou bylo slyšet praskání křoví a čísi supění. Zablýsklo tam světlo.
Vtom Vlasta znovu vykřikla.
Vrazil jsem do mlází jako splašený slon.
Nějaká větev mi málem vyrazila oko; roztrhl jsem si nohavici o něco ostrého. Pak jsem se ocitl na palouku mezi mladými smrčky. Tudy procházela pěšina, jejíž začátek jsem na břehu minul.
Zakopl jsem o cosi; vydalo to bzučivý melodický zvuk. Kytara, blesklo mi hlavou.
Opodál stála na pařezu svítilna.
Dvě zápasící postavy před ní vypadaly jako stínohra.
Odtrhl jsem kohosi, tlustého a funícího, od vyděšené Vlasty.
Ve světle lampy jsem poznal Montgomeryho.
"Neblázni, člověče," řekl udýchaně. "Myslíš, že tam ty dvě ženský na všechno stáčej? Chňapni ji za nohy, než nám uteče!"
"Kreténe," vyštěkl jsem.
"Kdo je u tebe kretén?" zeptal se výhružně.
"Možná, že jsme kreténi oba, ale opilý je jenom jeden."
"Džigolo," řekl a hlasitě si odchrchlal.
"Ožralé prase," vrátil jsem mu drajvem.
Najednou jsem inkasoval strašnou ránu do brady; obrátilo mě to naruby a před očima jsem měl přepodivné strakaté hvězdičky; motaly se sem a tam a mezi nimi poskakoval nezřetelný stín Montgomeryho. Když se trochu ustálil, praštil jsem ho do břicha. Popadl se za ně oběma rukama. Zvedl jsem ho hákem; jak se narovnal, vrazil jsem mu pěst do obličeje. Cítil jsem, jak něco chruplo… Montgomery zavřel oči a žuchl sebou do mokré trávy jako přecpaná plastiková matrace.
Obrátil jsem se k Vlastě. Stála jako zkamenělá, stahujíc si na hrudi roztrženou blůzu. Díky svítilně jsem viděl její oči; snad byly modré, s dlouhými tmavými řasami. Měla černé vlasy, učesané do volného uzlu, teď pocuchaného.
"Promiňte," řekl jsem a rozhodil bezradně rukama, "jinak než takhle drasticky to nešlo."
Chtěla mi něco odpovědět; viděl jsem, jak se chvěje. Nikdy v životě asi nebyla svědkem takové neandertálské rvačky. Mám pitomý zvyk, že v těch nejnevhodnějších chvílích dumám. Málokdy se mi to vyplatí. Tentokrát mě uprostřed přemýšlení něco zezadu uhodilo do hlavy. Byla to pekelná rána a dodnes se divím, že jsem ji přežil. Když jsem později viděl kámen, který mi hodil Montgomery na hlavu, dělalo se mi znova zle.
Vlasta se změnila v rozplývající se přelud. Složil jsem se k jejím nohám, které jsem už neviděl. Vzbudila mě voda, kterou mi někdo lil na hlavu. Otevřel jsem oči.
Byla to Vlasta.
"Děkuju," řekl jsem zpitoměle, zvedaje se na lokty.
"To víte, koňak to není," povzdychla si a položila mi na čelo mokrý bílý hadřík. "Navíc vás ošetřuju šátečkem paní Urbanové."
"Aha," pokývl jsem, když jsem si uvědomil, co předcházelo. "Jsem Rang Vietto a mám hlavu na vašem klíně. Máčíte mi dámskými kalhotkami bouli, kterou mi udělal Montgomery. Je pryč?"
"Je," přikývla. "Sebral lucernu, sprostě mi vynadal a odešel."
"Sprostě vám vynadal?"
"No - řekl mi cosi o děvkách pana Vietto. Odjel vaší lodí. Tenhle hadr se mu nejspíš nelíbil a zahodil ho do vody."
Zavrčel jsem vztekle a chtěl vstát.
"Prosím vás, ležte," zaprosila. "Postavím tady kus střechy. Jestli se do té doby vzpamatujete, můžete mi vypravovat, jak jste se stal pánbíčkem spratků, když se pro to vůbec nehodíte. Jste poněkud staromódní, jako já."
Měla pravdu, určitě jsem se pro to nehodil. Člověk, který se pere se svými někdejšími zachránci kvůli ženské, kterou ani nezná, by se neměl živit zpíváním stupidních šlágrů ve Wein-baru. Najednou jsem znova viděl čtyři zuřivé kosmonauty, Renu s bouchacími kuličkami a chechtajícího se Maxe za volantem transvallu. Zase jsem ztrácel vědomí - zahlédl jsem ještě Hedviku s injekční stříkačkou; žádné bodnutí jsem neucítil. Snad proto jsem opravdu omdlel.
Vzbudilo mě slunce, které mi svítilo na obličej. Nade mnou byla stříška z přikrývky, napnuté mezi větvemi smrčků. Zavřel jsem ještě oči; slyšel jsem bzučení hmyzu a ptačí zpěv. Zdálo se mi, že v nejbližším okamžiku zaslechnu bučení dobytka ze stáje a že mi Vlasta přinese hrnec čerstvého mléka.
Čítávali jsme ve škole takové romány! Co pathosu muselo být v těch lidech, běhajících od krav na pole, z pole na louku, z louky na chmel a z chmele zase někam do koníren, vždycky se mi zdálo obdivuhodné, kde brali čas na všechna dramata, o nichž píšou spisovatelé z tehdejší doby!
Vlasta pochopitelně nepřišla s krajáčem. Přinesla v plechovém šálku vodu z jezera a rozdělala vedle mě malý ohníček ze suchých klacíků.
"Co hlava?" zeptala se, když spatřila moje otevřené oči.
Sáhl jsem si na temeno a sykl bolestí.
"Boule," konstatoval jsem.

"Tuhle máte ten kámen, snad se vám hodí do sbírky."
"Pěkný," pokusil jsem se přikývnout. Bolelo mě příšerně za krkem a rozrazila mě zima. Řekl jsem si, že to Montgomery odskáče.
Měl jsem asi otřes mozku, protože na mne šly nové a nové mdloby.
Najednou mi Vlasta strkala pod nos kávu.
Vypil jsem to - a šel jsem znova k zemi.
Něco se mi zdálo, nevím už co.
"Můžu vás tu nechat?" řekl hlas.
Stála, nakloněná nade mnou. Vedle sebe měla sbalenou brašnu a kytaru. Přikrývka už nade mnou nebyla; slunce stálo vysoko a na stéblech se neleskly kapky vody jako ráno. Přestal jsem jektat chladem.
"Musím už jít."
"Nezdá se, že by se vám chtělo," řekl jsem a pokusil se o úsměv.
Pokrčila rameny, hledíc někam stranou.
"Chápu, Rang Vietto, skandály a tak dále. Sbohem a díky. Třeba teď půjdu do sebe. Doufám, že přitom nepomlátím všechny své známé."
"Aby z vás nakonec nebyl prorok," řekla.
"Kamenovat už mě začali," odpověděl jsem.
Ticho; bzučení hmyzu; pauza na efekt.
A přece jen do třetice všeho dobrého.
Klekla si vedle mě do mechu, sklonila se a políbila mě. Podivně vážně a chladně, ale přesto s vědomím obrovské důležitosti chvíle, kterou jsem nechápal.
Vzal jsem ji za ruku.
Vymanila se polekaně z mého sevření, rychle povstala a sebrala obě svá zavazadla. Najednou jsem se bál, že odejde a už ji neuvidím.
"Netrefím zpátky," řekl jsem a doufal, že ji zdržím.
"Hledejte," zašeptala.
"Můžu hledat celý život," usmál jsem se. "Jako Peer Gynt."
Mlčela a nervózně postrkovala špičkou sandálu ohořelou větévku.
"Nezdržujte se, Solvejgo."
Díval jsem se do korun smrků. Větve trčely hvězdicovitě z narudlých kmenů. Na převysoké, blankytné obloze pomalu postupovala bílá čára za transkontinentální raketou Boston-Raavenborg-Metropol.
Když se můj pohled vrátil na palouk, byl jsem sám. Na místě, kde prve stála Vlasta, se pomalu zvedal ohnutý zelený stvol.
S dvoukilovým oblázkem v ruce jsem obešel horní konec jezera. Několikrát jsem se musel zastavit a oddechnout si. Točila se mi hlava. Na můstku přes přítok jsem dostal závrať.
U mého nešťastného vozu se zuřivě dohadovalo několik mládenců ve weekendových úborech. Když jsem se vynořil z lesa se svým balvanem v ruce, otevřeli ústa a civěli na mě, jako bych byl gorila.
"Pane," řekl jeden s křiklavou, oranžovou čapkou, "tohle je váš vůz?"
Mátožně jsem kývl.
"Potřebujete pomoc? Stalo se něco? Máme dojít pro lékaře?"
Řekli to všichni najednou, jako by to byli předtím zkoušeli.
"Jsem úplně oddělaný," přiznal jsem se. "Jestli jste schopní to vytáhnout z bláta, pojedu domů. Vůz je fit."
Mohli se přetrhnout. Všichni radili, všichni tlačili, tahali a přeráželi se jeden o druhého, až se vůz hnul. Když jsem seděl za volantem a vzpomínal, kde je startér, vrazili do okénka několik notesů a tužek. Proto ta ochota!
Podepsal jsem jim to skoro poslepu.
Že jsem projel lesem, byl hotový zázrak.
Tam, kde cesta ústila do silnice, stál Max a zuřivě na mě mával. Vykašlal jsem se na něj. Potom jsem si vzpomněl na Hedvičiny peníze.
Sáhl jsem do kapsy. Zip byl utržený, balíček stovek jsem někde pohřbil.
Jel jsem dál a vyvaloval oči na silnici, jako bych ji chtěl sežrat.
Na okraji Metropole jsem skoro přejel bezpečáka.
Do garáže jsem se strefil tak tak; ve výtahu jsem zase skoro omdlel.
Bylo šestnáct dvacet.
Ve schránce jsem měl úřední obálku hotelu Palmyra. S okamžitou platností se mnou ruší smlouvu, podpis nečitelný, důvod neudán.
Byl jsem rád, že si mohu lehnout; nic jiného mě nenapadlo.
Upadl jsem oblečený a špinavý na postel. Všecko kolem zčernalo. Usnul jsem s jistotou, že mi může být docela lhostejné, kdy se probudím.

5

Probral jsem se k vědomí v pondělí večer. Zavolal jsem dolů, aby mi poslali kávu a cigarety. Ze svých jsem měl v kapse hnědou marmeládu.
Než mě zavolalo pípání v jídelně, vysprchoval jsem se, oholil a převlékl. Hodil jsem do sebe čtyři nebo pět šálků kávy, jako bych tři dni nic nepil.

Když jsem poslal konvici a šálek odkládačkou zpátky, dostal jsem ďábelský hlad. Objednal jsem si tedy čtvrtkilový polosyrový biftek s vajíčkem, zeleninou a hromadou brambor. Samozřejmě, sotva jsem se pustil do jídla, zahoukal telefon.
Přepnul jsem na repro, protože se mi od bifteku nechtělo.
"Vietto," zahuhlal jsem plnými ústy.
"Přepojím," ozval se lhostejný hlas jakési centrály.
Pak následovala změť citoslovců a zaklínání, že už nikdy.
"Kolik jste mi dávala za to biologické pomilování?" zeptal jsem se.
"Rangu, proboha pochopte to… Byla jsem trochu lízlá - a -"
"Potřebuju vědět, kolik toho bylo."
"Padesát stovek," řekla. "Ale to přece -"
"Pošlu vám to," přerušil jsem další Hedvičinu tirádu. "A teď už mě laskavě omluvte, nemám rád studené brambory."
Řekl jsem přístroji, aby ukončil hovor. Cvaklo to a Hedvika měla po radosti. Na mou značku už se nedovolá.
Dlouho jsem neměl tak dobrý biftek. Sahal jsem právě po worcesterské omáčce, když telefon houkl podruhé.
"Kdo?" zeptal jsem se pro jistotu.
"Conti," řekl přístroj.
"Příjem," vyzval jsem ho.
Někdo na mne začal hulákat, že jsem se leknutím zakuckal.
"Ztlumíš to, troubo," řekl jsem přístroji, který měl zesílenou reprodukci z předešlého hovoru. Hedvika musela kníkat jako myš.
Režisér Halley obvykle do aparátu řval.
"Člověče," burácel, "kde jste? Honím vás od rána jako ztracenou milenku! Hned jak jsem si to přečetl v novinách -"
"Halleyi!" zařval jsem, abych ho zastavil.
"Dobrý večer," řekl.
"Co že jste si přečetl v novinách? Ale pomalu, večeřím."
"Že vás vylili z Palmyry, ksakru!"
"No a?" zeptal jsem se. Biftek chtěl maloučko pepře.
"Někomu jste prý přerazil čelist," hulákal režisér. "Muselo to být hodně veliké zvíře, když vám dali místo tří stovek padáka."
"Obrovské zvíře," řekl jsem. "Prase jako slon."
"Co budete dělat?"
"Potřebuju sto tisíc."
"Sto padesát." Roční smlouva, čtyřicet procent na ruku. Nepočítám desky, magneta a rozhlas, to se veze s tím. Berete to?"
"Beru."
"Pošlu vám formulář smlouvy."
"Nechte to na zítra, zajdu za vámi."
"Nekecáte?" zeptal se opatrně.
"Od včerejška nekecám," ujistil jsem ho. "A nechte mě už dojíst ten biftek."
"Dobrou chuť," zařval Halley.
"Jste pořád tak tlustý?" zeptal jsem se a nechal vypnout.
Když jsem seděl s cigaretou na balkóně a díval se k severu, někam do míst, kde jsem chtěl doživotně uložit sto padesát tisíc, ozval se telefon potřetí.
"Vietto," řekl jsem přes rameno.
V první chvíli se mi zdálo, že je to Vlasta.
Mýlil jsem se. Nějaká dívka, která kdovíjakým trikem pronikla mým nekompromisním a proti všem ctitelům zaujatým telefonem, se zajíkavě dožadovala mé fotografie. Řekl jsem jí několik slov a obrázek slíbil. Něco se se mnou dělo, protože jsem se takhle neexponoval dosud nikdy.
Potom jsem přístroj vypnul a rozložil se znova na balkóně. Byla stejně teplá noc, jako ze soboty na neděli. Chvíli jsem přemýšlel, proč mě vylili z Palmyry kvůli takové nule, jako je Montgomery, a na ředitelství čeho (jak pravila Hedvika) asi sedí. Nakonec jsem si řekl, že mně to může být jedno. Přenesl jsem si na balkón přikrývky a usnul pod klidnými hvězdami. Teprve déšť, který se spustil ve tři ráno, mě zahnal do postele. Poprvé v životě se mi zdálo o moři.

6

Byl jsem uštvaný a vyrvaný. Nemusel jsem sice tropit výtržnosti jako ve Weinu, ale můj denní program byl o mnoho horší; vozili mě z místa na místo vším možným, včetně raketoplánů. Moje vystoupení přenášela Contivize do celého světa.
Odpočíval jsem většinou dopoledne, kdy jsem utekl všem nohsledům, průvodcům a reprezentantům honorace. Potuloval jsem se bez cíle a nacházel klid na zpustlých hřbitovech, v přístavech mezi bárkami obrácenými dnem vzhůru, a v polorozpadlých domech starých, opuštěných městských čtvrtí.
Zpívání mě bavilo stále méně; často jsem vzpomínal, jak jsem poprvé zaslechl Rimbaudovy verše z úst dívky, kterou jsem už nedoufal spatřit. Znal jsem jedno místo, možná podobné tomu, na němž Jeffers postavil svou kamennou pracovnu. Snad byl nějaký smysl v útěku, pokud člověk místo před sebou samým utíkal před tím, co z něj činilo někoho jiného. Můj úmysl nebyl definitivní; nevěděl jsem, nakolik mohu sám sebe brát vážně.

V poledním parnu jednoho srpnového dne jsem vyhledal stín v malé, trávou zarostlé budově dávno zrušené továrničky. V hale, do níž rozbitým stropem vnikaly sluneční paprsky, jsem mezi zrezivělými mechanismy předpotopních tvarů spatřil člověka v šedém plášti. Stál u jednoho ze strojů opřen loktem o vyčnívající kliku a něco rychle psal do malého sešitku starým inkoustovým perem. Když jsem došel až k němu, zvedl hlavu a pohlédl na mne ostrým pohledem přimhouřených očí.
Byl to Passini.
"Mistře -" řekl jsem překvapeně.
"Vietto," kývl.
"Buďte zdráv." Sklapl sešitek. "Už kolikrát jsem vás chtěl vyhledat."
Řekl jsem, že by mi bylo potěšením.
"Potěšením?!" odfrkl pohoršeně. "Chtěl jsem vás zachránit, člověče. Jste na dně, rozumíte? Váš talent - co bych o něm mluvil. Zatímco byste měl dělat kumšt, tropíte hluk. A namísto komponování se perete."
"Jiní také skládali písně," namítl jsem.
Mávl rukou.
"Brahms, Schubert, Weber, co? Ale to byly lieder! Tohle, co děláte vy?! Pšá. Napište symfonii nebo rondo. Napište kvartet, či koncert pro varhany a tři orchestry. Anebo lieder, když to musí být. Ale lieder, rozumíte? Co máte z toho cikánského života? Peníze. Ale na co?"
Pokrčil jsem rameny.
"Nevíte. Podívejte se na mě. Nemám nic. A jsem šťastný tím, že nejsem spokojený. Vám je dobře, co, Vietto? Ale štěstí - víte o něm něco?"
Zastrčil svůj sešitek do kapsy. "Mám po nápadu," řekl. "Chodím sem psát, rozumíte? U támhleté horizontky jsem složil celou větu kvartetu c moll. A ta mašina vedle pamatuje začátek Problematické. Víte, co mě vzrušuje? Když točíte současně klikami příčného a podélného posuvu, výsledný pohyb nožové hlavy je úhlopříčka. Hrome, nikdy jsem nebyl matematik. Je to zvláštní."
"Nevěděl jsem, že se vyznáte ve strojích," řekl jsem udiveně.
"Neškodí to," pousmál se Passini. "Čím víc toho znáte, tím líp znáte sebe. Je to nutné - jinak je konec s tvorbou, Vietto. Vidíte ty boty? Šil jsem si je sám. K smíchu? Jenom hloupým. Řemesla se stala filosofií. A filosofie je umění. To, co děláte vy, děláte pro sebe; a oni vám to jednou vyčtou."
"Mám tedy dělat pro ně jen proto, aby mi to jednou nevyčetli?"
Passini se usmál ještě jednou.
"Dělejte pro ně," řekl, "protože jste jedním z nich. Jako já. A věřte mi, že poznáváním věcí dojdete až k sobě. Rozumíte? Dobrá. Sbohem."
A starý mistr se opět zahloubal do práce.
Odešel jsem po špičkách.
V hotelu jsem si poznamenal tři slova: Loděnice, Dachs a Sealand.
"Hochu, dělej, jak chceš," řekl mi tlustý Halley, když jsem ho po ukončení zimního turné požádal o předčasné zrušení kontraktu. "Na svý sis přišel - nejsme žádní zloději, jako ti putykáři z Palmyry. Nehnali jsme tě do efektů. Dal jsi nám kumšt, my ti dali prachy. Je to fifty-fifty. Já to teda dědkům řeknu."
Dědkové to podepsali. Dědkové vždycky všecko podepíšou. Neštěstí by bylo, kdyby se přes noc zapomněli podepisovat. Civilizace by zůstala stát.
Halley se mě na rozloučenou zeptal, jestli pro mě může něco udělat. Řekl jsem, aby mi opatřil architekta a holiče. Udělal to s radostí a hned, ačkoliv nad tím potom určitě kroutil hlavou nejméně týden.
Holič ze mne udělal definitivního blonďáka. Nemohl mi sice popotahovat vousy, ale zaručil mi, že vyrostou za měsíc o deset milimetrů. To šlo; do té doby se stěhovat nebudu.
Architekt byl poděs staré corbousierovské školy; žádný umírněný mladík. Skočil po mé objednávce s nadšením a za tři dny přinesl plány. Něco jsme na tom pozměnili. Přidělal dva krby, vyhodil terasu. Vymyslel k tomu ještě nějaké mříže a podobné nesmysly. Do oken chtěl dát katedrální sklo - to jsem odmítl. Nechtěl jsem si připomínat Evelyninu hřbitovní kapli.
Z celé té společnosti jsem od oné šílené noci nikoho neviděl. Jen druhý den po mém telefonickém rozhovoru s Halleyem jsem našel ve schránce malý balíček. Bylo to padesát let staré vydání Rimbaudových veršů. Na první stránce bylo školáckým, oblým písmem napsáno: Na shledanou - Solvejga. Adresa odesílatele chyběla. Knížka se mnou putovala kolem světa.
Teď jsem ji vezl malým, dýchavičným plavidlem, které si v důsledku Wattová parního stroje v podpalubí drželi v Garthu jako atrakci, na ostrov Sealand. Onen odfukující a čoudivý přístroj jezdil na této trase jednou denně. Ráno tam a večer zpátky. V létě k němu přidávali posilu, uřvané vznášedlo, které vozilo garthské usedlíky na Sealandskou jihozápadní pláž.
Toho dne, kdy jsem jel parníčkem na Sealand v doprovodu svého architekta, bylo moře černošedé. Na ostrově kvetly první sněženky, labutě už odlétly a všude bylo plno rozkřikujících se bouřných racků.
Rozběhli jsme se hned po přistání na určené místo. Děda za mnou supěl s rolí plánů zabalených do plastové pleny.
Minuli jsme jedinou, bezejmennou osadu na ostrově. Měla asi tři stovky obyvatel, kterým stačil kostel, hospoda, hřbitov a moře k pokojnému životu.
Zahlédli jsme nízký maják. Byl ještě v činnosti, ačkoliv moderním lodím s dokonalými radary nebyl příliš platný.
Asi půl hodiny jsme šlapali úzkou pěšinkou po rovné, větrem bičované pláni, porostlé šedožlutou trávou a zakrslým křovím. Tato zapomenutá země končila útesem, čnícím do moře jako kloun prastaré fregaty.

Byl to severní mys ostrova. Rozbíjely se o něj návaly basově hučících vln, připomínajících zpěněné zelené koně s bílou hřívou. Na písku se rozplizle pohybovaly vyplavené medúzy a chaluhy tvořily dorážející vodě rezavý lem. Všude kolem bylo plno oblých pórovitých kamenů; vypadaly jako záhadné prehistorické nástroje z černého, pocukrovaného skla. Vítr voněl rybami a na rtech se zachycovala sůl vodních spoust. K pobřeží příkře spadal křovím zarostlý svah, kryjící místo z jihu.
"Tady," řekl jsem architektovi.
"Překrásné," kývl. "Jenom dolní patro trochu pozměníme a přidělám schody."
Chvíli jsme běhali s pásmem, čmárali po plánech a hádali se.
Pak jsme se do toho dali.
V srpnu jsem naposledy zaplatil vesničanům, kteří kvůli mně na čas vyměnili sítě za zednické lžíce. Zamával jsem na molu dědovi architektovi, který, stejně jako já, miloval tu nesmyslnou stavbu až za hrob. Potom jsem s těžkým klíčem v kapse šel poprvé domů podél pobřeží; světlovlasý vousáč ve starém celťáku a námořnických botách, sám mezi útesy a nekonečným mořem.
Druhý den připlul starý mořský vlk Knut Nyström se Solvejgou. Ta jachta stála víc než celá kamenná věž se dvěma krby a klavírem postaveným na objednávku u Dachse.
Nyström se mnou podnikl několik plaveb; pronikli jsme až na pobřeží ostrova Honsö; potloukali jsme se fjordy severozápadního pobřeží; několikrát jsme se málem potopili ve vírech u mongerských písčin.
Když začalo moře zamrzat, řekl Nyström, že mě už nemá co naučit. Chtěl se vrátit ke svým vnukům v Garthu. Nedržel jsem ho. Zaplatil jsem mu mnohem víc, než bylo původně domluveno a dovezl jsem ho domů Solvejgou. Zpátky jsem plul poprvé sám; nedalo mi to a pokusil jsem se přistát na pobřeží ostrova Honsö. Podařilo se to za cenu dvou zlomených ráhen. Doplížil jsem se na Sealand s jedinou plachtou, pohrdaje pomocným motorem stejně jako Nyström. Ráhnoví jsem si opravil sám. Nebylo už mnoho lidí, kteří byli s to pochopit princip plachetní lodi. Nyström byl jedním z nich; ze mne udělal dalšího.
Potom přišla zima.
Přístav zamrzl a přiletěly labutě.
Vstával jsem časně. Ve věži bez přestání fungovaly infrazářiče; palivo jsem měl doplňovat jednou za rok. Ve vyhřátém salónu, plném starého nádobí jsem snídal rybářské pivní polévky a černý chléb. Garthským slaným vínem jsem zapíjel ostré švýcarské fondue.
Celý den jsem vysedával u klavíru a hrál romantiky. Griega, Brahmse, Dvořáka, Čajkovského.
Když slunce prorazilo mlhou, procházel jsem se po severozápadním pobřeží a nechával stopy těžkých bot v neposkvrněném sněhu. V jednom takovém dni přišel Pazour. Divný kříženec ovčáka, dogy a kdovíčeho ještě. Obrovská příšera, skvrnitá, vyhublá a šilhavá. Napadal na zkřivenou nohu. Proto jsem mu dal to jméno. Zpečetili jsme přátelství bedýnkou uzenáčů. Já měl jednoho, Pazour zbytek. Od té doby zůstal. Někdy jsem ho neviděl několik dní. Ale vždycky se vracel; často jsem ho našel ráno, spícího u dveří věže ve sněhu. Jindy ke mně znenadání připajdal někde na pobřeží. Myslím, že měl za sebou něco podobného, jako já; chápali jsme jeden druhého.
Tak plynul čas; volání po zmizelém Rangovi Vietto ke mně nedoléhala. Nikdo o mně nevěděl. Halley i děda dodrželi svůj slib mlčení.
A ostrované o nějakém Rangovi Vietto neměli ani zdání.
Přišlo nové jaro; dvouleté výročí svého rozhodnutí jsem oslavil s Pazourem na palubě Solvejgy. Četl jsem mu Rimbaudovy verše; vrtěl svým tlustým, holým ohonem a zvedal levé ucho. Pravé měl napůl utržené z nějaké staré bitvy.
Minul červen; začala sezóna garthských naháčů. Nekonal jsem žádné dlouhé plavby. Někde na moři jsem zakotvil a leže na palubě, s hlavou na Pazourově břiše, jsem pokuřoval z dýmky, kterou mi věnoval starý Nyström. Čas od času jsem proplouval kolem pláží; z plastikových člunků na mě pokřikovaly rusalky z Garthu. Někdy jsem je vzal na palubu; zatímco se tísnily na přídi, seděl jsem u kormidla ve svém starém celťáku a drtě dýmku v zubech jsem vzpomínal na zmizelé přeludy. Dívky vzrušovala plavba na předpotopním dřevěném plachťáku. Vrátil jsem se vždycky přesně k jejich opuštěným skořápkám; loučily se s rozpačitými díky a já jim mával svou roztrhanou čepicí s prasklým štítkem.
Jeden rybář ze sealandské flotily mi prozradil, že mi říkají Olaf Šestý. Snad to bylo k smíchu, moje dýmka, plnovous, plachetnice a nápis SOLVEJGA SEALAND napsaný gotickou frakturou - k tomu příšerný pes a pověst o kamenné věži na Severním mysu, kam se nikdy žádné nafukovací plavidlo nedostane…
Přesto jsem raději nechal projížděk s najádami, aby některá nepoznala v Olafu Šestém Ranga Vietto. A přece jsem svému osudu neušel. Jednoho dne jsem navštívil v Garthu starého Nyströma. Když jsem se vracel do přístavu, připletl se mi u budovy rejdařství do cesty rozčilený mužík a hrozným garthským nářečím se mě zeptal, nejsem-li pan Vietto.
Byl jsem pochopitelně na rejdařství zapsán jako majitel Solvejgy. Kdyby někdo věděl, že jsem zahrabaný právě v těchto končinách, musel by mě najít. Řekl jsem tomu muži, že jsem Vietto. Zároveň jsem ho ujistil, že to s ním špatně dopadne, jestli to hned začne roztrubovat po ulici.
"Jsem poštovní úředník Heller," představil se udýchaně. "Nevím, proč bych měl vaše jméno roztrubovat po ulici, pane."
Potěšilo mě, že pan Heller nemá ani tušení, kdo vlastně jsem - či spíš kým jsem kdysi býval.
"Co si přejete?" zeptal jsem se.
"Leží u nás doporučený dopis adresovaný Rang Vietto, možná Garth. Pod touhle nezvyklou adresou je připsáno, abychom dopis doručili, pokud to bude jen trochu možné a nevraceli ho zpět."
"Má zpáteční adresu?"
"Ano," řekl pan Heller. "Je to přece rekomando!"

"Zajisté," kývl jsem, vida, jak se pan Heller pohoršil. "Od koho je tedy ten dopis?"
"Zpáteční adresa je natištěna - bianco," vysvětloval úředník. "Je to od nějakého pana H. de Condé, Metropol, palác Palmyra."
To mi nic neříkalo. H. de Condé, to bylo šlechtické jméno; tím "de" se kdysi před sto lety označovali tak zvaní aristokraté; aristokracie zmizela dávno, ale některým jedincům jejich jména zůstala. Mnozí si z toho tropili žerty. Takový de Bruy, objevitel kyanové sloje v kráteru Triesneckerově, nebo Van der Linek, vítěz podzimního marathonu v Tokiu. Znal jsem jich několik, ale jméno de Condé mezi nimi nebylo. Byl to snad někdo nový z vedení Palmyry?
"Dopis tady leží už od loňského listopadu," poznamenal Heller.
Šel jsem s ním na poštu.
Psaní jsem odnesl po nějakých formalitách s totožností na palubu Solvejgy, odrazil jsem na širé moře a teprve potom jsem roztrhl obálku.
Uvnitř bylo jen několik slov, napsaných graforobotem.

ČEKÁM VÁS KAŽDÝ PRVNÍ ČTVRTEK V MĚSÍCI TAM, KDE JSME SE POPRVÉ SETKALI.
VLASTA.

7

Odplul jsem se Solvejgou do Ostbay. Odtamtud bylo do Metropole slabých třicet kilometrů po souši. Byl večer první srpnové středy a já, když jsem zabezpečil jachtu v doku, přemýšlel, kudy se pustím ke Swarrogzee. Cestou jsem podrobně prostudoval mapu; byla to výborná mapa severního pobřeží, vydaná před pěti léty v Metropoli. Seznámil jsem se tím aspoň trochu s okolím jezera. Swarrog byl veliké letovisko s rekreačním střediskem, patřícím LUNACOMPU - krátce řečeno, placená letní flákárna raketových šoférů. Přírodě tam byla úmyslně ponechána volnost, aby se piloti, nalokaní kosmického prachu, cítili co nejvíc jako doma - to jest na planetě Zemi.
Kopec, který jsem tehdy zahlédl na obzoru, měl poetické jméno Půlnoční hora. Tyčil se mezi Ostbay a Metropolí a už z pobřeží byl viditelný. Jakmile zapadlo slunce, zdál se být obkroužen nadzemskou svatozáří. Byla to světla večerního města, pouliční osvětlení, neony, skleněné střechy a majáky na vrcholcích mrakodrapů; součet toho všeho tvořil narůžovělou oponu, rozťatou ve dví zubatým vrcholem Půlnoční hory, jejíž úpatí se ztrácelo v černi lesních masivů, obklopujících Swarrogzee.
Hodil jsem na záda námořnický pytel a vyrazil jsem pěšky. Na hrázi se na mne přátelsky zazubil pokroucený veterán, který už chvíli pozoroval mou loď.
"Hezká lodička, kamaráde," řekl hatmatilkou, jakou používal i starý Nyström. "Jestli se chceš pořádně vyspat, vemu tě na nocleh."
"Kdepak, dědo," zavrtěl jsem hlavou. "Ráno mám nějaké řízení ve Swarrogu."
"Potěš tě pánbu," zahuhlal. "Pro mořskýho psa je to pěkný šlapání. To deš za ženskou, co?"
"Jo," přikývl jsem.
"Good luck," zašklebil se.
"Tobě taky," odpověděl jsem mu s úsměvem.
Kromě několika dětí, které za mnou v přístavu pokřikovaly, si mě už v Ostbay nikdo nevšiml. Za hodinu jsem proklel námořnické boty. Vytáhl jsem mapu a našel pár zkratek. S důvěrou ve svůj orientační smysl jsem pochodoval dál.
Kolem jedné hodiny v noci jsem se utábořil pod opuštěným větrným mlýnem, jehož polámaná křídla vydávala ve větru vanoucím od moře sténavé pazvuky.
Byl to noorden; cítil jsem ho celé měsíce na Severním mysu Sealandu. Zvykl jsem si na jeho jméno, které jsem poprvé slyšel od Nyströma. Zvykl jsem si i na jeho slaný dech, který mnohdy zesílil a zvedl moře do vysokých, vzdutých vln. Teď mi vanul do zad a hnal cáry mlh na Půlnoční horu.
Odpočinul jsem si v jeho rybí vůni a vykročil jsem dál.
Když jsem stanul na místě, kde jsem se kdysi propadl do bahna se svým elektromobilem, právě vycházelo slunce. Rozhlédl jsem se po jezeře. Nad vodou se vznášel lehký opar. Bylo zde mnohem víc naplaveného dříví než tehdy. Zato jezero se mi zdálo menší. Mořské nedozírno, zakotvené v mých očích, zmenšilo vodní plochu, kterou jsem před dvěma roky sotva přehlédl, v menší rybník. Objevit se tu teď Evelynina lepená galéra, spletl bych si ji zaručeně s pantoflem. A posadit doprostřed Swarrogzee Solvejgu, vylilo by se z břehů.
Ve vzduchu se vznášela pavouci vlákénka babího léta. Země, postlaná suchým jehličím, byla vlahá tam, kam dopadaly sluneční paprsky.
Solvejga ještě nepřišla, Peer Gynt byl příliš časný.
Napadlo mě, že čekám zbytečně; dopis byl psán loňského podzimu. S celtovým pytlem pod hlavou jsem ulehl na jedno z prohřátých míst mezi stromy. Vzápětí se mi začalo zdát o moři; na moři jsem spal beze snů.
Vzbudilo mě bzučení akumulátorového automobilu.
Na břehu zabrzdil a zadní kola se smýkla po jehličí.
Za volantem seděla žena v kožichu ze syntetických, stříbrných vláken, měla velké, zrcadlové brýle a když vystoupila, viděl jsem, že je obuta do stříbrných střevíců, jaké jsem vídal na Sealandu, když přijela na weekend skupina unuděných výletníků z Metropole.
Sejmula brýle a rozhlédla se po jezeře.
Že je to Vlasta, mi neřekly oči.
Vyšel jsem z lesa, nemožně dupaje ve svých těžkých botách. Došel jsem k ní a hodil na zem záplatovaný vak.
Pak jsem smekl čepici a pokusil se o úsměv.

"Myslel jsem, že uvidím Solvejgu," řekl jsem. "Vy se jí nepodobáte ani vzdáleně."
"Zato vy o to víc připomínáte Peera Gynta," odpověděla a její hlas byl stejný jako tehdy.
"Dostal jste tenkrát ten můj balíček s Rimbaudem?"
Podala mi ruku.
"Kam jste to posledně spěchala?" zeptal jsem se, jako by nebylo propasti dvou let.
"To je kostým, co máte na sobě?" odpověděla otázkou. "Připravujete se k natáčení pirátského filmu? Ty vousy - jsou pravé?"
"Máte pro mne něco jiného, než tyhle urážky?"
"Mám pro vás něco mnohem lepšího," usmála se. "Celý den, chcete-li se mi věnovat."
"To je od vás velice milé."
Zdálo se mi, že se role obrátily. Podle obleku a vozu se nepotřebovala ohánět poezií, aby působila sebejistě. Připadal jsem si proti ní strašně neohrabaný. Možná, že jsem za rok přečetl na Sealandu víc poezie než ona za celý život; ale nebýt jí, nečetl bych poezii vůbec.
"Kdybyste mi laskavě vysvětlil, proč máte tohle na sobě," řekla a sáhla rukou v měňavé rukavici na rukáv mého špinavého námořnického celťáku.
"Pořád vám na mně něco vadí," ušklíbl jsem se. "Minule vnitřek, dneska vnějšek. Potřeboval bych větší množství názorných pomůcek, abych vám dostatečně zdůvodnil svůj vzhled."
"Můžeme pro ně jet, jen řekněte kam. Contivize, Palmyra, Wein-bar?"
V očích jí přeskočily jiskřičky.
"Osmnáct měsíců s nimi nemám nic společného, hrome," odpověděl jsem hlasem, kterým jsem si občas zpíval do svištění noordenu v plachtoví písně, nikdy veřejně neprovozované.
"Já vím," řekla s omluvným úsměvem. "Nechtěla jsem se vás dotknout. Prostě občas mívám takové uličnické záchvaty."
"Ne, vy se mě nikdy nechcete dotknout," poznamenal jsem. "Už když jsme se poprvé viděli, máčela jste mi hlavu dámskými kalhotkami."
"Dodneška mě mrzí, že jste kvůli mně dostal tím balvanem."
"Rád bych věděl, kdo mi tehdy dal větší ránu - jestli Montgomery nebo vy," zabručel jsem v odpověď.
Dělala, že si toho nevšimla. Otevřela dvířka elektromobilu - byla to jedna z těch růžových potvor, poslední model -, posadila se k řízení a zeptala se, kam chci jet.
"Dovolíte?" řekl jsem a uchopil volant.
"Ráda," kývla a odsunula se na druhé sedadlo.
Vyznal jsem se trochu v řízení akumuláku; bylo to sice o něco dokonalejší než můj starý vůz, o kraksnách z dopravní školy nemluvě, ale pořád to byla jen navýsost vyparáděná tramvaj pro dvě osoby.
Hodil jsem pytel do prostoru pro zavazadla, sedl jsem si k řízení a uchopil kliku, které se sice říkalo postaru reostat, ale byla v tom nějaká elektronika či co. U vozu mě vždycky zajímala kastle; nikdy střeva. Nebyl jsem jako Max neblahé paměti, stále omotaný různobarevnými dráty, vytahanými z útrob transvallu. Když mi vůz vyplivl, koupil jsem si nový.
Reostatem se kroutilo zleva doprava a nazpátek a bylo to celé asi stokrát jednodušší, než spleť provazů na palubě Solvejgy.
Spustil jsem ten krám knoflíkem. Auto zabzučelo jako sršeň a já s ním vycouval od jezera na silnici. Tady na mne kdysi mával Max. Tenkrát jsem jel vlevo, do Metropole. Dnes jsem otočil vůz doprava a rozjel se směrem na Ostbay.
Vlasta po celou dobu, co jsem kroutil volantem, mlčela. Teď se ozvala.
"Žijete někde v Ostbay?"
"Mnohem dál," odpověděl jsem. "Ostatně - jak bych se asi v Ostbay dověděl, že se mám hlásit na Swarrogzee?"
"Poslala jsem těch dopisů dvanáct set," řekla klidně. "Některý vás přece najít musel."
Proto byl dopis psán graforobotem! Nevěděl jsem, co odpovědět. Přehodil jsem kliku co nejvíc doleva a sledoval to, co v té rychlosti zbylo z okolní krajiny. Třicet kilometrů jsme udělali za osm minut.
Nechali jsme akumulák zaparkovaný na náměstí. Pustili jsme se pěšky do přístavu, kolébající se námořník s plavým plnovousem a krásná žena v umělém kožichu a stříbrných střevíčkách.
Když zahlédla Solvejgu, měla užaslé oči, ale mlčela.
Sestoupili jsme na palubu; usadil jsem Vlastu do pletené židle a přikryl jí kolena starou, poctivou velbloudí přikrývkou, abych ji chránil před dorážejícím noordenem. Kotva se skřípěním řetězu vyklouzla z vody, střásajíc ze svých lesknoucích se hrotů zelenavé kapky.
Pak jsme vypluli z ostbayské rejdy na širé moře.
Zapálil jsem si Nyströmovu dýmku, zajistil kormidlo a usedl na kotouč lana u zábradlí.
"Sem tedy zmizel Rang Vietto," přerušila mlčení Vlasta.
"Tady jsem Olaf Šestý," opravil jsem ji, vypouštěje do větru modravý kouř. "Pokřtili si mě lidi z moře."
"To je lepší, než Rang Vietto," pravila po chvilce. "Co všechno jste vlastně dělal od té doby, kdy jste zmizel ze světa?"
"A od té chvíle jsem se houpal v širém moři," odpověděl jsem Rimbaudovými slovy, "jež bylo plné hvězd a bez cíle jsem plul, hltaje blankyty, do nichž se občas noří zasněný umrlec, jenž právě utonul…"
Prudký poryv noordenu odhodil přikrývku z Vlastina klína. Zatřepetala se jako temný bezvládný pták a zmizela v moři.
"Měl jsem vás upozornit -"
"Jmenuje se nějak ten vítr?" přerušila mě otázkou.
"Noorden," řekl jsem.
"To je - frízsky?"

"Možná. Nebo holandsky… Či snad dánsky. Nejspíš je to všechno dohromady. Zní to dobře."
"To všechno zní dobře," kývla. "Holandsky, dánsky… Škoda těch romantických jazyků. Brzy budou existovat jen v knihovnách."
Přikývl jsem.
Starý Nyström ovládal frízštinu. Občas nadával holandsky. Lanům a plachtám dával divná jména znějící jako skřeky buřňáků. Učesaná akademická inter, zavedená do škol v roce 2005 jako předpokládaný všeobecný dorozumívací jazyk (jímž se také stala), nemohla nikdy vystihnout všechno, co patřilo k moři.
"Hrozně mi v tom vašem noordenu vytrávilo," podotkla Vlasta.
Zasmál jsem se.
Bylo mi skvěle. Solvejga mířila k Sealandu; na palubě byla její kmotra, živá Solvejga s kufříkem z pozlaceného galvaplastu. Mělo to tak zůstat? Nevěděl jsem.
Teď to bylo jedno. Moře dávalo pocit nekonečna; kostelní věže Ostbay zmizely za obzorem; jachta nehybně tkvěla uprostřed gigantického zvlněného kruhu. Nezajímalo mě, proč se mnou Vlasta pluje, aniž by tušila kam. Chtěla jíst. Šel jsem tedy na záď a zapálil primus.
"Senzace," vydechla Vlasta, když zaslechla jeho hučení.
"Ukradl jsem ho v muzeu," vysvětlil jsem jí. "Na téhle lodi by nějaké akumulátorové infragrily vypadaly hrozně. Měl jsem tady předtím sporáček. To je taková plechová věc na dřevěné uhlí."
V bednách u kormidla jsem našel vejce a slaninu; vyštrachal jsem tam také láhev garthského vína a včerejší chleba. Byla z toho obstojná tabule. Teprve při prvním soustu jsem si uvědomil svůj čtyřiadvacetihodinový půst.
Seděli jsme proti sobě v nízké kajutě, jejímž závětrným oknem se dovnitř draly ostré paprsky slunce, a cpali se vejci, špekem a chlebem. Když jsem odnesl talíře, nalil jsem červené garthské. Vlastě do sklenice s cínovým víkem, sobě do víčka od kompasnice. Solvejga nebyla zařízena pro hosty.
"A teď mi můžete říct toho Rimbauda svými slovy," vyzvala mě Vlasta, když jsem si s ní ťukl s plechovým řachnutím.
Šel jsem ještě opravit kurs. Naštěstí nebylo třeba příliš křižovat; vítr byl stálý, spíš severovýchodní než severní a jachta držela dobře směr. Během tří hodin jsme mohli být v sealandských vodách a za čtyři hodiny doma.
Dal jsem se do vyprávění.
Slunce konečně přemohlo noorden a oteplilo se; Vlasta hodila svůj chlupatý tříčtvrťák na rohož, kterou byla pokrytá podlaha kajuty, a vyzula se ze stříbrných bot; na krátkém kajutním lůžku skrčila nohy pod tělo a hledíc naplněnou sklenicí z kulatého okna, poslouchala.
Vylíčil jsem jí všechno; bylo v tom mnoho věcí, které jsem nikdy nevypravoval; o zemi, moři, lidech a o sobě samém. Mluvil jsem o sealandských rybářích a o starém Knutu Nyströmovi; popsal jsem jeho vnuky jednoho po druhém a dostal jsem se i ke dvojí plavbě na ostrov Honsö.
"Jsou tam větší vlny než tady?" zeptala se.
"Horší," kývl jsem a dolil jí víno. "Tam bijí vlny zdola nahoru, víte? Stále. Podmořská vulkanická činnost, nebo kterého čerta. Voda tam má skoro šedesát stupňů Rilese. Nedostane se tam ani vznášedlo, nic. Ostrov je v mlze jako ve vatičce. Tím pádem se tam nedostanou ani helikoptéry. Rozmlátilo se tam nespočetně aerosond; potom už to přestalo zajímat i vědátory. Na mapě prostě namalovali kolem Honsö kroužek, napsali k tomu murderwather a každý se tomu místu od té doby vyhnul."
"Co je to murderwather?"
"Starý výraz… z angličtiny. Murder je vražda a wather voda."
"A vy -?" upřela na mě tázavý pohled.
"Ja," kývl jsem, zapomínaje, že Vlasta nevyrostla v Garthu. Vyprávěl jsem a před očima mi znova běžely šílené minuty.
"My jsme propluli. S touhle plachetnicí. Zakotvit jsme museli mezi dva nafukovací balóny. Dostrkal nás tam pr… Promiňte, myslím motor. Solvejga se mezi tím mlátila jako zjančená. Skákali jsme na břeh jako opice - hodinu jsme tam házeli lano s hákem a po něm ručkovali nad vodou, jestli se tomu vůbec dá říkat voda. Starý Nyström proklínal maďarsky, prý to má největší šťávu, povídal. Později se mi přiznal, jak litoval, že jsme s sebou nevzali pořádné konopné lano místo té nylonové niti. Na břehu jsme se museli svléknout donaha - je to úplná sauna. Našli jsme kousek od pobřeží starý námořnický hřbitůvek ze šestnáctého století. Některé nápisy se ještě daly číst. Uprostřed ostrova je kuželovitý kopec, na který jsme vylezli. Nahoře je kráter - taková mísa, asi padesát metrů v průměru, hluboká možná třicet, ale stěny má jako sklo. Nyströmovi vypadla z huby fajfka a metelila si to rovnou dolů. Ani nás nenapadlo pro ni lézt, ačkoliv ji Nyström zdědil po Johnu Silverovi, nebo po někom podobném. Nikdy bychom se byli nedostali ven. Když jsme se vrátili, nenašli jsme na břehu šaty; spláchla je voda. Vyjeli jsme z toho s jedním balónem na cáry; druhý nás nakláněl na bok tak, že jsme máčeli ráhna ve vodě. Přitom jsme se nemohli dostat ke šlaufu, abychom balón vypustili. Nakonec ho starý Nyström rozpáral fiňákem. Když jsme se dostali za murderwather, umlácení a promočení skrz naskrz, a podívali se na svoje nahaté figury, upadli jsme na palubu a řvali smíchy. Myslím, že do toho Nyström trochu nadával kvůli té ztracené fajfce."
Vlasta měla náramně veliké oči a zapomněla pít.
"Knut Nyström to pochopitelně dal k lepšímu v nějaké své putyce v Garthu a je teď považován za největšího lháře na pobřeží," pokračoval jsem. "Urazil se a s nikým nemluví. Jenom jeho vnuci tomu věří; taky Nyströmová. Počítám, že mu pořádně vynadala. Samozřejmě - v jeho létech to byla klukovina, ale mám ho právě proto rád."
"Jak je starý?" zeptala se Vlasta.
"Šedesát čtyři," řekl jsem. "To není zas tak moc; ale na moři je od šesti let. Plachťáky zná z námořnické školy. Byl to vždycky jeho koníček. Když ho jako námořníka první třídy chtěli umístit na Southerly Wind, urazil se a řekl, že je to hřmotící ranec železných odpadků, dobrý leda na plašení ryb."

Vlasta se zasmála. Southerly Wind byl obrovitý oceánský hotel pro osm tisíc cestujících.
"Dal se najmout na Warszawu. Postavili to Poláci asi před sedmdesáti léty - už tehdy to byla kuriozita. Bark, čtyřstěžník. Trénovali na tom kadety. Nyström tam stál u kormidla."
"A proč jste do té… murderwather jel ještě jednou sám?" přerušila mě Vlasta otázkou.
"Víte - to byla záležitost minuty. Seděl jsem poprvé u kormidla Solvejgy bez chůvy. Když jsem míjel Sealand, řekl jsem si najednou - co zkusit ještě jednou Honsö…? A sám! No - a pokračoval jsem v plavbě."
"Bylo to nebezpečné?"
"Mohl jsem tam zůstat. Na devadesát procent," připustil jsem. "Jenže to mě tehdy nenapadlo. Neměl jsem s sebou ty nafukovací měchy. Přes murderwather jsem se dostal, ačkoliv mi přitom motor dvakrát vyplivl. Ale zakotvit jsem nemohl. Vrazilo mě to na písek - ještě že tam byl…
Myslel jsem, že se potopím se vším všudy. Teprve dodatečně jsem zjistil, že mi přece jen propašovali do jachty nějaké ty nové prevíty. Mám laminátový kýl a spodek lodi je takřka neprorazitelný. Vylezl jsem na břeh. Jachta seděla na písku jako přibitá. Vzal jsem lano a šel jsem přímo ke kráteru. Spustil jsem se dolů; popálil jsem se pořádně o ten skleněný trychtýř, co je uvnitř. Dole jsem sebral Nyströmovu fajfku. Cesta zpátky mi trvala třikrát tak dlouho. Myslím, že by se v tom kráteru nějaký přírodovědec zbláznil radostí - dočista to vypadá, jako kdyby to tam někdo udělal úmyslně. Když jsem se vrátil na loď, musel jsem vyházet, co se dalo, včetně sporáku. Nadzvedlo mě to a odrazil jsem. Motal jsem se v těch bláznivých větrných vírech jen s plachtami, protože se mi při nárazu na dno ohnul šroub. Myslel jsem si ještě několikrát, že se potápím, ale nakonec jsem se dostal na klidnou vodu. Připadal jsem si jak po smrti. Když jsem to vypravoval Nyströmovi, řekl, že takovou blbost může udělat jedině mizerný námořnický učedník. Ale tu fajfku mi dal na památku."
"Proč jste takový nebyl vždycky?"
"Scházela mi k tomu znalost dvou věcí," odpověděl jsem popravdě, "Rimbauda - a vás."
"Nemůžete mě znát ani tolik jako Rimbauda," namítla.
"Znám vás přesně tak, jak potřebuju."
"Ach, tak."
Odmlčela se. Přemýšlela o něčem. Mohla přemýšlet o tolika věcech! Znal jsem z jejího života jen několik hodin, které mi věnovala. Ale i v těchto hodinách jí hlavou táhly myšlenky, o nichž jsem neměl ponětí.
Venku se náhle ozvalo veselé zahalekání.
Vyhlédl jsem z okna nad lůžkem. Přitom jsem se dotkl Vlastiných vlasů tak těsně, že jsem ucítil jejich vůni. Nic mi nepřipomněla; byla něčím novým v mém životě. Uvidím moře, až ji ucítím podruhé; vždycky uvidím moře, ucítím-li onu vůni.
Míjeli jsme už jihovýchodní pláž Sealandu. Dvě dívky, ležící na laminátových pontonech, se pohupovaly ve vlnách.
"Máte hodně známých?" zeptala se Vlasta, pozorujíc dívky jako vystřižené z pohádek o sirénách. "Jsou velice hezké."
"Jako Olaf Šestý," zasmál jsem se. "Před časem jsem tady fungoval jako lunapark. Vykašlal jsem se na to, aby mě některá nepoznala."
"Vozil jste je?"
"Lezly mi sem samy. Starý námořnický obyčej. Zavolá se, ahoj, loď - a jde se na palubu. Tyhle nahé krásky ovšem na jiných lodích nejezdí; žádná totiž nepluje tak pomalu."
"A žádnou jinou nekormidluje Olaf Šestý."
Neřekla Rang Vietto, viděl jsem v tom dobré znamení.
"Vy jim ujedete?"
"Přece je sem nepozvu."
"Proč ne," usmála se Vlasta. "Svezete je, jako jste to dělával dřív. Já přece mohu zůstat v kajutě."
Vyhověl jsem jejímu podivnému přání. Přitočil jsem loď po větru ke dvěma plovákům. Při zhoupnutí lodi se obě dívky chopily zábradlí.
Za chvíli už stály na přídi, zatímco já vychýlil kormidlo a voda ve sprškách stříkala přes čelen.
Hlavou se mi honily zmatené obrazy; viděl jsem svou věž na Severním mysu; v jídelně ve váze větvičky smrků. Nebyly tam žádné smrky, to jen moje obraznost přestěhovala Sealand do středu Swarrogzee. Hrál jsem na klavír Solvejžinu píseň a od moře přicházela Vlasta, měla zase své staré sandály a kalhoty pod kolena, noorden ji cuchal vlasy a volala na mě něco, čemu jsem nerozuměl. V malém doku se houpala jachta jako odpočívající racek; slunce zapadalo a mezi chaluhami se třpytila jantarová zrnka. Ve svém snu jsem věděl, že to tak skutečně je a nebylo důvodu, proč by to tak nemohlo být navždycky. "Ahoj, Olafe!"
Výkřik dvou rozpustilých hlasů mě vyrušil ze snění.
"Ahoj, rusalky," zavolal jsem.
Nevěděl jsem ani, že jachta opsala kruh a vrátila se k laminátovým vorům.
Zamával jsem čepicí a otočil loď - definitivně k Severnímu mysu Sealandu.
Dívky brzy zmizely za hřebeny vln. Pluli jsme podél opuštěného severního pobřeží. Noorden vanul zprava, tiše, ospale, Solvejga se pomalu sunula k západu.
"Musím vytáhnout kosatku," zavolal jsem na Vlastu, která byla v kajutě nápadně zticha.
"Co to je?" zeptala se, aniž vyhlédla.
"Takový trojhranný ručník," vysvětloval jsem, tahaje za lanko. "Pojďte se podívat, jak chytí vítr."
Byla to jediná kosatka, kterou jsem měl. Solvejga byla naprosto nepředpisová loď. Neměla by mít vůbec kosatku, řekl jednou Nyström, ale lepší o plachtu víc, než míň. Při této příležitosti jsem od něj poprvé slyšel, že motor je prdlavej podvodník. Přesvědčil jsem se o tom později sám - a nejednou. Nejhorší podraz na mě udělal na Honsö.

"Poslyšte, Olafe -"
Vlasta stála u dveří kajuty, omotaná přikrývkou jako antickou tógou. Nezakrývala jí ani kolena bosých nohou a nahoře odhalovala štíhlý krk a jedno z oblých ramen.
"Nastydneš," řekl jsem, aniž bych si uvědomil, že jí tykám. "Ta děvčata se tu plácají ve vodě od jara. Noorden je studený."
"K čertu," odsekla.
"Dobrá," kývl jsem. "Nemůžu si teď povídat. Je tady plno mělčin. Kousek před námi navíc čouhá z vody taková kamenná potvora. Musím ke kormidlu."
"Tím líp," řekla a odešla na příď, kde ještě neoschly stopy rusalek.
Náhle jsem zaslechl štěkot; po břehu běžel Pazour a posílal mi přes vodu hlasité pozdravy. Zamával jsem na něj.
"Můj dvorní pes," představil jsem ho Vlastě.
Zamávala také. Přitom jí sklouzla z ramen přikrývka. Nechala ji ležet na palubě a zasmála se. Slunce, které už před hodinou překročilo zenit, pozlatilo její ztepilou postavu.
"Nemůžeš rychleji?" houkla na mě přes rameno.
"Hrome," řekl jsem.
"Jak daleko je na Honsö?"
"Na Honsö s tebou nepojedu, ani kdyby to bylo za rohem," vyjel jsem na ni od kormidla. "To není pro nějaké střelené nájady. Odvahu můžeš ukázat i tady."
Stočil jsem jachtu tak, že ráhno švihlo na levoboku do vln. Vlasta se zakymácela, ale držela se dobře. Začal jsem řezat vlny; riskoval jsem, že vrazím loď až na písek, kde vyváděl Pazour, vzteklý samou radostí. Kolem čelenu se hnala tříšť a chuchvalce pěny bičovaly Vlastu. Stála na přídi jako živá socha ze starých plachetnic a něco křičela do svistu náhle zesilujícího noordenu. Ačkoliv moře nebylo o nic horší, než jindy, cítili jsme v sobě jakýsi soukromý maelström. Oba jsme se najednou krásně zbláznili.
Přesto jsem se tomu nemohl poddávat tak, jako dívka na přídi jachty. Jen o vlas jsem minul Psí hlavu, ztracený útes u Severního mysu; za dvě minuty nato loď narazila do obložení mola, až jedna z plachet spadla i s ráhnem do vody.
Vlasta se odtrhla od zábradlí a vrávoravě mi šla vstříc, zalykajíc se smíchem nad vlastní nemohoucností.
Zvedl jsem její chvějící se zmáčené tělo z paluby a vystoupil na molo. Pazour nás skoro porazil. Musel jsem Vlastu opět postavit na zem. Pes řádil, jako by měl radost z toho, že jsem nepřijel sám.
"Co je to?" zeptala se Vlasta náhle, ukazujíc prstem na věž.
"Tohle? Inu, mohl by to být Jeffersborg," ušklíbl jsem se. "Pokud si odmyslíme ledničku a infratopení."
"Ach, ty blázne," vzdychla, v očích slzy a na rtech úsměv. "Ty jsi první člověk na světě, který mě vzal vážně."
"Dobrá," kývl jsem. "A teď pal nahoru do salónu. Jsi studená jako žába."
Podívala se na mne po očku a poslušně se odšourala.
"Klíč je v okénku vedle vrat," zavolal jsem za ní.
Našla ho a odemkla.
"Proč mám jít právě do salónu?" zeptala se ve vratech.
"Protože tam je postel," odpověděl jsem.
Kývla a zmizela ve věži.
Pazour se na mě tázavě podíval a pak se rozběhl za ní. Zaslechl jsem jeho štěkot na schodišti a Vlastin hlasitý smích, tlumený tlustými kamennými zdmi.
Potom jsem zakotvil Solvejgu. Když jsem vytáhl z vody zmáčenou plachtu a vrátil ráhno na jeho místo, sesbíral jsem v kajutě Vlastiny hadříčky. Zabalil jsem je do kožichu; dohromady i s botami to vážilo slabých půl kila. Vzal jsem její pozlacený kufřík; podíval jsem se ještě na obzor. Nezdálo se, že by se počasí měnilo. Noorden dul stejnoměrnými, měkkými rázy, které se daly počítat. S nevýslovně slastnými pocity jsem nesl do věže výbavu své mořské nevěsty.
Nejdříve jsem zašel do kuchyně. Vzal jsem rum a vařící vodu z bojleru. Namíchal jsem obrovitý hrnec grogu s pepřem a máslem, jak mě to naučil Nyström. Tvrdil, že je to nejlepší lék na cokoli. Teď se hodil. Vlasta si mohla vyléčit rýmu, já nedočkavost.
Odnesl jsem grog do salónu. Vlasta seděla na obrovské posteli, o niž jsem se občas dělil s Pazourem, přikrytá až po bradu. Sáhl jsem do příborníku pro sklenice a nalil je vrchovatě. Pozorovala mě přitom, jako by teprve teď objevila, že žiju.
"Ty zpropadený mořský zuřivče," řekla.
"Nápodobně," odvětil jsem.
"Pojď ke mně," zaprosila.
Sedl jsem si na postel. U dveří ležel na boku Pazour a lehce tepal ohonem dřevěnou podlahu. Jedno oko měl zavřené; druhým nás pozoroval a v jeho příšerné skvrnité tváři byl kuplířský úsměv.
Položil jsem dlaně na Vlastiny spánky. Poprvé jsem jí hleděl v klidu do očí. Byly modré - snad trochu do fialová. Vroubily je neuvěřitelně dlouhé černé řasy sestavené do pravidelných obloučků. Obočí nebylo ostře nakresleno, bylo krátké a široké, spojující se nad kořenem nosu, tupého a zakončeného drobným chřípím. Zahleděl jsem se na rty, poněkud velké, ale krásně modelované. Nad pravým koutkem se temnělo malé mateřské znaménko.
Vztáhla paže a objala mě kolem krku. Políbili jsme se vážně, jako tenkrát na Swarrogzee. Pokrývka přitom sklouzla a odhalila ji až po pás.
Měla drobná, pevná ňadra. Přitiskl jsem se k nim tváří a ucítil slanou vlhkost moře.
"Olafe," řekla.
"Teď mlč."

"Olafe," opakovala umíněně. "Nechceš slyšet, proč jsem tady?"
"Přece proto, že jsem tě unesl," řekl jsem se smíchem.
Zavrtěla hlavou. Dlouhý pramen černých vlasů jí sklouzl na prsa; sáhla po kufříku.
Najednou jsem měl divný pocit. Vzpomínal jsem rychle, odkud ho znám. Před očima se mi objevila jachta potácející se s mlčícím motorem mezi vyjícími vlnami murderwatheru; ten pocit byl strach. V kufříku byl ukryt důvod, proč Vlasta hledala Ranga Vietto.
Balíček stovek v průhledném obalu…
Okamžitě jsem věděl, že jsou to Hedvičiny peníze; neztratil jsem je tedy. Vzala mi je Vlasta, když jsem byl v bezvědomí.
"Ale proč?"
"Ukradla jsem ti je," odpověděla. "Styděla jsem se hrozně, ale musela jsem to udělat. Teď je vracím - prosím, přepočítej si je."
Hodil jsem peníze do zásuvky příborníku. Pazour se líně zvedl a očichal mou svěšenou levici. Pohladil jsem ho.
"Proto jsi napsala do té knížky Na shledanou?"
"Proto," kývla. "Věděla jsem, že ti ty peníze jednou vrátím."
"Takže jsi teď spokojená?"
"Takže jsem teď spokojená - částečně."
"Ale proto spolu přece nemusíme spát, k čertu."
Mlčela; oči se jí začaly nedobře lesknout.
"Tak co vlastně -," zakoktal jsem, - "vždyť přece - Vlasto, já jsem nemožný sprosťák; to dělá noorden a moře a vůbec ten život tady, prostě - nejsem zvyklý na -"
"Ach bože, přestaň," přerušila mě. "Musím ti říct -"
"Kašlu na to," prohlásil jsem. "Zapomeňme to celé i s těmi pitomými penězi."
"Ne, to nejde," protestovala. "Já chci, abys věděl všechno."
"Tak dobře," pokrčil jsem rameny, "ale pij přitom, prosím tě, ten grog."
Sedl jsem si do svého rozložitého ušáku.
Slunce za oknem se sunulo stále víc k západu a jeho paprsky měnily barvu. Blížil se večer.
"Musíš vědět, že jsem tenkrát byla jen pitomá absolventka Kybernécole. Studovala jsem čtyři roky s vyznamenáním biocomputery; svůj vlastní jsem udržela v normálním chodu jen díky poezii a pinkání na klimpr. Byla jsem ve třetím ročníku, když mi oba rodiče zůstali na Faetonu."
Faeton bylo superstratosférické letadlo, vrchol letecké techniky a chlouba společnosti PANAM. Zřítilo se při prvním letu na lince; plně obsazené třemi sty cestujícími dopadlo do Pacifiku z výšky třiadvaceti kilometrů. Za půl roku se našlo pár třísek; to bylo vše.
Nevěděl jsem, co říct.
"Zůstala mi starost o bratra, který je trvale invalidní. Má nějakou komplikovanou formu rakoviny; nedá se s tím prý nic dělat. Přitom je to velice inteligentní chlapec, napsal několik dobrých knížek veršů -" Vlasta zpozorovala můj tázavý pohled. "Brant," řekla.
Nedokázal jsem utajit překvapení. Pavel Brant! Měl jsem v knihovně všechny jeho sbírky. Autor Vánků a smrští byl bratrem Vlasty!
"Vzala jsem si do hlavy, že ho zachráním," pokračovala. "Jednou jsem využila své praxe u ZOM 16; uložila jsem do stroje všechny údaje o bratrově nemoci; potom informace o léčbě rakoviny, lékařích, sanatoriích a metodách. Největší práci jsem měla se sháněním všech těch dat. ZOM 16 mi sdělil, že v měsíčním sanatoriu se Pavel může vyléčit s pravděpodobností sedm set třicet šest promile."
Vzpomněl jsem si, jak se mě vyptávala na měsíční sanatorium, když jsem se vydával za kosmonauta.
"Počítač se může mýlit," namítl jsem.
"Kdyby se byl vyjádřil záporně, také bych mu nevěřila," kývla Vlasta. "Jenže on mi dal naději, chápeš? Hned jsem se informovala o Podmínkách přijetí. Víš co mi řekli?"
Zavrtěl jsem hlavou.
"Takových případů, jako je Pavlův, jsou tisíce. Tam nahoru berou ty nejtypičtější.
Nerozhoduje, čím nemocný je; stáří, národnost, nic. Pavel se jim nehodil tolik jako jiní. Doprava na Lunu je drahá věc; léčení také. Přesto jsem našla člověka, který v tom mohl rozhodnout. A vyměnit Pavla za jiného pacienta by bylo bývalo možné, kdyby pacient souhlasil. Našla jsem i toho pacienta. Chtěl odstupné. Jela jsem za ním, když jsem tě potkala."
"S kytarou?" zeptal jsem se udiveně.
"Nejen s kytarou," řekla Vlasta a zrudla, "neměla jsem peníze. Šla jsem toho člověka prosit. Bratr měl mnohem větší cenu, než já. Věděla jsem to dobře. Když ti z kapsy vypadlo pět tisíc, ukradla jsem je."
"A výsledek?"
"Chtěl sto padesát."
Polohlasně jsem zaklel.
Sto padesát tisíc stála věž a loď. Vydělal jsem je za pár měsíců.
"Šla jsem za člověkem, který mohl rozhodnout. Je to kosmonaut-lékař. Primář sanatoria je jeho dobrý přítel. Všechno jsem mu řekla. Byl ke mně velice laskav."
"Co udělal?" zeptal jsem se napjatě.
"Zaplatil nemocnému sto padesát tisíc a prosadil přijetí Pavla. Byla jsem mu za to vděčná - a potom -"
Zarazila se a sklopila oči.

Propadal jsem se do dusivé, beznadějné mlhy, stokrát horší, než je ta, kterou jsem dýchal v roztopené honsöské sauně.
"Za týden startuje Forward," pokračovala Vlasta. "Je to první kosmická loď k Marsu. Ten pán je členem posádky. Já letím Forwardem také; budu pracovat u počítače."
"Ale proč?"
"Před měsícem jsme se vzali. Jmenuje se de Condé. Musela jsem s tebou mluvit, protože jsem -"
Nedořekla už nikdy nedokončenou větu.
Všechno ostatní mi dodnes připadá jako noční můra.
Posadil jsem Vlastu do kajuty "Solvejgy" a vedl jsem loď nejkratší cestou do Ostbay. Cestou jsem si polohlasem zopakoval všechny Nyströmovy kletby. Moře bylo černé; na obzoru se nafukoval nestoudný balón měsíce; noorden mi vanul do zad a jachta urazila ten kus cesty za dvě a půl hodiny. Teprve v Ostbay jsem vešel do kajuty; Vlasta seděla tak, jak jsem ji posadil.
"Jdeme, děvče," pobídl jsem ji ochraptělým hlasem a donesl jí kufřík k růžovému akumulátorovému vozíku.
Nastoupila.
"Olafe," zašeptala, když položila ruku na kliku reostatu. "Startujeme zítra ve čtrnáct hodin. Vrátíme se za osm měsíců."
"Good luck," odpověděl jsem.
"Napíšu ti hned po návratu. Nechtěla jsem ti přece způsobit -"
"Nesmysl," řekl jsem. "Máš jenom takové uličnické záchvaty."
Čekala.
Neřekl jsem nic.
Srazila kliku na nejvyšší bod. Akumulák zasvištěl po vozovce a ztratil se ve světlech autostrády Ostbay-Metropol.
Udělal jsem čelem vzad a odešel.
Když jsem ráno, zmáčený a unavený, zakotvil Solvejgu na Severním mysu Sealandu, měl jsem chuť zničit všechny rekvizity směšné komedie, kterou se mnou zahrál život.
Pak přiběhl Pazour a otřel se o mě studeným čenichem.
Proto jsem nezapálil věž, ani nepotopil jachtu.
Vytáhl jsem pouze ze záďové skříně kulatý dvoukilový oblázek a jediným rozmachem jím mrštil do vln.
Noorden odnesl šplouchnutí někam daleko, mimo moje uši.

8

Moje probuzení režíroval Pazour. Když jsem se celý den nehýbal, začal zuřivě výt u mé postele. Byl to tak příšerný koncert, že jsem nedokázal ležet dál. Stejně jsem nespal, ač jsem byl po dvojí cestě do Ostbay a zpět k smrti utahaný.
Nečekané rozuzlení mého problému mi nedalo spát. Vlasta byla pro mě ztracena navždy. O to víc, že jsem ztratil i její neviditelný stín, řídící do včerejška všechny mé kroky.
Kámen ze Swarrogzee ležel na mořském dně. Napsal jsem definitivní fine za seconda voltu; třetí repetice neexistovala.
Ustlal jsem postel. Vylil jsem zbytky grogu. Ve sklenicích ztuhlo máslo do tenkých, žlutých kotoučků.
Zapálil jsem si cigaretu a bezmyšlenkovitě přejel po klaviatuře. Grieg zazněl hluše a prázdně; teď neměl žádný smysl, nanejvýš jako hudební epitaf. Zaklapl jsem víko.
V umývárně jsem se dal trochu do pořádku. V zrcadle jsem zpozoroval vrásky, kterých jsem si dříve nevšiml. Byly tam, samozřejmě, už dávno. Teď byly zřetelnější. Vypadal jsem unaveně. Neměl jsem do ničeho chuť.
Bylo půl devatenácté. Slunce zvolna rudlo a blížilo se ke konci své denní dráhy. Zamkl jsem věž, nechal jsem Pazourovi před vraty nějaké žrádlo a vydal se přes klečí porostlou pláň do vesnice. Bylo to poprvé za tu dobu, co stála na Severním mysu věž Olafa Šestého. Na majáku se rozsvítila světla. V rozptýlené záři zapadajícího slunce se zdála žlutozelená a skomíravá. Noorden mi zezadu cuchal vlasy a ohrnoval límec. Na blízkém obzoru, zvednutém dunami, šel pomalým krokem zástup černobílých krav. Bílé skvrny v jejich srsti zrůžověly západem. Na konci stáda se pomalu loudal starý Sam Tiddler. Chodil tak denně; stádo znalo cestu a Tiddler vzadu bezmyšlenkovitě žvýkal svůj žvanec tabáku, důležitý ve své zbytečnosti.
Z dálky se neslo tiché vyzvánění zvonu vesnického kostelíka. Ještě se tu udržel bůh. Moderní shon jej zahnal na Sealand jako do nepřístupné pevnosti. Na stěně fary, stojící na okraji vesnice, byla namalovaná plachetnice, vznášející se na vzdutých vlnách. Nápis, provedený starým, lomeným písmem se dal číst jen s velkými obtížemi: Boží jsou vlny a vítr, ale kormidlo a plachty jsou naše a dovedou nás do přístavu.
Přiblížil jsem se ke kostelu. Zvon se už před chvílí odmlčel. Slyšel jsem hlas pastora, dutý a zkreslený ozvěnou členitého vnitřku budovy. O chrámových obřadech jsem měl jen mlhavé představy. Nikdy jsem nebyl na žádné mši; kostel jsem znal jako dům s věží, přecpaný neprodejnými poklady. Když jsem byl na svém posledním zájezdu, vodili mě občas představitelé měst mezi kulturními památkami a tvářili se, jako by bylo jejich zásluhou, že je dodneška nikdo nezlikvidoval. Zdálo se mi zároveň, že porovnávají moje honoráře s cenami polychromovaných figurek, soch, zčernalých obrazů a ostatních plodů mysticky pitoreskní gotiky.
Když jsem míjel vchod kostelíka, donesl ke mně rozmar zvukových vln několik pastorových slov.
"A čtvrtý anděl vylil svou misku na slunce. Tomu byla dána moc rozpáliti lidi žárem a ohněm. A lidé byli rozpáleni velikým žárem. I rouhali se jménu boha, jenž má moc nad těmito ranami; pokání však neučinili, aby mu vzdali slávu."
Za kostelem byl malý hřbitov. Odpočívaly na něm všechny minulé generace sealandských rybářů. Jednou zde budu odpočívat i já, napadlo mě. A hned jsem si řekl, že tady budu odpočívat rád. Sealandská flotila sestávala ze samé rodové šlechty. Na hřbitově ležela nesčetná pokolení Langů, Mittelbraunů a Fischerů. Rang Vietto se mezi nimi ztratí. Definitivně.
Obešel jsem hřbitovní zeď a zabočil do jediné, křivolaké uličky, kterou vesnice měla. Nebyly tu silnice; na Sealandu

neexistovala jiná vozidla než káry vesničanů a dřevěný vůz Sama Tiddlera. Krávy, které je tahaly, silnice nepotřebovaly.
Domky se ve vesnici rozbíhaly sem a tam. Ještě dnes bylo znát, jak jednotlivé rodiny respektovaly soukromí druhých. Rozkročená, bytelná stavení z hrázděného zdiva byla postavena uprostřed velikých zahrad, které kromě ubohé zeleniny nerodily nic, co by svádělo sealandské kluky ke hříchu.
Neexistovala stísněnost, kterou se vyznačují některé vesnice na pevnině. Všude tu byl vzduch; rybáři, zvyklí na mořské pláně, potřebovali prostor, aby se mohli podle chuti rozmáchnout.
Jediným paradoxem v tomto přebytku místa byla hospoda, kterou na jihu začínal řetěz obydlí ukončený na severu kostelem a hřbitovem. Také nebyla právě malá, ale nízký strop z obílených trámů ji zmenšoval. Na trámech byly zavěšeny plynové lucerny a jejich starosvětské světlo svádělo marný boj s mračny kouře nesčetných dýmek, cigaret a doutníků. O zábavu se tu staral staromódní gramofonový automat, krytý zažloutlým plexisklem. Hostinský měl zásobu starých měděných mincí, kterými se přístroj uváděl do chodu. Pohon obstarávaly baterie. Ve vesnici nebyl elektrický proud; akumulátorové osvětlení, jaké jsem měl ve své věži, používali jen na majáku.
Vpadl jsem do toho pro mě už zapomenutého prostředí ve víře, že mi bude mezi lidmi lépe. Hospoda nepřipomínala ani vzdáleně Wein-bar; jeden takový podnik jsem znával, když jsem studoval na konzervatoři. Byly tam stejné obílené trámy, ale v lucernách byly elektrické žárovky a automat tam dnes jistě hřmotil hlasem Ranga Vietto. Tady měl návštěvník možnost slyšet unikátní snímky ještě mladičkého Johna Lennona s celou jeho skupinou, Presleyho, Dukeho i Allessandriniové. Hlasy zpěváků se ztrácely v šelestu a skřípotu, ale uším vrásčitých námořnických dědečků to lahodilo. Byly to rekvizity jejich mladých let.
Usadil jsem se k prázdnému stolu u dveří. Vyčouhlý hostinský se proplížil pod stropním trámovím a postavil přede mne beze slova malou lahvičku denby-rumu, sklenici a sifonovou láhev.
"Vedro, co?" pokusil jsem se navázat konverzaci.
Mávl rukou a něco zahuhlal.
Automat zavřískl stařičký jitterbug.
V tabákové mlze jsem zahlédl tři dvojice; vyrazily na parket, umístěný mezi stoly, a daly se do tance. Mezi těmito šesti lidmi nebyla jediná žena. Pozoroval jsem noordenem ošlehané stařiky, halasně podupávající těžkými botami. Zvedal se prach, ale nikomu to nevadilo. U jednoho stolu si začali prozpěvovat; automat byl chvíli napřed, pak zase nestačil tempu rozdováděných rybářů.
Nalil jsem si do sklenice na prst rumu a pustil do něj tenký pramínek sodovky.
"Můžu se s váma napít?"
Ten hlas mě překvapil. Stejně mě překvapila ruka na mém rameni. Ohlédl jsem se. Usmívala se rozpačitě. Měla žluté vlasy, spletené do dlouhého copu. Na tvářích měla ruměnec - takový, o němž nikdy nevíte, je-li projevem zdraví nebo choroby. Překřikoval svou intenzivní červení oči, tak světlehnědé, že se zdály hrát do oranžova. Její postava mi vzdáleně připomněla Renu; ne už její oděv. Svisle pruhované šaty s bílým naškrobeným límcem a dlouhou sukní, sahající až ke kolenům, prozrazovaly místní venkovanku. Na nohou s plnými, opálenými lýtky měla lehké sandály z modrých plastikových proužků.
"Sedněte si přece," řekl jsem po chvilce studia její postavy.
"Děkuju," kývla a usedla, stahujíc si přes kolena sukni. Všiml jsem si hostinského, jak se k nám prodírá mezi tanečníky.
"Bude mě chtít vyrazit," zašeptala dívka, ještě než došel k našemu stolu.
"Promiňte, kapitáne," zavrčel. "Tahle holka bude v tu ránu venku."
"Slečna je tady se mnou," namítl jsem.
"Co?" naježil se hostinský.
"Neslyšel jste?" zeptala se dívka nad očekávání ostře. "Jsem tady s pánem! A jako že je bůh nade mnou, tak se nehnu. Nikdy jsem se odtud nehnula, vy cmrndale. A pokaždý na mě zkoušíte tyhle fintičky. Druhou sklenici, ja?"
Myslel jsem, že se hostinský rozletí na kusy, ale nerozletěl se a odešel pro sklenici špalírem šklebících se námořníků. Dívka jim nevěnovala pozornost, ač na ni někteří nepokrytě mrkali. To její jako že je bůh nade mnou bylo za všechny peníze.
"Jmenuju se Anna," řekla. "Anna Fischerová. I když mi to někteří lidé upírají. Napiju se z vaší sklenice, ja? Danke. Vy si počkáte na druhou. Odkud jste přijel na Sealand? A co tu chcete dělat?"
"Bydlím tady," usmál jsem se na tu smršť otázek, kterou na mě stačila vychrlit mezi dvěma doušky denbyho.
"Ach zó," vydechla, "Vy jste Kénig Olaf fon Turm! No ja, to jsem teda měla kliku, že jsem zrovna přišla, když jste sem vlez, co? Prej jste těžkej, je to pravda?"
"Dvaaosmdesát kilo," řekl jsem. "Stačí?"
Rozesmála se; potom si náhle přikryla ústa dlaní, jako by si uvědomila, že je ve společnosti, ale oči se jí smály dál.
"Nebojte se, ve dvou to nevypijeme," potěšil jsem ji.
Dlouhán přinesl sklenici. Po Anně střelil očima, ale mlčel. Chtěl jsem mu vstrčit do ruky desetidecim.
Položil ho na stůl a zabručel, že nepotřebuje, aby ho někdo přesvědčoval decáky.
"Tím líp," řekl jsem.
"Nežeru lidi," odpověděl. "Ať si tady Anna zůstane, jako vždycky. Nikdy tady nic neprovede; to jenom já na to pokaždé čekám."
A odšoural se kolem parketu, kde už zase poskakovalo několik mořských stařečků.
Usmál jsem se na Annu. Svět mě zase začal těšit. Nebyl ošklivý - to jenom ve mně se něco změnilo.
"Proč na vás má tak svrchu?" zeptal jsem se jí.
"Dlouhý povídání," vzdychla. "Jestli chcete, můžem se jít projít na hřbitov; tam se ohromně vypravuje."

"Vypravujete tam často?" otázal jsem se se smíchem.
"No ja," kývla živě hlavou. "Každý je zvědavý, proč mě Konrád vyhání. Nehledě na to, že na hřbitově je nejlepší tráva z celého Sealandu, nefouká tam a nikdo tam večer ani nepáchne."
"Obávám se, že vám nerozumím."
"Majn got," podivila se upřímně. "Copak jste to nepochopil? Já jsem přece médchen fýr auslender, živím se tím, víte? Turistům se líbím, nejsou zvyklí na ženské, jako jsem já. Že jsem si k vám sedla tak natýrlich, to vám nepřišlo?"
"Ach zó," řekl jsem jako před chvílí ona. "Neměl jsem tušení, že jsou na ostrově i takovéhle anachronismy. Copak potřebujete být právě tímhle?"
"To je právě to dlouhý povídání," zasmála se. "Jestli nechcete jít na hřbitov, můžu to zkrátit. Je mi jasný, že třeba nemáte čas."
"Zkraťte to," doporučil jsem jí. "Potom můžeme jít na hřbitov."
"Tak vidíte," řekla.
"Chci si prohlédnout náhrobky."
"Já vám ukážu hezčí věci."
"Tak povídejte," vyzval jsem ji a dolil obě sklenice.
"Ve zkratce to bude vypadat, že lžu," začala. "Ale všechno je to na mou duši pravda pravdoucí, frštěnzí? Žádná vymyšlená pohádka pro zákazníky."
"Dejte se do toho, já nejsem zákazník."
"Na gut, gut," kývla, "dejme tomu. Víte něco o sealandskejch rodinách? Nic, že. Mittelbraunové se odjakživa nesnesou s Fischerama. Už stopadesát let. Nějaký Mittelbraun tenkrát řekl některému Fischerovi, že má ošklivou ženu. Fischer mu na oplátku pohanil loď. Pak se navzájem prokleli do padesátého kolena. Trvá to dodneška."
"Montekové a Kapuleti."
"To neznám," zavrtěla hlavou. "Rybáři?"
"Najn," řekl jsem, přejímaje pomalu její ostrovní němčinu. "Prachatí taliáni."
"To není nic proti Sealanďanům," pokračovala. "Žádný Mittelbraun by neprovdal dceru za Fischera a obráceně. Proto je tu tak málo obyvatel. Zachraňujou to jenom Langové a ti nestáčej dodávat. Je jich hrozně málo, víte? Já jsem se naneštěstí narodila jako Mittelbraunová. V šestnácti jsem odmítla Gerda Langa, protože se mi líbil Karl Fischer. Já jemu taky. Obě rodiny dělaly gróstyjátr. Tak jsme jednou zdrhli do Garthu a vzali se. Já potom jela zpátky na Sealand a Karl rovnou na moře. Měl se vrátit za pět měsíců. Nevrátil se ani za devět, když se narodila Annemarie. Dneska jsou jí pomalu tři roky."
"A Karl?"
"Oženil se někde jinde, nebo se utopil. Spíš to druhé. O lodi se neví. Proto je ze mě dnes tohle. Když jsem řekla, že mám Annemarii s Fischerem, Mittelbraunové se mě zřekli a Fischerové po mně div nezačali střílet. Vykašlala jsem se na všechny. Mám barák po jednom starém Langovi. Nikdo nestojí ani o mou práci. Tak nic nedělám. Přišla jsem na to, že si vydělám svou figurou víc, než oni sítěma."
"A - nepřipadá vám to -"
"Nepřipadá," přerušila mě. "Tady v hospodě se na mě smějí všichni. Je to samý dědek, těm už je to egal. A turisti? S každým páprdou nejdu. Můžu si vybrat."
"Podmínky?"
"Hezkej, mladej, inteligentní -"
"A prachovej, co?"
"Samozřejmě," kývla. "Je mi to někdy líto. Fakt, dělám to pro peníze, ale taky ráda. Dneska si myslím, že bych byla stejně Karlovi utekla."
"A Annemarie?"
"Nic," řekla pohoršeně. "Je v Garthu u tety. Posílám jim peníze. Teta ví drek o tom, jak je vydělám."
"Jste roztomilá."
"Ja?"
"Velice," kývl jsem a dopil zbytek denby-mixu. "V životě jsem nepotkal takovou ženskou, jako jste vy."
"Půjdeme?"
Zaplatil jsem. Konrád Mittelbraun mi vrátil drobné do posledního měďáku. Vyšli jsme do dusného, srpnového večera. Po severní obloze se pomalu sunula těžká mračna. V dálce se slabě zablýsklo.
"Aby nám krchov nezmok," vzdychla starostlivě. "Pořád mě považujete za zákazníka?"
"Annemarie potřebuje něco na zimu," řekla. "Jsou s tím starosti."
"Koupím jí to."
"Nejsem žebračka," odsekla. "Jestli nemáte zájem, rozejděme se."
"Vaše logika je příšerná."
"Možná," připustila. "Nikdo z těch mládenců se mnou kvůli logice nešel."
Neodpověděl jsem.
Prošli jsme tichou vesnicí a pomalým krokem dorazili ke hřbitovu. Vrata byla dokořán.
"Tudy," pobídla mě Anna. Zaváhal jsem.
"Pojď ke mně," odpověděl jsem pak, náhle rozhodnut.
Udiveně si mě změřila.
"Nemám s sebou tolik peněz."
"Ach zó," kývla. "Jsi fér."

Šli jsme dál. Z oblaků svítil zakalený měsíc. Světlo majáku v pravidelných přestávkách hladilo její lýtka.
Vzal jsem ji kolem pasu a pod tenkou látkou cítil teplotu jejího těla. Pohazovala copem sem a tam; usmívala se na mě a náhlá horkost mého čela vzdorovala poryvům noordenu.
Šli jsme, co noha nohu mine, stále pomaleji a pomaleji, až jsme zůstali stát. Podívala se na mě s otázkou v očích.
"Anno," řekl jsem tiše, "mohu tě políbit?"
"Got im himl," vzdychla a spráskla ruce. "Nedělej si ze mě srandu!"
"Já myslím, zadarmo, rozumíš?"
"Ja," přikývla. "Ale proč?!"
"Protože -" Zarazil jsem se. Najednou se před mýma očima na temném nebi rozběhl nezastavitelný film. Vyprávěl jsem Anně jeho obsah; bylo to pro změnu moje dlouhé povídání. Myslím, že to trvalo nepředstavitelnou dobu. Přitom jsme stáli uprostřed obrovské pláně, porostlé sporou trávou a křovím, přes kterou každé dvě minuty přeběhl žlutý blesk majákového signálu.
"A proto jsi dnes přišel do hospody?" zeptala se, když jsem skončil.
"Snad."
Přistoupila ke mně a položila mi vlahé, pevné paže kolem krku.
"Vždyť ty jsi smutný," řekla tiše. "To je mi líto."
Šlehlo po nás světlo.
Když se vrátilo, leželi jsme na písčité zemi; vyvrcholením mé dvouleté touhy po Vlastě se stala Anna, holka ze Sealandu.

9
Až do příští soboty jsme neopustili věž. Světlo a tma nás nezajímaly. Slunce se za oknem střídalo s ubývajícím měsícem, vítr mírně čeřil mořskou hladinu, rackové přilétali k mysu a opět se vraceli neznámo kam. Anna mě nepouštěla ze své náruče, která dokázala nemožné. Zapomněl jsem na kámen ležící na mořském dně - a přece tak blízko. Nápis SOLVEJGA SEALAND se pro mně s uplývajícími hodinami měnil v nerozluštitelný kryptogram a účel kamenné věže čím dál víc souvisel s plavým copem, rozčesávaným každého večera na těžká, plná ňadra. Přes opěradlo dubového křesla visely pruhované šaty, pečlivě složené, a celý salón byl naplněn vůní Annina těla. Říkala mi captain… Médchen fýr auslender se mi změnilo v nevyslovitelně něžnou, křehkou věc.
Neměli jsme si co vyčítat. Naše minulosti běžely vedle sebe.
"Médchen," řekl jsem jí v sobotu odpoledne, "chtěl bych vidět naši Annemarii."
"Jednou za ní pojedeme," odpověděla mi s úsměvem.
"Hrome, jaká jsi to matka! Pojedeme tam hned!"
Pokrčila rameny.
"Nechceš?"
"Teta žije v Garthu sama. Annemarie pro ni znamená strašně moc. Bude se bát, že si ji odvezeme. Nebude jí chtít pustit na Sealand."
"Mezi Fischery a Mittelbrauny, ja?"
"Mezi Fischery a Mittelbrauny."
"Já nejsem nic z toho," namítl jsem. "Já jsem přece Olaf fon Turm."
"Ó najn," zavrtěla hlavou. "Ty jsi captain Rang Vietto." Rozesmál jsem se a hodil na Annu její pruhované šaty.
"Budu vedle tebe vypadat jako strašidlo," řekla pohoršeně. "Nemáš tady nějaký nůžky? V takovýhle sukni do Garthu nemůžu."
"Já chci, abys jela v takovéhle sukni."
"No gut, já už mlčím," vzdychla a přetáhla pomalu šaty přes hlavu.
Zatím co si splétala cop, připravil jsem jachtu k vyplutí.

„Vždyť ty jsi smutný, " řekla tiše...

Pluli jsme s motorem; Annu neunášela jízda pod plachtami. Vyznala se v noordenu stejně jako já a moře ji obklopovalo od narození. Někde na jeho dně odpočíval navěky Karl; právě tak jako můj kámen ze Swarrogzee.
"Kde bydlí tvá teta?" zeptal jsem se, když jsme se blížili ke Garthu.
"Půjdu k ní nejdřív sama," řekla Anna jaksi rozpačitě, "je to podivínka, nevím, jak pochopí, že -"
"Že sis našla muže? Mě se snad nelekne?"
"Nač tak pospícháš, captain?"
"Dobrá," přikývl jsem. "Jdi tam napřed sama. Pozdravuj Annemarii od hodného strýčka a koukej se vrátit."
"Neboj se," zasmála se. "U tety bych nevydržela."
Zavedl jsem Solvejgu mezi dvě nablýskaná vznášedla. Vyskočil jsem na molo a uvázal lano ke kruhu. Jachta měkce narazila na houbovitý potah přístavní zdi. V téže chvíli se ozvaly starobylé hodiny na věži rathoozu dvěma údery. Kdysi se tak počítal čas. Znamenalo to čtrnáct.
"Sejdeme se tady," řekl jsem, pomáhaje Anně na břeh, "skočím si zatím k jednomu známému. Kudy jdeš - mohli bychom jít aspoň kousek spolu?"
"Kam jdeš ty?" odpověděla otázkou.
"Do starého města."
"Výdrzén," řekla. "Já jdu na druhou stranu."

"Pusu, médchen."
"Ach ja, captain."
Políbili jsme se se smíchem a rozešli se do dvou různých směrů. Cestou jsem koupil balík tabáku. Nyström ho přijme s povděkem, řekl jsem si.
Našel jsem starého u rozhlasového přijímače, přinejmenším padesátileté hranaté bedny s měděnou anténou na střeše, klávesnicí, eloxovanými knoflíky a stupnicí, která se pyšnila řadou jmen starých měst; mohl jsi na ní najít Beromünster a Hilversum, zato tam nebyla Metropol. Děda neuznával pojmenování, která s sebou přinesla inter. Nemohl se proto dohodnout se svými vnuky, kteří už od malička znali reformovaný zeměpis. Pro ně měl dvoumetrový nástěnný televizor, který ignoroval.
Přivítal mě podivně. Hned, jak jsem vešel do domku, mávaje balíkem tabáku, zakýval na mě spiklenecky a přitáhl mě vedle sebe na židli.
"Chlapče," řekl tiše a jeho tvář, zformovaná noordenem do podoby zmačkaného sáčku z hnědého papíru, se ke mně přiblížila, "Solvejga je solidní loď. Plachet má skoro jako škuner - přitom na ni stačí jeden chlap. Nemluvím ani vo prdlavým; není zlej, když zrovna nechcípá. Ale do kajuty se ti toho moc nevejde. Jestli máš furt tolik decáků, jako když jsi stavěl na Salandu" (říkal zásadně Saland), "nerozmejšlej se a kup si pořádnej šíf. Něco, co se stavělo před sto rokama. S plachtama. Ale necpi tam po dvou vode všech zvířat, to bys byl hotovej trouba. Sežeň někde tu frajlinku, co si kvůlivá ní vodjel na Saland - esli se nemejlím - naládujte loď baštou a trinkvasrem, flintama, rumem, vobilím, semenama vod kytek a vod zeleniny a tak; esli ti zbydou ňáký prachy, rozdej to; no - a vodraž na Pacifickej. Rozumíš, svět bude ve velikým průseru a přežiješ to nejspíš jedině takhle. Jinač se to nedá voblafnout."
To, že uhodl, proč jsem utekl na Sealand, mě překvapilo. Ovšem i to ostatní mohl brát nevážně jenom ten, kdo Nyströma neznal tak jako já. Tohle nebyl jeho styl; něco se stalo se starým.
Když jsem se lépe podíval, zdálo se mi, že od našeho posledního setkání nápadně zestárl, byl dokonce shrbený. I ruce se mu trochu třásly. Nervózně sáhl po tabáku, který jsem mu přinesl a hledal dýmku. Nemohl ji dlouho najít. Půjčil jsem mu svou, kterou jsem dostal od něj.
Nacpal ji, zabafal a prohodil: "Ja, to by snad šlo. S tisícem obrovskejch fajfek; na druhý straně něco, čím by se to vycuclo. Ale kam, fujtajfl…"
"Co jste to říkal?"
"Ale nic," odbafl, jako by odháněl mouchu. "Co bych říkal…"
Chvíli jsme mlčeli.
Potom začal sám.
"Víš, hochu, já jsem starý prkno, samej suk a tříska. Viděl jsem Lítavýho Holendra, když mi bylo sedm. Tenkrát už na něj věřil jenom můj děda, dej mu pánbu věčnou slávu. Plavil jsem se po moři celej život a vím, co všechno může bejt. I tydle mořský hadi jsou. Krakeni, na kterejch si lidi vystavěj celý města. Víš ty, jestli vlastně Saland není hřbet takový mrchy? A já ti povídám, majn knabe, na nás něco číhá. Viděl jsi někdy lovit štiku?"
Dovedl jsem si to představit, ale nechal jsem Nyströma mluvit. Jenom jsem vytáhl čerstvý balíček s cigaretami.
"Ja, hned ti tu fajfku vrátím," řekl a znova se zamyslel.
Hudba, která až do té chvíle málem vystrkovala mosazné korpusy bombardónů z reproduktoru dědova superhetu, náhle zmlkla. Ozývalo se jen tiché praskání, zvukové pozdravy ionosféry.
"Kdyby to šlo všechno nacucat do těch obrovskejch fajfek," bručel Nyström, "možná že by - jo, já vlastně povídal vo tý štice…"
Z přijímače se ozval tichý, zastřený alt hlasatelky.
"Všem lidem oznamujeme, že jsme před pěti minutami obdrželi zprávu -"
"Taková potvora leží jako kláda; chlup nade dnem. Ani se nehne," líčil děda, aniž věnoval pozornost přijímači.
Poslouchal jsem obojí, ač jsem chtěl slyšet jen jedno. Dnes už si nevzpomenu, co mi připadalo důležitější. Vím jen, že jsem dosah věcí nechápal a v hlavě mi vznikla spletenina dědova garthského dialektu s kultivovanou inter hlasatelky.
"Neznatelně oddychuje; skoro nevidíš, jak se jí hejbají skřele…"
"Dnes ve třináct hodin lunárního počtu v sanatoriu…"
"…a najednou skočí. Nic jí neuteče. Vůbec nic. To je blesk. Žádná ryba není rychlejší. A teď si představ, že někde číhá taková štika. Jenom si pomaloučku dejchá. Taky skoro nic nevidíme. Nikdo z nás…"
"…Pavel Brant."
Pavel Brant, Vlastin bratr! Dnes ve třináct hodin lunárního počtu! Pavel Brant, autor Vánků a smrští, ZOM-16 určil diagnózu a předepsal léčení, komplikovaná forma rakoviny -
"A najednou skočí. A spolkne nás všechny. Ja, spolkne. Všeličko živý bude v tu ránu v pekle."
"…protože už to nebylo možné. Poslední zápas tragicky prohrál. Vyzýváme všechny obyvatele Země, Luny a umělých družic, aby zachovali minutu ticha."
Oba jsme vstali.
Minuta ticha se pro mě stala minutou těžké zkoušky. Pavel Brant je mrtev. Vlastina oběť byla zbytečná. Na všechno bylo pozdě. Její cesta vedla na Mars, moje k Anně. Konec všeho. A přesto začátek něčeho jiného.
Pak nám hlasatelka poděkovala a z přijímače se ozval Beethovenův pochod Na smrt hrdiny. Posadil jsem se jako robot.
"Kdo to umřel?" zeptal se Nyström.
Řekl jsem mu to, přemáhaje v hrdle uvázlý balvan smutku.
"Má to odbytý," konstatoval děda. "Na nás to čeká. Až se ta vobluda urve, nestačíme utýct."
Prapodivná Nyströmova utkvělá myšlenka a smutná zpráva o básníkově smrti spolu hrály skybool přes síť mých nervů napjatou k prasknutí. Nebylo mi volno při pomyšlení, že se starý pomátl. Kdybych Nyströma ztratil, přišel bych o víc,

než o přítele; spolu jsme se vymotali z vírů Mongeru a oba jsme se ruku v ruce prali s přetopeným kotlem ostrova Honsö, Byl jako můj táta.
Teď čistil dýmku; pomalu, systematicky ji rozebral a zase skládal. Nemohl se teď zbláznit, když se nezbláznil za šedesát let, co byl na moři. Poposedl jsem na židli a zapálil si další cigaretu.
"Pojedeme spolu ještě někdy na Solvejze?" zeptal jsem se. Když jsem vyslovil jméno jachty, poprvé od rozchodu s Vlastou, píchlo mě u srdce. Hned jsem si za to v duchu vynadal.
"Ale běž," vybafl Nyström. "Co bych já dělal na Solvejze? Jedině že bych ti zrichtoval rozštelovaný kormidlo."
"Kvůli tomu jsem vlastně přišel," zalhal jsem.
"Jenže na Solvejze se kormidlo rozštelovat nemůže," utrhl se na mě děda, "aspoň ne tak, aby sis ho nedoved spravit sám. Hraješ na mě betla, abys mě dostal z baráku. Kdepak, majn bube, já už došífařil. Teď na to nemám pomyšlení. Víš co, hochu?" zeptal se a podal mi vyčištěnou dýmku. "Jdi už domů a nech mě na pokoji. Já tu mám moc zajímavý čtení."
"Čtení? Jaké čtení, dědo?" zeptal jsem se zaraženě.
"Já ti to řeknu, ale pak už vypadneš, ja?"
"Na mou čest - vypadnu."
"Je v tom někde návod, jak tu štiku trhnout," řekl Nyström významně. "Jenomže zatraceně nesrozumitelnej."
Potom sáhl pod rozhlasový přijímač, z něhož ještě doznával smuteční pochod. Kniha, v níž starý námořník hledal návod k trhnutí štiky, byla vázána v černé kůži a na její desce byl otřelý, kdysi snad pozlacený nápis The Holy Bible.
V té chvíli se objevila další osoba.
Babka Nyströmová se vkolébala do dveří s obrovitou nákupní kabelou. Nedůvěřovala nakupovacím vozíkům, které po zmáčknutí tlačítek odjedou do zvolených obchodů, uloží nákup do svého prochlazeného nitra a přispěchají nejkratším směrem.
"Žádná mašina nerozezná biftek od roštěnky," říkala.
Naplnila celý dům křikem, šoupáním podrážek a kejháním; vychrlila na mě dvacet šest novinek z Garthu najednou, při čemž stačila vyhnat na zahrádku kočku, nasypat zrní kanárovi a otřít hadrem panoramatické sklo okna, hledícího přes nízké střechy na přístav.
"Zatracenej noorden," hartusila, "zvenku je na okně sůl. Kolikrát jsem to chtěla naškrábat do zupy; dědek se bojí, že je v tom fosfor, jód a kdovíco jinýho. Ušetřilo by se."
Chtěl jsem se už sebrat a odejít, ale Nyströmová se nedala zastavit.
"Ve městě budou stavět ňákej óbrmaják; prej přijdou všechny ostatní ke zrušení, když bude tenhle vysokej snad kilák. To jsou novoty. Ty jejich foukací lodě aby měly jánevímco, jak? A víte, že zdražily tomaty? O dvacetník na kartónu! Jo - a ještě něco, vy jeden! Kde jste natrapíroval tu copatou? Zahlídla jsem vás v přístavu, zrovna když jste se - to taky nebejvalo, když jsem si starýho Nyströma brala, aby se takovej frajer cicmal s takovouhle, ještě k tomu za bílýho dne, vy machometáne! Ještě že jste byl tak slušnej a nepřived ji k nám do baráku!"
Tady babce Nyströmové došel dech.
"Co když vás pozvu na hóchcajt?" popíchl jsem ji.
"Vy - vy si ji chcete vzít?"
V její tváři byl bezmezný údiv.
"Někoho potřebuju, mámo," řekl jsem, abych nás všechny přesvědčil. "Ona také. A hlavně její Annemarie, ta za nic nemůže."
Nyströmová si sedla, spráskla ruce a dala se do zajíkavého smíchu.
Nechápal jsem proč se směje.
"Copak je, bábo?" houkl na ni Nyström. "Chytá tě rapl, mám tě polejt? Vózist? Běž pro kýbl, Rangu, je za dveřma!"
"Ten janek," vyrazila ze sebe Nyströmová, "představ si, táto… Pamatuješ se na ty jeho skandály s paničkama, jak? Hahaha!"
"Vymáčkni se, nebo tě bacím," řekl ponuře starý.
Nyströmová se přestala smát, ale musela se přemáhat. Celá zrudla námahou, když se mi snažila souvisle vysvětlit, čím jsem jí vlastně tak rozchechtal.
"Kdybych vás neznala, člověče!" halasila udýchaně. "Vždyť ta ženská v životě žádný dítě neměla! Od šestnácti dává turistům za decáky. Jestlipak vám taky vypravovala, jak se nenáviděj Mittelbrauni s Fischerama?"
"Ja," přikývl jsem nešťastně.
"To je přece její parádestory, vy grósa ézl!"
"Anna Mittelbraunovic?" řekl starý. "Hezká holka, to jo. Ale mrcha. Každej jí skočí na toho utopenýho manžela. Ale že bys na to skočil ty…?!"
Nechtěl jsem jen tak poslat k čertu vidinu domova s Annou vedle sebe; Annemarie nemohla být parádestory…!
"Možná že byla mrcha," řekl jsem: "Médchen fýr auslender, ja? Ale nebude. Nechce. Já byl přece taky lecčím. Hodíme se k sobě, hrome."
"Jakej vy jste to blázen," vzdychla Nyströmová. "Až z vás vytahá, co pude, zdrhne za jinejma."
"Nevěřím tomu, mámo."
"Inu hochu, dělej, jak myslíš," zabrumlal z kouta Nyström, mžouraje na mě přes brýle. "Užívat je taky dobrá věc; ale až já budu mít jistotu vokolo tý štiky, tak budu mít asi jiný starosti. Ty fajfky -"
"Zase meleš, dědku," zakřikla ho Nyströmová, "nestačí ti jedna fajfka, ještě bys jich potřeboval devět set devadesát devět; a do všech bych ti mohla kupovat tabák, jak?"
Rychle jsem se rozloučil.
Proklínaje v duchu všechno možné jsem se připletl do cesty obrovskému elmobilu, který zabrzdil na dvou metrech se

strašlivým úpěním.
"Kam to kruci lezete, vy píďalko?" zavrčel vztekle řidič, vykloněný z okénka.
Podíval jsem se na něj.
Byl to Max a na sedadle vedle něj se rozvalovala Rena. Poznal jsem je okamžitě a oni mě také.

10

"Sakra, to je Rang," řekla Rena. "V čem to chodíš, ty bývalý nedbalý módemane? Nesypeš si taky popel na hlavu?"
"Když jsme spolu posledně mluvili, byla jsi slušnější a o poznání zaraženější," odpověděl jsem jí. "Kamarádíš s tímhle individuem od té doby?"
"Nastup, ty starý charakterní herče," řekl Max.
Nastoupil jsem do jeho transvallu. Beze slova zařadil rychlost a otočil vůz na metropolskou autostrádu. Rena se na mě přes rameno usmála. S potěšením jsem kvitoval, že se její úsměv nezměnil; nezměnil se ani její zevnějšek. Blue jeans byly asi jiné, než ty, v nichž vybojovala vítěznou bitvu s kosmonauty, aby pak prohrála s opilým Maxem. Na nohou měla kožené boty s vysokými, kovovými podpatky, jaké se snad nosívaly před šedesáti léty. Ňadra jí stále nestoudně nadýmala fialovou mužskou košili. Jenom vlasy měla učesané nějak jinak.
"Koukám na ty tvoje gatě," řekla. "Můžeš mi tykat. Situace smazala věkové rozdíly."
"Máš paměť," kývl jsem uznale. "Co dělají kids?"
Mávla rukou. "Z toho jsem vyrostla. S blbou holkou je konec."
"Je to dobré, nebo špatné?"
"Jak se to vezme. Někdy bych se nejradši neviděla, jindy bych zase nejradši neviděla ostatní."
"Filosofie schizofrenika s fixní ideou," řekl od volantu Max. "Už jsi jí koupil nového Šemíka?"
"Vyprávěla ti, co?"
"Jo, povídalo se ledacos…," kývl. "Tse-tse, únos krásné neznámé z přístavu nymf na Swarrogzee, šlechetný souboj s Montgomerym a rána přes palici. Z toho jsi zblbnul, to je známo."
"To není všechno," přerušil jsem výčet jeho informací. "Zamiloval jsem se do kurvičky ze Sealandu."
"No a?" pokrčil rameny Max. Rena odvrátila tvář. Zdálo se mi, že se dívá z okna.
Jeli jsme dál mlčky. Anna už možná čekala u Solvejgy. A já se nemohl k ničemu odhodlat. Sakra práce! Každou vteřinou jsem se od ní vzdaloval. Místo mořské hladiny, lehce čeřené prouděním vzduchu od severních ledovců, ubíhala přede mnou šedá, padesát čtyři metry široká dálnice.
"Zapálíš si?" zeptala se Rena a podala mi přes opěradlo otevřené cigaretové pouzdro.
Když jsem si od ní bral cigaretu, povšiml jsem si, že má na rukávu kovový odznak - červený terč v indigovém poli, se zlatým nápisem QWRY-7.
"To je odznak účastníků expedice, co dnes startuje z Luny," řekla Rena, když zachytila můj tázavý pohled. "QWRY sedm jsou volací znaky Forwardu."
"Letěl s nimi Montgomery," poznamenal k tomu na půl úst Max.
"Montgomery?"
"Jako kuchař," vysvětlovala Rena. "Dal mi to na památku."
Nevěděl jsem, že byl kuchařem. Možná že právě v tom se skrývalo rozluštění mé výpovědi z Palmyry. Kuchaři byli skoro vždy absolventy hotelových škol a právě z jejich řad se rekrutovala většina vedoucích hotelů a ostatních podniků toho druhu.
"Kam jedeme?" zeptal jsem se.
Max se zašklebil. "Do Weinu?"
"Jdi k čertu," řekl jsem. "Tam mě nedostaneš."
"Neboj se," zasmál se Max. "S touhle vizáží jsi k nepoznání. Nejspíš by tě tam ani nepustili."
"Jeďme k nám, Maxi," pravila rezolutně Rena. "Tam to přece můžeme oslavit zrovna tak."
"Co chcete oslavovat?"
"Přece Forward, ne?" řekla. "Triumf lidského génia."
Musel jsem se zasmát. Jaká to byla ironie osudu! S Renou a Maxem jsem jel oslavovat okamžik, který mi měl vzdálit Vlastu na milióny kilometrů, zatímco na nábřeží v Garthu netrpělivě přecházela Anna. Měla pravdu Nyströmová…?
"Musíš nás občas navštívit v Garthu, Rangu," vyrušila mě Rena. "Najali jsme si tam domeček… Člověče, jsou tam dokonce staré toalety, kde se tahá za řetízek."
Transvall se propletl přeplněným centrem Metropole. Vystoupili jsme v zahradě vily, postavené z červených cihel.
"Neboj se, je to umělá hmota," ušklíbl se Max. "To nespadne."
Vzpomněl jsem si na svou věž na Severním mysu. Byla z poctivé sealandské žuly a bude stát desetkrát, možná stokrát tak dlouho, jako Maxův plastikový barák. A v Garthu stály tři obrovité katedrály ze skutečných cihel, staré sedm set let.
Usadili jsme se v zahradním pavilónku. Všiml jsem si, že přes vysokou zeď není k vile vůbec vidět. Zahrada pod nenápadnou skleněnou střechou, osázená gigantickými liliodendrony, byla jinak ponechána v divokém, nepěstěném stavu. Mezi keři bublaly fontány, kypící ze skrytých trubic; někde v hloubi zahrady jsem tušil jezírko a ze svého místa v altánu jsem viděl jednu blízkou a dvě vzdálenější sochy ze starého pískovce; byli to satyrové v necudných pózách.
"Zahrada Priapova," podotkl jsem.
"Dokonce vytápěná," zasmál se Max. "Ti antičtí exhibicionisté maskují radiátory. Často se tady něco oslavuje a je zvykem nezatěžovat se věcmi, které tlačí nebo škrtí. Musí tady v tom případě být teplo, že? I trávník má pořád nejmíň dvanáct rilesů."

Rena kamsi odběhla.
"Aby ti bylo jasno," naklonil se ke mně důvěrně Max, "Rena chce oslavit Montgomeryho odlet. Je ráda, že se ho zbavila aspoň na nějaký čas, pokud ne navždycky."
"Koho vlastně Montgomery neotrávil?"
"To jsi zavinil ty," řekl Max s poťouchlým úsměvem. "Rena tě přece zoufale milovala! Víš, co jsi způsobil, když jsi se šel klidně miliskovat s Hedvikou…?"
"Hrome," zaklel jsem, "poslal jsem ji přece ke všem čertům!"
"Ale," podivil se Max. "Říkala, že ti dala pět tisíc? Udělal jsi jí pěkné modřiny."
"Lhářka. Chtěla mi je dát. V tom je rozdíl. Proč jsem jí ty modřiny udělal, to neřekla, co?"
"Rena věří dodneška, že z vášnivé lásky."
"A dál?"
"Když jsi Montgomerymu přerazil čelist, hrozně ho litovala. Za dva měsíce se vzali."
S kolika lidmi zatočila květnová noc na Swarrogzee! Myslel jsem, že se to dotklo jen mě…!
"Nevím nic," vzdychl jsem. "Tehdy jsem jezdil po světě s Halleyem."
"Rena chodila déle než rok v reprezentačních toaletách po Palmyře," vysvětloval Max. "Byla z toho brzo nešťastná. Nevíš, jak to chodí…? Šéfkuchař je jako bůh; sedí si v nebeském dispečinku, mačká knoflíky a nikdo vlastně neví, jak vypadá, ale dole blikají světla jako poslové boží a personál se přeráží samou horlivostí. Zato paní šéfkuchařová je boží zástupce na Zemi; kontroluje funkce muxérů, mlýnků, ohřívačů, chladičů, otvíračů flašek a všech těch poskoků okolo toho. Přitom taky musí sem a tam vyslechnout zpověď některého význačného gurmána. No - a tady jsme u toho. Montgomery strkal Renu do postele třem velvyslancům, pěti hrdinům z měsíčního kosmodromu a jednomu potomkovi čertví jakého maharadži. Ze zoufalství vlezla do postele mně. Sakra, tlačí mě boty."
Odhodil střevíce z modravé žraloci imitace přes zábradlí altánku.
"Teď už je mi jasné, proč mě vylili z Palmyry," řekl jsem ponuře.
"Myslel jsem, že jsi odešel sám? Halley tě přece vyloženě přeplatil-"
"Čerta starého. Jestli chceš slyšet mou parádestory," pousmál jsem se, "zapal si a udělej si pohodlí."
"Tak tedy," řekl Max a položil nohy v ponožkách na zábradlí.
Vyprávěl jsem mu o noci na Swarrogzee.
"Vždycky jsem věděl, že je Montgomery křivák," kývl Max, když jsem skončil.
"Nevím, proč ti to vypravuju," pokračoval jsem. "Měl bych tě mít vlastně plné zuby od toho okamžiku, co jsi mi mermomocí chtěl vyprávět nějaké detaily z Renina prvního hříchu. Měl jsem zrovna plnou hlavu Hedvičiných erekcí, ejakulací a coitů a tys byl pěkně napálený."
"Ty jsi byl vždycky idealista," kývl soustrastně. "Kdybych býval věděl, co si myslíš o Reně, netahal bych ji do transvallu. Naopak, poslal bych ji s vámi, aby měla Hedvika radost. Ale pokračuj. Krásná neznámá spěšně odešla…"
"Kdy ses rozešel s Hedvikou?"
"Když se ujistila, že vynalezla naprosto bezpečný antikoncepční prostředek," řekl. "Sehnala si celý harém, který pravidelně očkuje, a pokračuje ve výzkumech. Bez mých neškodných ejakulátů se obejde. Má půlroční dceru, neví s kým."
Nevěděl jsem, co odpovědět, a pokračoval jsem raději ve svém líčení:
"Doma jsem našel výpověď z Palmyry. Nabídku u Halleye jsem přijal; pomohla mi ke změně životního stylu. Když jsem si konečně klidně meditoval v ústraní, přišla za mnou neznámá ze Swarrogzee."
"Napínavé," poznamenal Max.
"Ano," kývl jsem. "Přišla mi říct, že se provdala za nějakého kosmonauta kvůli protekci. Dostal jejího nemocného bratra do sanatoria na Měsíci."
"Ale fuj," pohoršil se Max. "Máš ty to ale smůlu."
"Ona taky," řekl jsem. "Její bratr dneska umřel."
"Pavel Brant!" vydechl Max. "A ona letí Forwardem, co? Vlasta de Condé se jmenuje. Taková bruneta, vysoká, dlouhonohá! Počkej…"
Začal si prohledávat kapsy. Nakonec hodil na stůl malou stereografii.
"To je posádka Forwardu."
Spatřil jsem divnou, neosobní Vlastu, oblečenou do přiléhavého palubního overalu, ve skupině stejně oděných lidí. Montgomery se šklebil na okraji obrázku. S Vlastou se zřejmě nepoznali.
"Tady máš Condého," ukázal Max na vysokého šedivějícího muže širokých ramen a studeného pohledu. "Trošku se to všechno popletlo," dodal, "teď byste vlastně měli s Renou utěšovat jeden druhého a já bych mohl jít k čertu."
"Kdepak," zavrtěl jsem hlavou. "Já mám tu ženskou ze Sealandu."
"A tak, tu kurvičku," řekl. "Z těch bývají nejlepší hospodyně, říká se."
Neurazilo mě to ani trochu. Anna se mi snažila nabulíkovat, že je obětí poměrů na Sealandu. Asi proto, aby si mě udržela co nejdéle. Tak ať čeká, řekl jsem si. Neuškodí jí trochu strachu. Za trest.
"Proč si Rena vzala právě Montgomeryho?" zeptal jsem se. "Neřekl bych, že jenom pro tu přeraženou čelist."
"To je jednoduché," odpověděl. "Proč si vezme taková holka šéfkuchaře Palmyry? Víš, čím byla tenkrát? Studovala biochemii. Musela by se jednou věnovat vážné, vědecké práci, dovedeš si to představit? S tím poprsím a nápady? Copak ona mohla někde pěstovat bacily a vyrábět bílkoviny?"
Pokrčil jsem rameny.
Max pokračoval:
"Právě tak by byla nemohla dělat nic jiného. V patnácti utekla od rodičů a dala se do první práce, která jí zajišťovala byt

a stravu. Na ty bacily kašlala. Ještě k tomu všemu ji podporovala babička, která do ní byla zamilovaná. Když Montgomery projevil zájem o Reniny boubelaté rozměry, vzala ho za slovo. Fakt je, že ho měla dost už za půl roku. Od té doby dělám z Montgomeryho vola - s radostí. Babička zatím naštěstí umřela. V Montgomerym se shlížela. Takový hodný chlapec; a co má peněz, říkala."
"Proč se Rena nerozvede a nevezmete se?"
"Protože nechci," odsekl. "Nezkurvím si život legitimní manželkou. Nesnesu manželské postele, natáčky ve vlasech a malé děti, které by si musela Rena uhnat jinde."
Pochopil jsem ho. Vybudoval si Priapovu zahrádku, vznášel se v ní jako Amórek a Rena mu tam chodila dělat Psýché. Pomyšlení, že tohle dělá právě Max, mě rozveselilo.
"Nikdy bych to byl do tebe neřekl," podotkl jsem se smíchem.
"Myslíš, že já bych někdy věřil tomu, co jsi udělal ty?"
Měl pravdu. Sealand byla moje Priapova zahrádka.
"Překážím vám tady," řekl jsem.
"Proč bys překážel, člověče? Čím? Jestli se nelekneš toho, že si tady Rena bude dělat pohodlí - nesmíš si myslet, že to dělá kvůli tvým krásným očím nebo proto, že jsi bývalý Rang Vietto. Ona je prostě taková normální. Už jde, sláva."
Rena se objevila mezi keři bosá; rozepnutá košile jí vlála kolem těla. Vzpomněl jsem si, jak si tehdy v mém voze upravovala podprsenku. Teď ji neměla vůbec; přesto vypadala mnohem cudněji než pískovcoví satyrové.
Za ní ťapkal přes trávník servírovací stoleček, obložený lahvemi a talíři.
"Vyhrabala jsem tam, co se dalo," zahalekala přes zahradu a rozběhla se trávníkem k pavilónu. V poklusu připomínala bosonohou Dianu od Bouchera.
Stoleček také zrychlil a směšně se kolébal, vyhýbaje se vyšším trsům trávy.
"Nedejte se pobízet, Mistře," řekl Reniným hlasem, když se přede mnou zastavil a zamrkal červenou kontrolkou.
Rena vyprskla.
Zasmál jsem se také.
"S dovolením," pravil jsem a sáhl po červené langustě.
"Zajisté," zavrněl stolek.
Odložil jsem před chvílí zapálenou dýmku a pustil se do langusty. Nebylo to špatné. Maxova zahrada byla skutečně stejnou oázou klidu, jako moje věž na Severním mysu. Otázkou bylo jenom to, proč si ji Max vybudoval. Bylo zde snad něco, o čem mi neřekl? Potkal snad i on nějakou Vlastu? Nebo to zavinila Rena?
Teď si svlékl košili. Slunce, prorážející páru, která nepřetržitě stoupala z vyhřátého trávníku, pozlatilo jeho mohutný hrudník. Ukrojil si pořádný kus studeného rostbífu; vypadal jako přežvykující býk, když se zaujetím likvidoval obrovský řízek. Nazrzlé vlasy mu padaly do čela a čelisti mu pracovaly jako drtič.
Rena se natáhla na záda do trávy před pavilónem a zkoušela utrhnout vysoké stéblo trávy prsty u nohy. Nalil jsem si do vysoké sklenice víno a znovu si nacpal dýmku.
Vtom se u vchodu do pavilónu ozvalo melodické houkání telefonu.
Tím se lišila Priapova zahrada od Severního mysu. Nikdy jsem nepomýšlel na to, že si na Sealandu pořídím telefon. Měl jsem zkušenosti, že ruší v těch nejnevhodnějších chvílích. Právě jako teď.
Rena se zvedla z trávníku.
"Nech to být," zabručel Max plnými ústy. "Ať nám vlezou na záda."
Rena se na něj zapitvořila a vytáhla ze sloupu světlezelené sluchátko, podobné tritonovu rohu - poslední módní výstřelek. Ještě před dvaceti lety se používaly videofony s reproduktory - existoval i stereofonní zvuk. Potom se přišlo na to, že není třeba, aby všichni kolem hovořícího viděli, s kým a o čem se domlouvá. Spojovací technika se vrátila k telefonům, ale začala jim dávat tvary na objednávku.
"Moment," řekla Rena do mluvítka a zakryla je dlaní. "Jsi tady?" zeptala se Maxe. "Volají tě z redakce."
"Sakra," zaklel Max a šel k přístroji.
Rena si přišla ke stolku nalít víno. Jak se nakláněla, rozevřela se jí košile. "Nevíš, co s tím mám dělat?" zeptala se.
"Priapova zahrádka mi jde k duhu. Pomalu budu chodit v záklonu, aby mě to nepřevážilo."
Když se opět vztyčila, zahlédl jsem Maxův obličej. Vypadal, jako by dostal nějakou ohromující zprávu; zasunul sluchátko do sloupu a okamžik se zdálo, že chce něco říct. Potom mávl rukou a rozběhl se přes trávník.
"Co blázníš," křikla za ním Rena. "Stalo se něco?"
"Musím letět -," řekl a zarazil se.
"Kam?"
"Parliamo italiano," vyrazil ze sebe. Potom následovala kaskáda rychlé italštiny, z níž jsem nerozuměl ani slovo. Rena ho několikrát přerušila stejně rychlou větou.
"Aspoň se oblékni," řekla potom v inter a podala mu přes zábradlí jeho košili. Rychle ji na sebe hodil. Sebral z trávníku boty a obul se. Potom se na okamžik nerozhodně zastavil.
Rena se naklonila přes zábradlí.
Uchopil ji něžně za ňadra a vtiskl jí na každé letmý polibek.
"Ahoj, Kačenko," řekl.
Napřáhl ke mně pravici. "Odpusť, brachu. Navštiv nás někdy v Garthu. Budeme oba moc rádi."
"Stalo se něco zlého?"
"Ještě nevím. Teprv se uvidí," odpověděl a stiskl mi silně ruku.
Potom se rychle otočil a za minutu zahučel motor transvallu.
Rena se ke mně obrátila s vyplašenýma očima.

"Max ti asi neřekl, co dělá?"
"Neřekl."
"Je moc dobře placeným malérářem. Jednou byl ve zříceninách odpalovací rampy lunárních raket patnáct minut po výbuchu jaderné nálože… Udělal tam sérii unikátních snímků a stačil přitom vytahat z trosek osm lidí. Mrtvých - ale on to nevěděl. Taky filmoval de Bruyův sestup do té zaplynované jeskyně na Luně. Není divu, že ho teď volají."
"Kam jel?"
"Něco se stalo s Forwardem," řekla, vyhýbajíc se mým očím.
"Bojíš se o Montgomeryho?"
"Kašlu na něj," prohlásila. "Ty tam prý někoho máš."
"Reno," vyhrkl jsem, "proč jste mluvili italsky? Proč Max nechtěl, abych věděl, co se stalo?"
"Nevím," pokrčila rameny. "Ale snad to nebylo proto. Vždycky mluví italsky, když spěchá."
Sešel jsem ze schůdků na trávník a nechal se postříkat jemným popraškem vody z nejbližší fontány.
Rena šla za mnou a postavila se vedle mě.
"Počkáš na Maxe?" zeptala se. "Vrátí se za týden."
Obrátil jsem k ní tvář.
"Nepočkám," řekl jsem.
"Já vím, že jsem ti odporná," vzdychla.
"Vzrušuješ mě," přiznal jsem se. "Vždycky jsi mě vzrušovala. Právě proto nezůstanu. Máš ráda Maxe."
"U ďasa," zaklela a zastrčila napjaté prsty obou rukou za opasek svých kovbojských kalhot. "Možná máš pravdu, ty starý charakterní herče."
"Ahoj, Kačenko," řekl jsem tiše a obrátil se k odchodu.
U vrátek jsem se ohlédl.
Kráčela přes trávník a vedla za sebou servírovací stolek jako pejska.
Podíval jsem se ještě jednou na průčelí z falešných červených cihel s karyatidami, které vypadaly jako pravá klempířská práce z bronzového plechu.
Potom jsem za sebou zaklapl vrátka zahrady a po pískem vysypané, široké cestě došel k vysokým vratům ve zdi.
Zámek zabzučel a vrata se otevřela.
"Jsi správný, Rangu," řekl sloup po mé pravici Reniným hlasem. "Ale nebylo to proto, abych se přesvědčila. Myslím, že by bylo škoda neříct na shledanou."
Neodpověděl jsem a vyšel ze vrat; zůstala za mnou otevřená, dokud jsem se definitivně nerozhodl odejít. Ještě nikdy jsem neměl tak málo jistoty o všem kolem sebe, včetně vlastního, těžce zkoušeného já.

11

"Už nikdy nevyhledávej tohle místo, námořníku," řekl za mými zády skřehotavý hlas.
Nevšiml jsem si té stařeny. Seděla ve výklenku zdi na nízké římse a dívala se na mě zdola nystagmem těkajícíma očima jako skalní troll. Byla strašlivě stará; mohlo jí být devadesát let, možná sto. Nevěděl jsem, co jí říct. Zela mezi námi propast času. Zastavil jsem se.
"Tobě to prozradím," pokračovala hlasem, který zněl jako vrzání ráhna. "Ty jsi prostý člověk, jakých pamatuju moc… A byli to dobří lidé, dobří. Dneska už jich je málo, ach, majn got. A jsou tak staří, jako já. Střež se hříchu, námořníku. Už brzy zatroubí archandělé; mrtví vstanou z hrobů a Nejvyšší bude vážit naše skutky - dobré i zlé. Kdo nebude zapsán v knize života, bude uvržen do ohnivého jezera. Nechtěj jít s nimi, námořníku! Nikdy už bůh nestvoří člověka k obrazu svému; prach jsi a v prach se obrátíš. Neváhej - možná, že bůh sám vtiskne vám dobrým do rukou meče ohnivé -"
Stařena se rozkašlala. Astma, pomyslel jsem si.
"Přečti si Zjevení svatého Jana," řekla skřípavě, otírajíc si ústa do špinavého kapesníku. "Tam to všechno stojí."
"Přečtu si to, matko," kývl jsem, vážně rozhodnut, že si opatřím bibli.
"Podej mi ruku," zašeptala. "Levou, levou, chlapče. Ta je od srdce. Vidíš," zasmála se, když pohlédla na mou dlaň. "Jedna veliká láska. Potom cesta; jako do pekla; a ještě dvakrát tatáž. Vidíš tu černou, trojitou rýhu? A potom - zase veliká láska - a už nic. Jdi, guta menš, námořníku, jdi. A dej mi decim, aby se věštba zpečetila dobrým skutkem."
Dal jsem stařeně peníz a rychle odešel.
Trojitá rýha v mé dlani byla jizva po řezné ráně, kterou jsem si přivezl ze svojí druhé plavby na ostrov Honsö. Ale co měla znamenat slova a potom - zase veliká láska - a už nic? Týkalo se to Anny?
Stařenina věštba mi najednou připadala jako první výstraha před čímsi neznámým. Výstraha - komu? Mně nebo lidstvu? Lidstvu unavenému lavinou ohromujících vynálezů, vývojem techniky, blahobytem, který zastavil politickou řevnivost? Nebylo už režimů soutěžících mezi sebou. Systémy si přestaly závidět. Nebylo už Bastil k dobývání. Výboje do vesmíru nemohly zaměstnat osm miliard lidí, zaměstnaly jich sotva osm miliónů. Ti ostatní se s úsměvem v knihách dočítali, co to byl třídní boj, hlad, revoluce, měli všechno a budovali si Priapovy zahrádky, každý sám pro sebe.
Všechno bylo možné, všechno bylo dovoleno. Byla to ona cesta do pekla, o níž mluvila stařena?
Přemýšlel jsem o výstraze, kterou mi jejími ústy dal někdo neznámý, aniž bych si uvědomil, že to nebyla výstraha první.
Přišel jsem na to mnohem později. Ostatně teď to ještě nebylo důležité.
Došel jsem ke stanovišti elektrotaxi. Vhodil jsem dvoudecim do mincovníku většího vozu s modrou karosérií a rozjel se směrem k Ewaldově ulici. Takřka celá se skládala z obchodních domů, jejichž zbožím byly starožitnosti. Kamna na uhlí, deštníky, pérové hodiny, vozíčky pro nemluvňata, rozhlasové přijímače, televizory s černobílými titěrnými obrazovkami, elektrofonické nástroje s pianovými klaviaturami a odporným zvukem, směšné ledničky se stěnami na prst tlustými, těžké, plechové automobily, nábytek, šatstvo, obrazy, sochy, nástroje, přístroje a knihy.

Koupil jsem bibli, vytištěnou polsky. Znal jsem ten jazyk obstojně. Bible v inter samozřejmě neexistovaly a výtisk v jiném jazyku právě neměli.
V oddělení nábytku, kterým jsem musel projít při zpáteční cestě, jsem objevil nádherný psací stolek z konce devatenáctého století, jako stvořený k mému ohromnému klavíru. Zeptal jsem se na cenu. Stál dvě stě osmdesát decimů. To nebylo mnoho vzhledem k vysokým cenám pravých starožitností.
Koupil jsem ho.
Dole jsem zajel zadkem vozu do výtahu. Robot mi stůl zasunul do zavazadlového prostoru. Vyjel jsem ven a zabouchl žaluzii.
Když jsem si sedl za volant, vystoupila z osobního výtahu dívka, které jsem si povšiml už nahoře v oddělení nábytku. Prohlížela si také ten psací stolek; ale buď se nakonec rozhodla jinak, nebo neměla peníze. Připadala mi zajímavá, i přes nijak přitažlivý zevnějšek.
Její vlasy byly trochu popelavé a sotva kryly ušní lalůčky. Šedé oči stále mhouřila, jako by jí chyběly čočky, nebo brýle. Nos měla poněkud ostrý; zato její nohy byly velice hezké, s tak štíhlými kotníky, jaké jsem už dlouho neviděl. Byla oblečená do nějaké uniformy - neměl jsem ani tušení, jaká uniforma to je, - existovalo příliš mnoho spolků, zařízení a úřadů, které používaly jednotné oblečení. Neměla žádné zavazadlo, kabelku, aktovku, nic. Stála na chodníku, trochu k smíchu v té nepříliš padnoucí uniformě se sukní dobré dvě pídě pod kolena, a zdálo se, že hledí na mě. Nevěděl jsem to přesně jen pro její přimhouřené oči.
Zapnul jsem motor a přibouchl dvířka.
Vtom jsem měl dojem, že se ke mně chce rozběhnout. Jen to mi zabránilo v odjezdu.
Vzápětí už jsem byl z vozu venku.
Z výtahu vyrazili dva hromotluci v zelených kabátech a uchopili dívku za obě zápěstí. Praštil jsem jednoho přímo z rozběhu na plexus solaris tak, že se složil na chodník a lapal po dechu. Druhý mě popadl za rukáv a chtěl mi něco vysvětlovat; neposlouchal jsem a vzal ho do brady pravým hákem. Pustil dívčino zápěstí s hekáním se těžce opřel o zeď.
První, který sotva popadal dech, se potácivě postavil a sáhl do kapsy. Snad chtěl vytáhnout zbraň. Uhodil jsem ještě jednou. Přišly mi náramně vhod bicepsy, vypěstované kormidlem Solvejgy. Podíval jsem se po dívce. Běžela k vozu. Couval jsem za ní, hlídaje oba chlapíky, kteří se pracně vzpamatovávali. Než se dostali k nějaké akci, seděl jsem za volantem elektromobilu s dívkou po pravici.
Vyrazil jsem s klikou na maximu; motor se protočil; potom náhon zabral a vůz se rozjel s hrozným trhnutím; zahlédl jsem na zadní obrazovce jednoho z mužů, jak si poznamenává označení vozu. To mohl, protože nikdo nezjistí, kdo v něm seděl. Byl to přece taxík.
Vyždímal jsem z vozidla, co se dalo, takže jsme za chvíli uháněli po autostrádě do Garthu.
"Musíte to teď chvíli nechat na mně," řekl jsem dívce a sledoval jsem přitom pozorně zadní obrazovku. "Otočit a vrátit se do Metropole, to by nemuselo dobře dopadnout. Co jste jim udělala?"
"Já? Nic," zašeptala.
Jmenuju se Rang," představil jsem se jí. "Rang Vietto."
"Já jsem -" tady se na okamžik zarazila, "můžete mi říkat Leonora."
"To myslíte vážně?" zeptal jsem se nedůvěřivě, "Tak se přece jmenují tři Beethovenovy předehry."
"Říkejte mi Leonora," opakovala.
"Dobře; tak mi tedy povězte, Leonoro, proč jsem vlastně mlátil ty dva chlapy v zelených kabátech?
Dívka zarytě mlčela. Tak jsem se choval ve škole, když mě vyvolal Hlavoun. Uměl jsem úlohu, ale Hlavou mě vyvolával s jistotou, že neumím nic. Proto jsem mu nikdy neřekl ani slovo.
"Řekněte mi tedy," pokračoval jsem, "jakou to na sobě máte uniformu."
Opět mlčení.
"Dobrá, začneme z jiného konce; kde bydlíte?"
Poprvé se pousmála. "Nikde," řekla.
"A kam vás mám zavézt?"
"To je jedno."
"Nesmysl. Někam se přece chcete dostat."
"Já nikam nemůžu."
"Proč?"
"Všude mě najdou."
"Nenajdou," namítl jsem.
"Najdou. A nikdo jiný se s nimi prát nebude… Vysaďte mě tady."
Začal jsem brzdit. Viděl jsem, jak ztuhla.
Vůz už skoro stál.
Mlčela.
Zastavil jsem a otevřel dveře.
"Nejsem nikomu pro blázny," řekl jsem nevlídně.
"Prosím vás -," vzlykla a po tvářích se jí začaly koulet slzy.
"Mám jet dál?"
Několikrát kývla v křečovitém vzlykotu.
"No, no," řekl jsem celý zpitomělý tím nesmyslem. "U mě vás nenajdou, buďte klidná."
Na obzoru už jsem viděl světlo majáku na garthské rejdě; pomalu se objevovaly hvězdy; sílící noorden hnal po

zelenavé obloze dešťové mraky, jako stále se měnící siluety, vystříhané z černého papíru. Na severu probleskovalo moře.
Zastavil jsem taxi na jediném parkovišti, které v garthském přístavu bylo; zavolal jsem výrostka, který se klackoval po nábřeží, a poslal jsem ho pro noviny a cigarety. Potom jsem s jeho pomocí vytáhl z vozu psací stolek a odnesli jsme ho na palubu Solvejgy. Dal jsem mu dvoudecim a ještě nějaké drobné, které jsem vyšťáral po kapsách - svoje poslední peníze. Bylo na čase, že jsem se vracel domů.
Leonora se ničemu nedivila. Seskočila nemotorně na palubu a zůstala nerozhodně stát. Posadil jsem ji na svou pletenou židli a chytil lano, které mi hodil chlapec z nábřeží. Odpíchl jsem loď bidlem od betonového mola a jednu po druhé vytáhl všechny plachty; hned chytily vítr a měl jsem chvíli co dělat s lany a kormidlem. Voda se leskla v posledních zásvitech dne, když jsme opouštěli přístav, obletováni tichým, osamělým rackem.
Teprve tehdy jsem si vzpomněl na Annu.
Za severozápadním poloostrovem se noorden pořádně opřel do plachet; hodinu jsem lavíroval proti němu. Plachty se v pravidelných intervalech přesmykovaly z boku na bok a ráhna lehce skřípěla. Když jsem se dostal na šířku Sealandu, otočil jsem loď přídí na západ a upevnil kormidlo. Solvejga se na okamžik skoro zastavila; potom, lehce nakloněna na závětrnou stranu, se poslušně rozjela k Severnímu mysu, který byl od nás vzdálen asi hodinu cesty.
Zapálil jsem si v kajutě dýmku a rozsvítil lucernu. V jejím světle jsem zběžně přelétl titulky novin. O Forwardu tam nebylo nic. Složil jsem noviny a vrátil se opět na palubu.
"Pojďte dovnitř, na palubě za chvíli nastydnete," řekl jsem dívce.
"Jedeme daleko?" vystřelila otázku.
"Na Sealand," odpověděl jsem.
"Kde je to?"
"Vy neznáte Sealand?"
"Nikdy jsem o něm neslyšela," řekla rozpačitě. "Je to daleko?"
"Kousek. Něco přes hodinu."
"Vy tam bydlíte?"
"Tak. Mám tam komfortní věž."
"Věž?"
Ještě chvíli jsme se bavili v holých větách.
"Je mi zima," řekla.
Říkal jsem, abyste šla dovnitř."
Zvedla se a nešikovně přešla palubu. Vzpomněl jsem si přitom na Vlastu, jak stála na přídi jako galionová figura mořské panny a noorden. Leonora si toporně sedla na okraj lůžka, aniž si všimla čehokoliv v kajutě. Zdálo se mi, že úporně přemýšlí o čemsi důležitém.
Noorden zesílil. Šel jsem se podívat, zda nepovolila lana, kterými jsem na palubě zajistil psací stolek. Protože začalo trochu krápat, přikryl jsem ho plachtou, kterou jsem ještě omotal provazem.
Když jsem se obrátil, stála dívka ve dveřích kajuty, přidržovala se veřejí a sledovala mě mžikajícíma očima.
"S váma je sakra práce," vzdychl jsem a zvedl ji z paluby.
Neřekla nic.
Odnesl jsem ji do kajuty, položil na lůžko, stáhl jí boty a přikryl ji až po bradu. Potom jsem ještě jednou mrkl na kompas; jachta držela směr dobře. Nacpal jsem si znova dýmku a usedl u dveří.
"Proč se vaše loď jmenuje Solvejga?" překvapila mě dívka otázkou.
"To byla jedna slečna, kterou si vymyslel Ibsen," řekl jsem. "Ibsen byl norský spisovatel. Norsko leží -"
"Já vím," vzdychla Leonora.
"Tak se tak pitomě nevyptávejte, k čertu."
"Vyznáte se v zeměpisu?"
Ohromeně jsem mlčel. Na střechu kajuty začal bubnovat déšť. Vítr zesiloval a vypadalo to na nevlídno, což kolem Severního mysu Sealandu většinou znamenalo slušnou bouři.
"Já myslím," řekla Leonora, "jestli znáte ostrovy - a poloostrovy a -"
"Proudy, mělčiny a fjordy," dodal jsem, sklebě se co nejméně.
"Ano, to," kývla. "Jaké je, prosím, vaše povolání?"
"Soukromník na odpočinku a kapitán téhle lodi."
"A - jste schopen věřit něčemu, co vypadá jako úplný nesmysl?"
"Přijde na to," řekl jsem. "Oč jde?"
"Jde o to, že něco vím; a musím to říct někomu, kdo tomu uvěří. Zatím jsem nikoho takového nenašla - a až mě zase chytí -"
"Už jednou jsem řekl, že vás nechytí," přerušil jsem ji.
"Až mě chytí," pokračovala, jako bych nic neřekl, "nebude nikdo, kdo by to našel a něco s tím udělal. Poslyšte, já totiž -"
V té chvíli lucerna na stropě zhasla; náhlý poryv západního větru obrátil ráhna. Loď se zakymácela a já vyběhl na palubu, abych to napravil. Vítr se znova stočil k severu, ale zdálo se, že to dlouho nepotrvá. Lilo jako z konve a na letících vlnách se objevily bílé čepice. Nebylo ani pomyšlení na to, že zalezu do kajuty a budu si vyprávět s Leonorou strašidelné příběhy. Sáhl jsem jenom za dveře pro nepromokavý kabát s kapuci a sedl si ke kormidlu. Hnal jsem loď, pokud jsem mohl, k západu a doufal, že se dostanu k mysu dřív, než se vítr definitivně obrátí. Clonou deště a vodní tříště matně prosvítal sealandský maják a dával mi naději, že se nebudu muset probíjet proti západnímu větru, který se

mohl snadno změnit ve vichřici.
Najednou se otevřely dveře kajuty a Leonora, držíc se křečovitě zábradlí, doklopýtala ke mně.
"Co tu chcete, ženská," utrhl jsem se na ni.
"Já vám to musím říct," vzdychla zoufale.
Po chvilce marného přemlouvání jsem ji posadil vedle sebe a hodil na ni nepromokavý kabát, pod který jsme se naštěstí oba vešli.
"Držte se pořádně," poradil jsem jí a v duchu se modlil, aby se bouře ještě půl hodiny zdržela. První náraz západního větru by ji určitě srazil přes palubu.
"Já se moc držet nemůžu," vzdychla.
"Proboha, proč??"
"Mám nemocné ruce," odpověděla. "Popálené. Ještě se mi to nezahojilo."
"Dobrá," řekl jsem zaraženě, "chyťte se mě tedy kolem pasu oběma rukama - a moc se mi nepleťte, mám plno práce s tuhletím kolem od vozu."
Objala mě křečovitě.
"Bojíte se?" zeptal jsem se.
"Bojím."
"Tak začněte," vybídl jsem ji.
A tak na palubě malé lodičky hnané bouří, začala podivná dívka Leonora vyprávět jeden z nejneuvěřitelnějších příběhů, jaké kdy existovaly.
"Já - já jsem totiž našla starou mapu -"
"Jak starou? Sto let? Sto padesát?"
"Tři tisíce dvě stě let. Přesněji se to nedá určit, víte?"
Nejfantastičtější na tom bylo, že ještě nic od našeho setkání neřekla tak normálně.
"Kde jste ji našla?"
"V jednom - v jedné knihovně. Nebyla celá. Byl u ní kousek textu, hodně porušeného. Někdo totiž ve dvanáctém století napsal přes celý list jiný text; já jsem na to přišla, když - no, prostě náhodou. Dalo hroznou práci, přečíst to původní, ale nakonec jsem přečetla všechno, co nebylo zničeno."
"Prosím vás, jakou to bylo řečí?"
Pokrčila rameny. "Vy ji stejně neznáte."
"A vy ano?"
"Ovšem," kývla. "Znám ji dobře, jako hromadu jiných."
"Kolik je vám let?"
"Proč? Dvacet osm."
Vypadala na osmnáct. Se svým nosem, popelavými vlasy a těkajícíma očima připomínala vrabce. Musím ji doma pořádně usušit, řekl jsem si. Zdálo se, že severní vítr ještě vydrží. Ve tmě jsem už slabě rozeznával světlý pruh pobřežní pláže. Potom jsem na okamžik zahlédl světlo nějaké rychlé lodi, která křížila kurs Solvejgy. Za dvacet minut jsme mohli být v přístavu.
"Byl to fragment nějakého obsáhlého spisu," řekla Leonora. "Přečetla jsem tohle: Za tři tisíce dvě stě let (bylo to vyjádřeno jinak, říkám to takhle jen pro srozumitelnost) vrátí se andělé (nebo bohové) na Zemi. Objeví se - a tady je slovo, kterému nerozumím; zní asi jako hjeld, nebo hold… Tedy: Objeví se hjeld; mrtví povstanou - tam je spíš vyletí - z hrobů. To všechno stane se, až slunce třikrát přejde oblohu od chvíle, kdy povstane - následuje nečitelné slovo - tak, jako nikdo nikdy -"
Dívka se zarazila.
"To je zajímavé," řekl jsem. "A dál?"
"Tam je konec listu. To je všechno."
"To je všechno?" opáčil jsem. "Ale vždyť to je nějaký odkaz na Zjevení svatého Jana - zrovna dneska mi něco podobného citovala jedna stařenka."
"To je pravda," přikývla. "Jenže Apokalypsa byla napsána až o dvanáct století později. Docela pravděpodobně obsahuje i to, co jsem já nenašla."
"Potom autor čerpal z vašeho papyrusu."
"Možná. Ale ne z toho, který jsem objevila. Já byla první, kdo ho četl."
"Jak to víte?"
"Vím to," řekla. "Mohu to dokázat."
"Kde máte ten papyrus?"
"Nemám ho."
"Tak co s tím chcete dělat? Kdybyste ho měla, jistě by to zajímalo vědátory. Třeba by vám to něco vyneslo -"
Zarazil jsem se před pohledem jejích očí, které se na mě náhle dívaly bez mžikání jako šedá výzva.
"Copak, hrome - někdo vám to ukradl a vy chcete, abych to našel?"
"Nejde mi o zisk. Já jsem přece také vědátorka, jak říkáte. Ten dokument máte vy. Ve stole, na který vám támhle prší," řekla překotně.
"To je můj stůl. Všechno mi vzali a prodali -"
"Proč?" zeptal jsem se. "Co jste vlastně komu udělala?"
"Počkejte, to není důležité," vyrazila ze sebe a její hlas se třásl. "Důležitý je přece ten text! Už jsem vám to řekla, vy to nechcete pochopit - za tři tisíce dvě stě let - to může být letos, nejpozději za dvacet nebo třicet let, vrátí se andělé na

Zemi. Rozumíte? Oni tady tehdy byli, pisatel papyrusu jen zaznamenal fakt! Objeví se hjeld - to je právě to neznámé, protože mrtví povstanou, nastane soud - v tom je klíč k celé Apokalypse, snad její pravdivé jádro! Až se objeví hjeld, ať tak či onak, musí nastat konec světa. A na té mapě je místo, označené slovem hjeld, jenže já nevím, kde to místo je! Hjeld tam leží a čeká, až slunce třikrát přejde oblohu od chvíle, kdy povstane - škoda, že nemohu přečíst, co. Kdyby se to dalo najít a zničit - snad je to možné -"
Málem bychom byli přejeli Severní mys. Odvedl jsem Leonoru znova do kajuty. Nemohl jsem riskovat, že spadne do vody. Celý vyplašený z jejího horečného jektání jsem otočil loď a s noordenem v zádech jsme vklouzli do přístavu. Přivázal jsem jachtu a spustil plachty; celou dobu stála dívka za mnou v prudkém lijavci.
"Prosím vás, pane Rangu - ukliďte nejdřív ten stůl -"
Beze slova jsem rozvázal uzly a uchopil stolek tak, jak byl zabalený v plachtě. Nebyl veliký, ale nemotorný. Točil jsem se s ním chvíli na palubě jako káča, dokud loď lehce nenarazila na molo. Vystoupil jsem na břeh a pomohl Leonoře. Ve hrozném lijáku jsme doklopýtali do domu. Nechal jsem stolek v malé pracovně dole a zapnul nad ním topení, aby oschl. Zamkl jsem pracovnu a odvlekl dívku do salónu.
"Hned se svlékněte a lehněte si," řekl jsem jí. "Já zatím uvařím čaj. Potom se podíváme na to vaše lejstro."
Najednou jsem byl plný tvořivé energie; jestli potřebovala Leonora někoho, kdo by našel neznámý hjeld a zlikvidoval plánovaný konec světa, byl jsem pro ni tím pravým pitomcem. Málokdo potřeboval něco takového víc, než já.
Když jsem se vracel z kuchyně, stála už zase za dveřmi.
"Lehnete si už sakra nebo ne?" zabručel jsem, vrhaje zlé pohledy.
"Já myslím, že bychom nejdřív měli -," zakoktala.
Postavil jsem čaj na stůl a popadl ji do náruče. "Do postele," řekl jsem rezolutně a začal ji svlékat. Když jsem ji postavil na zem, abych jí rozepnul sukni, zůstala otupěle stát. Stáhl jsem z ní všechno, byla promoklá na kůži. Ani jsem si nevšiml, jak vypadá; ostatně byla strašně ubohá se zmáčenými vlasy a mžikajícíma očima. Zdálo se mi jen, že je dost hubená, ale pak už jsem na ni házel přikrývky, všechno, co jsem kde našel a zapnul jsem topení naplno. Při tom řádění jsem přeslechl kroky na schodišti.
"Pane…?" zaslechl jsem za sebou.
Nejdřív jsem se podíval na Leonoru. Její vytřeštěné oči se upíraly někam za mě. Obrátil jsem se.
Ve dveřích stál jeden z těch hromotluků, které jsem odpoledne zmlátil v Ewaldově ulici. Vedle něj se naparoval ještě větší chlap. V ruce držel plynovou pistoli a jeho oči byly jako kousky ledu. Za nimi stála Anna s opovržlivým výrazem.
"Je to on?" obrátil se na ni muž s pistolí.
"Ja, her lajtnant," kývla. "Dazist Rang Vietto, stoprocentně."
"Co tady chcete?" zeptal jsem se tvrdě. "Do tohohle domu vás nikdo nezval."
Muž s pistolí vytáhl legitimaci.
"Nerad bych rušil vaši siestu," ušklíbl se nehezky, "kdybyste nespáchal politováníhodný přečin. Unesl jste uprchlou pacientku sanatoria pro duševně choré v Metropoli právě tehdy, kdy ji dostihli pracovníci ústavu. Nebudeme z toho pochopitelně nic dělat, ale podruhé se nechovejte tak zbrkle."
"Poslyšte, ta dívka je úplně normální," namítl jsem.
"Vyprávěla vám o té listině?"
"Ano," připustil jsem.
"A viděl jste ji?"
"Ne," zavrtěl jsem hlavou po malém zaváhání.
"Tak vidíte," zasmál se poručík. "Neviděl ji nikdo."
"Pro to ji přece nemůžete jen tak strčit do blázince!"
"Pro to ne; o tom začala vypravovat až tam," řekl policista. "Museli ji izolovat proto, že kus po kuse spálila celý egyptologický archiv v Metropoli. Popálila si přitom ruce, ale spálila všechno. V ústavu, kam ji odvezli, vydržela deset dní; potom praštila zřízenkyni ulomenou nohou od židle, oblékla si její uniformu a zdrhla."
Znělo to logicky. Bohužel…
"Tak jdeme, slečno," řekl ošetřovatel.
"Onemocní," namítl jsem.
"My už si s ní poradíme," ušklíbl se muž v zeleném plášti a uchopil pokrývku.
Leonora ho uhodila pěstí do tváře. Byla to taková rána, nečekaná od dívčiny slabé pěstičky, že se ošetřovatel zakymácel a upadl.
Anna ve dveřích zaječela. Do salónu vběhli další tři chlapi.
Chytili Leonoru. Vytrhla se jim. Znovu ji chytili.
Vtom zasyčela poručíkova pistole. Leonora zůstala bezvládně viset v rukou mužů v zeleném. Teď jsem teprve viděl, jak je hubená.
Vrazil jsem ruce do kapes, aby nebylo vidět, jak svírám pěsti. Byl bych se na ně nejradši vrhl s jednou ze svých těžkých, dubových židlí.
Anna se na mě dívala uštěpačně, vítězným pohledem.
To ona přivedla na mou stopu tyhle pacholky. Musela mě vidět v Garthu, když jsem nastupoval s Leonorou na loď.
Chtěl jsem ji milovat! Nachytala mě na sentimentální story o Annemarii a já na to vletěl jak pubertální študák.
"Proč je nahá?" zeptala se, když kolem ní odnášeli Leonoru.
"To je pravda," chytil se toho poručík. "Proč nemá nic na sobě?"
"To bývá v posteli," odsekl jsem. "Tuhle je ten erární ohoz."
"Zneužití duševně méněcenné se trestá vězením od tří let výše."

"Máte ji do čeho zabalit?" zeptal jsem se, aniž bych věnoval pozornost poručíkovým slovům.
"Nestarejte se," řekl jeden z ošetřovatelů, který se vrátil pro Leonořiny šaty.
"A dejte jí pořádně najíst."
Poručík se ještě obrátil: "Poslyšte, jestli jste s ní něco měl -"
"Bodejť by neměl," řekla Anna. "S každou musí něco mít. Je to děvkař, her lajtnant"
"No - my už si to zjistíme," řekl poručík ledabyle a dotkl se prstem štítku čepice.
Pak vyšel ze dveří.
Anna se opřela o veřej.
"Věděla jsem, že tě dostanu, lumpe," řekla.
Vtom se vrátil jeden z ošetřovatelů.
"Ještě něco?" zeptal jsem se.
Zasmál se mi do tváře. Byl o půl hlavy vyšší než já.
"Jde o tu Ewaldovu ulici, šéfe," zavrčel. "Jenom ňáká formalita."
"Dělejte," řekl jsem netrpělivě.
Dělal. Jeho pěst měla váhu bucharu. Ležel jsem naznak na posteli a hlava se mi motala ve směru hodinových ručiček.
Hlasy eskorty zmizely v dešti. Za chvíli jsem zaslechl bzučení elektromotoru. To byla ta loď, která nám zkřížila cestu!
Myslel bych, že to byl sen, nebýt naražené brady.
A nebýt Anny, stojící stále ve dveřích.
"Co tady ještě chceš?" zeptal jsem se. "Máš cos chtěla, ne? Médchen fýr auslender! Vypadni."
V její tváři se objevil úsměv.
"Chtěla jsem ti jenom říct, majn captain, co hlásila před půlhodinou Contivize. Na Forwardu bouchnul reaktor. Forward neexistuje, rozumíš? Rozletěl se na kusy. Nepřežil to nikdo z posádky. Popraskali ve vesmíru jako bubliny. Doufám, že jsem první, od koho to slyšíš."
Teprve teď jsem si uvědomil, že jsem to celou cestu z Maxovy domu věděl. Vlasta už není. Všechno je zbytečné.
"Jdi pryč," zasténal jsem.
"Najn," řekla radostně. "Najn. Zůstanu, ty pitomý, bláznivý idiote. Už není ta tvoje Vlasta, ja? Tu náhražku, co sis přivez, jsem ti sebrala. Já, rozumíš?
"Ne oni!"
Když jsem se konečně, polomrtvý hanbou a ponížený k smrti, vyprostil z její triumfální náruče, odpotácel jsem se do kuchyně a vypil sklenici čistého rumu. Potom jsem vyházel všechny zásuvky z Leonořina psacího stolu; samozřejmě, nebylo tam nic.
Vyběhl jsem ven; studený lijavec se řítil z černého nebe na moje nahé tělo; upadl jsem na lesklé kameny a zapomněl jsem na všechno ne pro hrdinskou mdlobu, ale proto, že jsem byl strašlivě opilý.
Teprve ráno mě vzbudil Pazour.
Vklopýtal jsem do věže a našel tam Annu, jak s pláčem zarudlýma očima vaří v kuchyňce kávu.
"Jsme oba prašiví," řekl jsem zdřevěnělými rty.
"Ja," kývla. "Jakou máš radši sladkou, nebo hořkou?"
"Bolelo tě to moc?" zeptal jsem se místo odpovědi.
"Ach najn," řekla. "Na Sealandu vždycky muži tloukli své ženy."

12

Tak se stalo, že se Anna Mittelbraunová provdala v sealandském kostelíku za Ranga Vietto.
První, kdo nám u oltáře blahopřál, byl Knut Nyström, upnutý do staromódního obleku s úzkými nohavicemi. Pozval jsem ho za svědka; zhostil se svého úkolu víc než dobře. Všichni Sealanďané se k němu chovali s náležitou úctou, kterou si zasluhoval jako jeden z posledních kormidelníků zámořských plachetnic.
Anně šel za svědka Max; sehnal jsem ho na poslední chvíli. Renu s sebou nevzal - byl jsem radši. Přijel malým vznášedlem s poznávacími znaky Contivize a přivezl s sebou hromádku blahopřejných telegramů, magnet a desek.
Magneta a desky jsem neměl na čem přehrát; telegramy se mi nechtělo číst. Věděl jsem, že celou tu salvu oslavných řečí vyprovokoval Max a nechal si ji poslat poste restante Garth.
Když mi celou tu hromadu předával, tvářil jsem se potěšené. Vzápětí jsem to vrazil jednomu kloučeti - nevím, zda to byl Fischer, Lang či Mittelbraun, aby s tím došel na Solvejgu. Nacpal to všechno do záďové skříně, kde to zůstalo dlouho jako zbytečná přítěž.
Před kostelem dav rybářů v nedělním vyhazoval do výšky čepice s modrými a zlatými prýmky a volal starodávné hóch, hóch. Ženské nás obklopily ohromným kruhem; musel jsem se vykoupit kupou decáků.
Max to všechno dirigoval. Stačil přitom filmovat, fotografovat a flirtovat s mladými děvčaty jedna radost.
Najednou se nikdo nedíval skrz prsty na Annu; nebyla to už médchen fýr auslender; prastarý obřad ji změnil ve fró paní Annu Vietto. Její muž byl kapitán; měla vlastní dům, loď a půdu. Sealanďané, v posledním století smíchaní ze všech možných normanských a anglosaských národů, v sobě nezapřeli německé předky, jejichž jména nosili.
Nahrnuli jsme se ke Konrádovi. Platil jsem všechno. Sto padesát hostů vyjedlo a vypilo celou hospodu.
Večer už jsme tam byli zbyteční; hudební skříň vyla a skučela, praskala a syčela dávné odrhovačky; v oblacích prachu a čoudu se tlačily upocené a podnapilé páry trdlující v rytmu rock'n rollů.
Vyšli jsme ven stejně, jako když jsme se setkali poprvé. Za námi se protlačili Max a Nyström. Oba byli trochu líznutí; Max nás hlučně plácal po zádech a Nyström si stále marně zapaloval frajerský doutník.
Pro nás čtyři den končil.

Doprovodili jsme své svědky k Maxovu vznášedlu. Starý Nyström se nedůvěřivě vyšplhal na palubu a usadil se v měkkém křesle.
"Zbláznil jsem se na starý kolena," vzdychl. "Mějte se dobře, kinda; a nezapomeňte se někdy stavit, až vyrazíte do Garthu. Bába je na vás beztak zvědavá."
"Hlídej si toho starého chlípníka dobře," zazubil se Max na Annu. "A ty, charakterní herče - no, hodně štěstí."
Potřásl mi rukou. Jako tenkrát, než odletěl fotografovat Vlastin hrob ve vesmíru. Nepromluvili jsme spolu o tom ani slovo. Byl jsem mu za to vděčný. Annu objal a políbil.
"Kdybys od něj někdy utekla, přihlas se," řekl. "Máš kostru podle mého vkusu."
Potom Max nasedl.
"Good luck," zavolala Anna.
Nyström mohutně škytl. "Víš, co se patří," kývl. "Good -"
Zbytek zanikl v řevu motoru. Vznášedlo za sebou nechalo bílou, zpěněnou čáru a zmizelo ve tmě.
Vystoupili jsme na palubu Solvejgy. V kajutě byly uloženy svatební dary. Maxův fotoaparát posledního typu; několik ložních souprav, které poslala prozíravá Rena, a velká pozlacená bible od Nyströma.
"Už nejsem médchen fýr auslender," zasmála se Anna. "Teď jsem navždycky médchen fýr dich." Objal jsem ji.
Políbila mě; mírně, důstojně. Byla mojí ženou.
Odrazili jsme od mola a Solvejga vyplula na svatební cestu.
Z hospody zněl zpěv stovky hrdel; nesl se po vodní hladině a zarážel se o naše napjaté plachty.
Seděli jsme spolu u kormidla. Díval jsem se do Anniných očí; zdálo se mi, že je to navěky, boží jsou vlny a vítr, ale kormidlo a plachty jsou naše a dovedou nás do přístavu.
Noorden mi přinesl ozvěnou z neznáma slova; opakoval jsem je jako bez vůle, slova, mluvící o přítomnosti a budoucnosti:

"A toužím po stružce,
kde za nizoučkým houštím
se šťastně prohání pár dětských košilek
jsem v duchu hošíkem
a dřepě s nimi pouštím
lodičku z papíru, křehkou jak motýlek.
A zalit tříští vln a jejich pyšných krajek
už nechci závodit s kupčíky z Bostonu
už nechci proplouvat
flotilou pestrých vlajek
a plavat před strašným
pohledem pontonů…"

"To je moc hezké," vzdychla Anna. "Odkud to znáš?
"Od Vlasty," řekl jsem tiše.
Zachvěla se. "Nezapomeneš?"
Pokrčil jsem rameny.
"Já ti pomůžu," řekla a ovinula mi paže kolem krku. "Počkej, blázne… Pusť. Nech kormidlo kormidlem… Tak. Solvejga trefí sama."
Krev mi stoupala do hlavy.
"Nedívej se tak na mě," zasmála se. "A jdi kousek dál, ať se mohu svléknout."
To byla naše svatební noc.
Pak bylo ještě mnoho dalších.
Když se přiblížil říjen, v němž ptáci odlétali a jiní se vraceli ze severu, chtěl jsem jet do Garthu pro zásoby na zimu.
Sto padesát tisíc nevydrží věčně; byl jsem na mizině, až na Hedvičiných pět tisíc, které přivezla Vlasta a které byly stále tam, kam jsem je tehdy uložil.
"Ach, captain," řekla Anna. "Nech to tam ležet pro naši dceru."
"I hrome," vzdychl jsem.
"Lituješ toho?"
"Najn," zavrtěl jsem hlavou. "Bude se jmenovat Annemarie?"
"Vlasta," řekla Anna.
Víc už jsem ji nemohl milovat než toho dne.
"Musíš pořádně jíst," kladl jsem jí na srdce. "Nedři se, buď veselá. Ať tě ani nenapadne lézt na loď. A do mojí postele, rozumíš?"
Pohladil jsem ji po klenutém boku.
"Captain," zašeptala přivírajíc oči.
Druhý den jsem vyjel na moře s Mittelbrauny.
Týden jsem sváděl bitvy s vývěvami plnými sleďů; učil jsem se kormidlovat elektrický kutr, nadávat a plivat do vody přes závětrný bok. Vrátil jsem se jako zpřerážený, ale s výplatou v kapse.
Zastihl jsem Annu nad hromadou plen vyrobených ze dvou ložních souprav od Reny. Měla ustarané oči nastávající matky a byla plná lásky.

Za čtyři dny jsem odjel znovu.
Tentokrát jsme se zdrželi na lovu déle.
Moře bylo bouřlivé a nevlídné. Nechtělo nám dát úlovek zadarmo. Křižovali jsme kolem Mongeru; jeden kutr jsme ztratili na mělčině. Vraceli jsme se po dvanácti dnech otrocké dřiny s poloprázdnými nádržemi vlečňáků.
Předák vyplatil mimořádnou prémii za tu makačku, aby nějak vyrovnal mizerný výtěžek lovu.
Když jsem se vrátil z vesnice na Severní mys, udeřil mě do očí prázdný přístav. Věž byla zamčená a přede dveřmi seděl hladový Pazour. Klíč byl na svém místě; odemkl jsem se zlou předtuchou v srdci. Anna byla pryč.
V krbu se vršila hromada popela. Celou věží čpěl kouř.
Chvíli jsem si říkal, že nic nechápu, protože jsem se bál chápat.
Sedl jsem si k oknu s Pazourem u nohou a čekal. Tušil jsem, že zbytečně.
Anna se do večera nevrátila.
Nezbylo než uvěřit, že spálila pleny, které šila pro naše dítě, a odjela.
Dlouho jsem ležel před krbem a otupěle prohrabával popel, jako bych v něm mohl najít důvod jejího odchodu. Vlastiny peníze byly na svém místě…
Nesledoval jsem čas; myslím, že jsem ležel na podlaze několik dní, protože mě nakonec zvedl hlad. Byl jsem vzteklý, otrávený a na umření.
Venku padal sníh.
Solvejga byla opět v přístavu.
Zapomněl jsem se najíst a rozběhl se ven. Roztřásl jsem se zimou. Pazour strčil čenich do sněhu a zlostně odfrkl.
Nikde nebyla jediná šlépěj.
Plachty byly pečlivě svinuté, loď zajištěná tak, jak jsem to ani já nedovedl. Na všem ležel sněhový poprašek. Musela tu být dřív, než začal padat sníh.
Zavolal jsem.
Vrátila se ke mně jen třaskavá ozvěna ze studených skal.
Severní mys se mi poprvé zdál podmračený a zlý.
Nepamatuju si už, jak jsem se probil vířícím sněhem do vsi.
U kostela jsem upadl a lezl po čtyřech. Anna mě oddělala víc, než dvanáctidenní dřina u Mongeru. Kolem mě se motal Pazour a zoufale vyl.
Sebral mě pastora uložil mě na faře; nevím, co mi udělalo líp, zda jeho modlitby nebo rum.
Kolem postele se střídala procesí Mittelbraunů, Fischerů a Langů. Vrtěli hlavami na mé horečnaté otázky.
O Anně nikdo nevěděl. Slehla se po ní země. Nebyla.
Jenom jeden malý osmiletý Lang se dušoval, že zahlédl před třemi dny plachty Solvejgy asi míli od západního pobřeží.
To se ostatně dalo předpokládat. Jachta nemohla přiletět.
Za týden jsem se jakžtakž dostal z horečky a nebyl k udržení.
Ve vypůjčeném kožichu, podpírán dvěma Mittelbrauny a psem, jsem se doplížil domů. Nic se nezměnilo.
Rybáři si prohlédli jachtu. Zkontrolovali plachty, uzly, kotvu a poutači lana.
Zase vrtěli hlavami.
Řekl jsem jim, že už nic nepotřebuju a vrátil kožich.
Odešli k jihu. Vánice rychle smazala jejich stopy.
Vrhl jsem se ve vymrzlém salónu s botami na nohou na pečlivě ustlanou postel. Stlala ji Anna, než odešla.
Pazour se skrčil vedle mě.
A tak jsme také usnuli, bok po boku, dvě skvrnité, poznamenané příšery, které nikdo nepotřebuje.
Rovný rovného si hledá.
A venku se rozzuřila sněhová bouře.

13
Koncem listopadu se moře pokrylo ledovou tříští. Všechno vypadalo na krutou zimu. Sníh už ležel na celém Sealandu; pokryl i jižní, bahnitý cíp, který málokdy zamrzal. Noorden byl tak mrazivý, že jsem se vracel z moře celý prokřehlý s lanovím, obaleným ledem. Přesto jsem plachtil, dokud moře docela nezamrzlo.
Zorganizoval jsem si život prostě; nemusel jsem už vydělávat na rodinu; nevěřil jsem ani, že jsem někdy nějakou měl.
Anna si prostě hrála na usedlý život; vymyslela si dokonce dítě. Když ji to omrzelo, odešla. Byly v té domněnce nějaké nesrovnalosti, z nichž podivně nevysvětlitelný návrat Solvejgy bil do očí nejvíc. Ale mně se o tom nechtělo přemýšlet.
S Mittelbrauny už jsem na moře nejel. Sealanďané se na mě dívali podezíravě, jako by si mysleli o Annině zmizení to nejhorší. Nesnažil jsem se přesvědčovat je.
Dopoledne jsem jezdil sem a tam severně od Sealandu. Pazour spal v kajutě na palandě a já si u kormidla pobrukoval melodie, které přinášel noorden.
Odpoledne, po skrovném obědě, jsem si sedl ke klavíru. Když jsem s perem v ruce pozoroval kmitání sněhových vloček za širokým oknem, honily se mi hlavou vzpomínky. V jejich duchu jsem psal. Bylo v tom moře; tragika Vlastina osudu; něco ze systematického šílenství Leonory. Také trochu Anniny vášně a Nyströmova klidu. Měla to být symfonie. Ještě jsem nezapomněl nic z toho, co mi dal Passini.
Našel jsem v té práci novou životní cestu, rozhodnut žít se vlastním tragikomickým osudem, abych mu oplatil nesčetné facky posledních dvou let.
Blížily se oslavy Nového roku. Nevěděl jsem o nich nic. Svět mi mohl být ukradený. Večer co večer jsem do půlnoci pracoval na symfonii; potom jsem zavřel klavír, uklidil noty do zásuvky psacího stolku a rozvalil se na posteli,

naslouchaje kvílení noordenu, které se mi osvědčilo jako prvotřídní ukolébavka.
Udělal jsem to stejně devětadvacátého prosince. Přečetl jsem si ještě několik odstavců z Nyströmovy pozlacené bible, vzpomínaje s úsměvem na proroctví stoleté stařeny. Když jsem usnul, vypadla mi kniha z ruky na Pazourův hřbet. Pohoršeně zakňučel. Vzbudilo mě to na vteřinu. Pak jsem usnul definitivně.
Moje druhé probuzení následovalo za půl hodiny. Něco jsem zaslechl - jakési harašení přicházející zvenku. Pohlédl jsem na hodiny a obrátil se na druhý bok.
A pak jsem si najednou uvědomil, co mě vzbudilo.
Na střechu bubnovaly dešťové kapky!
Podíval jsem se z okna.
Noc byla nepřirozeně temná.
Vyšel jsem tedy na pobřeží. Pazour vyběhl za mnou. Nevím, kdo z nás dvou byl víc vyjevený. Řádně pršelo.
Zbytky sněhu rychle mizely, smývány přívaly vody, které se valily ze svahu. Ledový příkrov na hladině zprůhledněl. Dokonce noorden byl podivně vlahý. Kolem Solvejgy, na které jsem už tři neděle nejezdil, pukal led.
Žádné vysvětlení mě nenapadlo.
Šel jsem si znova lehnout a klidně jsem usnul, zatímco venku běsnilo prosincové jaro. Ráno mě vzbudilo slunce, prorážející mlhou, která se zvedla z promočené země. Sníh byl pryč. Po ledu ani památky. Starý Celsiův teploměr, pověšený mezi několika jinými přístroji v budce přístaviště, ukazoval osmnáct stupňů. Tlakoměr stoupal a předpovídal krásné, teplé počasí. Bylo by to prostě všechno moc hezké, nebýt třicátého prosince!
Sedl jsem si ke klavíru, ale nemohl jsem se vůbec soustředit. Za oknem se děly nepředstavitelné věci. Z moře stoupala pára; rackové řvali, jako by se zbláznili. Hejna labutí pobíhala zpitoměle po břehu.
Potom jsem v dálce zahlédl výletní vznášedlo z Garthu, přecpané lidmi. Vytáhl jsem triedr. Všichni byli oblečeni v plážových úborech. To mi dodalo.
Vyběhl jsem ven.
Horký vzduch mě uhodil do tváře.
Teploměr se vyšplhal na osmadvacet stupňů! Svlékl jsem se a vlezl do vody. Moře bylo teplé jako polévka.
A slunce, slunce jako by změnilo svou tvář! Vzal jsem znova na pomoc triedr a navlékl na něj tmavý filtr. Něco se dělo sto padesát miliónů kilometrů ode mne. Žhavá stálice připomínala zlatou monstranci ze sealandského kostelíku. Esovitě zakřivené čepele jasně viditelných protuberancí zdvojnásobily její průměr.
Zamkl jsem věž a vstoupil na palubu Solvejgy. Pazour mě následoval s vyplazeným jazykem.
Vyplul jsem ze zátoky a obrátil loď k východu. Nešlo mi do hlavy, proč je noorden tak horký. Takový nebyl ani v největších vedrech!
Plul jsem kolem pláží - na celém pobřeží se ozýval křik nahých lidiček. Zdálo se, že na Sealand přijel nejen celý Garth, ale navíc ještě hromada lidí z vnitrozemí. Kolem Nového roku se týden nepracovalo a každý se veselil na účet změny letopočtu. Náhlé oteplení přišlo každému vhod.
Na některých místech pláží stoupaly k nebi pestrobarevné balóny, z nichž se sypaly třpytivé nitě, vydávající v horkém vzduchu melodický bzukot. Asi tři promenádní elektročluny se pomalu projížděly podél břehů a na jejich palubách vyhrávaly kapely v komických úborech z padesátých let minulého století. Objevily se také dva dýchavičné, nejmíň stoleté parníčky. Leskly se niklem a mosazí; na můstcích stáli kapitáni v bílých čepicích se štítky a vážně volali troubami na koupající se davy. Na přídi jednoho se opíral o zábradlí chlapec v pruhovaném tričku a díval se na mne staromódním dvojitým kukátkem.
Udělal jsem na něj dlouhý nos; pozdravil mě vytažením vlajky.
Garthská úžina byla přecpána těmi nejnemožnějšími vehikly, které přivážely další a další uchechtané lidičky na pláže Sealandu. Pokřikovali na mě; odpovídal jsem jen na pozdravy kapitánů, z nichž většinu jsem znal zásluhou Knuta Nyströma. Měl jsem noorden za zády, když jsem vplouval do garthské rejdy. Bylo strašné dusno. Mnoho lidí překročilo zákaz a koupalo se ve vodách přístavu. Zdálo se mi, že je to přístavní policii lhostejné - proč, to jsem pochopil, až když jsem zahlédl jednoho seržanta, jak cáká vodu na štíhlou blondýnu. Nový rok se ohlašoval velikými změnami - nejen v počasí.
Přirazil jsem k molu na obvyklém místě. Hned jak jsem hodil lano na kůl, chvatně přiběhl zpocený tlouštík a ptal se, kdy jedu zpátky. "Nikde není žádná loď," hořekoval, "celá rodina odjela na Sealand - já se zdržel v kanceláři -" Řekl jsem mu, že se vracím až zítra. "Dám vám -" zaváhal "dám vám dvacku."
"Vracím se až zítra," řekl jsem znova a upevnil lano.
Potom se objevil další.
Vysoký, asi pětapadesátiletý muž; límeček košile měl zapjatý ke krku a zdálo se, že na něj horko nepůsobí.
"Nikam nejedu," řekl jsem, dřív než stačil otevřít ústa.
Tlustý mužík řekl, že už je se mnou v jednání, a že přišel dřív.
Dlouhán ho vůbec nebral na vědomí.
"Pane," řekl suše, "mám dvaadvacetiletou ženu; jela na Sealand se společností bývalých spolužáků. Vím, co se bude dít a chci se tam dostat, dřív než to začne. Koupím vaši loď."
"Neprodám," odpověděl jsem stejným tónem a chystal se k odchodu. Pazour se díval křivým pohledem na mužovy nohavice.
"Dám vám tisícovku," podotkl muž, jako by mluvil o počasí.
"Dejte mi milión a strčím vám ho do kapsičky u vesty," řekl jsem, hledě mu zblízka do očí. "Už třicet let je zvykem, že se Nový rok oslavuje takhle; jestli máte něco proti tomu, že se vaše žena nezávazně pomiluje s někým, kdo se jí na chvilku zalíbí, neměl jste si ji brát; ostatně na žárlení jste dost starý."

"Potřebuju jet na Sealand - dnes," zavrčel muž. "Kašlu na vaše moderní nemorální zvyklosti. Narodil jsem se v době slušných lidí, kteří neměli smilstvo v zákoníku."
"To je novodobá antika, pane," odvětil jsem chladně. "Buďte zdráv."
Odešel jsem, ačkoliv jsem mu v duchu dával za pravdu. Také se mi nelíbily novoroční vztahy mladých lidí. Ostatně to nebylo zvykem na celém světě, slyšel jsem o zemích, kde ještě žili v duchu morálky dvacátého století.
Na Strandu jsem se ohlédl. Cizinec se dohadoval se starým Kurtem, přítelem Knuta Nyströma. Kolem stálo nejmíň dvacet lidí, kteří se chtěli přiživit. Věděl jsem dobře, že jediný dopravní prostředek starého Kurta jsou jeho děravé a rozšmajdané námořnické škrpály a musel jsem se zasmát.
Ve městě, v tom starosvětském hansovním městě Garthu, se procházeli lidé v plavkách. Všichni směřovali k přístavu, z něhož už dávno odplula poslední loď. Na náměstí vyhrával obrovský symfonický orchestr v plavkách. Kolem stáli posluchači v plavkách. Opodál střežil pořádek policista v plavkách. Zdálo se mi, že je nejméně čtyřicet stupňů ve stínu. Slunce žhnulo jako sálající elektrická pec.
Zastavil jsem se v telefonním automatu a vyhledal v seznamu volací značku Maxe. Dlouho mi nikdo neodpovídal. Potom ve sluchátku zachrastilo a ozval se Renin hlas. "Kdo je to?"
Představil jsem se.
"Ahoj, Rangu," řekla. "Taky je tam takové vedro?"
"Volám z Garthu," řekl jsem. "Kde je ten váš barák s řetízkovými klozety? Potřebuju si promluvit s Maxem."
"Max je buď v redakci, nebo někde filmuje teplej vzduch," zasmála se Rena. "Má moc práce… Copak jsi mu chtěl?"
Zdálo se mi, že pila.
"Myslel jsem, že by mohl vědět něco bližšího o tom vedru," řekl jsem. "Oni mají všechno z první ruky."
"Proč jste celou tu dobu nepřišli?" zeptala se. "Byla jsem zvědavá na paní Viettovou. Prý má zadek skoro jako já, říkal Max."
"Už to pomalu bude dva měsíce, co mi utekla," odpověděl jsem pochmurně a slyšel, jak Rena překvapeně vydechla.
"Jsem na cestě k vám," řekl jsem. "Kdybys mi laskavě řekla, kudy -"
"Počkej, sem nechoď," přerušila mě. "Já tady mám lidi; hosty, rozumíš? Novoroční. Nic s nima není, dva si pouštějí v koupelně vodu na hlavu a třetí se zavřel do ledničky… Čím jsi přijel do Garthu?"
"Mám tady jachtu," vysvětlil jsem jí. "Neprotahuj to, bouda s telefonem se začíná tavit."
Řekla, že mě vyhledá na nástupišti osobních lodí. Pověsil jsem sluchátko a vypotácel se z automatu, lapaje po dechu.
"Helou, dáš si s náma loka?" zeptal se mě ramenatý výrostek. Za ním stáli ještě tři kluci - všichni tak kolem patnácti let. Byli nazí, jen v kožených plážových opáncích. Každý z nich měl v ruce láhev shandy a bylo vidět, že už jich pár urazili.
"Jděte si napřed vzít kalhoty, smrkáči," odsekl jsem nevrle. "A s tou shandy zalezte někam hodně hluboko, ať vás nevidí maminka."
"Hele, hele, ty seš buď reakcionář, nebo katolík, co?" řekl drze jejich vůdce a ostatní se pochvalně zachechtali.
Chtěl jsem se vzdálit, ale výrostek mi položil ruku na rameno.
"Buď se s náma napiješ, nebo s tebe ten hábit sundáme," zafuněl mi do obličeje. "Od tohohle roku bude furt horko a všechny hadry se spálej na náměstí, to ti povídám já! Jenom katolíci a všelijaký reakcionáři choděj oblečený; s tím uděláme rychlej konec. Seberem jim všechno, nejdřív hadry a potom prachy i paničky. Všechno bude společný. Tahle flaška bude zrovna tak tvoje, jako moje, rozumíš?"
Nebyl jsem z toho moudrý. Tenhle nestyda měl plnou hubu revoluce zahnané ad absurdum. Vybral jsem si z jeho řečí jen to, že kdo má aspoň plavky, je člověk s majetkem, tímpádem reakcionář. A kdo nepije shandy, je katolík. Přišlo mi to k smíchu. Odkud se tak najednou vzala ta nahatá demagogie?
"Povídám ti po dobrém, ztrať se," poradil jsem klukovi, který mi stále cpal svou láhev pod nos. "A přečti si někde, co je to katolík a reakcionář."
Roztrhl mi košili.
Nabral jsem ho hákem, jako v létě ošetřovatele z blázince. Jestlipak je blázinec taky v plavkách, prolétlo mi hlavou.
Výrostek se zapotácel a upustil láhev, která se roztříštila o chodník. V horkém vzduchu začpěla shandy…
Zbylí tři se na mě vrhli, mávajíce lahvemi jako kyji.
Litoval jsem je dřív, než se do toho vložil Pazour, ještě před chvílí očichávající vzdálené nároží. Skočil na jednoho z nich a vyrobil mu několik pěkných škrábanců od ramen až po stehna. Zatímco na něj cenil zuby, zlikvidoval jsem druhého kopancem. Třetí se mezitím rozehnal - stačil jsem jen uhnout hlavou a láhev mě zasáhla do levého ramene. Zabrnělo to; vyrazil jsem pravačkou a rozbil mu nos.
Najednou zabubnovaly plastikové obušky. Zaslechl jsem syčení plynové pistole.
"My bychom na ně stačili," řekl jsem seržantovi, zatímco zpocení policisté nakládali kluky do služebního elmobilu.
"O to nejde," odpověděl seržant. "Oni si moc troufají a hrozně rychle se to šíří, jako každá podobná sprosťárna. Už dvakrát jsme je museli rozehnat stříkačkami. To je váš pes? Výborný obranář, pane. I když je to voříšek."
Zasalutoval a auto odfičelo. Díval jsem se za nimi.
Lišili se od svého nákladu jen plavkami a plynovými pistolemi. Naštěstí to stačilo k mírné převaze.
Košili jsem měl na cáry. Svlékl jsem ji a hodil do telefonního automatu. Potom jsem se vydal k přístavu. Cestou jsem se přesvědčil, že seržantova slova nebyla ani trochu přehnaná. Na hlavním náměstí plápolal oheň, přiživovaný zřejmě benzínem. Kolem se tlačil dav nahých učouzených uličníků. Chvílemi vletěla do ohně košile, nebo kalhoty. K obloze stoupal těžký mastný kouř. Mezi povykujícími výrostky jsem zahlédl asi tři nebo čtyři dívky. Jen jedna z nich byla nahá.
Viděl jsem, jak si odřízla nožem dlouhý černý cop a hodila ho do ohně za pochvalného křiku špinavých uličníků.
Ostatní se zřejmě nemohly rozhodnout a kluci, tlačící se kolem, jim s chechtotem dodávali odvahy. Vypadalo to jako abiturientský večírek v pekle. Kdo na tom měl vinu? Slunce, nebo společnost? Na plážích Sealandu jistě nejezdila

policie se stříkačkami.
Vyhnul jsem se tomu místu a přišel nevědomky ke staveništi garthského supermajáku. Za drátěným plotem se několik do pasu svlečených dělníků lopotilo s montáží jakési těžké konstrukce. Nad nimi byla upevněná hadice, zalévající celé staveniště chladným mrholením.
"Že s tím nepraštíte," řekl jsem jednomu z nich, když vyběhl ze vrat s drátěným košem v ruce.
"Nemůžeme," odpověděl. "My na letopočty kašlem. Všichni jsme tady až z Pilzna. Dokud tuhle montáž nedoděláme, nedostanem se domů. Oni tady na nás kašlou taky. Slíbili, že dovezou naše pivo a zatím přivezli starou belu. Musíme si běhat sami pro ty zdejší sračičky."
"Co je to za konstrukci?"
"Do toho přijde probíječ," řekl. "Na jednu ránu třistametrová díra. Zaleje se betonem, aby ta věž měla pořádnej fundament."
Řekl jsem, že jim pivo přinesu. Beze slova mi vrazil do ruky drátěný koš a vrátil se ke svým kolegům. Byli to Češi; Pilzn jsem znal z nálepek pilzneru, nejdražšího a nejlepšího piva na kontinentu. Museli zkoušet jako Tantalos. Garthské pivo bylo nápojem lokálních patriotů; na jeho kvalitě to nic neměnilo.
Došel jsem k nejbližšímu automatu. Byl rozbitý. Skleněné tabule byly vytlučené a vnitřek zel prázdnotou. Opodál stál druhý. V jeho mincovníku byla zlomená čepel nože. Snažil jsem se kus oceli vytáhnout, když se objevil starý policista. Funěl a po pleši mu stékaly stružky potu.
"Nechte toho, mládenče," zabručel.
Když jsem mu vysvětlil, oč jde, vytloukl pažbou pistole sklo. Udělal to pečlivě a důkladně. Potom se mnou naložil koš. Bylo to asi třicet lahví. "Já ti pomůžu," řekl a uchopil koš za jedno ucho.
Dovlékli jsme pivo ke staveništi. Každý z montérů si beze slov nalil obsah láhve do hrdla. Obrovitý chlap s černými chlupy na hrudi mě poplácal po zádech a něco zavrčel. Nerozuměl jsem mu ani slovo a byla v tom samá "ř".
Pak se všichni znova vztekle vrhli na konstrukci.
"Na náměstí pálejí čarodějnice," řekl jsem policistovi, když jsme se před ohradou rozcházeli.
"Jo, já vím," odpověděl. "Mám tři děti, víš? Ani jedno z nich tam není. A já tam taky nepolezu. Máme svoje rozkazy. Například pěší patrola se jim má vyhnout. Aby jí nesebrali zbraň."
Kývl na mě a odešel opačným směrem.
Podíval jsem se ještě jednou na zpocené Čechy na staveništi a pak jsem se vydal na cestu k přístavu. Rameno, do kterého mě praštil výrostek, mi začalo otékat. Ještě několikrát jsem narazil na skupinky výtržníků s balíky šatstva v náručí. Mnozí měli v rukou láhve piva, ginu, nebo shandy. Vždycky jsem stačil zabočit do některé postranní ulice.
Když jsem došel do přístavu, začal na věži Marcuskirche nepravidelně dunět zvon. Po Strandu projel divokou rychlostí policejní elektromobil.
Rena stála poblíž Solvejgy po krk ve vodě.
"Myslela jsem si, že je to tvoje loď," zavolala. "Pomoz mi nahoru, jestli ta tvá bestie nekouše."
Byla podezřele těžká. Když jsem ji dostal na palubu, zjistil jsem, že s ní zároveň táhnu koš s několika lahvemi a plechovkami. Pazour radostně vrtěl ohonem.
"Nejsem momentálně v kondici, abych zvedal takovéhle metráky," řekl jsem jí, když byla i s košem šťastně na palubě. "Nějaký nahatý parchant mi málem přerazil rameno."
"Kvůli čemu myslíš, že jsem stála po krk ve vodě?" zeptala se Rena. "Nemám zájem, aby mi spálili kalhoty na hranici. A těch flašek by bylo škoda."
"Předpokládal jsem, že přijdeš nahá," neodpustil jsem si poznámku.
"Tohle není Priapova zahrádka," ušklíbla se. "Dokonce spratkům se to nepodobá ani vzdáleně. Je to jaksi příšerné."
Měla pravdu. I z přístavu bylo vidět černý sloup kouře ze spáleného šatstva. Občas se vzhůru vznesla obrovitá saze - pozůstatek oděvu z umělé tkaniny. Na věži svatého Marka duněl zvon, nepravidelně a diletantsky rozhoupávaný samozvaným zvoníkem. Po Strandu přeběhla skupina rozčilených, zpocených lidí, obtěžovaných začouzenými výrostky. Nějaký obtloustlý mužík se proti nim postavil a zuřivě gestikuloval. Zdálo se mi, že je to ten, který mi nabízel dvacet decimů za převoz na Sealand.
Jeden z výrostků mu rozerval košili. Mužík mu vlepil facku. Vzápětí se na něj vrhla celá smečka. Nad klubko zdivočelých kluků vyletěly roztrhané cáry. Potom se banda rozběhla pryč, když se ozval jekot policejní sirény.
Policista se sklonil nad ležícím tlouštíkem. Za okamžik skočil do vozu, který se rozjel někam do vnitřního města. Muž zůstal ležet na ulici, opuštěné, zubožené tělo v nepřirozeně zkroucené poloze.
Gotická jehla Marcuskirche stále vyzváněla svůj koktavý umíráček a nad městem se vznášel mrak špinavého dýmu.
Odrazili jsme.
"Chceš se podívat ke mně?" zeptal jsem se. "Nebude tě Max shánět?"
"Jestli u tebe není tohle, už abychom tam byli," řekla a ukázala palcem za sebe, na město, které se zbláznilo vedrem.
"Max se nevrátí nejméně týden."
"Doufám, že to tam není," řekl jsem a řídil loď z rejdy. Vítr byl stejný jako toho večera, kdy jsem vezl Leonoru. Křižoval jsem až na šířku Severního mysu a upevnil kormidlo.
"Máš cigaretu?" zeptala se mě Rena. "Moje zařvaly pod vodou."
Ubalil jsem jí z lulkového tabáku. Byl suchý, že se rozsypával na prach a v papírku nechtěl držet.
Rena zatáhla a zakuckala se.
"Ne, v tomhle vedru se nedá kouřit," zasténala.
Přikývl jsem. Také jsem nekouřil už od rána.
"Dáme se aspoň do sherry," řekla a zapitvořila se na Pazoura. "Stejně je už ožralý celý svět."

"Když je ožralý celý svět, můžeme být střízliví aspoň my," namítl jsem.
"Ále, hovno," řekla a řádně si přihnula.
Napil jsem se také. Víno bylo teplé jako odstátý čaj. Cítil jsem, že se mnou půl láhve praští, nebo že mě raní mrtvice.
Noorden ustával. Plachty visely líně na ráhnech a Solvejga se plazila po olejovitém povrchu vody čím dál pomaleji.
Rena odpravovala jednu sklenici za druhou a po čele se jí řinuly potůčky potu. "Dávej pozor, abych nespadla do vody," řekla a škytla. "Šla bych ke dnu jako kámen."
"Sedni si na zadek," doporučil jsem jí vřele. "Na svůj, samozřejmě."
"Nebude ti vadit, když si odložím?" zeptala se. "Ne že bych tě chtěla svádět - umírám vedrem, člověče."
Pokrčil jsem rameny. Chodil jsem už chvíli po palubě jen ve svých starých plátěných kalhotách. Boty jsem zavřel do skříňky na zádi a košile zůstala v Garthu. Rena se svlékla a pověsila kalhoty s košilí na jedno z lan.
"Jsi podezřele pečlivá," podotkl jsem.
"To je tím, že vedu Maxovi domácnost," řekla a lehla si naznak doprostřed paluby. "Nevěřil bys, jak výchovně působí, když leštíš mosazný mlýnek na kafe."
"A dezinfikuješ porculánový klozet," dodal jsem
"Taky," připustila a protáhla se.
"Dej pozor, kdyby se změnil vítr," upozornil jsem ji. "Ráhno by se mohlo přerazit o tvůj hrudník."
"Hoď mi sem ještě jednu flašku," požádala mě místo odpovědi.
Donesl jsem dvě. Urazili jsme hrdla o palubní obrubu a zkusili pít přímo z lahví. Šlo to špatně; hrdla byla ostrá jako nože, takže jsme polovičku sherry nalili na sebe. Láhve šly přes palubu.
"Poslyš," řekla najednou Rena, "vlastně jsem ti chtěla něco říct."
Vtom zavál očekávaný vítr. Došel jsem ke kormidlu krokem dosti vratkým a upravil směr Solvejgy, Severní mys už čněl nad obzorem. Loď se naklonila na závětrnou stranu a Rena se skutálela k zábradlí
"Co s tím vyvádíš," utrhla se na mě. "Praštila jsem se do kolena."
"To máš z toho, že mi právě teď chceš něco vypravovat. V těchhle místech z něčeho takového nikdy nic dobrého nepošlo."
"U všech -"
"Můžeš být klidně sprostá," řekl jsem. "Nikomu to nepovím."
"Už to nevydržím… Leknu."
Sáhl jsem pro vědro, nabral vodu a polil ji.
"Houby platné," řekla. "Voda je teplá."
"Co se dá dělat," vzdychl jsem a vylil jedno vědro na sebe.
Potom jsem upadl vedle Reny. Jak jsem zavřel oči, začalo se se mnou všechno houpat. Radši jsem se vrátil ke kormidlu. Vzhledem ke slaboučkému větru jsem u něj skoro nemusel být.
Míjeli jsme pláž. Orchestry na palubách promenádních lodí už tak břeskně nehrály. Na písku se tančilo; po vodě plavala spousta stříbrných nitek z balónů. Rena jich hrst vylovila a udělala si z nich něco na způsob fíkového listu. Druhou hrst mi hodila na hlavu.
Když jsme se blížili k pobřeží, nevypadalo už sváteční veselí tak hezky. To, co z moře působilo dojmem společenské zábavy, nemělo při pohledu zblízka daleko do bezuzdnosti. Zahlédl jsem několik rozcuchaných dívek; běžely po břehu, povzbuzujíce se navzájem udýchanými výkřiky; snažily se dohonit prchajícího krasavce, kterému už nohy jaksi nesloužily. Několik obtloustlých mládenců tleskalo do taktu dvěma tančícím tmavovlasým děvčatům; o kousek dál se jiná dívka v hlubokém záklonu pokoušela pít z láhve, kterou jí přidržoval dlouhý muž skoro černé pleti. Před mýma očima se střídaly nehezké výjevy; bylo zřejmé, co působilo na všechny lidi stejně - slunce.
Chtěl jsem si právě vzít z kajuty dalekohled, když mě Rena polohlasem zavolala k sobě. Klečela u zábradlí na návětrném boku a ukazovala prstem do vody.
Podíval jsem se tam.
Ve vodě plaval obrovitý tuňák břichem vzhůru. Měl nepřirozenou barvu, ačkoliv se nezdál být dlouho po smrti. Pazour naježil hřbet a tiše vrčel.
Pohnul jsem trochu kormidlem a uchopil hák.
Zapadl do ryby jak do kaše. Přesto jsem necítil zápach, který by v padesátistupňovém vedru musel být příšerný. Na konci háku uvízl kousek rybího masa. Přičichl jsem k němu.
Tuňák byl uvařen!
Když jsem to ukázal Reně, vzala kousek masa z háku a ochutnala.
"Výborný," konstatovala. "Potřeboval by jenom trochu speciální omáčky ? la Palmyra."
Blížil se Severní mys.
Obrátil jsem loď a za několik minut se měkce dotkla přístavního mola.
Sebrali jsme zbylé láhve a plechovky. Rena stáhla z lana svoje hadříky a přehodila si je přes ruku. Tak jsme vešli do rozpálené věže.
Usadili jsme se v salónu. Naštěstí mi fungovala klimatizace, kterou jsem za celou dobu pobytu na Severním mysu Sealandu nepoužil. Teploměr dole ukazoval čtyřicet šest stupňů Celsia a v salónu bylo jistě pětapadesát.
Aparatura to mohla za hodinu srazit na třicet pět, níž těžko.
Pazour s hekáním a funěním upadl na podlahu.
Slunce zapadlo, ale vedro bylo stále větší.
"Mám hlad jako ďábel," prohlásila Rena. "To vedro mě docela vycuclo."
"Něco přinesu," kývl jsem malátně.

"Nech toho," řekla. "Máš tu nějakou kuchyň?"
Ukázal jsem jí.
Potom jsem se šel ještě jednou podívat na teploměr. Stoupl zase o dílek. Na obzoru stály bělostné kumulonimby. Obloha se od jihu zatahovala žlutavou mlhou. Slunce zmizelo a vítr utichl. Sroloval jsem plachty a řádně upevnil Solvejgu. Pokud bylo vedro následkem abnormální povětrnostní poruchy, mohla přijít pořádná bouře. Pak jsem se vrátil do věže, jejíž vrata jsem pečlivě zamkl a zajistil petlicemi.
Rena vyrobila ze všeho, co našla, přepychovou večeři. Na římsu okna postavila malý televizor, který přinesla v čertví které kapse a pustila tiše nějakou muziku. Po chvilce jsem si uvědomil, že poslouchám svoje vlastní staré hity. Najednou mě bavilo poslouchat Ranga Vietto.
V ledničce byly zbytky nějakých kompotů; Rena to smíchala s vínem a láhví ginu; naházela do toho led a vypili jsme té břečky polovic, než jsme stačili sníst všechno, co bylo na stole.
Rena se olízla a pochválila i starou dubovou desku prázdného stolu.
"Na servírování jako dělaný," řekla.
"Zbytečně nekecá," přikývl jsem.
Teplota v salónu pomalu klesala.
"Není ti divné, že nic nekomentuju, na nic se neptám a ničemu se nedivím?" zeptala se Rena a lokla si ještě míchanice, ve které led rychle tál.
"Já už jsem taky pomalu namol," odpověděl jsem. "A divit se nemám čemu. To bych tě musel vidět prvně."
"Takhle dočista úplně jsi mě přece nikdy neviděl," namítla.
"O to víc jsem si tě v duchu rekonstruoval," zasmál jsem se. "Musím se ti přiznat, že skutečnost je pro mě daleko drastičtější."
Přijímač přestal hrát v polovině písně.
"Poslouchali jste retrospektivní vzpomínkové pásmo o Rangovi Vietto," řekl hlasatel.
"Haha," udělala Rena.
Hodil jsem po přístroji sklenici. Odpérovala se od okna a zapadla pod piano.
"Promluví náš stálý zpravodaj z Metropole, Max Eckstein," pokračoval hlas z Renina televizoru.
"Oblékni se," doporučil jsem jí.
"To není videofon."
"Škoda, rád bych se Maxe na něco zeptal." Na obrazovce se objevil Maxův obličej velikosti knoflíku. Rena sebrala televizorek z římsy, natáhla se na postel a postavila si ho na břicho.
"Dobrý večer, přátelé," řekl Max. Na Renině břiše vypadal jako Guliver v říši obrů.
"Nejprve několik drobností, které se nám podařilo sesbírat během dne. Všechny se týkají nejaktuálnějšího problému - přechodného zvýšení teploty kolem přímořského města Garth."
Překvapilo mě, že teplota stoupla jenom v blízkosti Garthu. Viděl jsem přece na vlastní oči sluneční kotouč rozplizlý do gigantické medúzy.
"…je podle vědeckých zpráv zaviněn atmosférickými poruchami, závislými na činnosti sluneční korony. Centrum poruch…"
Nejsem žádný astronom, ale tohle se mi nezdálo. Proč by se činnost sluneční korony měla projevovat právě v Garthu?
"…podléhat panice jako ve městě Garthu. Události přesto nebyly takového rozsahu; policie udržuje pořádek a nedošlo k naprosto žádnému vybočení z normálního života. Většina obyvatelstva využívá počasí k rekreaci na plážích ostrova Sealand -"
Co potom znamenala hranice na náměstí, ubitý muž na Strandu, vytlučené nápojové automaty a opatrnost pěších policistů? Bylo možné považovat to, co jsme viděli na plážích, za rekreaci? Co se dělo?
"…krásné počasí údajně potrvá ještě mnoho dní. Mužstva Royalu a Majesty využila náhlého oteplení a vybojovala exhibiční utkání v seebalu -"
Sebral jsem Reně z břicha přijímač a vypnul.
Dala se do nepříčetného řehotu. Nebyla k utišení.
"Jak může Max takhle lhát?" zeptal jsem se, ucpávaje jí ústa.
Kousla mě do ruky.
"To bolí, ty předimenzovaná Venuše," řekl jsem.
"Věnuj mi laskavě trochu pozornosti, drahý hochu," ušklíbla se. "Tohle oni dělají od té doby, co se rozsypal Forward! Víš houby, co se kolem toho událo; tady se to pochopitelně nikdo nedověděl. Ale hromada věcí se neví ani v Metropoli. Když tenkrát doletěli k troskám Forwardu, vybuchla tam ještě jedna ambulanční raketa. Novináři dostali příkaz mlčet. Vyšetřování se dělo přísně tajně. Max se dověděl jenom to, že v určité vzdálenosti od Země exploduje všechno, co se tam ocitne. Ať se to pohybuje jakýmkoliv směrem, rozumíš? Sem nebo odtud. Tehdy to bylo asi milión kilometrů od Země. Ale přibližuje se to! Za tři dny nato to bylo blíž než Luna. Už čtyři měsíce tam jsou observatoře odříznuté. Nikdo se k nim nedostane. Nikdo nemůže odtamtud. Dnes je to od Země asi deset tisíc kilometrů - možná blíž. Jako by Země vězela v pevné slupce, která propouští jen světelné a tepelné paprsky. Rádiové vlny tím neprojdou. Luna mlčí. Přitom se zdá, že ji to nepoškodilo ani trochu. Aspoň v dalekohledech. A v těch těžko rozeznáš lidi, že. Otázka je, co se stane, až to začne tlačit na atmosféru."
"Proto se mi zdálo slunce tak obrovské."
"Ta slupka zřejmě působí jako čočka… Zvětšovací sklo."
Zhasl jsem, abych lépe viděl na oblohu. Hnala se po ní fialová mračna na žlutavém pozadí, ač bylo úplné bezvětří. Na severu se blýskalo.

Rena si zapálila a prohlásila, že už se v salónu dá nejen vydržet, ale i kouřit.
Hodil jsem sebou na postel vedle ní a dál pozoroval divné blyskotání.
"Teď je řada na tobě," vyzvala mě. "Kde máš manželku, co?"
Vylíčil jsem jí to stručně; co nejstručněji. Nedalo se moc mluvit, i když už v místnosti nebylo pětapadesát Celsia.
Když jsem skončil, položila mi jako mimoděk paži kolem krku.
"Fuj," řekl jsem.
"Ty jsi blbec, Rangu," odvětila. "Jak se můžeš v tomhle vedru pařit v těch plátěných kalhotách, to nechápu."
Tak se to přece jen stalo.
Ozařovala nás přitom světla severních blesků.
Nic jsme nezískali, jenom touhu jsme ztratili.
S námi zůstalo strašlivé vedro a moře, v němž plula mlčící hejna vařených tuňáků za neznámými cíli.
Kouřil jsem dýmku a díval se z okna na fosforeskující obzor.
"Dám si kus ledu na hlavu," poznamenal jsem k Reně. "Co tě to posedlo?"
"Ale nic," odpověděla, tisknouc se celým tělem k okenní tabuli. "To bylo kvůli Maxovi, víš? Nedávno se dal vyšetřit s určitými potížemi… Jak byl tehdy na tom rozšvihaném raketodromu. Nemoc ze záření. Věřil bys tomu, že do roka umře?"
Obloha fosforeskovala stále víc.
"Pojď spát," řekla Rena.
Lehli jsme si vedle sebe.
Usnul jsem s její hlavou na svém oteklém rameni.

14

Vzbudilo nás nesnesitelné dusno. Klimatizátory už nedokázaly snížit teplotu víc než na čtyřicet stupňů. V tom se nedalo spát. Cítil jsem, jak mi dřevěný jazyk klepe o patro z podobného materiálu. Nevěděl jsem nejdřív, kde jsem - v ruce jsem svíral něco oblého a pružného; chtěl jsem to odhodit.
"No, no," řekla Rena. "Nejdřív se podívej, za co mě držíš, zbrkloune."
Vtom okamžiku jsem věděl všechno. Jasně jsem viděl své probuzení v jarním počasí, veselí na pláži, peklo v Garthu, vařeného tuňáka a rozpálenou Renu.
"Kruci, to je vedro," řekl jsem. "Nemohla bys ke mně místo sebe přilepit kus ledu?"
"Nemohla," odpověděla. "Lednička už to neutáhne."
"Tak si lehnu a umřu," prohlásil jsem ochraptěle. "Jenom kdyby ten Pazour venku tak neřval."
"Řve už chvíli."
"Nikdy to nedělá."
"Řve na někoho, kdo stojí nahoře na skále," řekla Rena. "Ten dotyčný volá něco jako pane Rangu."
"Takhle blbě mi nikdo neříká, panno Renato."
"Pohostinný právě nejsi."
"Ještě řekni, že jsem ti něco odepřel, spratku." Všechno, co jsi chtěla -"
Mávla rukou a vyšla ven, aniž by se namáhala s oblékáním. Nejdřív okřikla Pazoura; potom na kohosi volala, aby slezl dolů. Ten někdo neodpověděl. Slyšel jsem jen rachot sypajících se kamínků, jak sestupoval. Mrkl jsem na hodiny. Právě minulo poledne. Přesto bylo divné, špinavě žluté šero. Na obloze bylo přilepené rudé slunce s viditelnými střapci žhavé korony, obkroužené citrónovým, tenkým prstencem, jakoby připevněným na špicích zdánlivě nehybných protuberancí.
Najednou jsem si vzpomněl, kdo mi říkal pane Rangu. Jediný člověk, který nevěděl, co je vlastně moje příjmení a co to druhé.
Leonora.
Pak jsem si pomyslel, že je to blbost a klidně jsem ležel dál.
Načež se otevřely dveře a vešla Leonora, následovaná Renou a Pazourem.
Instinktivně jsem se přikryl, nedbaje Reniných obličejů.
"Jen běžte dál, slečno," řekla, postrkujíc Leonoru. "Nevšímejte si ho, je to starý stydlivka."
Leonora byla oblečena do vyrudlých plátěných kalhot a pruhovaného trička, jaká v poslední době nosili kluci, hrající si na námořníky. Vlasy měla ostříhané nakrátko. Připočítáme-li k tomu její hubenou postavu, výsledek byl čtrnáctiletý výrostek.
"Zjistil jste, kde je to místo?" zeptala se okamžitě.
"Doufám, že jdou za vámi," řekl jsem, aniž bych změnil polohu. "Tak tu na ně počkejte."
"Vy mi nerozumíte, pane Rangu," řekla. "Myslím, jestli jste už podle té mojí mapy zjistil -"
"Nedala jste mi žádnou mapu, hrome! Jak to, že jste venku?"
"Všichni jsme venku. Ústav dnes v noci vyhořel a hlídači se rozutekli."
"Slečna byla v ústavu?" neodpustila si poznámku Rena.
"V blázinci, prosím," odvětila slušně Leonora.
"Ten archiv, co jste v něm dělala, taky málem vyhořel," řekl jsem. Zajímavé."
"Pane Rangu," vedla dále svou, "vy jste mapu nenašel? Nebo ji tehdy odvezla ta eskorta?"
"Ve stole nic není."
"Je přece v sedmé zásuvce!"
"Ovšem, jak jsem na to mohl zapomenout," zasmál jsem se nuceně.
Rena u dveří pobaveně pomrkávala. Viděla stejně tak dobře jako já, že má stůl jen šest zásuvek.

"Já nejsem šílená," ohradila se Leonora. "Ale vy jste tu mapu zřejmě opravdu nenašel, nebo teď úmyslně-"
"Rangu, vyhoď ji," řekla Rena nevlídně.
Leonora přistoupila ke stolku a s námahou ho odtáhla od stěny.
Sedmá zásuvka byla vzadu.
Přirazil jsem stůl ke zdi a od té doby s ním nehnul. Zásuvka byla krátká, čtvercovitá, místo knoflíku měla otvor pro prst - jinak splývala se zadní stěnou stolku. Možná, že bych na ni nepřišel nikdy.
Dívka ji lehce otevřela.
"Vidíte, že nelžu," podotkla a vytáhla ze zásuvky zažloutlý svitek.
"Reno," vydechl jsem po chvilce ohromení, "najdi tam ještě něco studeného a přines to. Ta slečna je úplně normální - naopak, my jsme idioti."
"Dneska už je idiot každý," zafilosofovala Rena. "A kdo není idiot, je blázen."
Natáhl jsem si kalhoty, zatímco Leonora zírala do svého kouzelného lejstra. Rena jí nabídla zbytek broskvové šťávy a když Leonora nepřítomně zavrtěla hlavou, postavila džbán na psací stolek, který jsme už na místo nevrátili. "Slečna si odloží?" zeptala se, třímajíc v ruce ramínko na šaty.
"Není vám horko?" zeptal jsem se Leonory.
Zavrtěla hlavou.
Nato Rena pokrčila rameny a někam se vytratila.
"Jak jste se sem dostala?" otázal jsem se.
"Na Jižní mys Sealandu mě dovezl policejní motorák," řekla. Leonora. "Odtamtud jsem přišla pěšky. Policistům jsem řekla, že mám na Sealandu dědečka - mysleli, že jsem kluk."
Rena se vrátila; měla na sobě své kalhoty a košili. "Kvůli honoraci se upeču," zabručela a sedla si na postel. "Co je?"
"Není vám nápadné to zvýšení teploty?" zeptala se Leonora.
"Poněkud," kývla Rena.
"Vám také?"
I já jsem kývl.
"Potřebovala jsem si něco ověřit v tom papyrusu," vysvětlovala Leonora. "Vzpomínáte si? Závěr zní takto: TO VŠECHNO STANE SE, AŽ SLUNCE TŘIKRÁT PŘEJDE OBLOHU OD CHVÍLE, KDY - a tady je znak pro nahoře, vidíte? Já myslela, že to znamená OD CHVÍLE, KDY POVSTANE; jenže ono to znamená OD CHVÍLE, KDY STOUPNE; tímpádem je jasné i následující, nečitelné slovo. Poslední věta má tento smysl: TO VŠECHNO STANE SE, AŽ SLUNCE TŘIKRÁT PŘEJDE OBLOHU OD CHVÍLE, KDY STOUPNE TEPLOTA TAK, JAKO NIKDY NIKDO - a tady už je lehké domyslet třeba NESPATŘIL, NEZAŽIL nebo NEPOZNAL. Kdybych byla našla zbytek -"
"Třeba jste ho spálila," řekl jsem.
"Nestačila jsem vám říct, proč jsem to udělala. Na tomhle papyrusu byl text z dvanáctého století. Jen pro ten materiál se dostal do egyptologického archivu. Dělala jsem s ním spoustu zkoušek; nakonec jsem papyrus chtěla zahřát. Jenže jakmile teplota materiálu přestoupila třicet pět rilesů, vzňal se. Nedalo se to uhasit… Svitek úplně shořel. Přitom zůstal celý - jenom gotický text zmizel. Ale objevilo se něco docela jiného! Když jsem nápis rozluštila, okamžitě jsem uvěřila obsahu a hledala jsem zbytek. Proto jsem spálila všechny dosažitelné papyrusy. Ale nenašla jsem nic. Teprve potom mě napadlo, že ty čáry kolem textu jsou vlastně mapa."
"Půjčte mi to," požádal jsem ji.
Položil jsem svitek na postel a lehl si k němu na břicho. Vedle se bleskově složila Leonora a na druhou stranu se natáhla Rena, kterou to začalo zajímat. "Vlastně je to nervák," podotkla. "Měl by tu být Max."
Prohlédl jsem si pozorně celý list. Byl žlutý, místy nahnědlý. Jakési klikatiny a obrázky byly nakresleny uprostřed. Kolem bylo několik různě silných čar a vlnovek. Kousek dál od toho byl kroužek, spojený s čárami dlouhou a klikatou dvojitou linkou. To bylo vše.
"Přečtěte mi to ještě jednou celé a ukazujte přitom prstem," požádal jsem Leonoru.
A dívka v námořnickém tričku začala číst text, napsaný dávno mrtvou rukou.
"PŘESNĚ ZA TŘICET A DVĚ STOLETÍ VRÁTÍ SE ANDĚLÉ (bytosti s křídly, bohové) NA ZEMI… OBJEVÍ SE HJELD (nebo hjold) MRTVÍ POVSTANOU (vyletí) Z HROBŮ. TO VŠECHNO STANE SE, AŽ SLUNCE TŘIKRÁT PŘEJDE OBLOHU OD CHVÍLE, KDY STOUPNE TEPLOTA TAK, JAKO NIKDY NIKDO (nezažil)."
Když to Leonora dočetla, civěli jsme chvíli jako hypnotizované slepice. První přerušila mlčení Rena.
"Teplota začala stoupat třicátého o půlnoci."
"Ale proč jenom kolem Garthu?"
"Opravdu?" podivila se Leonora.
"To je divné."
"Jste si naprosto jistá, že je váš papyrus pravý? Myslím jeho stáří… a -"
"Ovšem."
"Potom musíme nejdříve najít nějaké přijatelné vysvětlení," řekl jsem. "Dokud nám nebude aspoň zhruba jasné, oč jde, nemůžeme proti tomu nic dělat."
"Na to nemáme odbornou kvalifikaci," ušklíbla se Rena.
Mávl jsem rukou. "Pisatel ji také neměl."
"Pisatel byl kněz. Zároveň vědec v dnešním slova smyslu," namítla Leonora.
"Dobře, dejme tomu. Co tedy znamená vrátí se andělé?"
"Museli tady být," řekla Leonora. "Bytosti s křídly. Bohové. Prostě nějací tvorové, které pisatel nebo někdo jiný viděl. Museli mu říct, že se vrátí, aby mohl s takovou přesností zapsat dobu jejich návratu."

"Kosmická loď z jiného světa?"
"Nejspíš. Těžko by se ukryli někde na Zemi."
"Ale proč má mít jejich návrat katastrofální následky?" zeptala se Rena. "To je přece vzhledem k vývojové teorii úplně nelogické!"
"Nezdá se mi, že by dnešní společnost byla lepší, než před sto lety," odpověděl jsem jí. "Za tisíc let z nás možná budou lidojedi, vyzbrojení kdovíjakou technikou."
"Dobrá," řekla netrpělivě Rena. "Tak si porovnejme to, čeho jsme svědky, s tím, co předpovídá to lejstro."
Leonora souhlasně zakývala. "Přesně za třicet a dvě století," řekl jsem. "Papyrus je starý tři tisíce dvě stě let," dodala Leonora.
Rena to shrnula: "To znamená dnes." Pokračovali jsme stejným postupem. "Vrátí se andělé na zemi."
"Dá se předpokládat přílet neznámých bytostí s křídly."
"Kosmická loď neznámé civilizace."
"Objeví se hjeld."
"Tomu nerozumím," vzdychla Leonora.
"Neznámá zbraň?" řekla tázavě Rena. "Nebo nějaký šéf těch bytostí?"
"Nebudeme to zatím řešit," rozhodl jsem. "Dál: Mrtví povstanou z hrobů."
"V důsledku objevení hjeldu," řekla Leonora.
Rena měla námitky. "Co když je to jenom symbolické?"
Leonora zavrtěla rozhodně hlavou: "Všecko je třeba brát doslovně."
"Není tady ovšem, co se stane s živými," namítla znovu Rena.
"Papyrus není celý," vysvětlovala Leonora. "Věřím tomu, že i ostatní údaje převzal autor Apokalypsy. Sepsal je sice nesrozumitelně, jakoby v šifrách, nebo náznacích; ale i z toho je zřejmé, že nastane konec světa, zkáza, poslední soud. Viny lidstva převýšily přípustnou mez - tak si to aspoň vysvětloval apoštol Jan, je-li skutečně autorem. Nemohl pochopit skutečnost, která je docela jiná."
S posledními slovy uchopila Leonora Nyströmovu zlatou bibli a chvíli v ní listovala až k jedné z posledních stránek. Pak začala číst:
"A čtvrtý anděl vylil svou misku na slunce. Tomu byla dána moc rozpálit lidi žárem a ohněm. A lidé byli rozpáleni velikým žárem. I rouhali se jménu Boha, jenž má moc nad těmito ranami; pokání však neučinili, aby mu vzdali slávu."
Rena se otřásla. Já skoro také. Vzpomněl jsem si na úryvek kázání, které jsem kdysi zaslechl ve vsi.
"Musíme si všimnout jedné věci," pokračovala Leonora. "Ty bytosti přistanou na Zemi teprve třetí den po zvýšení teploty. To znamená, že tady ještě nejsou a přesto se děje to, co předpověděly. Čím tedy vzniklo to vedro? A proč jenom na poměrně malém, ohraničeném okruhu?"
Dívali jsme se na ni a nechápali, kam míří.
"Na mapě je místo, které je označené slovem hjeld," řekla. "Hjeld je na Zemi. Nechali ho tady tenkrát. Říkala jsem vám o tom už tehdy na lodi."
"Pekelný stroj," vydechla Rena.
"A ta přehrada v kosmu?" zeptal jsem se.
Leonora na mě upřela nechápavý pohled.
Sdělil jsem jí rychle, co jsem sám věděl od Reny.
"To je jasné," řekla. "Přehrada je tam proto, aby nikdo z lidí neutekl. Ve chvíli, kdy začne fungovat hjeld, přiblíží se přehrada těsně k Zemi. Lidé budou uvězněni, vydáni hjeldu na pospas. Země se změní v obrovský lis. Ano - vždyť Apokalypsa to říká docela srozumitelně!"
Opět uchopila bibli a horečně listovala.
Pak se její prst zastavil uprostřed jedné stránky.
Četl jsem: "I spustil anděl svůj srp na zem, sebral hrozny z vinice pozemské a hodil je do velikého lisu Božího hněvu… a z lisu tekla krev až po uzdy koní do vzdálenosti tisíce šest set honů."
"Co když je hjeld a přehrada totéž?" řekla Rena.
"Je to možné," kývla Leonora. "Ale potom musíme původ přehrady hledat tam, kde je na mapě napsáno slovo hjeld. Jedině tam."
Renin pekelný stroj nabýval konkrétní podoby.
"K sakru, jedno mě štve," prohlásila Rena. "Jestli je tohle pravda, proč si Max kecá do lebedy? Dala bych krk na to, že má vize právě sportovní zprávy nebo memoriál Ranga Vietto."
Zapnula svůj miniaturní přístroj.
Ozvalo se jen tiché bzučení.
"Zahoď to," poradil jsem jí. "Kdo na to má náladu?"
Otáčela knoflíkem ladění, zatímco já horečně přemýšlel, co dělat. Souvisí okruh rozžhavené země s úkrytem přístroje, který neznámým způsobem uzavřel Zemi lisem božího hněvu? Bylo to víc než pravděpodobné. Přesto byl prostor, kde bylo možné hledat hjeld příliš veliký a času nemožně málo. Snad kdyby se do hledání zapojila policie a vědci; jenže to nebylo možné. Zaprvé proto, že nám nikdo neuvěří, zadruhé pro zmatek, vládnoucí v Garthu a snad i v Metropoli - prostě všude, kde stoupla teplota.
Najednou se z praskotu a šumu televizoru prodral chraplavý hlas:
"Já Luna, jižní pól Luna, Já Luna devět sedm třináct, jižní pól Luna -"
Seděli jsme jak zkamenělí a poslouchali lidský hlas, který se k nám probil kosmickou zdí.
"Já Luna, volám Zemi; kosmodromy všude ve všech… objeven kruhový průchod přibližně tisíc až dvanáct… raketa VS

15b… dobrovolníci… pokus o přistání dnes mezi ou… a… Já Luna, devět… et… kos… it…"
Hlas opět zmizel v praskotu.
"V přehradě je díra!" vykřikla Rena.
"Dveře pro anděly," kývla Leonora. "Někudy se sem musejí dostat."
"Tím otvorem k nám pronikly vlny nasměrované z Měsíce," řekl jsem.
"Ale proč stoupá teplota jenom kolem Garthu?" zeptala se Rena. "To jsme zatím nevysvětlili!"
"Protože je tam hjeld," řekla Leonora s náhlou jistotou. "Třeba nějak zvyšuje teplotu slunečních paprsků, které na něj dopadají, a vyzařuje ji kruhově do prostoru. Stačilo by najít přesný střed -"
"Ale proč se to všechno děje? Jaký to má smysl, jaký význam?"
"To je přece lhostejné! Není třeba přemýšlet proč a kdo přivezl hjeld na Zemi. Musíme ho najít a zneškodnit. Ostatní je věc odborníků."
"Souhlasím s vámi," řekl jsem Leonoře. "Možná že je to pitomost, s těmi mimozemskými astronauty; zato je jisté, že nejpozději v noci z prvního na druhého ledna se stane něco, co lze směle nazvat největší katastrofou v dějinách. A jedině my tři o tom víme. Ještě nikdo nenesl takovou odpovědnost jako my."
"Čím začneme?"
"Já bych sehnala Maxe," navrhla Rena. "Má možnosti, které nám chybějí. Zalarmuje kdekoho. Nebude sice doma, ale bude lepší, když tam necháme vzkaz."
"Já nikoho neznám," pokrčila rameny Leonora.
Chtěl jsem právě cosi říct, když mě napadla fantastická věc.
Zalapal jsem po dechu.
Rena mlčky vstala a vylila mi na hlavu sklenici limonády, které si Leonora ani nevšimla.
Vzpomněl jsem si na starého Nyströma!
Někde je štika, která číhá.
Když ji neuvidíme včas, spolkne nás.
Nyström neblouznil - on něco věděl!
A řešení hledal v Apokalypse, protože neměl žádný papyrus.
"Jdeme," prohlásil jsem. "Musíme se vrátit do Garthu."
"Už víte, kde je hjeld?" zeptala se s očekáváním v očích Leonora.
"Nevím nic," odpověděl jsem jí popravdě. "Vzpomněl jsem si jenom, že se dobře znám s jedním specialistou na staré mapy. Potom se musíme pokusit o spojení s Maxem - to je reportér, který zná každého - a vedle toho bychom měli někomu říct o zprávě, kterou jsme zachytili z Měsíce."
Leonora už stála ve dveřích.
"Budou si myslet, že si z nich děláš srandu," namítla Rena pochybovačně. "Pokud to ovšem v Garthu nechytili taky - ostatně, něco mě napadlo…"
"Ta díra v přehradě je nad námi. Proto jsme zachytili signály právě my na tak mizerný přijímač. A je nad námi proto, že bytosti s křídly přistanou tam, kde je hjeld."
Leonora nadšeně souhlasila. Vypadalo to tak logicky!
Naložil jsem do Solvejgy osm kanystrů paliva. Noorden už od včerejška mlčel. Hladina byla jako zrcadlo, nad nímž nehybně tkvěla rudá sluneční květina zasazená do zlaté obroučky.
Vrátil jsem se do věže ještě jednou a vytáhl ze skříně těžkou kulovnici, kterou jsem občas střílel pánubohu do oken.
Vzal jsem také starou Mauserovu opakovací pistoli, ohromnou namodralou obludu v dřevěném pouzdře použitelném jako pažba. Byl to muzeální kus. Nacpal jsem si kapsy náboji.
Rena se přišourala za mnou. "Jedna věc mi dělá starost," řekla zkormouceně. "Třeba se už do konce světa s nikým nevyspím."
"Vezmi si s sebou aspoň flašku," poradil jsem jí. "Milerád bych tě zbavil tvých starostí, kdyby na to byl čas. Ostatně - třeba na tebe poletí andělé."
Opovržlivě se ušklíbla a odnesla na palubu jachty všechno pití, které ještě zbylo.
Zamkl jsem věž. Klíč jsem strčil do kapsy. Pohladil jsem Pazoura a nechal ho sedět na schodišti. Mohl by se horkem vzteknout.
Díval se za námi, když jsme se odrazili. Sotva naskočil motor, snesla se na moře žlutozelená mlha. Vjel jsem do ní po paměti.
Vzápětí zmizela věž a celý Severní mys.
Pazour tam někde dušeně zavyl.
Potom už kolem nás bylo jen duchovité ticho a moře se zmenšilo na maličký kulatý rybník, v jehož středu zdánlivě stála Solvejga s kašlajícím motorem.

15

Řídil jsem jachtu jen podle kompasu. Bylo velice obtížné udržet se v bdělém stavu - vzduch byl dusný a mrtvý, jakoby plný hnilobného pachu. Vydávala ho mlha, jejíž žlutozelená barva přecházela u mořské hladiny v mrtvolnou žluť…
Motor se výjimečně překonával. V padesátistupňovém vedru už se měl dávno zavařit; neměl vlastně ani naskočit.
Kanystry s palivem se pomalu rozžhavovaly. Mohl jsem jenom doufat, že nevybuchneme.
Leonora se usadila na přídi a hleděla do mlhy. Chvílemi se mi zdálo, že usíná v sedě. Držela se oběma rukama palubní obruby a něco si pro sebe tiše drmolila.
Rena se zuřivě převracela na kajutním lůžku a nevybíravě klela.

Začalo se mi zdát, že slyším ještě jiné hlasy. Šeptavé, žalující. Přicházely z mlhy, jako hlasy sirén. Předpokládal jsem, že mám halucinace a snažil se, abych neměnil kurs lodi. Hlasy chvílemi slábly; potom jsem si uvědomil, proč. Jachta míjela klikaté pobřeží sealandské pláže. Hlasy, které jsem slyšel, zněly odtamtud. Mlha je přenášela jako membrána.
Vtom Leonora na přídi slabě vykřikla.
Kolem pravého boku proklouzlo něco světlého a vyhouplo se to na vlnu, kterou zvedal šroub Solvejgy Byla to mrtvola nahé dívky s dlouhými, světlými vlasy. Pár metrů za zádí se potopila… Zároveň pronikl do uzavřeného kruhu mlhy, v jehož středu byla Solvejga, úzký skalnatý pruh země.
Spatřil jsem stovku lidských těl, nakupených na sebe v neuvěřitelném zmatku. Někteří byli nazí, jiní na sobě měli plážové obleky, potrhané a zašpiněné. Viděl jsem několik tváří upírajících na nás vytřeštěné zraky.
Potom všechno zmizelo.
Co se muselo od včerejška odehrávat na plážích?
"A lidé byli rozpáleni velikým žárem," řekla chraptivě Leonora.
Mlčel jsem a svíral kormidlo. Útes, který jsem zahlédl, mi pomohl určit přesnou polohu. Po deseti minutách jsem odbočil k jihu.
Začalo se mi něco zdát. Najednou jsem viděl zrzavý les, kterým procházely dlouhé, červené paprsky zapadajícího slunce.

Byla to mrtvola nahé dívky s dlouhými světlými vlasy...

Vzbudil mě divný zvuk.
Na přídi stále seděla asketicky vyhublá postavička Leonory. Dívala se k severu; odtamtud přicházel zvuk, který mě probudil.
Nejdříve to byl hukot. Potom rachotivé burácení. Nakonec se zvuk změnil ve svištivý hřmot, který úplně přehlušil vrčení motoru.
Rena, už zase bez kousku oděvu, se vyplížila z kajuty.
"Co je to?" zeptala se. "Že by to už byli -"
Její poslední slova se ztratila ve vytí a jekotu ženoucím se ze severu. Rena se ke mně vrhla s nepříčetně zděšeným obličejem. Objal jsem ji jednou paží kolem ramen, druhou jsem pevně držel kormidelní kolo. Zahlédl jsem, jak Leonora vstala a oběma rukama se chytila stěžně.
Grrrums…!!!
Náhle jako by se řev zadusil v posledním zadunění.
"Pozor!"
To vykřikla Leonora.
Ohlédl jsem se.
Řítila se na nás vlna jako vysoká zelená zeď s bělostným zasněženým cimbuřím. Přitiskl jsem k sobě Renu a zařval na Leonoru, aby se pevně držela.
Vzápětí se na záď zřítila tuna vody. Příď Solvejgy se zvedla; čelen okamžik trčel k nebi jako ukazující prst; pak se pozvedla záď. Vteřinu jsme stáli jakoby na vrcholu kopce.
Potom vlna zmizela a moře se rychle uklidnilo; jenom voda, rychle mizící v odtokových otvorech, zurčela a bublala.
"Co to bylo?" zajektala zuby Rena.
Nedovedl jsem si to vysvětlit.
"Podívejte!"
Leonora, zmáčená jako vodník, stála na přídi a ukazovala vpřed. Vlna s sebou vzala i mlhu. Změnila se nejdříve v dlouhé závoje a pak se rozplynula v nic. Jako by se před námi otevřela žlutozelená opona…
A na jevišti, připraveném na poslední dějství, hořel Garth.

16
Gotická špice Marcuskirche plápolala jako pochodeň. Nad městem stálo obrovské, černé mračno. Požáry zuřily na několika místech; hořely přístavní sklady, obytné čtvrti, budovy úřadů, hotely… Živel si nevybíral.
Když jsme připluli blíž, spatřili jsme několik obrovských cisternových vozů s článkovanými choboty ponořenými do vody přístavu. Na konci rejdy hořel dlouhý nákladní člun.
Pak se mlha, odvanutá nevysvětlitelným zvukem ze severu, opět objevila a všechno zakryla žlutozeleným, páchnoucím závojem.
Přirazili jsme k molu, tak jak jsem se strefil. Nebylo to místo vyhrazené pro osobní soukromé lodi, ale nezdálo se mi pravděpodobné, že by na mně někdo vymáhal zaplacení pokuty.
Leonora vyskočila na břeh.
Rena se vyhrabala z kajuty, kde se oblékala.
"Budeme v tom nápadní," prohlásila.
"Čerta starého," řekl jsem. "Ty zůstaneš tady."
"Co bych tady dělala?"
"Hlavně nechlastej," poradil jsem jí. "A dávej pozor na loď. Ta je totiž právě teď to nejdůležitější, co máme."
"Děkuju mockrát," zašklebila se na mě. "Se mnou jste to teda vyhráli."
"Já tě tady přece nenechám jen tak," řekl jsem a vytáhl ze záďové bedny kulovnici. "Tadyhle se to mačká. Je to starý

krám na deset nábojů, ale létají z toho poctivě udělané kulky, žádné ty moderní pšouky. Nesnaž se moc mířit střílej nanejvýš ze dvou metrů."
Vzala pušku a začala si rozepínat košili.
Otočili jsme se s Leonorou zády k moři a vykročili.
"Rangu," zavolala za mnou Rena.
Vrátil jsem se.
"Dej mi pusu," zaprosila.
Sklonil jsem se k ní.
Nastavila ňadra.
Políbil jsem jí obě. "Na shledanou, Kačenko," řekl jsem.
Potom jsem se rozběhl za Leonorou.
Ještě na Strandu jsem zavolal z automatu Maxe. Doma nebyl. Přístroj zaznamenal můj vzkaz; fungoval i ve chvílích, kdy se všechno obracelo naruby. Technika zůstávala chladná a střízlivá, zatímco ve spojích, převodech a soukolích jejího stvořitele pořádně skřípalo.
Mlha se trochu trhala. Ve vírech žhavého vzduchu, točících se nad hořícím městem, nemohla zhoustnout jako nad nehybným mořem.
Vkročili jsme přímo do středu dramatu; stali jsme se diváky a herci zároveň, zdrceni a přemoženi pathosem zkázy.
Na hlavním náměstí ještě doutnala hromada spálených hadrů; kolem se válely namol opilí chlapci a děvčata, příšerně pomazaní sazemi. Na jedné lavičce klímal nic nevnímající policista. Když jsme ho míjeli, spatřil jsem lano, kterým byl připoutaný k opěradlu. Pozvedl jsem mu hlavu - místo tváře měl jedinou beztvárnou skvrnu. Neklímal; byl mrtvý.
Šli jsme dál; několikrát jsme šlápli do páchnoucích pozůstatků po nezřízeném pití. V jednom místě jsme museli překročit dva objímající se spáče - chlapce a děvče, skoro děti. Probudili se a upřeli na nás nechápavé oči.
V uličkách vedoucích z náměstí to bylo ještě horší. Minuli jsme několik domů s vytlučenými okny a s dveřmi vyvrácenými z pantů. Pod nohy se nám pletly rozpárané přikrývky, šatstvo, rozervané na cáry a rozštípány nábytek. Z některých slepých oken se kouřilo.
O drátěný zahradní plot malé nepoškozené vilky byla opřena mrtvola starší ženy. Opodál ležel chumel hadrů - mohly to snad být její šaty. Uprostřed ulice se válel další mrtvý, mladičký světlovlasý chlapec. Ležel tváří dolů a na zádech měl otištěn vzorek těžké pneumatiky. Pod jeho hlavou byla kaluž krve a v pravé pěsti svíral dlouhé, jako dýka špičaté nůžky.
Pak se z příčné ulice ozval mnohohlasý křik. Vtáhl jsem Leonoru do vyražených dveří nejbližšího domu. Tápali jsme temnou chodbou, plnou žhavého kouře ke schodišti. Leonora se příšerně rozkašlala.
Vstoupili jsme nahoru. Byly tam jediné, na třísky rozštípané dveře.
Křik dole sílil.
Vešli jsme do místnosti.
Za dveřmi ležel šedovlasý stařec s prostřeleným spánkem. Vedle jeho pravice se povaloval starý revolver. Jeden náboj vězel ve starcově lebce, v bubínku jich bylo ještě pět.
"Dovedete s tím zacházet?" zeptal jsem se Leonory.
Proti mému očekávání kývla.
"Dobře, vezměte si to."
Zasunula zbraň do kapsy kalhot.
Rozhlédl jsem se po vyrabovaném bytě. Na podlaze byla vysoká vrstva rozbitých věcí - nádobí, obrazy, šatstvo a beztvaré drobnosti tvořily úděsnou změť. Napadlo mě, že například sklenice nelze rozšlapat bosýma nohama. Ve městě neřádily jen děti; spoušť, rozpoutaná vražedným vedrem vylákala na světlo lidské hyeny a supy. Usedlí občané se změnili ve vandaly a olupovače mrtvol.
Vyhlédl jsem opatrně z okna, na němž nějakým zázrakem vydržela nemoderní síťkovitá záclona.
V ulici byla nejméně padesátičlenná tlupa výrostků. Nebyli zamazaní sazemi. Také neměli v rukou láhve. Zato každý z nich třímal nějakou zbraň. Nože, dýky, obušky, rozpůlené nůžky.
Největší z nich mával nad hlavou plynovou pistolí. Něco křičel do hučícího shluku mutujícím hlasem a ukazoval přitom na mrtvolu přejetého chlapce. Pak se hlouček trochu rozestoupil a v jeho středu se objevil policista. Čtyři špinaví naháči ho drželi za ruce. Z čela mu stékal do očí pramének krve.
Vůdce bandy k němu přistoupil a namířil mu pistolí do obličeje.
Smečka ztichla.
Vtom se ozvala praskavá detonace a kluk s pistolí se popadl za rameno. Policista se vytrhl z rukou ohromených výrostků a sebral pistoli, která se mu skutálela k nohám. Pak se bleskurychle přehoupl přes plot zahrady a zmizel za domem. Banda zklamaně zařičela.
Zraněný bandita se nenávistně rozhlížel.
Leonora ještě držela namířenou pistoli; poprvé v životě vystřelila na člověka.
Strhl jsem ji od okna a dali jsme se na útěk.
Seběhli jsme ze schodů a vyrazili na opuštěný dvůr. Na jeho protější straně byl dlouhý průchod, pasáž lemovaná výkladními skříněmi s vytlučeným sklem. Stály tam obnažené, zhanobené a zmrzačené reklamní figuríny.
Na druhém konci pasáže jsme narazili na skupinku městských policistů ozbrojených po zuby.
Rychle jsme jim řekli, čeho jsme byli svědky.
Nejmladší z nich poplácal Leonoru po zádech.
"Dobře, paní," řekl. "Vždycky střílejte první. Ale radši někam zalezte - vy i váš manžel."

Potom zmizeli v pasáži, v chůzi odjišťujíce samopaly.
Přešli jsme pustý park s uschlými břízami. Uprostřed stála vysoká budova hudební školy. Rozbitými výplněmi hlavního vchodu vyhřezla na široký chodník hromada rozdrcených houslí, viol a cell, mezi nimiž blyskotala mosaz pomačkaných lesních rohů a trumpet. Na překoceném klavíru uprostřed záhonu zvadlých podzimních květin, zničených mrazy a vedrem, seděl stařec. Měl úplně holou lebku a břicho s nesčetnými záhyby. Díval se ztrnule na střechu budovy, kde visela na okapové rouře basa a pomalu se otáčela v mlze.
Opustili jsme park. V první uličce, do které jsme vešli, jsme potkali dva mladíky, kteří mezi sebou vlekli vzpouzející se mladičké děvče. Jeden z nich nesl přes rameno plátěný pytel, druhý byl ozbrojen těžkým, železným sochorem.
Nemohli jsme už nikam zmizet. Vytáhl jsem pistoli a vrazil Leonoře hlaveň mezi lopatky.
"Mlčte a jděte," zašeptal jsem.
Když jsme míjeli skupinku, jeden z mladíků na mě mrkl.
"Moh sis najít něco lepšího," řekl.
"Jdeme pro prachy," ucedil jsem.
"Uděláme kšeft," navrhl druhý. "Šábnem se o prachy i o tohle."
Přitom uchopil zajatkyni za vlasy a surově jí zvedl obličej.
Děvčátko se na mě podívalo.
Ten pohled nikdy nezapomenu.
Namířil jsem na její trýznitele pistoli.
Ozbrojený bandita zvedl sochor.
Třeskl výstřel.
Leonora měla slabší nervy než já; mohla si udělat druhý zářez do pažby, jako to kdysi činili lovci lidí.
Sochor zazvonil o chodník.
Druhý z lupičů se dal na útěk.
Chytil jsem děvčátko, polomrtvé hrůzou a k smrti vyčerpané, pod paží. Leonora se připojila na druhé straně.
"Nikdy jsem nevystřelila po ničem živém," řekla třesoucím se hlasem. "Je to příšerný pocit. Kde bydlí ten váš známý, co se vyzná ve starých mapách?"
Byla obdivuhodná. Vypadala jako vyplašená školačka. Z její zbraně se ještě kouřilo a na dlažbě sténal muž, kterému prostřelila břicho. Přitom nemyslela na nic jiného, než na záchranu světa, v něm děti vraždily své rodiče, zapalovaly domy a znásilňovaly reklamní figuríny.
V ulici, kde stál Nyströmův domek, se zdálo být všechno jako dřív. Jednotlivá obydlí se vynořovala z mlhy; tu a tam bylo vytlučené okno, ale mrtví se tu neváleli. Laťkový plot kolem zahrádky staré Nyströmové stál. Růže byly pečlivě přikryty chvojím, z něhož ve vedru opadalo všechno jehličí. Dva jalovce po stranách vchodu vypadaly zvadle a vysušeně. Stejně, jako my.
Nejhůř na tom byla zachráněná, která pomalu ztrácela vědomí. Marně jsem se snažil otevřít dveře. Musel jsem vzít děvčátko do náruče, aby neupadlo na zem.
"Haló," zavolal jsem. Leonora zabušila do vrat pažbou revolveru.
Někde nahoře nad námi se ozval povědomý hlas.
"Vérist da? Vós volenzí?"
Kousek jsem couvl.
Nahoře na střeše čněla z malého vikýře hlaveň starého scarletta a nad ní se mračila ve svatozáři zlatých vlasů tvář Anny Vietto.
Tiše vydechla, když mě poznala. Potom zmizela a cosi volala na někoho uvnitř domu. Za okamžik zarachotil zámek a vrata se pootevřela. "A sakra," řekl Nyström, "to jsou k nám hosti."
Vklouzli jsme dovnitř; já s dívkou v náručí, Leonora za námi. Starý přibouchl a zamkl na dva západy.
Na schodech stála Anna se samopalem v ruce. Měla na sobě jen krátkou zpocenou košili, vlasy jí vlály kolem tváře a spadaly na hruď. Její zrak se vpíjel do tváře dívky v mém náručí.
"Vlasta?!"
Spíš jsem to přečetl z jejích rtů, než uslyšel.
Zavrtěl jsem nechápavě hlavou. "Nevím, kdo to je," řekl jsem. "Zachránili jsme ji před těmi venku. Je úplně zničená, potřebuje vodu, jídlo a postel. Vlasta - Vlasta je přece mrtvá."
Anna upustila zbraň; dopadla chrastivě na schody.
"Captain!" vykřikla a rozesmála se osvobozujícím smíchem.
"Dej sem to dítě," zachrčel Nyström a vzal mi z rukou moje břemeno. Anna se mi vrhla do náruče.
"Tohle si nikdy neodpustím," vzlykala, "myslela jsem - ne, to bys vůbec nepochopil! Musíš si přečíst ten dopis; ještě že jsem ho nezničila! Majn got! Jak jsem mohla být tak potřeštěná!"
Skutečně jsem nic nechápal.
V chodbě se objevila Nyströmová; kývla hlavou na pozdrav a vzala od Nyströma bezvládné dívčí tělíčko, jako by nic nevážilo.
Anna mě uchopila za ruku a táhla mě za sebou do hloubi temné chodby. Starý Knut Nyström osaměl s Leonorou.
Na konci chodby byl parádní pokoj; teď byl změněn v útulné obydlí mé ženy. Na stěně visela naše fotografie, kterou nám po svatbě poslal Max.
Anna vytrhla jednu ze zásuvek prádelníku; obsah se vysypal na zem. Z hromádky maličkých dětských košilek vytáhla zmačkaný kus papíru.
"Opustila jsem tě pro tohle," řekla. "Našla jsem to mezi blahopřejnými telegramy, které nám přivezl Max."

Na papíru bylo několik řádek, vytištěných dálnopisem.
"Poslouchej," vyzvala mě Anna. "Přečtu ti to sama; tolikrát jsem nad tím brečela, že už je to skoro nečitelné. Znám to zpaměti: Luna-Metropol, post Garth-Sealand. Rang Vietto. Bratr zemřel. Končím s panem de Condé. Odmítla jsem Forward. Vrátím se na Zemi. Tvoje Vlasta."
Mlčel jsem a hleděl na dopis, snad poslední, který se dostal na Zemi před vznikem kosmické bariéry.
"Vlasta se nevrátila," řekl jsem po chvilce. "Od tvého zmizení jsem žil sám."
Pověsila se mi kolem krku; táhla mě k posteli. Řekla, že nebude čekat; od svého odjezdu ze Sealandu neměla nikoho. Chtěla se vrátit na Sealand; teď bude všechno jiné, prohlašovala, trhajíc se sebe nervóznímí prsty košili. A v červnu se narodí naše dítě!
Nedokázal jsem jí říct, proč se Vlasta nevrátila. Místo toho jsem mluvil o tom, jak jsem byl smutný a nešťastný.
Vtom se otevřely dveře.
"Pane Rangu," řekla Leonora, "pan Nyström říká, že mu máte vysvětlit, oč jde."
"Pojď," vyzval jsem Annu. "Víš, že jsi moje médchen, spokoj se tedy tím vědomím; teď není čas na milování. Jde nám všem o život."
"Ach ja," řekla mrzutě, stahujíc si košili přes plavý klín. "Vydržím to ještě, když si to přeješ, captain." Usadili jsme se v kuchyni. Byla tam Nyströmová a jeden z vnuků - jmenoval se, tuším, Harald. Hlídku na střeše převzal za Annu starší vnuk, Klaus. Nyströmová podala Leonoře sklenici vody. Vypila ji hltavě. I já jsem do sebe jednu s radostí zvrhl. Byla vlažná, ale proti padesátistupňovému vzduchu působila jako ledová limonáda.
"To abyste mohli mluvit, hoši," řekl Nyström.
"To je ženská," podotkl jsem. "Má mapu k té vaší štice."
"K jaký štice?" podivil se Nyström.
"K té, jak číhá, aby nás spolkla."
"Aha, ty si ještě pamatuješ, jak jsem tenkrát povídal," řekl. "To je od tebe hezký. A jakou že to máte mapu?"
Nedělali jsme dlouhé úvody. Leonora řekla, co znamená text listiny. Já řekl Nyströmovi o neviditelné bariéře ve vesmíru. Pak jsme listinu rozložili na stole a Nyström se na ni pozorně zadíval.
Leonora ho málem hypnotizovala. Harald otevřel ústa a bez dechu zíral na papyrus. Anna mi tiskla ruku, vrhajíc na mě láskyplné pohledy.
"Chceš brejle?" zeptala se Nyströmová.
"Běž někam, bábo," odmítl ji příkře starý Knut. "Já vidím dobře."
Ještě chvíli se díval na papyrus.
"Ja," řekl potom. "A o co vám jde, hoši?"
Nemohl si zřejmě zvyknout, že je Leonora děvče.
"Vždyť je to slečna," připomněla mu Nyströmová.
"A co má bejt?" utrhl se na ni. "Je to jako mý vnouče. Vlasy má krátký, pruhovaný tričko - a takový ty věci, jako má požehnaně tuhle Anna, taky nemá. Tak nemel."
"Nám jde o to," řekla netrpělivě Leonora, "jestli byste mohl určit, kde je ta věc, která má nejpozději zítra o půlnoci -"
"Ta štika," pomohl jsem jí.
"No ja," kývl Nyström. "Vždyť je to přece jasný. Divím se, že tenhle kapitán vod Solvejgy neumí číst takovýhle jasný mapy. Na to já se s vodpuštěním tó, jestli tenhle setsakra papír počmáral ňákej Tutnkámen nebo admirál Nelson. Mně je to jasný. Tady to kolečko, co tudle Leo říká, že tam má bejt to neřádstvo, to je přece ostrov Honsö."
"Gotsajdank, fotr," vykřikl jsem. "Bál jsem se, aby to nebylo něco jiného!"
Leonora zazářila. Najednou byla skoro krásná.
"Tak abyste věděli, kluci zatracený," pokračoval Nyström, "už dávno přemejšlím, co s tím ostrovem není v pořádku. Počkejte, něco vám ukážu."
Vykolébal se ze dveří, aby se po chvilce vrátil s kusem něčeho plechového a rozežraného rzí. Jedině já poznal, co to bývalo. Můj sporáček ze Solvejgy, který jsem nechal na Honsö, když jsem se nemohl odlepit z mělčiny!
"To jen tak, abys věřil tomu, co ti budu povídat," zašklebil se Nyström. "Když jsi tenkrát přivez tu fajfku, namíchlo mě, že jsi doběh starou mořskou krysu, jako jsem já. Všichni si tady ze mě dělali po hospodách ouchcapky, až jsem pomalu sám začal věřit tomu, že jsem tam nikdy nebyl. Tak jsem si dal do kupy starýho Seawolfa; hochu, je to o polovičku menší než Solvejga, jankovitý a nebezpečný plavidlo. Sehnal jsem si všelijaký háky a lana a vůbec takový cajky a jednou v neděli jsem řek, že se jedu projet, aby mě nečekala stará k obědu. Dala mi s sebou bramborový placky. No a jel jsem na Honsö. Ten tvůj zámek jsem pořádně objel, abys mě nezahlíd těma hranolovejma kukačkama, co máš nahoře na věži."
Nyström se sípavě rozkašlal. Nalil si trochu vody do sklenice a dolil to rumem. Napil se a pokračoval ve vyprávění: "Na Honsö jsem se dostal. Seawolf šel líp přes murderwather, protože je přece jenom kratší než Solvejga. Prolez jsem tam ten krchov; lidi, ležej tam Mittelbrauni, Fischerové a Langové, zrovna jako na Sealandu. Murderwather tam asi není odjakživa, když tam rybáři v dávnejch časech pořádali funusy. Potom jsem taky vylez na kráter. Ty jsi do něj tenkrát vlez pro moji ztracenou fajfku. Koukám dolů, do toho vyglancovanýho trychtýře; ještě si povídám, kdybych tam tak sklouz, už se nevyhrabu. A najednou se nahoře ňák vyjasní, vlítne tam racek a krouží. Pořád níž. Vletěl do kráteru - a najednou pár metrů pod mejma nohama zatřepetal křídlama, chvíli vypadal jako skleněnej - potom spadla do kráteru veliká kapka vody a ten skleněnej racek se rozplynul. Tak jsem upaloval pryč. Naložil jsem ty kamna, přeplavil se přes murderwather a mazal. Cestou jsem si řek, že se z tý díry valí ňáký neřádstvo, a že to jednou začne týct do moře. Ryby se roztečou. Potom to přeteče do celýho světa a rozteče se všechno, co je živý. Až mi z toho bylo mdlo. No ja - a teďka vy přijdete s tímhletím. To je jasný, že ten egyptskej hejl, nebo jak tomu tuhle Leo říká, je ten hajzl v kráteru. Teď se to

tím teplem určitě roztahuje. A zejtra vo půlnoci se to asi rozprskne po celý zeměkouli; ta slupka, co je nahoře, to vodrazí na nás. Zaleje nás to jako ňákej ypérit."
"Kdyby se ten kráter dal něčím ucpat -" začala Leonora.
"Nejspíš špuntem, že jo?" ušklíbl se Nyström. "Já vo tom už taky přemejšlel. Ta zapomenutá fajfka mě přivedla na ten nápad s obrovskejma fajfkama; takovejma cucavejma rourama to vodvíst někam pryč - když by to nebylo tak nahonem, že jo."
Podíval jsem se na hodiny na stěně.
Bylo za patnáct šestnáct.
"To je potom konec," pokrčil jsem rameny a vytáhl z kapsy kalhot dýmku. "Hrom do toho."
"Já ti něco, hochu, řeknu," zachroptěl Nyström.
Nyströmová mu podala sklenici vody.
"Jdi s tím," zachrchlal. "Dej to Leovi, koukej, koukej, jak lapá po vzduchu jako chcípavá sardel."
Leonora vodu lačně vypila. Hleděla přitom na Nyströma jak na Mojžíše.
"Koukejte, haranti," řekl Nyström. "Já vím moc dobře, z čeho je murderwather. To není od toho hejla. Vidíte tuhle na tý Tutnkámenový mapě tu pajtlavou nudličku?"
Děda ukázal svým zkřiveným prstem na dvě čáry, vedoucí k ostrovu Honsö. "Tak to je taková šíje, rozumíte? Tenkrát, když to tam ti čerti dávali, byl Honsö jenom severní mys dlouhýho poloostrova. Ten se potom pozdějc propadnul a to, co z něj zbylo, je dnešní Saland. A voni toho hejla posadili rovnou na sopku! Třeba tam na tý jejich zeměkouli sopky nejsou - holt z toho neměli rozum. Viděli kopec s pěkným kulatým futrálem na konci; tak to něčím vyblejskali a dolu zazdili tu potvoru, co se v ní ten sajrajt dělá. Je jasný, že ta sopka byla tenkrát ucpaná, jako je dodneška. Ale teď už pár set let uchází pod vodou - to je murderwather. Kdyby se povedlo něčím udělat do kráteru díru -"
"Tak by hjeld spadl dolů a zničilo by ho magma," doplnila Leonora.
"No jo, jenže tam nikdo nemůže, protože by bylo v tu ránu po něm. Jako po tom rackovi," namítl Nyström.
V tu chvíli jsem dostal nápad. Nejdřív se mi zdál šílený, ale pak jsem si řekl, že stojí za to, protože stejně nemáme na vybranou.
"Dědo, plul byste s náma na Honsö?" zeptal jsem se.
"Kdyby to mělo význam," kývl Nyström.
"Ty janku bláznivá," začala Nyströmová a založila si ruce v bok.
"Mlč, bábo," okřikl ji. "Když tomu nezacpeme chřtán, natáhneme zejtra všichni bačkory. I ten malej, co ho má tuhle Anna ještě v břiše. A já už jsem starej - vo jednoho dědka se svět nepotento."
Zvedli jsme se. Děda zavolal na Klause.
"Dej tuhle Haraldovi flintu, ať tady s pánembohem hlídá bábu a barák. Pudeš s náma na Honsö."
"I hrome," řekl Klaus a předal Haraldovi zbraň.
"Tak šťastnej a veselej novej rok," řekl Nyström ženě a políbil ji mlaskavě na čelo. "My déme na to."
Nyströmová nás jednoho po druhém objala. "Jako za našich mladejch let," řekla. "Přeju vám pf dvacet devět!"
Vyšli jsme do ulice.
"Good luck," zvolal z vikýře Harald.
Zamávali jsme mu.
Vyrazili jsme směrem ke staveništi majáku. Anna mě objímala kolem pasu a Leonora, starý Knut Nyström a jeho vnuk Klaus nám šli v patách.
Cestou jsme zahlédli jen několik jednotlivých lidí, kteří se nám zdálky vyhnuli.
Staveniště bylo opuštěné. V tomhle vedru už se pracovat nedalo.
Kopl jsem do vrat.
Otevřely se a dráty se rozezvučely bzučivým akordem.
Vešli jsme do ohrady.
"Kampak?" řekl chraptivý bas.
Vytrhl jsem pistoli. Leonora už měla zbraň v ruce.
Za hromadou složených železných dílců konstrukce se objevil chlap, který mě včera plácal po zádech. Přes prsa měl přehozen krátký, ohavně vyhlížející plynový samopal s pětilitrovou nádrží.
Okamžik jsme se napjatě pozorovali.
"My jsme se už někde viděli," řekl nakonec, ukazuje na mě hlavní samopalu.
"Včera," kývl jsem. "Skrz pivo. Dneska mi jde o něco jiného."
Podíval se na mě tázavě.
"Nejmíň o ten váš probíječ - na jednu ránu třistametrová díra. Potřebujeme ho použít někde jinde."
Chlap se samopalem se rozchechtal. "A proč myslíš, že tady stojím, co? Právě kvůli takovejm, jako jste vy. Aby se probíječ nedostal někam, kde by moh natropit ňákou neplechu."
Vysvětlil jsem mu rychle, o co se jedná.
Při vší stručnosti to zabralo čtvrt hodiny hulákavého dohadování. Několikrát to vypadalo, že se do sebe dáme pěstmi, chvílemi jsme se museli smát i při veškerém vědomí vážnosti situace.
"Moc tomu nerozumím," zabručel nakonec obrovitý Čech, škrábaje se na mohutném, zpoceném zátylku. "Fakt je, že vy jako banditi nevypadáte; jenom ta vaše povídačka mi připadá jako z ňáký knížky vod toho našeho českého Vernea Trosky."
"Kamaráde," řekl jsem, "obávám se, že jiná možnost opravdu není."
"Abych pravdu řek," kývl, "já si myslím už vod rána, že je celej svět v hajzlu. Jestli stoupne teplota ještě o třicet

stupňů, upečem se tak jako tak. A bude nám jedno, jestli je v Garthu věž, nebo ne. Vemem to. Když se to má všechno posrat, tak je to putna."
Otočil se a vyrazil ke kovové konstrukci.
Teď nám byla mlha dobrá. Naše činnost zůstala skryta před zraky kohokoliv.
"Podrž mi to," řekl Čech Klausovi a vrazil mu do ruky samopal.
Potom přelezl hromadu vyházené země, vplížil se do nitra konstrukce a nekonečně dlouho tam něco kutil. Vyhodil ven pár těžkých šroubů a matic. Nakonec zavolal, abych mu pomohl a vyvalili jsme ven černý válec s trychtýřem na konci. Měl nepředstavitelnou váhu.
"Pomoz mi s tím na hřbet," zafuněl Čech. "Co tady máš za pekáč, motorku?"
Řekl jsem, že jachtu.
"No těbuch," vzdychl. "Abysme ti to nepotopili."
Potom naše malá četa vyrazila nejkratší cestou k přístavu. Obklopili jsme Čecha, nesoucího černý válec, těsným kruhem. Vpředu šel Klaus s plynovým samopalem, zleva a zprava jsme zajišťovali bezpečnost pistolí a revolverem, v němž už zbývaly jenom tři náboje; pistoli jsem měl já, revolver předala Leonora Anně. Teď šlo o všechno. Stačila maličkost a byli jsme ztraceni - my a s námi celý svět. Byli jsme připraveni střílet při nejmenší známce nebezpečí.
Cestou jsme sice zaslechli mnohé hlasy; výkřiky o pomoc, pláč, kletby a povely zněly odevšad. Naštěstí se nám podařilo všemu se vyhnout. I mlha nám v tom pomáhala.
Na Strandu bylo mrtvo. Cisterny zmizely. Nákladní loď dohořívala.
Na molu u Solvejgy leželo nějaké tělo.
V prvním okamžiku jsem se lekl, že je to Rena. Když jsme přišli blíž, spatřili jsme frajírka v plavkách z imitace leoparda. V ruce držel dlouhou zahnutou dýku, ostrou jako břitva a v prsou měl díru.
"Haló, Reno," zavolal jsem plný strachu.
Objevila se ve dvířkách kajuty.
"Co je tohle?" zeptal jsem se a ukázal na mrtvolu.
"Povídal, že mě trochu ohobluje. Že by ho zajímalo, jak bych bez toho vypadala. Varovala jsem ho, že ho odstřelím; myslel, že si dělám srandu, a chystal se vlézt na loď. Tak jsem to zmáčkla. Už ani nepípl. Volali jste Maxovi?"
"Jste vohromná, dámo," řekl Čech a složil na zem svoje břemeno.
"Moc ohromně mi přitom nebylo," ujistila ho Rena. "Co se bude dít, nějak jste se rozmnožili?"
"Vezmeme s Klausem Seawolfa," zachrčel Nyström. "Nemůžeme vědět, jestli se třeba Solvejga cestou nepotopí. Naštěstí jsme tu čtyři vod fochu. Ty se střídej s Annou, ja? Vemte na palubu tu bombu a tuhle -," kývl na Čecha, "pojede s vámi. My vememe Lea. A ta zrzavá slečna ať zůstane u vás. Leo je lehčí."
Rena se tázavě podívala na Annu.
"To je moje žena," představil jsem ji. "A tohle je Rena - ta co chodí s Maxem."
"Sakra, holka, to jsem ráda, že tě vidím," zasmála se Rena a potřásla Anně rukou. "Rang měl vždycky dobrej vkus."
Vypadaly jako dvě sestry; Anna byla jen o něco větší.
Nyström, Klaus a Čech zmizeli v mlze.
Řekl jsem Reně, jak jsme pořídili a co jsme to vlastně přitáhli.
"A kde se tady vzala tvoje uprchlá manželka?" zeptala se, když jsem skončil.
Nechal jsem Annu, aby řekla, co uznala za vhodné. Tak jsem se dověděl i to, že Solvejgu mi vrátil do přístavu Nyström. Připlul se Seawolfem, přivázaným k zádi; na něm pak odjel zpět do Garthu. Reně muselo dojít, proč se Vlasta nevrátila, ale neřekla ani slovo. Zlatý spratek!
Odrazili jsme od mola a čekali na nehybné hladině přístavu. "Solvejga" se pomalu otáčela, zatímco jsme napjatě hleděli do mlhy.
Pak se objevil nezřetelný stín a ozvalo se tiché kuckání motoru. Byl to Nyströmův Seawolf. Lodi se dotkly. Leonora přelezla zábradlí a Klaus jí pomohl na nižší palubu bárky. Solvejga se mírně naklonila, když se na její bok vyhoupl obrovitý Čech. Vyrazili jsme na moře - Seawolf vedl, Solvejga ho následovala v těsném závěsu.
"Já jsem Julius," řekl obr, když jsme vyjeli z rejdy.
"Rena…"
"Rang…"
"Anna."
Potřásli jsme si rukama a přišlo nám to k smíchu.
"Pročpak tady chodíte jen tak…?" zeptal se Julius Reny.
"Je mi horko, víte," poučila ho. "Plavky s sebou nemám."
"A co vy jste zač?" zavolal Julius na Seawolfa. "Povídám, já jsem Julius!"
"Mně říkej dědku," zabručel Nyström od kormidla bárky. "A tohle je mý vnouče. Klaus Nyström, ja?"
"A co támhle to hubeňoučký?"
"Leo," řekla Leonora a usmála se.
Julius si sedl na atomový probíječ a vytáhl cigaretu. "Támhlenc Rena má pravdu," zazubil se. "Asi se za chvíli taky vysvlíknu."
"Dejte mi taky jednu," řekla Rena.
Julius se k ní natáhl s krabičkou a škrtl zapalovačem.
A tak jsme s napůl udušenými motory postupovali k severu, prorážejíce zelenou mlhu hustou jako puding; dvě titěrné dřevěné lodičky, na jejichž palubách se tísnila prapodivná společnost: vrásčitý děda v celtových kalhotách a námořnickém potrhaném triku, který, bafaje z dýmky, starostlivě ohmatával kryt motoru; dlouhý pihovatý kluk v

pruhovaných plavkách; hubená dívka s popelavými vlasy hledící přimhouřenýma očima do mlhy; krásná narezlá Diana přehrabující se ve značně prořidlé zásobě lahví v kajutě; čahoun s krátkým plavým plnovousem a oteklým ramenem u kormidla druhé, větší lodi; obrovský polonahý chlap s cigaretou, přilepenou na horním rtu; a nakonec zlatovlasé děvče v bílé košili, sedící nehnutě vedle kormidelníka.
S atomovou náloží na palubě jsme se chtěli postavit na odpor lisu Božího hněvu; naším cílem byl ostrov Honsö, obklopený prstencem murderwatheru a chovající ve svém kamenném srdci smrt.

17
Ostrov Honsö ležel severozápadně od Sealandu. Abychom Sealand nemuseli objíždět z východu, jak jsem to vždycky dělal já, zamířili jsme po vyplutí z rejdy Garthským sundem k západu. Počítali jsme s tím, že mineme jižní cíp Sealandu jen o pár desítek metrů, pak změníme kurs a podle západního pobřeží poplujeme přímo na Honsö.
Mlha zřídla a potemněla, když jsme obepluli sealandské jihozápadní písčiny. Potom jsme otočili k severozápadu a vpravo od nás se střídavě vzdalovalo a zase vystupovalo z podivně světélkující mlhy pusté západní pobřeží dlouhého ostrova. Schylovalo se k večeru, už táhlo na sedmnáctou - byl přece prosinec, měsíc dlouhých nocí. Vedro nezadržitelně stoupalo; všichni jsme cítili, jak nás všechno, na co sáhneme, pálí. Na palubě se těžko dalo stát.
V jednom okamžiku jsme zahlédli na pobřeží mihotavé světélko. Myslel jsem, že je to okno osamělé usedlosti, v níž žila čtyřčlenná rodina Sama Tiddlera. Živili se na Sealandu prodejem mléka a másla, které jim poskytovalo stádo černobílých krav.
"Jakpak to vedro asi snášejí Tiddlerovic krávy," řekl jsem.
Nikdo se ani nesnažil odpovědět. Julius ležel na palubě jako podťatý dub. Rena si pod sebe prostřela své dva kousky beztak už beznadějně zmačkaného obleku a s hlavou na obrově břiše zírala netečně na zamlženou oblohu. Anna se opírala o mé rameno a spala, občas vzdychajíc ze sna.
Seawolf na nás počkal.
Klaus seděl na zádi s nohama spuštěnýma do teplé vody a klímal.
Leonora, obrácená k nám všem zády, se stále dívala k severu.
Jen starý Nyström si všiml světla. Zakýval na mě a zavrčel do blafání motorů obou lodí: "Jestli támhle neběží jedna rozžhavená Tiddlerova kráva, tak ať mě sežere vorvaň."
Měl pravdu. Světélko se pohybovalo stejným směrem, jako my. Zdálo se, že nás stíhá někdo, kdo by se k nám chtěl připojit, až budeme míjet Severní mys. Přiblížili jsme se ke břehu; proti zelené mlžné stěně jsme zahlédli černou siluetu vozu, taženého dvěma zvířaty.
"To je stará Tiddlerova bryčka," řekl Nyström. "Kam ten blázen teď jede?"
Na voze byla zavěšená lucerna, která se kývala sem a tam. Za chvíli už jsme zase byli daleko od břehu a lucerna se změnila v malé, třepotavé světélko.
Čekali jsme, že někde zmizí; Tiddler snad hledal nějaké poraněné tele…
Potom se světélko skutečně ztratilo.
Ale když se klikaté pobřeží přiblížilo, spatřili jsme je zas.
Tak jsme ujížděli; malá flotila s atomovou náloží a strašidelný vůz sledující neznámý cíl.
"Aby to nebylo znamení," zavolal na mě Nyström a odplivl si do vody. "Možná že to vůbec není Tiddlerova bryčka. Třeba je to Lítavej Nýdrlanďák."
Posádky obou lodí se probraly z letargie.
"Ale metelí si to," řekl Klaus.
"Že si nejde lehnout," komentovala záhadné zjevení Rena. "Já nevědět, že je zítra konec světa -"
"Zejtra je Novej rok," zabručel Julius. "A krom těch přeslazenejch hroznovejch srágor tu není nic pořádnýho k napití."
Leonora poznamenala, že jsme s sebou měli vzít nějaké světlo.
"Máme lodní lucerny," uklidnil jsem ji.
Blížil se Severní mys. Moje přístaviště jsme měli minout o pár desítek metrů. Blížili jsme se k němu, když zazněl ve skalách zesilující dřevěný rachot.
Nyström si ještě jednou odplivl. "Povídám, je to Lítavej," řekl.
Náhle jsem cítil, jak Anna po mé pravici ztuhla. Nahoře na okraji útesu se objevila temná, neforemná skvrna.
"Ahoj, lodě," zařval tam někdo krákoravě.
Byl to hlas starého Tiddlera.
"Vohlas se, admirále," řekl mi Nyström.
"Tady Solvejga, co jsi ty?" zavolal jsem.
"Přirazte ke břehu, vy volové," zahulákal drsně Tiddler.
"Ať jde do háje," řekla Rena a zaječela přes vodní hladinu: "Hoď ten vehikl do vody a jdi k mamince!"
Obrátil jsem ke břehu. Tiddler měl jistě pádný důvod k tomu, aby nás honil s krávami a vozem přes celý ostrov. A my nemohli nic zmeškat, jestliže papyrus nelhal.
Seawolf nás zvolna následoval.
Ještě než Solvejga dojela k molu, zahlédl jsem dvě postavy, sestupující po svahu. Ta menší, shrbená, podpírala vyšší a štíhlou.
Došly k molu současně s přídí Solvejgy.
Menší, shrbená postava byl Sam Tiddler. Otíral si obličej mokrým červeným kapesníkem a šklebil se svými dvěma zuby.
V podivném, rozptýleném světle zelené mlhy bylo vidět každý detail.
Ve druhé postavě jsem poznal Vlastu.

Zatímco Tiddler, hnědý a nahý, omotaný jen kusem hovězí kůže a obutý do rozbitých kožených bot neměl daleko k ilustracím starých islandských ság, vypadala Vlasta jako sejmutá z kříže.
Na jejích pažích byly dlouhé škrábance pokryté zaschlou krví. Nohy měla podobně rozdrásané a od kolen dolů pokryté modřinami. Vlasy měla ohořelé a levé oko zavřené obrovskou modrou boulí. Cáry její kombinézy byly místy potřísněny temnými skvrnami. Pozorovala nás jednoho po druhém, tisknouc dlaně obou rukou k levému boku.
Nezdálo se, že by věděla, kde vlastně je a proč.
Uchopil jsem ji za ramena; stála, podobná příšernému skleněnému umučení z okna gotické katedrály, a hleděla na mě jediným okem, které mě nepoznávalo.
"No tak, slečno," rýpl do ní Tiddler. "Jste na Severním mysu u pana Vietto."
"Vlasto," řekl jsem tiše a hlas se mi lámal.
Za mnou stála řada mých přátel; všichni věděli, co se před nimi odehrává. I Julius, který neznal mou minulost. I Leonora, posedlá jedinou myšlenkou.
Vlasta mlčela a dívala se někam za mě.
V hlavě mi bušila stovka elektrických bucharů.
Najednou někdo uchopil mé ruce, ležící na Vlastiných ramenou. Anna s Renou opatrně objaly Vlastu kolem pasu a vedly ji k domu. Šla jako loutka; nevnímala, co se s ní děje.
"Hej, Rangu," zavolala na mě Rena, "nestůj tam tak tupě a pojď odemknout barák."
Vytáhl jsem klíč jako v tranzu. Někdo mi ho vzal z ruky. Snad Klaus.
"Hrome," zaklel Julius. "Kdo jí tohle udělal?"
Stál jsem jako vrytý do země a doufal, že se zblázním.
"Kdepak jsi ji sebral, Samueli?" zeptal se starý Nyström.
"V moři plavou vařený ryby," zachrčel Tiddler. "Jel jsem po poledni něco posbírat. Vesloval jsem po zálivu; vtom přišla ta vlna s tím rámusem. Div mě to nepřevrhlo. Honem jsem se chtěl vrátit a jak tak otáčím, najednou zahlídnu na vodě rozšvihanej kus ňákýho duralovýho plováku. Jel jsem k tomu blíž - a koukám, ležej na tom dva lidi. Tahleta ženská byla dočista nahatá a zrovna tak zrychtovaná jako teď. Snažila se mávat tou košilí, co má teď na sobě. Potom tam byl chlap v kosmonautickým, napůl spáleným skafandru - obě nohy pryč. Jasně mrtvej. Nechal jsem ho tam. Slečinku jsem vytáh na pramici, tu košili jí voblík a vodvez ji domů. Stará spráskla ruce, když ji viděla."
Už se nezblázním, říkal jsem si. Je to jasné. Vlasta byla v posádce rakety VS 15b, která pronikla bariérou. V mlze se asi nedokázali orientovat a zřítili se do moře severně od Sealandu. Slyšeli jsme je, když se s vytím brzdicích trysek zavrtali do vody a zvedli obrovskou kruhovitou vlnu.
"Páčili jsme z ní, vodkaď je," pokračoval Tiddler. "Pořád vopakovala, že chce na Severní mys, k panu Vietto. Stará ji chtěla aspoň vošetřit a umejt, ale vona že sem musí hned. Řek jsem, že ji hned vodvezu, jen co seženu aspoň dvě schopný krávy k vozu. Krávy jsem honil dvě hodiny, pasou se kdovíkde, vona tráva žádná není, dyť je prosinec, že jo. Když jsem se vrátil, řekla mi stará, že ji musela zamknout do dřevníku - chtěla furt utíkat. Když jsem ji naložil, myslel jsem, že se pomine. A když jsme zahlídli na vodě Solvejgu, začala mi strkat tenhle prstýnek, abych prej tu loď dohonil za každou cenu. Tak jsem tady a ten prsten jí vraťte, až se dá do kupy."
"Vem si to k sobě, chlapče," rýpl do mě zezadu Nyström.
Vzal jsem prsten a dal ho do kapsy. Potom jsem se rozběhl ke schodišti.
Ve dveřích mě zastavila Rena. Nesla koš se zbytky konzerv a několika lahvemi piva. "Kam se hrneš?" zeptala se.
"Pusť mě," zavrčel jsem.
"Jdi na loď," odsekla. "Jsi kapitán Solvejgy. Myslíš, že nevím, kdo to je, ty troubo? To je ta holka, kvůli které jsi se tady zazdil zaživa."
Minula mě a odešla s košem na molo.
Šel jsem dál. Na schodišti jsem se srazil s Annou.
"Captain," řekla a položila mi ruce na spánky.
Začala se mi točit hlava.
"Ona nesmí umřít, ja?" zašeptala Anna. "Já tady zůstanu. Dostanu ji z toho, majn got. Kvůli tobě."
"Anno - jak bys mohla -"
"Pazour taky nežárlí, captain," usmála se smutně. "A miluje tě."
Beze slova jsem se obrátil a opustil věž.
Rena se vracela.
"Dala jsem tomu Čechovi jeho pivo," řekla. "Zakázal mi lézt na loď., Tak se měj, hochu. My ženský vždycky vylížeme to nejhorší. No - nic. Budem se s Annou střídat tady v tom špitále."
"Na shledanou, spratku," řekl jsem. "Možná sbohem."
"Jdi už," vzlykla. "S nikým se mi tak dobře nespalo jako s tebou. Čert tě vem, brečím jako stará kráva."
"Zamkněte věž," poradil jsem jí. "Anna má revolver. Ve skříni v salónu je hromada nábojů. Je to stejná ráže."
"Sem nikdo nepřijde," řekla a zmizela ve dveřích.
Vrátil jsem se na molo. Nyström zůstal s Klausem na Seawolfu, na Solvejgu se mnou nastoupili Julius a Leonora.
Na břehu zůstal jen Sam Tiddler, který jediný nic nepochopil; šklebil se za námi, dokud jeho vrásčitá tvář nesplynula s mlhou. Pak už jsme viděli jen světlo v okně věže.
Nakonec i to zmizelo.
Mířili jsme dál k severu.
Vedro bylo čím dál větší; nesvlékli jsme se donaha jen kvůli Leonoře. Nakonec nám řekla, že jsme blázni.
"Tady jde o víc, než o můj dívčí stud," prohlásila. "Nehledě na to, že už mi dávno není šestnáct."

Julius hodil kalhoty do moře. Vzápětí si vzpomněl, že nechal v kapse nůž, natáhl se přes brlení - a opařil se.
Voda byla horká; blížili jsme se pekelné kuchyni, odkud připlouvaly vařené ryby…
Mlha řídla.
Najednou se objevil úplněk, který se chvěl a prohýbal v rozžhaveném vzduchu, zvětšený odrazem v neviditelné bariéře na dvojnásobek.
Za chvíli už jsme zaslechli řev murderwatheru.
Klaus na zádi Seawolfa spustil kotvu.
Lodi na sebe lehce narazily; postříkala nás horká sprška.
"Mlha je pryč," řekl Nyström. "Tady je na to asi moc velký vedro, nebo to dělá blízkost toho hejlu. Támhleto černý, to jsou skály Honsö."
Asi sto metrů před námi kypěl a řičel murderwather. V mezerách mezi divokými, svislými vlnami bylo vidět rozeklaná skaliska a tupý vrchol kráteru. K pobřeží jsme mohli mít čtvrt míle.
Zahájili jsme poradu.
"Jakýpak dlouhý řeči," řekl Julius. "Sníme, co tady je, zahřejeme se trochu pivem a jedem. Dědek mi ukáže, kde je ten kritickej flek a já tam posadím nálož."
"Dovedeš si představit, jak se přes tohle báječně jede?" neodpustil jsem si připomínku. "To je náramný žrádlo."
"Od toho jsi tady zase ty s dědkem," mávl rukou Julius.
Pustili jsme se do konzerv. Pivo jsme nechali Juliovi, který do sebe lil teplou břečku se sentimentální tváří zamilovaného piráta.
Nyström tvrdil, že Seawolf lépe sedí ve svislých vlnách; přestěhovali jsme tedy nálož na jeho hlubokou palubu.
Solvejgu jsme zakotvili na přídi i zádi ocelovými lany s hlubinnými kotvami.
Leonora se hrnula na Seawolfa jako velká voda.
"Leo," řekl přísně Julius. "Ty zůstaneš na jachtě, rozumíš?"
"Nevím, co se vám nezdá na tom, že chci jet s vámi," protestovala.
"Tady budeš, houžvičko," okřikl ji Julius. "Ty už jsi svý udělala. Ani se nehni, nebo ti udělám z prdýlky fašírku."
"Zneužíváte své síly," podotkla Leonora a usadila se na zádi směřující k Honsö.
"Kuš," zašklebil se Čech.
Odpoutali jsme Seawolfa.
"Máte to jako v biografu," usmál se Klaus na Leonoru.
"Pokud se vrátíte," odpověděla. "Snad si nemyslíte, že bych se odsud někdy sama dostala?"
Nyström spustil motor. Klaus se skrčil do přídě a omotal se několika provazy, jejichž konce přivázal k úzkému železnému zábradlíčku. Julius se složil co nejhlouběji. On a probíječ byli na lodi nejtěžší a nejdůležitější. Já se postavil ke stěžni, připraven zasáhnout, kdekoliv by bylo třeba. Tři kotouče poutacích lan s háky ležely volně u přídě.
"Tak s pánembohem do toho," zabručel Nyström a motor zaštěkal na plný plyn. Vrazili jsme do murderwatheru, jako by šlo o legraci.
Hned první vlna vyhodila Seawolfa tak vysoko, že jsem viděl kráter někde pod námi. Potom jsme se ocitli v hluboké studni, zatímco se kolem nás tyčila stěna horké vody. Být kolem Honsö skaliska, nikdy bychom se tam nemohli dostat. I tak nebylo jisté, jestli se neuvaříme dřív, než se Seawolf dotkne břehu.
Točili jsme se ve vírech jako setrvačník hodin. Na vrcholcích vln jsme skoro stáli a šroub, zabírající naprázdno, zoufale ječel. Chvílemi jsme se otočili zádí k severu a Nyström ubíral plyn. Nemohli jsme vlastně dělat víc, než doufat, že nás voda nesmete z paluby, a otáčet loď přídí na sever.
Tam někde bylo pobřeží Honsö, teď sotva viditelné; probíjeli jsme se přes murderwather, potlučení, opaření, hluší a slepí.
"Pozor," zařval najednou Nyström, "na písek, na písek! Jinak rozmlátíme loď!"
Zakýval jsem hlavou. Viděl jsem písčitý pruh země jako ve dne. Voda nás otočila zádí ke břehu. Slyšel jsem, jak starý u kormidla proklíná. Pak nás hrozný náraz srazil na palubu. Motor škytl a zmlkl.
"Lana, rychle lana, zatracená bando," hulákal Nyström a s poutacím lanem v rukou se první vrhl na břeh. Klaus a já jsme ho následovali. Lana se zaklesla mezi balvany.
Tři nazí, opaření muži padli tváří do písku, každý u svého uzle.
Zvedli jsme se hned. Písek byl žhavý. Celé tělo mě pálilo; myslel jsem, že už nedokážu stát na bosých chodidlech ani vteřinu.
Ze Seawolfa se vymotal Julius s černou náloží v náručí.
Přenesl ji vodou, zaplavující bez přestání písek, k nám. Všiml jsem si, že má opařené nohy až ke kolenům. Ale my ostatní jsme na tom nebyli lépe.
"Sakra," řekl, otíraje si čelo. "Přece jenom jsem si myslel, že to nebude tak strašný. Jste frajeři, kamarádi."
"Přece bysme tě neutopili," zašklebil se Nyström. "Co teď?"
"Koukej," řekl děda a přešlapoval přitom z nohy na nohu, "vylezeme támhle na kraj toho uraženýho vršku a pustíme to dolů. Je tam taková mísa, rozumíš? Jde jenom o to, aby to nebouchlo dřív, než budem pryč."
"Nálož se dá spolehlivě načásnout," kývl Julius. "Bouchne to třeba půl hodiny po spuštění. Postaví se to pěkně tím trychtýřem dolů -"
"A sakra," zaklel Nyström. "To bys to musel vodnýst až na dno toho kotle. A tam už je ten rozpouštivej hejl!"
Julius se podrbal na hlavě.
"Lana," vykřikl najednou Klaus. "Třeba by to tam šlo spustit po laně?"
Odpoutali jsme Seawolfa. Bylo to riziko, ale jinou možnost jsme neměli. Povytáhli jsme bárku za kormidlo výš na písek.

Naložil jsem si na záda těžký kotouč poutacího lana.
Julius hodil na rameno černou obludu, která pro nás teď znamenala jedinou možnou záchranu.
"Půjdeme přes hřbitov," řekl Nyström a odbočil doleva za ostré skalní hroty.
Chůze byla strašná. Skály pálily jako rozpálené kryty infrazářičů. Vzduch se tetelil a obrysy obou Nyströmů, kteří šli přede mnou, se podivně kroutily a rozplývaly. Nad námi se vznášel rudý měsíc jako gigantický gong a naše kroky přehlušoval nepřetržitý řev murderwatheru. Správné místo pro lis Božího hněvu.
Nyström se zastavil, ukazoval před sebe a něco křičel. Pochopil jsem, že jsme u hřbitova. Před námi se táhlo písčité pole osázené zpráchnivělými kříži a kamennými deskami. Za hřbitovem se pozvolna zvedalo úbočí sopky.
Shodil jsem na okamžik kotouč lan na písek. Zase mě začalo pekelně bolet naražené rameno. Julius se zastavil vedle mě.
"Jak to položím, už to nezvednu," zabručel. "To vedro mě zmáhá. Kruci co bych dal za jedno-"
Nedopověděl.
Mezi vzdálenými hroby, skoro na úpatí sopky, se něco pohnulo.
Klaus šel dál; Nyström se zastavil a něco za ním volal.
V měsíčním světle se nedalo dobře rozeznat, co se děje. Zdálo se mi, že vidím nějaké světlé rozplývající se obláčky. Teprve když se to přiblížilo k nám, přestal jsem hrůzou dýchat.
Z hrobu, ležícího asi deset kroků před zkamenělým Klausem, se vznesly lidské kosti. Viděl jsem zřetelně puklou lebku, za níž stoupala páteř ve věnci žeber. Rozpadlá pánev a dlouhé stehenní kosti následovaly. Několik vteřin se nad nízkou mohylou vznášel průsvitný kostlivec; pak se před našima očima rozplynul, jakoby ve větru, který tady nevanul.
V mozku mi vířil zmatený kolotoč. Nebyla tu Leonora, aby komentovala děj svým nanejvýš realistickým způsobem. Byli jsme lidé jednadvacátého století; a přesto jsme stáli, strnulí strachem, který jsme zdědili po předcích.
Mrtví povstali z hrobů.
Jeden za druhým se zvedaly z mohyl šedavé skelety a rozplývaly se před našima očima.
Zahlédl jsem Nyströma, jak pozpátku couvá k nám. Za sebou jsem slyšel Juliovo namáhavé chrčení. Jako ochrnutí jsme se dívali na zmrtvýchvstání Mittelbraunů, Langů a Fischerů.
Jedna kostra se zvedla před Klausem. Chlapec, který ještě dnes odpoledne stál se zbraní v ruce na stráži ve vikýři rodného domu, byl ztuhlý hrůzou; stál kostlivci tváří v tvář. Zjevení se otočilo kolem své osy. Viděl jsem zřetelně, jak od lebky zvolna odpadla dolní čelist. Kostra se rozplynula se strašným úšklebkem.
Najednou Klaus vykřikl. Zvedl nohu a uchopil se rukama za prsty. Pak se otočil k nám. V jeho očích byl bezmezný strach!
"Klausi," zařval Nyström, "sem, rychle!"

...stáli jsme strnulí strachem, který jsme zdědili po předcích...

Chlapec chtěl utéci. Ale údy ztrnulé hrůzou, ho neposlouchaly. Zakopl a upadl. Starý Nyström se k němu rozběhl.
Najednou jsem viděl, jak se chlapcovy nohy mění v jakousi průsvitnou hmotu.
Dal se do křiku.
Nyström k němu doběhl pozdě.
Před našima očima se do vzduchu vznesl průsvitný přelud Klause Nyströma. Zdálo se, že na nás mává; otočil se kolem své osy, jako předtím kostra, zprůhledněl jako pod rentgenem a rozplynul se v tetelivém vzduchu. Na místě, kde upadl, se rychle zvedl obláček páry a zmizel.
Skočil jsem k Nyströmovi a odvlékl ho k nám. Díval se na mě skelnýma očima.
"Dědku," řekl tiše Julius a hlas mu zadrhl.
Nyström, najednou maličký a strašně starý, se nechápavě otočil k místu, kde zahynul jeho vnuk. "Jako ten racek," zašeptal a rozplakal se.
Slzy starců jsou nejstrašnější ze všech slz.
Zvedli jsme kvapně svá rozžhavená břemena a obrátili se k odchodu. Snažili jsme se klusat, ale naše plíce už skoro nic nedokázaly. Bez dechu jsme doklopýtali k lodi.
Julius hodil těžký probíječ na palubu. Za ním vysadil úplně zhrouceného dědu. Já vyskočil na záď, vytáhl stočená lana a pomohl nahoru Juliovi, který odstrčil Seawolfa od břehu. Museli jsme pryč; hjeld se plížil po ostrově, mohl od nás být na dva kroky. Všechno už bylo lhostejné, prohráli jsme. Přesto jsme dál bojovali o život.
Znovu jsme vrazili do murderwatheru, jehož svislé vlny si podávaly naši lodičku, jak se jim zachtělo. Motor chraptil a dusil se. Najednou jsme si všimli, že je v lodi voda.
Nyström se trochu vzpamatoval a zvedl podlážku.
Vzápětí se otočil a vykřikl.
"Máme díru!"
Při nárazu na břeh povolilo dno Seawolfa. Loď, zatížená vysoko nad přípustnou mez, se nám potápěla pod nohama.
Zvýšil jsem na maximum výkon motoru. Bylo to riskantní, ale nemohli jsme si vybírat; buď stačíme přeplout murderwather dřív, než se loď potopí docela, nebo půjdeme i s ní ke dnu. Vařící voda by nám milost nedala.
"Drž ji k jihu," zařval Nyström. "A ty, kdybych ti řek, hoď ten černej blázen přes palubu; jinač je po nás!"
Rvali jsme se s vlnami a voda prýštila do lodi hrozivou rychlostí.
Vtom se vlny začaly zmenšovat a šroub lépe zabíral.
Vyjeli jsme z murderwatheru; Solvejga stála na kotvách sto metrů od nás. Seawolf, plný vody, těžce otočil nos ke své

větší sestře.
Načež vyplivl motor. Ještě dvakrát se zakuckal a ztichl.
Seawolf se zastavil a pomalu klesal do vroucí vody.
Julius uchopil černé těleso probíječe.
Nyström mlčel a němě sledoval příď sklánějící se k hladině. Prožíval konec své poslední lodi v životě.
Náhle jsem si uvědomil, že se do řevu murderwatheru mísí jiný zvuk; jakýsi pravidelný, burácející rachot. Něco na okamžik zaclonilo měsíc. Julius hleděl nahoru. Zvedl jsem hlavu a snažil se zaostřit neposlouchající oči. Přímo nad Seawolfem visela bručící helikoptéra, jako černý, obrovitý chroust.
"Haló," křičel shora ochraptělý hlas, "Rangu, ty stará příšero!"
Poznal jsem hlas Maxe Ecksteina! Seawolf nezadržitelně klesal. Helikoptéra ho dohonila. Dole se otevřela dvířka a čísi ruka zaklesla hák na vrchol stěžňové čnělky.
"Potápíme se," vykřikl jsem zbytečně.
Helikoptéra nás pomalu vlekla k Solvejze.
Podařilo se to.
Přeložili jsme probíječ na jachtu a přelezli na její palubu. Potom se stroj odtrhl od Seawolfa, který zvedl příď do výšky a pomalu, zádí napřed zmizel pod hladinou.
Helikoptéra se usadila na vodu vedle nás jako kachna. Rotor se zastavil. Přitočil jsem Solvejgu ke stroji. Za okamžik lehce narazila.
Ve dvířkách bachraté kajuty se v kotoučích páry objevila Anna.
"Nedalo se nic dělat," řekla tiše a podala mi klíč od vrat věže. "Měla v boku střepinu velikou jako moje dlaň. Ztratila moc krve, captain."
Existují ještě horší slzy než slzy starců.
Jsou to vlastní slzy.
Anna mě pohladila po vlasech a svěsila bezmocně ruce.
"Pohřbili jsme ji v zálivu," zašeptala. "Je moc veliké vedro."
Ostatní mlčeli; Julius mě poplácal po zádech.
Nyström mě obřadně objal. Pak přistoupil ke stěžni a spustil moji potrhanou vlajku. Za Klause a za Vlastu.
Nato z kabiny helikoptéry vystoupila Rena následovaná Maxem. Oba měli plné náruče kovových lahví.
"Chlastejte, lejte si to na hlavu, na záda, kloktejte a cákejte to po sobě," poručil nám Max. "Je to studené!"
Nikdo z nás nechápal, kde se tu něco takového vzalo, ale učinili jsme podle Maxova návodu. Okamžitě se z nás začalo kouřit.
Rena do mě nalila asi litr ledové citrónové šťávy.
"Drž se, charakterní herče," zašeptala mi přitom. "Já vím, je to hrozné; naštěstí nejsi sám. Mě už vem čert, ale máš tady Annu…"
"Co je?" zeptal se Max, obraceje se na všechny ostatní. "Honím vás od té doby, co mi telefon vyřídil vzkaz a dověděl jsem se, že tady vrtáte kráter. Co hjeld? Je to hotový? Koukáte všichni jako vyjevení! Myslel jsem, že vás při tom natočím; teď se mi zdá, že jsem přišel o reportáž století!"
"Helikoptéra!" vykřikla najednou Leonora.
"Mordie," hekl Julius. "Spustíme nálož z helikoptéry!"
Potom jsme se chvíli zmateně dohadovali.
Max řekl, že stroj mnoho neunese. Je přetížený chladicím zařízením. Nakonec jsme tam po dlouhém strkání dostali probíječ a svazek ocelových lan. Chtěl jsem nastoupit do kabiny. Ale starý Nyström mě uchopil za rameno.
"Kapitán tyhle lodi jsi ty," řekl. "Já vím nejlíp, jak vypadá kráter -"
"Já to vím zrovna tak," namítl jsem.
"Jenže já tím hajzlem mám soukromý účty," zabručel dědek a vlezl do kabiny.
Max na něj hodil nějaké přikrývky.
"Ahoj, Rangu," kývla na mě Rena a nastoupila do helikoptéry.
Max se ke mně naklonil.
"Člověče," řekl chraptivě, "nevím, jestli ti mám dát přes hubu, nebo poděkovat. Já vím dobře, že se s tebou vyspala. Mám ji rád a blbě se mi to říká zrovna tobě. Ale ty jsi ji udělal šťastnou. Aspoň na chvilku."
Potom zabouchl dveře kajuty.
Všiml jsem si jeho očí - byly vpadlé a horečnaté. Kdybych už od Reny nevěděl, že umírá, poznal bych to teď.
"Tím trychtýřem dolů," zavolal na něj Julius. "A ručičku na patnáct. Nezapomeň stisknout červený knoflík pod krytem!"
"Co z nás děláš blbý," houkl z okénka Nyström.
Rena nám zamávala jako z vlaku, odjíždějícího na venkov. Potom rotor zasvištěl a helikoptéra se zvedla.
Obrátil jsem Solvejgu přídí k jihu.
Julius vytáhl z vody velkou, mrtvou štiku, nabodl ji na zásobní ráhno a vysunul ji co nejdál z lodi směrem k Honsö.
"Když budu tou chcíplotinou ukazovat pořád na ostrov, máme úplně spolehlivej detektor," řekl. "Jak začne bejt krz rybu vidět, nakopni to a pryč."
Sedl jsem si ke kormidlu a spustil motor. Když běžel na neutrál, bylo slyšet jen slabé blafání.
"Já myslím, že to po vodní hladině nepůjde," řekla Leonora. "Jestliže to protéká pískem, spíš se to nejdřív bude šířit po mořském dně."
"Jo - a všechno, co bude nahoře, se zachrání," odsekl Julius. "To by si to hoši kosmický jó blbě vypočítali. Zatím jsou

důsledný, rozpouštěj i kostlivce." Proud nás pomalu nesl k severu. Cestu nám ukazovala vařená ryba, nabodnutá na zásobním ráhnu.
Helikoptéra už byla nad kráterem; vznášela se jako černý brouk. Řev motoru přehlušovalo hučení vzteklých honsönských vod.
Stroj pomalu klesal; pod ním se houpala nepatrná tečka na neviditelném laně.
Byl tam Nyström, mstitel mladého Klause, Max, zasvěcenec smrti, a Rena, která milovala jeho i mě, spratek s nešťastným a přece veselým srdcem.
Do tmy trčela tyč s nabodnutou rybou.
Leonora stála jako socha u stěžně, sledujíc poslední akt dramatu, který považovala za věc osobní cti. Herkules, třímající tyč, se nakláněl přes záď. Moje červené ruce svíraly žhavé kolo kormidla, zatímco Anna tiskla v dlani rychlostní páku.
Za námi temně řval murderwather.
To všechno jsem viděl a cítil v okamžiku, kdy se z kráteru vyřítil k obloze ohnivý mrak. Vzápětí nato se přes nás, ohlušené a málem zalknuté, přehnala rázová vlna úděsné detonace.
Anna trhla rychlostní pákou jako přesně fungující stroj. Sevřel jsem pevně kormidelní kolo.
"Držte se," vykřikl jsem.
Anna mě uchopila kolem pasu. "Captain," vydechla zděšeně.
Julius se vrhl k Leonoře a zakryl ji vlastním tělem.
Všude kolem nás se do moře řítily žhavé úlomky.
Max s Nyströmem načasovali nálož a nestačili ji uložit, prolétlo mi hlavou ve zlomku vteřiny. Přesto visela na laně trychtýřem dolů a probila cestu do nitra sopky jediným zběsilým zášlehem.
Ohlédl jsem se na Honsö.
K obloze stoupalo černé, kulovité mračno, nabodnuté na rozžhaveném sloupu.
Spatřil jsem ještě v pekelném světle sopky, jak Julius hází holou rukou přes palubu do ruda žhnoucí kámen.
Potom nás zvedla do výšky obrovská vlna, vysoká jako Půlnoční hora, a na svém zpěněném hřebenu nás šílenou rychlostí unášela k jihu.

DŮLEŽITÝ DODATEK EDITORA
K PRVNÍMU VYDÁNÍ

Na závěr jsem nucen upozornit čtenáře, že pravdivost tohoto příběhu není prokázána, ač jsem se o to snažil několik let. Můj dobrý známý, profesor Hudfiels, s nímž jsem celou historii Zápisků konzultoval, považuje dokument za literární mystifikaci. To, že fakta v něm uvedená zhruba souvisejí s událostmi, které se odehrály před čtyřiatřiceti roky v okolí termálních lázní Garth, činí příběh věrohodným. Každý zná (přinejmenším aspoň vzdáleně) okolnosti, na nichž je postaven.
Obrovský výbuch sopky na ostrově Honsö, který změnil profil mořského dna, se nedá popřít; jeho zvuková vlna oběhla celý svět, přičemž černá mračna popela ještě po čtyřech měsících putovala stratosférou, pozorovatelná i v Antarktidě. Pro výbuch se dodneška nenašlo uspokojivé vysvětlení. Jde totiž o to - kdyby bylo takové kataklyzma způsobeno tlakem podzemního ložiska magmatu a žhavých plynů, muselo by vedle zkázy ostrovů Honsö a Sealand zpustošit také Garth a mnohá další přímořská města, jako Ostbay, Meerstein a jiná. To se však nestalo. Zdá se tedy, že gigantický výšleh ohně, pro pozorovatele lunárních observatoří ne nepodobný sluneční protuberanci, skutečně nebyl jen vulkanického původu. Pro tak obrovitý plamenný jazyk (přitom s účinkem mnohem menším než by se dalo předpokládat) se nabízí jediné vysvětlení - katalyzátor v kráteru sopky. A tím mohl být "hjeld", o němž píše ve svých Zápiscích R. Vietto.
V několika minutách po explozi vznikla v zemské kůře úzká průrva, v níž zmizela honsönská sopka a celý ostrov Sealand. Bohužel i možné důkazy pro mou teorii.
Hledal jsem tedy jinde.
Pročetl jsem spousty dokumentů z té doby. Noviny, časopisy, vědecké bulletiny, seznamy cestujících na raketových linkách, osobní materiály zaměstnanců linek Země-Kosmos, pojednání o geografii, seismologii, geologii, meteorologii, mořeplavbě; prolistoval jsem pečlivě chorobopisy pacientů nervových sanatorií; navštívil jsem všechna místa, o nichž se pisatel zmiňuje, kromě těch, která zmizela v moři při katastrofě.
Výsledky jsou mizivé.
Nejprve osobnost pisatele - jedná se o skutečnou osobu?
Dodneška existuje palác Palmyra. Wein-bar je v provozu. Nejsou tam už bohužel přímí pamětníci. Naštěstí si na Ranga Vietto pamatují mnozí z nás; naši rodiče ho znali; zmizel ze světa na vrcholu své kariéry. Nelze dokázat, zda právě na Sealand; jisté je jen to, že o něm od roku 2028 nikdo neví. Ti, kteří by mohli do věcí vnést světlo, buď zemřeli, nebo jsou stejně nezvěstní jako R. Vietto sám.
Nejdříve jsem hledal Halleye, Passiniho a stavitele Viettovy věže. Ani jeden z nich už nežije.
Navštívil jsem Swarrogzee. Před dvaceti lety tam byla dobudována údolní přehrada a místo, kde snad stával Evelynin weekendhooz, zmizelo navždy pod hladinou pětadvacet kilometrů dlouhého jezera. Evelynu a Jiřího jsem nenašel.
Skutečnou osobou je zcela jistě Max Eckstein, reportér bývalé televizní společnosti Conti. Veškeré stopy po něm se ztrácejí koncem roku 2028. Nenašel jsem jeho "Priapovu zahradu", ani starý domek v Garthu. V metropolském sanatoriu zemřel v prosinci 2028 jakýsi Maxmilián Exberg na akutní leukémii. V chorobopisu je veden jako novinář. Je ovšem dost pochybné, že by R. Vietto úmyslně změnil jeho jméno. Dr. Hedwiga Borowiz, která tohoto pacienta léčila, zemřela v roce 2049. Neexistuje důkaz, že by byla totožná s postavou příběhu Ranga Vietto.
Montgomery (celým jménem Francis H. Montgomery) skutečně zahynul při nešťastné havárii kosmické lodi Forward.

Jeho žena se nejmenovala Rena, nýbrž Marie. Po jeho smrti zprávy o ní mizí.
V Garthu si nikdo nepamatuje na rodinu starého Knuta Nyströma. Čtyři nejdůležitější postavy příběhu jsou, bohužel, nejmlhavější.
O Reně jsem nevypátral nic kromě článků v soudobých listech, týkajících se rvačky s kosmonauty.
Existenci Anny Mittelbraunové potvrzují jen kopie blahopřejných telegramů ve starých archivech Contivize, Artistického jednatelství a Společnosti pro ochranu autorských práv. Je tím ovšem dokázáno jen to, že se Rang Vietto ženil; otázkou zůstává, s kým. Všechny telegramy jsou adresovány poste restante Garth, heslo "Rang". Kdo je vyzvedl, zůstává záhadou.
Vlasta de Condé byla v posádce Forwardu. Účast odvolala na poslední chvíli; nezjistil jsem, proč. Všechno, co o ní píše R. Vietto, je pravda. Naneštěstí o ní sám mnoho nevěděl. Jediné, co se dokázat nedá, je to, že se znala s autorem Zápisků. Zahynula údajně při katastrofě rakety VS 15b. Největší kámen úrazu je Leonora. Nenašel jsem nejmenší stopu po ní v jediném sanatoriu pro duševně choré. Žena tohoto jména také nepracovala v žádném z malého počtu egyptologických archivů. Z těchto jen jediný vyhořel. Jedná se o pobočku, umístěnou tehdy v metropolské Centrální knihovně. K požáru, v němž vzal za své celý obsah archivu, došlo až v roce 2030, tj. nejméně rok po vylíčených událostech.
Zbývá jen Julius.
Z dělníků pracujících tehdy na stavbě garthského majáku, se ani jeden nevrátil domů. Má se za to, že se mohli stát oběťmi politováníhodných událostí, popisovaných dost věrně autorem Zápisků.
Věřím, že jsem nic neopomněl. Svoje domněnky i dokázaná fakta jsem dal zvážit lidem povolaným. Nikdo mi nedal jednoznačnou odpověď. Forward byl údajně zničen výbuchem reaktoru; ambulanční raketa shodou okolností také. Raketa VS 15b prý "zbloudila" v mlze! Vzestup teploty kolem Garthu způsobilo podzemní jezero žhavé lávy. Nevysvětlitelné úkazy na nebi lze vysvětlit jako fatu morganu nebo miráž, běžnou v arktických krajích. Přehrada kolem Země je prý úplně nevědeckým výmyslem.
Předkládám deník veřejnosti v důvěře, že se takto dostane do ruky svědkům, kteří snad dodnes žijí.
Nalezl jsem ho, když se v roce 2059 odklízely zbytky starého Garthu, aby udělaly místo novým léčebným zařízením. V blátě a hromadách cihel prohánět chladný vítr od moře roztrhané a zamazané listy.
Sesbíral jsem je všechny; přesto jich ještě (vzhledem k předpokládanému formátu sešitu, z něhož byly vytrženy) nejméně polovina chybí. Sestavil jsem je za sebou tak, jak mi napovídala logika děje. Mnohé z nich jsou neúplné a proto nejasné. Nejmarkantněji se to projevuje na začátku šesté kapitoly; je to moje rekonstrukce z toho, co se mi podařilo z takřka zničených stránek přečíst. Zbytek kapitoly (hlavně ukončení smlouvy s Contivizí) snad navazuje na rekonstruovanou rozmluvu učitele a žáka věrohodně.
Všude respektuji autora a ponechávám text v první osobě. Dovolil jsem si jen v místech, kde autor používá stereotypního řekl mi… nebo řekl jsem mu… vmontovat do děje přímou řeč. Dialogy jsou ovšem skoro doslova opsány z textu. Ponechal jsem i fonetický pravopis některých slov a frází beze změny.
Některé autorovy popisy jsem rozvedl podle vlastních dojmů z popisovaných míst. Pokud se děj odehrává v místech, dnes neexistujících, doporučuji čtenáři mapu severního pobřeží z roku 1994, vydanou Ústředním kartografickým ústavem v Metropoli.
Ačkoliv riskuji, že se znemožním, prohlašuji, že věřím všemu, co napsal Rang Vietto. Nedokázal jsem sice ani to, že byl schopen něco takového napsat; navíc nikdo z odborníků nenašel odvahu připustit, že se Solvejga mohla zachránit, ač se nalézala skoro v centru exploze.
Nezamlčují nakonec vědci některé skutečnosti?
Jednu jedinou z nalezených stránek ze Zápisků se mi nepodařilo rekonstruovat; možná že je to právě stránka nejdůležitější. Podle neúplných slov "zřícená věž Marcuskirche" je zcela jistě psána až po garthských událostech.
Uvádím plné znění čitelných slov, tak jak následují za sebou:
"…do zahrady… průvod kamenný… zříc… ž… uskirche… zhodnuti poml… abychom nakonec nevystavili i svoje… ius… Oni jistě viděli, mají-li oč… Annino dítě už… a tak plno strachu… hledat a H… přesto…"
Neodvažuji se domýšlet, co tento fragment znamená. O jaké "zahradě" a jakém "kamenném průvodu" hovoří? Kdo jsou "oni jistě viděli, mají-li oč…"? Znamená snad poslední neúplné slovo "oči"? Proč "plno strachu a hledat a H…"?
Je snad na Zemi ještě jeden hjeld?
Co když se lidstvo znovu řití "do lisu Božího hněvu"?
Ti, kteří vědí, by neměli mlčet. Jedině tak se celý svět nestane Garthem z roku 2028.

Metropol
říjen 2062

Část druhá
LEONORA
1
Solvejga se řítila spolu s vlnou jako dům postavený na úbočí hory. Nazelenalá, podivně fosforeskující mlha zavalila palubu. Neviděl jsem ani své ruce sevřené na kormidelním kole, všechno zmizelo v dusivém světélkování; cosi jsem vykřikl, snad kletbu, ale nikdo mi neodpověděl.
Loď klesala jako saně prudce sjíždějící ze svahu. Řev, svist a burácení mě ohlušovaly; vzduch byl tak plný štiplavé mořské soli, že jsem musel křečovitě sevřít víčka. Jak jsme se řítili dolů, cítil jsem žaludek až v krku, zdálo se mi, že to

nikdy neskončí, snad až na dně propasti vyrvané v zemské kůře výbuchem na Honsö a vedoucí až k zemskému jádru…
Před oslepenýma očima mi znova probíhal děj posledního dne. Byl to poslední den roku a měl se stát posledním dnem lidstva… Nestal se jím i přes kataklyzma, o něž jsme se za cenu krutých obětí přičinili? Měla smrt těch tří na palubě helikoptéry vůbec smysl? Nepřispěl spíš výbuch, který jsme způsobili, k probuzení té neuvěřitelné věci, která tisíce let spala v kráteru na ostrově…? Jako bych ztratil vědomí místa, času i vlastní existence; trvalo celou věčnost, než se řev apokalyptické tsunami změnil v monotónní šum; stalo se to náhle, bez diminuenda, a mě přitom rozbolely ušní bubínky jako při prudké změně tlaku. Ale po pár vteřinách bolest odešla stejně náhle, jako přišla. Zaslechl jsem důvěrně známý skřek bouřného racka.
Podvědomě jsem otevřel semknutá víčka. Prostor kolem Solvejgy byl plný měsíčního svitu. Bílé ptačí křídlo se mihlo na pozadí úplňku.
"Médchen," řekl jsem a zatápal kolem sebe po Annině ruce, "žijeme… Zdá se, že to nejhorší máme za sebou."
Protože jsem se nedočkal jejího dotyku ani odpovědi, ohlédl jsem se. Paluba byla až k zádi prázdná…
Pustil jsem kormidlo a běžel do kajuty.
"Hej," řekl jsem, "hej… Kde jste kdo?"
Marně jsem tápal tmou, uhodil jsem se do hlavy o nízko zavěšenou lampu, zaklel jsem a vrátil se na palubu.
"Anno… Julie… Leonoro!"
Odpověděl mi jen racek obletující ve vrávoravých kruzích stěňovou čnělku. Nová hrůza mě polila… Smetla je větrná smršť exploze do valící se vody, horké, vařící… Do vody, ve které nemohli přežít?
Jenže moře kolem Solvejgy nevřelo.
Sáhl jsem přes okraj palubní obruby a zachytil na dlani tříšť kapek. Byly chladné. Napadlo mě, že obrovitá vlna vzedmutá výbuchem musela zahnat loď daleko na jih od Honsö. Podivné úkazy na nebi zmizely, obyčejný měsíc stál skoro v zenitu a horký uragán se změnil v neškodný čerstvý vítr… Byl to noorden, který už dávno patřil k mému světu, stejně jako k němu patřily skřeky racků. Horečně jsem přemýšlel; pokud se někdo z mých společníků, kteří byli zcela jistě smeteni z paluby, ještě drží na hladině, pokud se voda ochladila dřív, než se v ní ocitli, byla tu snad naděje…
Naslouchal jsem kornoutem dlaně, otáčeje se do všech stran; očekával jsem volání o pomoc.
Nepřicházelo.
Pohlédl jsem na světélkující střelku kompasu; příď mířila k západu, Solvejga se zřejmě otočila, když jsem ji přestal řídit. Obrátil jsem ji k severu; rozhodl jsem se, že plachtám pomohu motorem, protože mohly rozhodovat minuty…
Hmatal jsem po startéru, když jsem si jako zasažen bleskem uvědomil, že plachty byly svinuty, protože nám v murderwatheru nebyly k ničemu, a že motor běžel. Řekl jsem přece Anně, aby na můj povel posunula páku vpřed; museli jsme mít určitou rychlost, aby se loď dala řídit… Vzpomínal jsem, zda to Anna udělala a znovu v duchu prožíval posledních pár vteřin před explozí: Solvejga stála přídi k jihu, plachty svinuty. Motor běžel na neutrál. Julius opíral tyč, na kterou nabodl leklou rybu, o palubní obrubu zádě.
Leonora stála u stěžně. Potom došlo k výbuchu… Anna nečekala na můj povel a zařadila rychlost. Šroub se zcela jistě rozběhl, přestože jsem to v zadunění detonace neslyšel. Pak jsem cosi vykřikl, snad aby se všichni pevně drželi, Anna mě uchopila kolem pasu, Julius se pokoušel chránit Leonoru. Nato jsem se ohlédl - spatřil jsem ohnivý sloup žhavý jako samo slunce a kulovité černé mračno, v němž zmizela Maxova helikoptéra… Musela se ve zlomku vteřiny rozplynout v žáru.
"Rangu, ty starý charakterní herče," jako bych slyšel Maxe, "co bych byl získal, kdybych se z toho vyzul? Jen nějaký ten měsíc navíc…" Měl jsem tam být s tebou, kamaráde. S tebou a s Renou, která nás oba milovala. Aspoň ona měla přežít.
Ale kdo z ostatních si zasloužil svůj osud? Knut Nyström, či snad jeho vnuk Klaus…? Nebo nešťastná Leonora považující ďábelský hjeld za osobní záležitost, Julius, který si přišel pro smrt až odkudsi ze vzdálených Čech…? A zejména Anna, ubohá Anna a její dítě… Naše dítě. Měl jsem zemřít s ní. Jaký rozmar osudu dal přežít právě mně? Bože můj, bože můj, opakoval jsem vyprahlým hrdlem; jsem právě já ten jediný spravedlivý…? Potom jsem nevybíravě klel, neboť nemohl existovat bůh tak lhostejný, který to všechno dopustil.
Přesto jsem hnal loď k severu snad hodinu či dvě… Potom jsem začal křižovat. Volal jsem, křičel jsem, až jsem ochraptěl. Rozhlížel jsem se po černé hladině infrahledem; široko daleko jsem neviděl nic… Jen moře, na všechny strany moře, v němž se zrcadlil měsíc a pár jasnějších hvězd…
V zoufalství jsem padl na palubu a s tváří v ohbí lokte čichal její dehtový pach. Snad jsem tak nevědomky zvolil nejlepší lék…
Za nějaký čas jsem se posadil. Noc ztemněla, protože se obloha zatáhla černými mračny. Do duše se mi vkrádala podivná lhostejnost, ale snad díky jí jsem se stal opět pánem vlastní vůle. Vstal jsem a přemýšlel, co dál…
Snadno jsem si spočítal, že po dvou hodinách plavby k severu bych byl zcela jistě dosáhl oblasti Honsö; a pokud bych byl nespatřil ostrov sám (dalo se předpokládat, že se sopečný kužel rozletěl na kusy), pak zcela jistě okraj murderwatheru; páry, které stoupaly ze svisle tryskajících vln se daly z paluby pozorovat pouhým okem na dvě míle a s triedrem až na obzoru, tedy ze vzdálenosti dobrých sedmi až osmi mil - a to i za tmy, pokud byl pozorovatel vybaven dobrým nočním dalekohledem jako já.
Ještě jednou jsem pečlivě obhlédl severní obzor. Nespatřil jsem nic…
Znamenalo to snad, že výbuch zničil celý ostrov, a že spolu s ním zmizel i jeho věčně bouřlivý lem? Bylo to přijatelné vysvětlení. Jiná otázka byla, kdy jsem vlastně zastavil motor a napnul plachty. Pokud jsem to vůbec udělal já sám… Na nic podobného jsem si nevzpomínal.
Ale tím výčet nepochopitelných věcí nekončil; ve chvíli výbuchu jsem přece byl skoro nahý a měl opařené a popálené ruce i nohy, nemluvě o bolesti v rameni od úderu lahví shandy. Teď jsem na sobě měl bavlněné kalhoty a svůj starý

svetr s vytlačenými lokty… Vzpomněl jsem si na Vlastin prsten, který jsem měl v kapse kalhot; ale nenašel jsem ho. Musel jsem ho vytrousit, když jsem se před ztečí Honsö svlékal. Někdy později jsem se zřejmě zase oblékl - ale jak vysvětlit, že jsem měl ruce až na pár obvyklých oděrek v pořádku? Také bolest v rameni jsem necítil.
Odnesla mě snad ta gigantická vlna mnohem dál, než jsem si myslel? Byl jsem v jakémsi podivném obluzení, o které se přičinily sluneční paprsky znásobené neviditelnou přehradou, záhadná žlutozelená mlha, atomový výbuch, šok, samotný hjeld rozptýlený explozí do atmosféry - nebo všechno dohromady? Plul jsem snad několik dní a nocí, aniž bych o tom sám věděl? Zastavil jsem motor, napnul plachty, oblékl jsem se, zahojily se mi ruce, jedl jsem, pil a konal nutné lidské potřeby… A to všechno takřka v bezvědomí?!
Ale kam bych celou tu dlouhou dobu plul, kdyby tomu tak skutečně bylo? Všude na jihu byla pevnina; musel bych se u ní zastavit, pokud bych byl minul břehy Sealandu…
Jak jsem tuhle myšlenku převracel sem a tam, napadlo mě, že se proroctví na papyrusu dá vysvětlit i jinak. Místo, kam Leonora vsunula slovo teplota, bylo nečitelné. Proč by tam nemohl být hieroglyf pro moře nebo vodu? To všechno stane se, až slunce třikrát přejde oblohu od chvíle, kdy stoupne moře tak, jak nikdy nikdo nezažil… Žádný lidský čin, byť i sebehrdinnější, se nemohl postavit lisu Božího hněvu; při nové potopě vzala za své celá naše civilizace, když lidé, byť i rozpálení velikým žárem, rouhali se jménu Boha a pokání neučinili, aby mu vzdali slávu… Voda vystoupila naráz až nad vrcholy Everestu, Kančendžongy, Kilimandžára a Popokatepetlu, kontinenty se staly mořským dnem… a já posledním člověkem na Zemi, kapitánem poslední lodi nekonečného světového moře, v jehož bezbřehé černi se budou navždy zrcadlit jen lhostejné hvězdy… Až zemřu, ještě desítky let poveze Solvejga moje kosti směry vanoucích větrů, dokud ji nepošle ke dnu milosrdná bouře…
Napadly mě Rimbaudovy verše:

Jsem poloostrovem,
jenž chová ve svých březích
trus ptáků křičících,
když mají v noci hlad,
a utopenci,
jež jsem vlekl na řetězích,
smáčeni vlnami
ztráceli shnilý šat…

Obzor zůstával pustý a prázdný. Obrátil jsem loď k jihu a vracel se na místo, odkud jsem vyplul. Znova a znova jsem se rozhlížel nočním triedrem; a pak, když už jsem propadal beznaději, vyvstalo před přídí Solvejgy cosi jako nízký pruh mraků, tam kde se v mém infrahledu táhla neurčitá hranice mezi dvěma různobarevnými plochami - hnědozeleným mořem a chladnější modrozelenou oblohou. Odložil jsem triedr a na chvíli zavřel uslzené oči. Při dalším pozorování jsem už docela zřetelně rozeznal zemi.
Zrychlil jsem otáčky motoru a řídil loď přímo k ní.
Když jsem se přiblížil k nevysokému pobřeží, vypnul jsem motor a vzápětí ke mně dolehl vzdálený šum příboje. Jenom s jednou malou plachtou jsem klouzal temnotou k zemi, kterou jsem nepoznával, a tudíž nevěděl, zda před ní nejsou útesy.
Stočil jsem loď bokem k pobřeží a sledoval jeho linii dalekohledem. Pokud tam nějaké útesy skutečně byly, měly stejnou teplotu jako skály za nimi a infračervený triedr je barevně nerozlišoval. Kromě běžných plynových pozičních lamp jsem neměl nic, čím bych si na břeh posvítil, ale přece jen se mi zdálo, že tam žádná zrádná skaliska nejsou, spíš že se před pruhem nízkých skal táhne pláž. Nasvědčovalo tomu i pravidelné, slábnoucí šumění vln, jak běžely a zanikaly v písku.
Nechtěl jsem čekat dlouhé hodiny do svítání; v nevelké vzdálenosti od břehu jsem hodil do vody olovnici. Ukázala sotva sáh. Vytáhl jsem ji na palubu, nezdržoval jsem se jejím svinováním, zakotvil jsem, svlékl se a spustil do vody.
Po pár tempech jsem narazil na oblázky na dně, postavil se na nohy a přebrodil na pláž. Zdála se pustá, pískem se táhl pruh uschlých chaluh a všude kolem se povalovalo příbojem naplavené dříví, které svítilo ze tmy jako vybělené kosti. Pak jsem ucítil nepříjemný zápach.
Vzpomněl jsem si, jak bylo moře kolem Solvejgy plné leklých a uvařených štik a tresek; vlna od Honsö, která jistě dospěla až sem, s sebou musela přinést celé hekatomby rybích mrtvol…
Zvedl se mi žaludek, protože jsem si představil další, mnohem hrůznější obrazy; stál jsem v temnotě, tratící se voda příboje mě lechtala na chodidlech a náhle jsem se roztřásl zimou.
Snad už se vracela; možná že za chvíli začne padat sníh a k ránu bude moře pokryté škraloupy z ledové kaše…
S nechutí jsem znova vkročil do vody a vrátil se na palubu Solvejgy. Rozsvítil jsem poziční světla (předtím jsem na to vůbec nepomyslel), vytáhl jsem kotvu a odplul dál na moře, aby mi do rána loď neuvázla, pokud by opravdu uhodil mráz.
Půl míle od břehu jsem znova zakotvil.
Pak už jsem byl k smrti unavený; v kajutě jsem se potmě zabalil do velbloudí přikrývky a okamžitě usnul.

2

Neměl jsem žádné sny. Když mě ráno probudily skřeky racků, vstal jsem okamžitě, odpočatý a znalý celé své politováníhodné situace. Věděl jsem, že všichni mně blízcí lidé včera zemřeli; na tom se nedalo nic změnit a musel jsem se s tím smířit. Byl jsem opět sám - ale copak jsem to nechtěl, když jsem si dal postavit věž na Severním mysu? Nebo to

bylo jen gesto, které jsem učinil sám pro sebe? Nepočítal jsem přece s tím, že se ještě někdy setkám s dívkou ze Swarrogzee; právě tak jsem neměl v úmyslu pozvat k sobě Passiniho, abych mu přehrál něco ze svých lieder… A přece právě Vlasta a můj starý učitel byli příčinou, že jsem zemřel pro svět - abych pro něj posléze obětoval všechny své přátele a sám kuriózně přežil jeho zkázu.
Sám…?
Hleděl jsem na racky, jak loví v klidné vodě u pobřeží.
Co vlastně lovili?
Když jsem použil obyčejný triedr, rozeznal jsem stříbřité mrskající se rybky v jejich zobácích…
Ocitl jsem se tak daleko od epicentra zkázy? Tady se neprojevilo zvýšení teploty? Zůstaly tu živé ryby, stejně jako přežili ptáci?
Vytáhl jsem kotvu a s plachtami pomalu doplul k písčitému pruhu před skalami, přes jejichž vrcholky jsem nedohlédl.
Vzal jsem pouzdro s triedrem do jedné ruky, spustil se do vody a přebrodil na pláž. Nejdřív jsem chtěl najít tu věc, která mě včera donutila k návratu na loď.
Moje stopy už smyla voda, ale přece jen jsem poznal místo, kde jsem včera vystoupil na břeh, podle jedné hromady dříví.
Neležely tu spousty mrtvých ryb, jak jsem se domníval. Byla to jen jedna uhynulá treska s vyklovanýma očima, na kterou jsem ve tmě málem šlápl…
Pousmál jsem se nad svým nočním strachem. Ale zároveň jsem si uvědomil, že očekávaný sníh a mráz nepřišly…
Slunce hřálo jako ve skutečném létě a ve skulinách mezi kameny se ve vánku pohupovala stébla trávy.
Šel jsem ke skalám, abych se přesvědčil, že je to suchá tráva, ale místo ní jsem našel zelenou ostřici, která snad stačila vyrašit během dvou tří dnů, kdy se zima změnila v léto, a která musela v krátkosti uhynout… Bylo to podivné, protože jsem včera ani na Severním mysu, ani v garthských zahradách a stromořadích nic podobného neviděl; vybavily se mi růže staré Nyströmové, suché pod chvojím, z něhož opadalo vedrem rzivé jehličí.
Jak jsem se vzpřímil z předklonu, zatmělo se mi před očima. Uvědomil jsem si, že mám hlad; ale rozhodl jsem se nejdřív vystoupit na skály, abych viděl, co je za nimi, a pořádně se odtamtud rozhlédl.
V místě, kde jsem stál, byla stěna příliš příkrá. Ale o pár desítek kroků k západu jsem našel úzkou stezku vedoucí vzhůru.
Pustil jsem se po ní; skály nebyly vyšší než nějakých sto stop a během minuty jsem byl nahoře.
Bylo to vhodné místo; mořský obzor byl snad patnáct mil daleko. Těsně před čárou obzoru jsem spatřil bělostný trajler zmenšený vzdáleností na dětskou hračku. V triedru jsem rozeznal i vlajku na zádi, modrou a zlatou. Byla to loď pravidelné linky Ostbay-Raaveborg.
Potom jsem se podíval podél pobřeží a daleko na západě jsem zahlédl tenkou svislou přímku majáku. Když jsem použil dalekohled, viděl jsem červený, bíle lemovaný pruh. Poznal jsem maják na skalách nad Severním mysem Sealandu…
Ve výhledu na východ a jih mi bránily další, vyšší kopce, ale už jsem se nepotřeboval rozhlížet. Věděl jsem, že jsem přistál u pustého severního pobřeží poloostrova Gratten. Dvanáct mil východně leželo ve stejnojmenném zálivu město Ostbay a na západě, takřka stejně daleko, byl můj domov.
Dlouho jsem seděl na skalách a hleděl na moře, kde se objevovaly a zase mizely rozmanité siluety lodních trupů, černé cisterny se žlutými pruhy, bělostná výletní vznášedla, honosné pasažérské paláce o mnoha palubách i flotily rybářských kutrů. Jako by se nikdo nezajímal o neuvěřitelnou změnu počasí, jako by se nikdo nechtěl přesvědčit, co se stalo na ostrově Honsö, jako by se včera v noci nestalo vůbec nic…
Úporně jsem přemýšlel, hryzl si nehty a zase nasazoval k unaveným očím triedr. Chvílemi jsem klel, chvílemi propadal beznaději a znovu kladl otázky, na které nikdo neodpovídal.
Pak mě konečně hlad zahnal na palubu Solvejgy. Zapálil jsem v kajutě primus a postavil na něj konvici s vodou. Na polici jsem našel v misce jakési zbytky vajec se slaninou a patku chleba. Nepamatoval jsem si, že bychom byli cestou z Garthu večeřeli, ale nebyl jsem přece na lodi sám. Víc mě udivila láhev se zbytkem červeného garthského vína. Jakási zasutá vzpomínka se ozvala, jako bych někdy v minulosti s někým jedl slaninu a vejce a pil červené garthské…
Nevzpomínal jsem si, kdy a s kým… Přesto mě ty zbytky potěšily a nechal jsem jen pár drobečků, dočista vylízanou misku a prázdnou láhev.
Mezitím se slunce přehouplo zenitem…
Ještě jednou jsem přešel mělčinu a vystoupil na svou pozorovatelnu. Nic se nezměnilo. Lodi pluly dál a moře se třpytilo zlatem odražených slunečních paprsků jako za skutečného léta. Nemělo smysl zdržovat se tady.
Seběhl jsem stezkou na pláž, přebrodil se k lodi, řádně svinul plachty, vytáhl kotvu a spustil motor. Vítr byl slabý a s motorem jsem mohl na klidném moři udělat čtrnáct uzlů, což znamenalo, že bych mohl být nejdéle za hodinu v sealandských vodách.
Samozřejmě jsem si od návratu do své věže nesliboval nijakou změnu k lepšímu. Měl jsem prostě pocit, že pokud chci něco podniknout k pochopení vlastní současnosti, musím začít tam. Paluba Solvejgy sice také byla částí mého domova, ale já už měl moře po krk. Chtěl jsem stát na pevné zemi, mezi čtyřmi kamennými stěnami domu, který se nehoupá.
Vyplul jsem k západu a měl jsem slunce zleva k přídi, když jsem obeplul Psí hlavu a přirazil k molu před svým Jeffersborgem na Severním mysu Sealandu, kde mě jako vždy nadšeně uvítal Pazour, dožadující se obvyklé porce ryb.
V misce, kde jsem mu nechal před odjezdem do Garthu čtyři na kusy nakrájené makrely, nebylo nic. Řekl jsem si, že pes nemůže za problémy svého pána a šel jsem se podívat po žrádle, ačkoliv jsem příliš nedoufal, že nějaké najdu. V tropickém vedru minulých tří dnů muselo všechno propadnout zkáze. Vzpomněl jsem si, jak vypovídala službu lednička i klimatizace. Obojí bylo projektováno na maximum pětatřícíti Celsiových stupňů a včera odpoledne muselo být o

dobrých dvacet víc. Velice mě překvapilo, když jsem v kuchyňské lednici našel nedotčený balíček hovězí svíčkové a misku červenožlutých tomatových hybridů. Nikde na Sealandu neexistoval skleník, kde by se daly v zimě vypěstovat. Ještě podivnější byla dóza s máslem na odkládací desce. Otevřel jsem ji a přičichl… Máslo bylo zaručeně poživatelné, přestože mělo být po rozpuštění v padesátistupňovém vedru přinejmenším žluklé.
Vedle ležela převržená pepřenka.
Další překvapení mě čekalo u bojleru… Pamatoval jsem si dobře, že byl vypnutý, zatímco teď byl podle teploměru plný vařící vody.
Otevřel jsem malou chladničku na nápoje, kterou Rena před odjezdem docela jistě vyprázdnila beze zbytku. Stála v ní načatá láhev denby-rumu, dvě láhve staré skotské a hliněná butýlka s tradičním garthským hafenfojerem.
Zmocnil se mě neodbytný pocit že jsem tohle všechno už jednou zažil… Ale kdy, proboha? Proč si lámu hlavu nad horkou vodou, tomaty, máslem a načatým rumem?
Když píšu tyhle řádky, uvědomuju si, že jsem už v této chvíli tušil, co se stalo; ale podvědomě jsem tu možnost odmítal, protože bych byl musel připustit, že jsem se dočista pomátl na rozumu.
Jako náměsíčník jsem odešel do salónu.
Moje široká postel, na které jsem občas hostil i Pazoura, byla rozestlaná. Nebyl tu Leonořin stolek; zmizela i nedokončená partitura mé symfonie. Zato na stole u postele stály dvě sklenice se zbytky grogu, v nichž ztuhlo máslo do tenkých žlutých kotoučků.
S nepříčetným smíchem jsem vytrhl zásuvku příborníku a našel v ní balíček stovek v obalu z průhledného plastiku. Roztrhl jsem ho a spočítal bankovky. Bylo jich přesně padesát.
Teprve potom jsem se podíval na nástěnný kalendář, v němž jsem postaru každý večer škrtal uplynulý den. Poslední z nich byl třetí srpen 2028.

Hleděl jsem na racky, jak loví v klidné vodě...

Vyběhl jsem z věže jako šílenec; vrhl jsem se na palubu Solvejgy, spíš jsem vypáčil než otevřel víko skříně na zádi a pod svitkem náhradního lana a hadry na čištění mosazi jsem nahmatal těžký kulatý kámen, který jsem před půl rokem zahodil do moře.

3
A tak, když jsem se vrátil do svého domova, který mi měl pomoci pochopit těžko vysvětlitelnou současnost, začal jsem místo toho pochybovat o svém zdravém rozumu. Všechno totiž svědčilo o tom, že jsem předevčírem, ve středu třetího srpna, odplul do Ostbay, v noci přešel Půlnoční horu, abych se čtvrtého srpna ráno setkal u Swarrogzee s Vlastou a přivezl ji na Sealand; po nepříjemném nedorozumění jsem ji odvezl zpět (což se shodovalo s mými vzpomínkami), ale za noční cesty domů jsem zakotvil a přespal u pobřeží poloostrova Gratten a v rozporu s tím, co jsem si pamatoval, jsem připlul na Sealand o den později. Ve věži chyběla byť i jediná nepatrná stopa po čemkoli, co jsem (zřejmě jen zdánlivě) prožil mezi čtvrtým srpnem a jednatřicátým prosincem; byl jsem nucen připustit, že jsem včera usnul na lodi cestou z Ostbay a všechno prožil ve snu, sice neuvěřitelném, ale přece jen pravděpodobnějším než hjeld, lis Božího hněvu a onen absurdní skok v čase. Protože kámen, který jsem po návratu hodil do vody, zůstal v bedně na zádi Solvejgy, musel děj mého snu začít pozdě večer během mé plavby z Ostbay; všechno, co bylo dál, se ve skutečnosti nestalo. Proto jsem také nenašel ve věži ani Leonořin stolek, ani Renin kapesní televizor… Moje zásoby pití byly nedotčené a obě zbraně, kulovnice i Mauserova pistole, pokojně ležely ve skříni, mírně pokryté prachem. A proto se také nevracela zima; bylo léto…
Přesto mi to všechno jako důkaz nestačilo; byl jsem snad při svém probuzení (které se mohlo časově shodovat s okamžikem, kdy mě rozbolely ušní bubínky a spatřil jsem racka a měsíc), natolik pod vlivem snu, že jsem si vůbec nevšiml pobřeží Grattenu na levoboku? Že jsem okamžitě obrátil loď k severu, k ostrovu Honsö, který ovšem ve skutečnosti leží mnohem západněji? Je vůbec možné, aby existoval sen tak sugestivní? Věděl jsem, že v něj neuvěřím, dokud neuvidím apokalyptickou zkázou nedotčený Garth a nepromluvím si o tom aspoň s jedním ze svých druhů, kteří mi v onom snu pomáhali zničit hjeld. Není přece možné, aby se tentýž sen zdál dvěma lidem…
Když jsem o tom přemýšlel, zatímco jsem se dělil se psem o bedničku sleďů, napadlo mě, že žije nejen Vlasta, ale i Rena, Max a starý Nyström se svým vnukem. Ty všechny jsem ovšem znal už dřív a nebylo ničím zvláštním, že hráli své tragické role v mých vizích.
Zato Leonora, Julius i Anna byly jen postavami ze snu. Vůbec neexistovali…!
Usmál jsem se při myšlence, že nejsem ženatý, ale zároveň jsem si pomyslel, že bych se měl přesvědčit o existenci či neexistenci Anny, ať už Fischerové nebo Mittelbraunové. Něčím jsem ostatně začít musel, pokud jsem nechtěl na všechno zapomenout a pokračovat ve svém bývalém životě, který se mi teď zdál pustý a prázdný. Jako bych po onom neuvěřitelném snu (pokud to byl sen), nedokázal být týmž člověkem, mužem, který se zahrabal ve své věži na mysu bezvýznamného ostrova, aby si tam žil po svém v nostalgické nudě vlastního jáství.
Mechanicky jsem otevřel klavír a přejel po klávesách… Neříkalo mi to nic.
Poklidil jsem v salónu, pak jsem si zastřihl vousy a vykoupal se. Tyhle všední záležitosti mě uklidňovaly, i když mě poněkud znepokojilo pár vrásek, kterých jsem si všiml poprvé. Pak jsem se oblékl do svého jediného slušnějšího obleku (byla sobota a na Sealandu panovaly poněkud starosvětské mravy), zamkl jsem věž, rozloučil se s Pazourem, který ulehl na prahu, a vydal jsem se známou cestou kolem majáku přes klečí porostlou pláň, kde se v dálce před dunami strakatilo stádo černobílých krav Sama Tiddlera.

Zdálo se mi podivné, že jsem tuhle cestu už jednou prožil ve snu; vybavovala se mi v mysli velice živě; když jsem se blížil k faře, vzpomněl jsem si dokonce i na nápis na jedné její zdi, který jsem si ze snu pamatoval; skutečně tam byl… Boží jsou vlny a vítr, ale kormidlo a plachty jsou naše a dovedou nás do přístavu, přečetl jsem těžko čitelné gotické písmo. Nic to neznamenalo, mohl jsem ten nápis vidět kolikrát, když se stavěla moje věž. Tehdy jsem denně chodil mezi staveništěm a vesnicí, kde jsem měl najatý pokojík v hospodě. Nápis zasutý v mém podvědomí se vynořil ve snu, stejně jako pastorovo kázání, které jsem zaslechl u dveří kostela. Mohl jsem je slyšet už dřív, navíc to byl text z Apokalypsy, kterou jsem se kdysi z nudy pokusil přečíst.
Věděl jsem, kde bydlí Anna, ale věděl jsem to ze snu. Teď se mi to zdálo nanejvýš hloupé, když jsem se k domku blížil. Mohl tam přece bydlet někdo docela jiný… Pokud ovšem taková dívka skutečně existuje, měl bych pro ni být neznámým člověkem. Pro mě to bude důkaz… Ale důkaz - čeho? Že nebyla nikdy mou milenkou? Že se mnou nečeká dítě? Že jsme nikdy neměli svatbu v sealandském kostelíku, na které nám dokonce byl za svědka Max Eckstein? K čemu mi vlastně takový důkaz bude?
Otevřel jsem vrátka malé zahrádky. I jejich důmyslně vyrobenou petlici z kolíku, západky a řemínku protaženého otvorem ve sloupku jsem důvěrně znal. Zavíral jsem za sebou, když ze dveří domku kdosi vyšel a zakašlal mi za zády. Ohlédl jsem se.
"Eh," řekl překvapeně malý otylý muž s lékařskou brašnou, "nejste vy pan… eh, pan - z té věže tam nahoře?"
"Vietto," kývl jsem.
"Ano, Vietto… Jmenujete se poněkud nezvykle, ale i tak se divím, že si vaše jméno nepamatuju. Jmenoval se tak přece jeden světoznámý pěvec, že? Promiňte, asi mě neznáte; ale to se dá okamžitě napravit. Jsem doktor Schwarz, pane." Protože ke mně napřáhl buclatou pravici, podal jsem mu svou.
"Jdete od nemocného… Nebo tu snad bydlíte?" zeptal jsem se.
"Hm," zabručel, "hm… Myslel jsem, že… Ne, to nic, to nic. Samozřejmě tu nebydlím. Potřebujete lékaře, pane Vietto?"
"Snad," kývl jsem. "Jenže docela jiného. Pokud vím, jste praktický lékař. Choroby lidské duše léčit nedovedete."
"Jak se to vezme," řekl s jakýmsi neklidem v očích,, jak se to vezme… Například choroba Anny Mittelbraunové se zdá být více povahy duševní než tělesné. Těžko říci, co na ní nese vinu - asi ten nezřízený život… Snad už od patnácti let. Rodina… Nu, znáte ty zdejší poměry. Jste civilizovaný člověk, což se o těch zdejších divousech říct nedá. Tady je patnácté století, milý pane… Gotika se vším všudy. Ale odpusťte, že tolik mluvím - pokud nehledáte mě, pak snad jdete navštívit tu chudinku Annu?"
"Vůbec ji neznám, doktore. Tohle je její dům?"
"Neříkal jsem vám to? Ano, to je dům Anny Mittelbraunové. Získala ho lacino z pozůstalosti po Paulu Langovi. Myslel jsem, že to víte, pane."
Stále na mě hleděl s jakýmsi špatně skrývaným nepokojem; ale snad spěchal a já ho zdržoval.
"Proč bych to měl vědět?" zeptal jsem se.
"Protože… Ale to je zřejmě důsledek jejího politováníhodného stavu…"
"Mluvil jste - o duševní chorobě…?"
"Hm… Pojďte přece kousek dál," řekl tiše a vzal mě za loket. "Je u ní stará Gretel Langová a okna jsou dokořán… Těžká věc; ošetřovatelku nemám, tu si na Sealandu nemůžu dovolit. Z těch hloupých ženských, ať už se jmenují Fischerova nebo Mittelbraunová, sem žádnou nedostanu. To děvče je pro ně prostě prašivá ovce…" Jak tiše hovořil, vyvedl mě před zahradní branku a táhl mě dál, dokud jsme nebyli z doslechu.
"Co je jí?" přerušil jsem jeho lamentaci.
"Vím já, co je jí, pane?" odpověděl. "Dal jsem jí nějaká sedativa, injekci… Bojím se aplikovat silnější prostředky. Blouzní - ale jaksi… v bdělém stavu. Přiznám se vám, poslouchal jsem to hodinu, dvě… Je to šílené vyprávění. Hm… Jak jsem řekl - bojím se použít cokoli silnějšího kvůli kontraindikaci. Rozumíte? Já se obávám, že jí někdo dal nějakou drogu. Ale, bohužel, nevím jakou. Proto taky -"
"Drogu?" přerušil jsem ho. "A odkdy to děvče -"
Teď zase přerušil doktor Schwarz mě: "Od včerejší noci. Byl úplněk, měsíc také mívá vliv na některé hysterické osoby… Nu, nevím, nikdy jsem se s tím ve své praxi nesetkal. Prý bylo nějak k půlnoci, když ji našli v bezvědomí před hospodou… Nikdo neví, odkud tam vlastně přišla, hm…" Jeho pohled byl už nepokrytě podezíravý. "Když jí nalili mezi zuby rum a postříkali ji vodou, začala křičet; div že ji nemuseli svázat, aby ji dostali do postele. Teprv potom poslali pro mě. Dal jsem jí ta sedativa… a injekci. Ale ještě hodinu nebyla k utišení a další hodinu neusnula. Volala někoho… Mluvila - neberte to osobně, pane. O té vaší věži… a zdá se mi, že taky o vás. Samozřejmě, sny jsou sny… a drogové obluzení dokáže podivné věci. Halucinace mnohdy tak sugestivní…"
"Povězte mi o nich, doktore," řekl jsem. "Zdá se mi, že mě podezíráte ve věci té drogy. Máte moje slovo, že se nic takového nestalo. Vůbec to děvče neznám… Samozřejmě, ona jistě zná mě. Stejně jako vy a každý na ostrově. Mohl bych pro vaši pacientku něco udělat?"
"Pokud je pravda, co se povídá, jste… hm… dobře situovaný. Kdybyste přispěl na její vyšetření na klinice v Garthu, to by jí snad pomohlo. Tady… nevím. Říkal jsem vám, že nejsem psychiatr. A pokud se týče drog… S tím mám zkušeností ještě míň. Sealand - a drogy?" Svraštil obočí. "Něco se sem ovšem dostat mohlo, známe přece turisty… Hm…, dobrá. Vaše slovo mi, dejme tomu, stačí… Nedivte se, že jsem si vás spojoval s jejím blábolením. Bylo až příliš… hm… realistické. Ano, přesně tak. Re-a-lis-tic-ké."
"Ještě jste mi o jejích halucinacích nic neřekl, doktore."
"Jsou typické pro halucinogenní látky, za to vám ručím," odpověděl. "Loď, moře, obrovské slunce… Erotické fantazie a konec světa, který se nekonal, protože - inu, protože zakročila božská moc. A ona při tom zřejmě byla něčím jako je matka boží, pane. Blouzní o očekávaném dítěti…"

"Náboženská vizionářka? To není právě realistické."
"Ne, to ne… Však to také není výhradně religiózní, co říká; povídá o spoustě věcí, při kterých si stará Gretel Langová zacpává uši a rudne jak krocan. Ano… hm. A jsou to právě ty věci, které se týkají vás… Promiňte. Nu - abych šel, pane. Přece jenom tady mám pár pacientů."
"Podívám se k ní, doktore," řekl jsem. "O vašem návrhu budu uvažovat. Nevím, proč bych nemohl tomu děvčeti zaplatit vyšetření na klinice - i když nejsem tak dobře situovaný, jak se tu snad o mně povídá. Ale penězi na nějaký ten dobrý skutek by člověk šetřit neměl."
Doktor pokyvoval. "Abych nezapomněl," řekl, když už jsem se obracel k odchodu, "kvůli čemu jste sem vlastně přišel, když jste Annu Mittelbraunovou neznal a mě jste nepotřeboval?"
"Až jindy, doktore," řekl jsem.
"Dobrá," řekl. "Rád vás vyslechnu, pane, eh - Vietto. Přece jenom mi vrtá hlavou, co máte společného s tímhle podivným případem… takového, eh -"
Nedořekl, obrátil se na patě a odspěchal.
Vrátil jsem se k zahradní brance, otevřel ji, po úzkém kamenném chodníčku mezi keříky janovce jsem došel ke dveřím domku, stiskl jsem železnou kliku a vešel do tmavé předsíně. Za pootevřenými dveřmi vlevo jsem slyšel hlas staré ženy: "Jenom spi, holka, spi… Pan doktor povídal, že musíš spát. Všecko to zaspíš a bude ti líp."
Zaklepal jsem a vešel.

4
Anna ležela v posteli, po bradu přikrytá pruhovanou peřinou. Stará žena v typickém čepci sealandských matrón seděla v houpacím křesle, na kolenou klubko barevné vlny; v rukou měla jehlice a na nose staromódní brýle, přes jejichž obroučky na mě zamžourala a řekla: "Že se nestydíte sem chodit, člověče…"
"Majn got!" vykřikla Anna, hledíc na mě jako u vytržení. "Co to říkáte, fró Gretel? On že by se měl… Got in himl! Jděte pryč, pryč, slyšíte? Vždyť je to můj muž…"
Začala se smát a plakat zároveň; potom odhodila peřinu a vrhla se ke mně, zatímco staré ženě rozčilením spadly brýle do klína.
"Nechte nás o samotě, fró Gretel," řekl jsem. "Díky za vaši péči… Už vás potřebovat nebudeme. Tady máte…" Našel jsem v kapse pár decimů. "O svou manželku se postarám sám."
Teprve když pohoršeně vstala, odstrčila mou ruku s penězi a vykročila ke dveřím, jsem si uvědomil, co jsem řekl. "Pán je holt z města," bručela, "tam se na posvátný svazky moc nekouká. O manželku, povídáte? No dobře, proč ne; taky se říká svůj k svýmu…"
Přirazila za sebou dveře. Slyšel jsem její hartusení oknem, jak spěchala zahrádkou. Pak skřípla zahradní branka.
"Médchen…," řekl jsem. "Majne…"
Svírala mě, jako by se bála, že náhle zmizím.
"Snad bys měla zůstat v posteli," řekl jsem. "Doktor říkal, že ti dal nějaké -"
"Bože, mně přece nic není. Myslela jsem… Zdálo se mi, že… Majn got, jaký to byl strašný sen, captain?!"
Objímala mě a líbala. Smála se, dokud ji nezmohla únava. Dýchala horce a přerývavě. Stisk jejích paží povolil. "Got im himl," zašeptala, "nebyla jsem o nic víc nemocná než voda ve studánce… Ty doktorovy prášky… Chce se mi spát; ale neusnu, dokud mi neřekneš, co se to vlastně stalo, když jsem hnula pákou na Solvejze. Dostala jsem do hlavy? Lítalo tam přece kamení… Ale kde jsem se potom vzala u hospody? To je přece unsinich, unglaubliš, najn? Pamatuju si jenom na ten výbuch - a potom jsem se najednou vzpamatovala před hospodou a chlapi mě křísili rumem… Copak jsem tam odletěla rovnou z Honsö? Padla na mě z toho hrůza, Rangu… Začala jsem řvát. Ale ne… To jsem snad ani nebyla já. Jako by to křičel někdo ve mně… Někdo jiný. Vysvětli mi to, moc tě prosím. Jinak si budu myslet, že jsem se zbláznila."
"V tom případě bychom se zbláznili oba," řekl jsem. "Poslyš - dej na doktora a lehni si, propána. Máš na sobě jenom noční košili a třeseš se jako v zimnici."
Zvedl jsem ji a odnesl do postele.
"Takže tamto… hjeld… opravdu bylo?" zeptala se, když jsem ji znova přikryl peřinou.
"Médchen," řekl jsem a posadil se k ní na pelest, "ani já nemám ponětí, jestli se to stalo nebo ne. Jsi první, s kým o tom mluvím."
"A oni…? Julius, Leonora…?" Přitiskla si kočím cíp peřiny a zaštkala. "Majn got… Starý Nyström, Rena… a ten její… Max… Jsou po smrti, captain…?!"
"Nevím."
"Ale - jak tedy…"
"Anno… Dnes je pátého srpna, dva tisíce dvacet osm."
Chvíli na mě nechápavě hleděla. "Vós?" řekla potom. "Cože, Rangu? Nemůže být srpen. Dazist dumhajt. Dneska je… posledního prosince. Nebo prvního ledna? Ale ano… Máme Nový rok, captain."
"Nemáme, děvče. Podívej se na muškáty, které ti kvetou za okny. Po tom výbuchu se něco stalo. Ocitl jsem se na palubě sám, byl jsem na cestě z Ostbay, protože…" Uvědomil jsem si, jak bolestná pro ni vždycky byla moje beznadějná láska k Vlastě. "Skutečně jsem plul z Ostbay… čtvrtého srpna. Den předtím, než jsme se spolu seznámili v hospodě."
"Ale… Dazist šreklich! Jestli je dneska pátého srpna, tak nejsme manželé, Rangu… a já nejsem těhotná." Hystericky se rozesmála. "Vůbec se naznáme!" vykřikovala. "To teprve dneska večer přijdeš do hospody… Půjdeme k tobě do věže… Budeme se milovat pod majákem… Majn got! Jsem šílená. Zbláznila jsem se. Oba jsme se zbláznili…"
"Anno," řekl jsem a stiskl jí obě zápěstí, "vzpamatuj se. To všechno se už stalo. Vzali jsme se, žili jsme spolu… Potom

jsi odešla kvůli tomu nešťastnému telegramu; zase jsem tě našel u Nyströmů, tenkrát, když hořel Garth a lidi zešíleli vedrem. Vypluli jsme se Solvejgou a Nyströmovým Seawolfem na sever, k Honsö. To všechno se skutečně stalo… Když ta věc na ostrově vybuchla, došlo k něčemu… Nevím, jak to nazvat. Myslel jsem, že se mi to všecko zdálo na lodi cestou z Ostbay. Ale dva lidé nemohou mít stejné sny. Nebyl to sen; byla to skutečnost, Anno."
"Dva lidé mohou mít stejné sny, když se milují."
"Ano… To jistě. Ale my se v té době nemilovali. Třetího srpna jsme se vůbec neznali. Ty jsi o mně sice věděla, znalas mě jako Olafa z věže na Severním mysu; ale já o tobě neměl ani ponětí. Nezdálo se nám to, Anno. Letošní rok jsme dožili až do jednatřicátého prosince. A potom nás výbuch hjeldu vrátil v čase zpátky… Do čtvrtého srpna. Jinak… Jinak to prostě není možné; muselo to tak být."
"A - ostatní lidé… co?"
"Ostatní lidé? Myslíš svoje sousedy?"
"Myslím všechny lidi."
To byla vážná otázka. Ten podivný půlrok, který tak nevysvětlitelně zmizel, s námi přece prožili všichni lidé kolem nás. A ti, jak jsem se už ostatně přesvědčil, o žádném ztraceném čase nevěděli. Proč?
"Musím mít víc důkazů, Anno. Promluvit si o tom s ostatními, pokud žijí. Ale oni musejí žít, protože do výbuchu na Honsö zbývá půl roku."
"Vždyť už se stal… Byli jsme přece u toho."
"Stal se tam, v naší minulosti."
"V minulosti…?!"
"Nebo v budoucnosti…" Proti své vůli jsem se musel zasmát. "Budeme říkat tenkrát se stane a až se stalo? Já vím, že je to nesmyslné, Anno. Vysvětlit to rozumně… Jak? Pátého srpna odpoledne jsme se ještě neznali a přesto se známe; jsme manželé nebo nejsme? Je pravda, že -"
"Že čekám tvoje dítě?" přerušila mě. "Já nevím, captain. Měla bych to vědět. Ve čtvrtém měsíci těhotenství… Tam, u Nyströmů jsem to dobře věděla - a cítila. Teď se mi zdá, že necítím… nic. Ach, i tak jsem pořád médchen fýr dich."
Znova odhodila peřinu. "Jaký má smysl, abych tady ležela? Nemám nejmenší chuť klempírovat, Rangu." Spustila chodidla na podlahu. "Sbalím se a půjdu s tebou."
"Bude to skandál," řekl jsem. "Nikdo neuvěří, že jsme manželé. Jak by mohl?"
Podívala se na mě svýma nazlátlýma očima. "Záleží na tom, captain?" řekla. "Ať je to tak nebo tak - já tě miluju. Ty víš, že jsem měla spoustu chlapů… Nikoho z nich jsem nemilovala. A ty - ty mě přece taky miluješ…?!"
Vzal jsem ji kolem ramen. "Ano, médchen. Miluju tě."
Zasmála se. "Na gut… Tak bude skandál. Ať si všichni ti Fischerové a Mittelbraunové třeba ukroutí ty svoje pitomé palice. Počkej… Jenom si sbalím pár věcí."
"Myslíš, že dojdeš na Severní mys?"
Rázně vstala; její těžká ňadra se zhoupla pod tenkou košilí. "S tebou dojdu, kam budeš chtít. Chce se mi trochu spát po těch dryákách. Ale to vypotím, než dojdeme."
"Dobrá. Ale kufr ti ponesu."
"Kufr a koš…?"
"Obojí."
Zasmála se a pustila se do balení. Musel jsem se otočit, když se převlékala. Pak zamkla domek a vyšli jsme na ulici. Cestou přes vesnici jsme potkali některé z rybářů i jejich ženy. Muži se ušklíbali a pomrkávali, ženské vrtěly hlavami a sestrkovaly je dohromady, když jsme přešli.
Nezáleželo nám na tom; za hodinu nás z dálky uvítal štěkot psa, a jak jsme stoupali k mysu, moře se rozprostíralo kolem nás do nedozírné dálky.
"Co o tom ví ta němá tvář?" zeptala se Anna, když jí Pazour nadšeně olízl obličej. "Vidíš, Rangu? On mě přece zná."
"Naneštěstí nám o tom těžko něco poví," řekl jsem a odemkl věž. "Pojď… Můžeš se ujmout svého osiřelého hospodářství."
"Se vším všudy?" zeptala se.
"Ovšem, se vším všudy."
Zasmála se, zatímco jsme stoupali po schodišti. "Když se vším všudy, Rangu," řekla, zahýbajíc do salónu, "potom bychom nejdřív měli… Majn got, nedívej se na mě tak."
Měla na sobě svoje svisle pruhované šaty se starosvětským bílým límečkem, jako vždy pečlivě naškrobeným. Sehnula se a zkříženýma rukama uchopila okraj sukně. "Ale jestli nechceš, captain… Já vím, že teď myslíš na důležitější věci. Nebo ti vadí, že nejsme manželé…?"
"Ne, médchen… Vůbec mi to nevadí."
"Byla bych radši, kdyby ti to vadilo aspoň trošku," zasmála se.
Potom jsme se milovali náruživě a dlouho, až se za okny setmělo a vyšel měsíc.

5

Druhý den ráno mě Anna vzbudila s kávou na podnosu; zároveň jsem z kuchyně ucítil vůni čerstvého pečiva. "Jenom obyčejný štrůdl z konzervovaných jablek," omlouvala se. "Tvoje zásoby…"
"Budu nejspíš celý den pryč," řekl jsem. "Můžeš mě ujistit, že tě tady najdu, až se vrátím? Přivezu čerstvá jablka."
"Myslela jsem, že mě vezmeš s sebou."
"Ne… Raději ne. Já… Musím se postarat o spoustu věcí. Například i o to, z čeho budeme žít. Lidé ve vesnici věří, že jsem bohatý muž. Což nejsem. Peníze se rozkutálely… A já nemám chuť rybařit se Sealanďany, ať se jmenují tak nebo

onak."
"Captain," řekla a ovinula mě pažemi, "ty jsi přece plul do Ostbay, aby ses tam setkal - s ní."
"Musíme o tom mluvit, médchen?"
"Ale ona přece žije, když je srpen."
"Snad. Ale věci se změnily."
"Jak?"
Pohladil jsem ji po bocích. "Když jsem se ocitl sám na palubě," řekl jsem, "myslel jsem jenom na to, kam ses poděla. Dobře víš, že jsi byla první, koho jsem hledal."
"Ano, jistě," kývla a letmo mě políbila na tvář. "Ale ona tu byla, ne? Tenkrát… Nebo předevčírem."
"Co na tom záleží? Snad nemyslíš, že tě s sebou neberu proto, že se s ní chci znova sejít? I kdybych chtěl, musel bych za ní na Lunu."
"Pokud tady byla předevčírem," pokračovala Anna, „je tady zase těch pět tisíc. Nebo snad ne?"
"To je pravda… Zapomněl jsem na ně."
"Nemusíš na moře. Nemusíš vůbec nikam. Miluju tě, Rangu. Budu ti dělat pomyšlení."
"Ano… Já vím. Ale do Garthu musím. Chci se přesvědčit, jestli v tom vráceném čase žije starý Nyström, Max a Rena; a pokud ne oni, tak aspoň Julius a Leonora. Byli s námi přece na lodi."
"Majn got, pochopím tohle někdy?" Natáčela si na prst pramen rozpuštěných zlatých vlasů. "Ona byla předevčírem tady a já ji den předtím s Renou pohřbívala v zálivu. Leží tam její staré tělo, Rangu? Byla bych moc ráda, kdyby všichni žili, i ona; ale nechce se mi přemýšlet, jestli včera už bylo nebo teprv bude. Protože když na to myslím, napadá mě, že já nejsem já a ty nejsi ty. Fró Anna Vietto zůstala se svým mužem někde tam, na moři… Ach, Rangu… A já byla tolik šťastná, když jsem nosila tvoje jméno."
"Tolik ti na tom záleží?"
Objala mě a přitiskla se ke mně celým tělem. "Já jsem jenom obyčejná venkovanka, captain… Ale jestli si mě nechceš vzít znova, stejně zůstanu. Tak jako tak jsi můj muž. Chci se s tebou milovat."
"Do večera se vrátím."
"Ustýskám se," řekla. "Do večera…? Chci se s tebou milovat celý den." Usmála se. "Ne, neměj strach. Zajdu do vesnice… Musím dát klíč Hantje Langové, aby mi chodila zalévat pelargonie. Taky si přinesu ještě nějaké prádlo a litinovou formu na guglhupf. Vidíš - málem jsem zapomněla na máslo a vajíčka. A potom budu vyhlížet plachty Solvejgy."
"Kdo je Hantje Langová?"
"Ty nevíš, že má každá ženská kamarádku? Komu by vyprávěla o mužích, Rangu?"
"O mně jsi jí taky vyprávěla?"
"Ano… Ale to už je dávno."
Šli jsme spolu ruku v ruce. Bylo zvláštní ospalé ráno; noorden vál v krátkých poryvech a na pláži zvedal malá písčitá tornáda.
"Vrať se brzy…"
"Na křídlech touhy," zasmál jsem se. "A s pytlem letních jablek."
"Výdrzén, captain!"
Odstrčila loď. Ač jsem dřív vždycky pohrdal motorovými plavidly, tentokrát jsem nechal plachtu plachtou. Měl jsem naspěch… Spustil jsem motor a stočil Solvejgu podle severního pobřeží k východu. Teprve když mávající Anna, Pazour i moje věž zmizeli za jedním z menších mysů, vrátily se mi zmatené myšlenky včerejška. Budoucnost, která se pro mě a Annu stala minulostí, kterou jsem doufal odbýt jako sen, přede mnou stála jako jediná jistota. Všechno, co se v ní odehrálo, se mi jevilo v ostrých obrazech den za dnem, hodina za hodinou, snad i minuta za minutou. Měla logický děj, i když posléze vyústil ve fantasmagorickou honbu za fatálním hjeldem; a teprve v přítomnosti, od chvíle, kdy se vody utišily a naráz vychladly, jsem žil jako v podivném snu. Anna se rychle smířila se stavem věcí; ale já to nedokázal. Zatímco jí stačily k návratu jedna noc lásky a jablkový závin (byť i z konzervovaných jablek), já nedokázal považovat to, co se stalo, za velkolepou hru podvědomí a říci si, že co se zdá, to je sen…
Na severních plážích bylo plno koupajících se lidí. Když jsem míjel rozhoupané pestrobarevné nafukovací vory, zamávala na mě dohněda opálená blondýnka s dlouhými urousanými vlasy… Vzpomněl jsem si, jak jsem tyhle dívky čas od času bral na palubu. Snad i ji, byla mi povědomá. "Ahoj, Olafe," zavolala na mě a její společník po mně sjel drzým pohledem sebejistého a zřejmě úspěšného mladého muže, který je k rozmarům své dívky tolerantní.
Stočil jsem loď tak, aby těsně minula vor.
"Dneska ne, pane kapitáne," smála se. "Nejsem tu sama."
"Kolikátého dnes máme?" zavolal jsem na ni.
"Šestého," odpověděla. "Spal jste dlouho, Olafe?"
Mladík zabral pádlem a otočil vor ke břehu. Děvče se pokusilo vzít mu pádlo, vteřinu či dvě se o ně žertem přetahovali, až se vor převrátil. Ještě chvíli jsem slyšel z vln jejich bezstarostný smích…
Nenašel jsem odvahu ptát se, jaký je měsíc. Ale uvědomil jsem si, odkud mi dívka byla povědomá. Byla to zcela jistě ta neznámá utonulá, kterou jsme zahlédli z paluby Solvejgy, když jsme se s Renou a Leonorou plavili do hořícího Garthu za Nyströmem. Zemřela dřív, než vybuchla honsöská sopka. Mohl jsem to považovat za důkaz, že žije i Vlasta…? Věřil jsem, že ano.
Když se na obzoru přede mnou vynořila z moře špička věže Marcuskirche, vytáhl jsem triedr.
Ne… Po chvíli bylo zřejmé, že den, kdy pád rakety VS 15b rozehnal žlutozelenou mlhu, aby před námi otevřel úděsný pohled na hořící město, neexistoval. Viděl jsem neporušené přístavní sklady a pokojně zakotvenou garthskou

rybářskou flotilu. Z vnějšího přístavu právě vyplouvala velká bílá obchodní loď, a jak jsem se blížil, rozeznával jsem další a další podrobnosti; věžičky, antény, okna domů, pestré slunečníky před kavárničkami, reklamní nápisy, uhánějící nákupní vozíky a na Strandu obvyklé zevlouny a komíhavou strakatinu garthských hospodyněk smlouvajících o cenách na rybím trhu.
Musel jsem navštívit starého Nyströma v ulici Bei Marcuskirche; pokud žije, snad se spolu dobereme nějakého přijatelného vysvětlení.
Zakotvil jsem na obvyklém místě, právě když hodiny z rathoozu odbíjely poledne; na trhu jsem koupil sáček pomerančů a pro starého balíček jeho oblíbeného tabáku. Když jsem míjel telefonní automat, vzpomněl jsem si, jak jsem odtud třicátého prosince ve své minulé budoucnosti volal do Maxova domu v Garthu, kde jsem zastihl jen Renu. Kéž bych byl býval nezastihl nikoho; zřejmě by dnes Rena i Max žili… Ale oni přece žijí, to mně jenom splývají dvě skutečnosti dohromady. Proboha, jak se v tom vyznat a nezbláznit se?
Zavřel jsem se v kabině, vhodil do příslušné štěrbiny minci a zadal searcheru telefonního seznamu údaje o hledaném kódu. Bližší adresu jsem neznal, ale bylo takřka jisté, že v Garthu nebude víc zpravodajů Contivize se stejným jménem. Ale neočekával jsem, že mi automat sdělí: MAX ECKSTEIN ZPRAVODAJ CONTIVIZE GARTH: KOD NEEXISTUJE.
Zmáčkl jsem klapku searcheru znova a udal místo Garthu Metropol, kde stál Maxův dům z falešných červených cihel. Výsledek byl stejný. Větší rozsah paměť seznamu neměla; zavolal jsem tedy Contivizí, která měla svoje centrály prakticky všude. Tam bylo spojení automatické, ozvali se okamžitě.
"Potřebuju informaci o Maxi Ecksteinovi," řekl jsem. "Není v metropolském seznamu…"
"O Maxi Ecksteinovi…?" Byl to ženský hlas. "Má pracovat pro metropolskou Conti, prosím?"
"Vždyť je to jeden z vašich nejznámějších reportérů."
Okamžik mlčela, zřejmě zadala úkol vlastnímu searcheru. Potom řekla: "Ano, pane… Omlouvám se. Ale pan Eckstein není zaměstnancem metropolské pobočky. Je nezávislý a pro Conti pracuje pouze příležitostně. Pokud to ovšem je ten pan Eckstein, kterého hledáte."
"Proč by to neměl být on? Je pravděpodobné, že by tady žili dva reportéři stejného jména, slečno?"
"To nevím, pane," odpověděla. "Ale Max Eckstein, kterého jsem vyhledala v našem seznamu, zřejmě nikdy nebydlel v Metropoli. Pravda, Contivize od něj dostává čas od času exkluzivní zprávy, ale pochybuju, že ho tu někdo zná osobně."
"A kde tedy žije?"
"To bohužel nevím, pane. Searcher nemá informace. Zkuste se obrátit na ústřední infor, pane."
"Okamžik," řekl jsem, "můžete mě spojit s panem Halleyem, šéfem hudebního oddělení?"
"Zajisté. Koho mám ohlásit, pane?"
Když jsem jí to řekl, vzdychla. "Hned to bude, pane Vietto," řekla. "Že jste to vy…"
Přesto to trvalo snad minutu či dvě. Pak se ozvalo typické hulákání mého někdejšího impresária: "U všech… Jste to opravdu vy?"
"Jsem, Halleyi," řekl jsem. "Jak se máte?"
"Čerta na tom záleží, jak se mám. Proč voláte? Máte v úmyslu nějaký comeback…? Člověče, teď je nejvhodnější doba; a smlouvu můžete mít stejnou jako minule. Co?"
"Rozmyslím si to. Poslyšte, Halleyi - vy znáte Maxe Ecksteina, ne?"
"Cože? Ecksteina… Jo, jako jméno určitě. To je ten chlápek, co dělá komentované aktuality."
"Znáte ho osobně?"
"Bohužel. Myslím, že to odněkud posílá. Nikdy jsem ho neviděl. Co je s ním?"
"Nic zvláštního," řekl jsem.
"Tak se vraťme k tomu turné," houkl Halley. "Odkud voláte? Povídalo se o vás, že jste se odstěhoval z Metropole kdovíkam. Jste zpátky?"
"Ne," řekl jsem. "Pokud si to rozmyslím, zavolám."
Chtěl mě přesvědčovat. Zrušil jsem hovor. Pak jsem navolil kód ústředního inforu. Delší dobu mi trvalo, než na dipleji zhaslo JSTE V POŘADÍ a naskočil signál ZADEJTE HESLO. Tohle zařízení je samozřejmě neustále v permanenci a bylo by obsazené, i kdyby mělo milión možných spojení. (Možná že ho má.)
"Max Eckstein, reportér," řekl jsem.
Okamžitě se ozval hlas automatu: "Max Eckstein je pseudonym. Jakákoliv další data nejsou k dispozici. Další dotaz?"
Řekl jsem si, že automat mě nebude považovat za pitomce, a zeptal jsem se, kolik Maxů Ecksteinu, povoláním reportérů, existuje na celé planetě. "Neexistuje žádný," odpověděl automat. "Opakuji: Max Eckstein je pseudonym. Jakákoliv další data nejsou k dispozici. Další dotaz?" Zavěsil jsem.
Když jsem vyrazil po Strandu k Marcuskirche, mrazilo mě v zádech. Co to znamená? Zahynul snad Max při výbuchu a někdo využívá popularity jeho jména? Jenže Max Eckstein přece nemohl změnit svůj život před oním čtvrtým srpnem; ten jsme žili všichni stejně, ve svých vyjetých kolejích. Nic na tom neměnilo, že ten neuvěřitelný hjeld, který měl navždy skoncovat s lidstvem, nám dal (dejme tomu, že jen některým z nás) jakousi druhou šanci. Nic z budoucnosti, kterou jsem už jednou prožil, se neopakovalo. Ale také se nic z mé minulosti nezměnilo. Můj život byl až do čtvrtého srpna roku dvacátého osmého jediný; teprve pak jsem ho začal žít podruhé, když jsem se do čtvrtého srpna vrátil z jednatřicátého prosince. Proč tedy v Contivizí nikdo osobně nezná Maxe Ecksteina, který by měl mít (neboť i před čtvrtým srpnem měl) dům v Metropoli a další sídlo v Garthu jako jeden z nejžádanějších contivizních reportérů…? Proč mi o něm ani ústřední infor nemohl poskytnout jiné údaje, než že jeho jméno je pseudonym?!
Zrychlil jsem krok.
Když jsem došel do ulice Bei Marcuskirche (stále se tak jmenovala, přestože dávno nevedla až ke katedrále zpřetrhána

novými ulicemi a komplexy výškových budov), viděl jsem Nyströmův domek už z dálky. Když jsem tudy šel minule s Leonorou a zachráněným děvčetem, zakrývala všechno dusivá mlha a v zahrádkách trčely na troud vysušené stromky a bezlisté keříky. Dnes voněly za laťkovými i drátěnými ploty květiny, otevřenými okny bylo tu a tam vidět do jídelen, kde ctihodní garthští měšťané zasedali k obědu, a střechy červeně svítily v poledním slunci. A přece mezi minule a dnes ležely v mém životě jen tři dny…!
Došel jsem k Nyströmovu jednopatrovému stavení.
Překvapilo mě, že kolem zahrádky před domem není plot ze zeleně natřených latěk, na který jsem si dobře pamatoval. Trčela tu plastiková imitace železných litých mříží se zahrocenými konci a místo růží staré Nyströmové za nimi kvetly bílé a fialové floxy. Také tu chyběly dva jalovce…
Ohlédl jsem se na obě sousední stavení; ne, nemýlil jsem se. Přede mnou skutečně byl domek Knuta Nyströma. Jenže na zahradní brance nestálo jeho jméno. Zlatě pokovená plastová tabulka hlásala, že tady bydlí Kurt Heinemann.
"Hledáte někoho?"
Starší muž v domácím kabátku a s dýmkou vyhlédl za záclonou. Měl prořídlé šedivé vlasy a pod očima zarudlé váčky.
"Pan Heinemann…?" zeptal jsem se.
"Ano, to jsem já. Přejete si?"
"Nebydleli tady Nyströmovi…?"
Ušklíbl se, ale snad to byl úsměv. "Nyströmovi…? Ale to už je hezky dávno, pane. Neříkejte, že je pamatujete."
"Dávno…? Ale otec mi říkal -"
Uvědomil jsem si, že budu muset lhát mnohem častěji, než jsem byl zvyklý. Nelíbilo se mi to, ale neměl jsem jinou možnost, pokud jsem nechtěl budit nedůvěru a věčně stát před zavřenými dveřmi.
"A tak," kývl Heinemann, "znal je váš otec. A vy -?"
"Nejsem odtud," řekl jsem. "Vlastně jsem tu náhodou. Nikoho ve městě neznám a myslel jsem, že Nyströmovým prostě vyřídím otcův pozdrav a získám od nich pár informací."
To nebylo vymyšleno nejlíp, protože se Heinemann okamžitě zeptal: "Jakých informací, pane?"
"Nijak důležitých," řekl jsem. "O městě, o obchodech…"
"Ty vám dá každý infor."
"Nemám ty mašiny rád."
Heinemann se zasmál. "Ani se vám nedivím. Vypadáte, jako byste byl víc na moři než ve městě…"
"Máme to v rodině. Otec je taky námořník."
"Tenhle dům zase koupil můj otec," řekl Heinemann. "Myslím, že v roce šestaosmdesát nebo snad o rok později. Skutečně od nějakého Nyströma. Myslím, že se jmenoval jako já, Kurt… nebo snad Knut? Nepamatuju si to. Možná i Karl. Mladík, který se rozhodl k emigraci. Víte, tenkrát prý byly divné poměry, kontinent byl rozdělený na spoustu malinkých zemiček, a ty se zase spolčovaly do kdovíjakých bloků… Ano, říkali tomu tenkrát bloky nebo pakty. Nebylo tu nejlíp. Tím nechci říct, že to jinde bylo lepší, třeba někde v zámoří… Ale mladí si to často mysleli. A tak se stěhovali, pokud mohli a měli kam."
"Kam se odstěhoval Nyström?"
"To nevím. Myslím, že se krátce předtím oženil… Tenhle domek, který snad zdědil po rodičích, prodal a zmizel i s manželkou. Někam do světa, pane."
Poděkoval jsem a rozloučil se.
Hainemann se za mnou díval a pobafával z lulky.
Nechápal jsem vůbec nic, ale ještě jsem se nevzdal.

6

Seděl jsem v automatickém taxíku typu Mistral a uháněl po autostrádě Garth-Metropol. Slíbil jsem sice Anně, že se vrátím co nejdřív, ale touha po rozluštění naší ztracené budoucnosti byla silnější…
Když jsem se vracel od domku pana Heinemanna do přístavu, narazil jsem na rozsáhlý oplocený pozemek, kde řada těžkých strojů likvidovala zbytky po starých zbořených domech a srovnávala terén. Bylo to budoucí staveniště garthského supermajáku. Nepředpokládal jsem, že bych měl úspěch, ale přesto jsem se zastavil v montovaném domku u vrat a zeptal se na partu montérů z Pilznu.
"Kdepak, pane," řekl mi mladík v uniformě strážní služby, "nikdo takový tady nepracuje. Říkal jste z Pilznu? Ani pořádně nevím, kde to je. Terénní úpravy provádí metropolská firma Hercules… Jestli chcete, dám vám adresu."
Poděkoval jsem a zeptal se, kdo vede stavbu. Ochotně mi vysvětlil, jak najdu ředitelství. Sídlilo v jedné z budov přístavního úřadu, a když jsem se tam zeptal na montéry, dověděl jsem se jenom, že zatím probíhá konkurs a informace o zúčastněných firmách bohužel nelze poskytnout…
Zbývala Leonora, ale já neznal její příjmení, jen archiv, ve kterém pracovala. Nechtěl jsem opominout ani tuhle možnost; proto jsem se rozhodl zajet do Metropole. Zdálo se mi to jistější než telefonovat. A mohl jsem se na vlastní oči přesvědčit, jestli Max Eckstein žije v domě z falešných červených cihel, nebo tam aspoň někdy dříve žil.
V přístavu jsem si koupil večerní noviny, na jejichž titulní straně jsem zahlédl tučný červený titulek reportáže z loučení s hrdinnou posádkou martské lodi FORWARD QWRY 7 před odletem do lunárního přístavu. Byly tu portréty význačných členů výpravy, mezi nimiž byl i lodní lékař I. třídy Dr. Henry de Condé se svou rozkošnou mladou chotí, aby toho provinciálního pisálka čert vzal.
Ale věděl jsem teď s naprostou jistotou, že Vlasta žije, a protože se nová přítomnost (alespoň ta moje) značně lišila od staré, doufal jsem, že i její bude jiná.
V Metropoli jsem se obrátil na infor. Archiv egyptologického ústavu sídlil v Centrální knihovně na Jižním předměstí,

kde jsem bydlíval, když jsem vystupoval ve Wein-baru. Zadal jsem taxíku směr a za dvacet minut, když jsme se propletli několika složitými křižovatkami v centru, jsem vystoupil přímo před hlavním vchodem hranaté skleněné budovy. Když jsem hubenému úředníkovi v ústřední hale v přízemí poněkud komplikovaně vyložil, co si přeju, pokrčil kostlivými ramínky a řekl záhrobním hlasem, že velice lituje, ale nezná žádnou doktorku, docentku nebo profesorku, která by se jmenovala jako Beethovenova předehra (ocenil jsem, že se vyzná ve staré muzice, i když možná nevěděl, že jde o předehry tři), a že si dokonce nevzpomíná na nikoho, kdo by odpovídal popisu, který jsem mu ráčil poskytnout.
"Musela tu pracovat," řekl jsem mu. "Ještě docela nedávno. V současnosti je někde v sanatoriu."
Pomalu zavrtěl hlavou sem a tam. "Pane," řekl takřka dotčeně, "kdyby nějaká taková pracovnice ústavu existovala, musel bych o ní vědět. I kdyby to byla jenom externistka. Kdybyste znal příjmení, mohl byste se obrátit na ústřední infor."
To jsem věděl taky. "Neměli jste tady v poslední době nějaký případ se spálenými papyrusy?" zeptal jsem se.
Zatvářil se pohoršeně. "U nás, pane? Vyloučeno. Ostatně jak to myslíte? Požár?"
Nějak jsem to zamluvil.
Potom jsem zajel k domu, kde měl Max Priapovu zahrádku.
Dům tam sice stál, ale nebyl to on.
Chvíli jsem zíral na vilu z konce století, postavenou z krémových žebrovaných panelů. Z její střechy trčely antény pro příjem lunární televize a v jednom rohu měla skleněnou kopuli, snad ateliér, snad hvězdárnu. Na zazvonění u vchodu mi hlas automatu sdělil, že pan docent G. W. Trouve nepřijímá návštěvy, ale že mohu nechat vzkaz o délce jedné minuty.
Neměl jsem panu docentovi co vzkázat.
Odjel jsem do Ewaldovy ulice a zašel do starožitnictví, kde jsem svého času koupil Leonořin psací stůl. Samozřejmě tam žádný podobný kus nábytku neměli a na žádný si nepamatovali.
V té chvíli jsem měl chuť nechat všechno plavat a vrátit se k Anně. Uvědomil jsem si, že tápu v prázdnu, a že na odhalení záhady svojí ztracené budoucnosti sám nestačím. Vrátil jsem se do taxíku, oloupal si pomeranč a věnoval chvilku obsáhlé reklamní a inzertní příloze večerníku.
Muž, kterého jsem si vybral, se jmenoval Ronne Kowalski a měl kancelář v čísle 17 na Třídě světového sjednocení.
Složil jsem noviny, zadal taxíku trasu a za deset minut jsem v té kanceláři seděl.

7

Ronne Kowalski byl obšírný čtyřicátník, pravděpodobně bývalý policista. Jeho licence, pěkně zarámovaná a pověšená vedle psacího stolu, hlásala pod písmenem A, že složil všechny předepsané zkoušky, a že je oprávněn provádět pátrání, střežení objektů i osob a další činnost pod písmenem C. Jeho třída byla 02 a počítal si za hodinu tři decimy padesát, což bylo dost, ale nechtěl jsem smlouvat.
"Tak co vás tíží, pane Vietto?" zeptal se, když mě usadil do křesla naproti sobě.
"Nadiktuju vám pár jmen," řekl jsem. "Všichni ti lidé až na jednu výjimku žijí nebo donedávna žili v Metropoli nebo v Garthu. Chci je najít."
"Ta výjimka?"
"Pilzn."
"Hm… Mám tam spojení," kývl Kowalski. "Diktujte semhle. Tady je stopka, kdybyste mezi diktováním přemýšlel."
Podal mi mluvítko graforobota. Stopku jsem nepotřeboval. Když jsem skončil diktát, vytáhl Kowalski z tiskárny seznam a na okamžik se nad ním zahloubal. "Dvě dámy bez příjmení," řekl a podíval se na mě.
"Přesně tak," kývl jsem. "Rena měla před dvěma roky průšvih s nějakým majorem od lunární flotily. Psaly o tom tenkrát všechny noviny."
"Průšvih rázu erotického?"
"Možná… Do jisté míry. Zapletla se do rvačky pana majora s jistým… Ostatně to není důležité. Hodila mu na pleš bouchací kuličku."
"Mohl byste mi říct jméno toho jistého," pousmál se Kowalski. "Stejně si to přečtu v archivu ve starých novinách."
"Máte pravdu. Byl jsem to já."
Zpozorněl. "Aha… Už jsem si to dal dohromady. Myslel jsem, že jde o náhodnou shodu jmen. Tenhle případ sice nepamatuju, ale vzpomínám si na jiné. Paničky… Tak vy jste ten záhadně zmizelý idol spratků, podívejme se. Poslyšte… Uvědomujete si, kolik by mi vyneslo, kdybych vás shodil některým novinám, třeba Juniorwelthu? Tolik mi nikdy nezaplatíte, pane Vietto."
"Uděláte to?"
"Ne. Přišel bych o licenci. Ochrana klienta nade vše. Ale mezi námi - kdepak jste byl celé ty dva roky po svém slavném světovém turné? Ještě dneska se občas hraje ta vaše… No, však víte: Mustang, mustang, bang, bang, bang… a tak dále."
"Nepřipomínejte mi to," řekl jsem. "Je to stupidní."
"Ale vydělalo vám to dost."
"Nic nezbylo."
"Pokud chcete, abych převzal vaši záležitost, musíte mi dát adresu a kód bankovního konta."
"Musím?"
"No, když nechcete… Pro takové případy mám jiný způsob, nanejvýš diskrétní. Máte dálkový telefon? Pokud ne, půjčím vám ho. Tak se budeme moci kdykoliv spojit. Pokud se konta týče… Prostě zaplatíte hotově. Záloha bude ovšem trochu vyšší."
"Kolik?"

"Pět set."
Vytáhl jsem plastikový balíček a z něj pět bankovek. Kowalski je nechal ležet na stole, kam jsem mu je jednu po druhé položil.
"Dobrá," řekl, "dobrá. A teď, pane Vietto, upřímně… Proč se neobrátíte na centrální evidenci nebo na policii?"
"Protože bych se musel prokázat. Jenže jak v centrální evidenci, tak mezi policisty jsou informátoři novin. To jistě víte sám. A ta věc je značně choulostivá."
"Pro mě smí být choulostivá jen do jisté míry."
"Jistě. Nejde o nic protizákonného. Nikdo mě nehledá."
"Dnes už ne," kývl Kowalski. "Všecka sláva polní tráva, že? Tak tedy k těm jednotlivým osobám, pane Vietto. Max Eckstein?"
"Jeden z nejznámějších zpravodajů Contivize."
"Aha. Tohohle myslíte. To je známé jméno. Proč se nezeptáte přímo v Conti?"
"V Contivizi ho neznají."
"To je ovšem v rozporu -"
"To je. Proto mě tu máte. Zdá se, že svoje příspěvky posílá… Ústřední infor tvrdí, že Max Eckstein je pseudonym."
Pokrčil rameny a znova se podíval na seznam. "Leonora. Hm… To je dost nezvyklé jméno."
"Ano. Jiné mi neřekla."
"Taky vypadá jako pseudonym. Nějaká přesmyčka, co? Mohla by se jmenovat třeba L. E. Aronová nebo Nora Leonová a podobně. To by nebylo nic neobvyklého."
"V Centrální knihovně, kde měla pracovat v archivu Egyptologického ústavu, ji nepoznali ani podle popisu. Tedy - nepoznal ji úředník v ústřední hale."
Kowalski se zasmál. "Nikoho jiného jste se neptal?"
"Ne. Měla na svědomí nějaké spálené papyrusy, aspoň to tvrdila. Ale v archivu se prý nic takového nestalo."
"O tom přece nemusí vědět každý, zvlášť ne takový lepší vrátný, že?"
"Tak jako tak ji nezná a nikdy o ní neslyšel."
"Nadiktujte mi popis."
Vypodobnil jsem Leonoru, jak jsem nejlíp dokázal.
"Julius?"
"Velký černý chlap. Montér, specialista. Atomové probíječe. Nějaká montážní firma v Pilznu."
"Uvidíme, co najde můj český agent," kývl detektiv. "Pak tu máme Knuta Nyströma…"
"Starý námořník, pamatuje velké plachetnice, kormidloval Warszawu. Naposled bydlel v Garthu, v ulici Bei Marcuskirche číslo čtyřicet sedm. Dům prodal nějakému Heinemannovi."
"Ten Heinemann o něm neví?"
"Snad ho ani nikdy neviděl," řekl jsem.
"Neříkejte," na to Kowalski. "Koupil dům prostřednictvím nějaké realitní kanceláře? Potom není nic snazšího, než -"
"Poslyšte, Kowalski," řekl jsem, "ten dům koupil otec současného Heinemanna snad v šestaosmdesátém. O tom těžko najdete nějaký záznam."
Uvědomil jsem si, jak se zaplétám. Současnost mi splývala s minulou budoucností. Kowalski na mě chvíli zkoumavě hleděl a pak řekl: "No tak, ven s tím, pane Vietto. Předtím jste říkal, že ten Nyström bydlel naposled v Garthu, Bei Marcuskirche číslo čtyřicet sedm. A teď zase tvrdíte, že ten dům prodal před dvaačtyřiceti lety. To jste ještě nebyl na světě. Já ostatně taky ne. A ten váš Max Eckstein, který je nejznámějším reportérem Contivize, kde ho nikdo nezná… Nějaké spálené papyrusy… Víte jistě, že si toho nenecháváte hromadu pro sebe? Je v tom tajemství, které byste nejradši zakopal hodně hluboko? Nebyl byste radši, kdybych ty lidi nenašel?"
"Proč bych vám za to platil?"
"Protože vás s nimi něco spojuje, pane Vietto. Něco závažného, když jste ochoten zaplatit pět set zálohy. Nedivte se, že přemýšlím, co to může být - a že mi z toho vychází to nejpravděpodobnější: zločin. Dva roky jste byl neznámo kde. Těch pět lidí ví, kde jste byl a proč?"
"A vy si myslíte, Kowalski, že je chci najít, protože se jich potřebuju zbavit?" zasmál jsem se.
"Váš smích není upřímný," řekl detektiv.
"Dobrá," řekl jsem. "Máte to mít. Je to skutečně strašlivé tajemství, co mě s těmi lidmi spojuje. Ale skrývat se s ním nemusím - leda proto, aby mě neodvezli do blázince. Od vás mi snad nic podobného nehrozí."
"To jistě ne," ušklíbl se Kowalski. "Ať je vaše tajemství sebešílenější, nehodlám připravit svoji firmu o těch pět stovek. Beru blázny jako své bližní, pokud dobře platí. A pokud začnou zuřit, poradím si s nimi."
"Tak poslouchejte," řekl jsem.
Během mého vyprávění Kowalski vypnul telefon a dvakrát načerpal z automatu porci pomerančové šťávy. Slunce se sklánělo nad Půlnoční horu, když jsem skončil. Bylo mi jasné, že jsem i přes veškerou snahu o realistické vylíčení příběhu Kowalskiho nepřesvědčil.
"Tak dobře," prohlásil. "Nemůžu pochybovat o klientovi. Chápu, proč ty lidi tak vehementně sháníte. Sám nevěříte, že jste žil v budoucnosti a vrátil se zpátky po tom výbuchu tam někde na severu. Stejný zážitek Anny Mittelbraunové neberete v úvahu, děvče je, eh… poněkud jednoduché. Ti ostatní lidé jsou pro vás jako svědkové mnohem věrohodnější - pokud existují. Ale řekněte mi, pane Vietto - když jste tak snadno k nalezení, proč už někdo z nich nenašel vás?"
"To mě nenapadlo."
"Uvědomujete si, že jste se mohl stát obětí podvodníků? Sehráli s vámi celou tu komedii, mohli vás nadrogovat… Jak

jinak vysvětlit zmizení toho červeného domu? Mohl to být kdovíjaký pokus a vy jste se hodil jako morce, protože jste sám za sebou zametl stopy."
"Proto jsem za vámi přišel," řekl jsem. "Celá ta záhada potřebuje logicky myslící hlavu, která se na tom ani v nejmenším nepodílela. Podezření na drogy měl i doktor Schwarz na Sealandu, když vyšetřoval Annu. Tehdy jsem byl ještě příliš ovlivněný vlastním zážitkem… Rozumíte, to probuzení na palubě lodi, náhlá změna po bolesti v uších… Bylo to příliš realistické - tenkrát. Teď už mi to tak nepřipadá."
"Ta bolest v uších, pane Vietto," řekl Kowalski, "mohla být průvodní jev při probuzení z halucinózního stavu."
"Anně se stalo totéž," vzpomněl jsem si.
"Dejte ji vyšetřit gynekologem. Pokud není těhotná, je to zřejmý důkaz, že vaše společná minulá budoucnost vůbec neexistovala. Po těch lidech se samozřejmě podívám… Pokusím se získat na policii nějaké snímky. Možná že na nich někoho poznáte. Samozřejmě nebude lehké to rozlousknout… Například ten záhadný Nyström; pokud si pan Heinemann celou svoji story nevymyslel, je možné, že se za toho dědu prostě někdo vydával. Ale protože jste ho znal ve své skutečné minulosti, dlouho před svým - řekněme probuzením, kdy, jak říkáte, bydlel v Heinemannově domě… Pane Vietto, klobouk dolů před vaší záhadou. Bylo by mi vskutku potěšením, kdybych ji v případě úspěšného vyřešení mohl zveřejnit. Lepší reklamu si nedovedu představit."
"Ale neuděláte to."
"Ne, pokud si to nebudete přát. Existuje cosi jako profesionální čest."
"Díky."
Potřásli jsme si rukama. Kowalski mi dal miniaturní dálkový telefon a určili jsme si kódy pro spojení. Pak jsem nepatrný přístroj zastrčil do kapsy a odporoučel se. Sám jsem nevěděl, jestli je mi líp nebo hůř.
Když jsem taxíku zadal kurs do Garthu, zalistoval jsem bezmyšlenkovitě v odloženém večerníku a náhle mi padlo do oka pár slov v rubrice SOUKROMÁ INZERCE:
Vysoký muž s plavým plnovousem, který žije ve vlastní věži na severu nevelkého ostrova, nebo kdokoli, kdo by o podobném muži mohl poskytnout informace, nechť se přihlásí na kterékoli pobočce Svazu nezávislých právních poradců (SNPP). Po celých 24 hodin. Vysoká odměna.

8

Slunce zapadlo a na Strandu se rozsvítily girlandy žárovek, když jsem v Garthu našel kancelář pobočky SNPP. Nebylo to nic exkluzivního, zvenku by si to byl člověk klidně spletl s trafikou, a za svých slavných (a mohovitých) časů bych si sem jistě právního poradce najmout nepřišel.
Byl to samozřejmě omyl; tohle byla jen jakási sběrna klientů, síto, kde uvázli všichni, co už podle vizáže neměli na tučné palmáre. Když jsem vešel dovnitř, našel jsem sice nevelký, zato však dostatečně vznešený interiér, který chudšího klienta odradil sám od sebe, dřív než se vůbec do toho síta dostal. To se ví, nebylo tam síto, ale blondýna impozantního účesu a poprsí vyloženého v hlubokém výstřihu šatů z měňavé látky. Kolem sebe měla dvěma řadami obrazovky (na každé se dělo něco jiného) a její psací stůl byl jistě dvakrát tak velký jako můj - a to jsem na něm opravdu psal.
"Máte přání, pane…?" splynulo jí z třešňových rtů.
Beze slova jsem před ní položil večerník složený inzertní stránkou nahoru a ukázal prstem.
Odněkud vykouzlila brýle na dlouhém držátku ze slonoviny; vypadaly náramně starožitně a jejich skla v tenkých zlatých obroučkách měla jantarovou barvu, na horním okraji hrající do modra jako krovky skarabea. "Ach…," vzdychla, "vy snad máte nějakou informaci o tom muži…?"
"Slečno," řekl jsem, "já jsem ten muž."
Teprve teď si mě pořádně prohlédla. "Můžete být," souhlasila. "Ale taky nemusíte. Ovšem, jste vysoký a máte plavý plnovous. Kolik takových mužů znám…!" Zasmála se. "Co můžete uvést kromě toho, co jsem už řekla?"
"Bydlím ve věži na severním mysu nevelkého ostrova. Ta věž je můj majetek," řekl jsem. "Můžu to dokázat, ale radši bych nejdřív slyšel, kdo mě hledá - a proč."
"Tak to, prosím, nevím," řekla. "Mám tuhle záležitost mezi jinými záležitostmi. Samozřejmě není nejdůležitější. Je tu řada jiných…, že? Ale to nic, to nic, pane. Říkáte, že bydlíte ve vlastní věži na nevelkém ostrově; to souhlasí. Spojím vám doktora Magnussona."
"Kdo je doktor Magnusson?"
"Doktor Magnusson je doktor Magnusson." Její dlouhé rudé nehty hrály na klávesnici. "Prostě mám svoje příkazy… Pokud by se objevil muž hledaný inzerátem, nebo někdo, kdo by o něm mohl poskytnout informace, mám zavolat doktora Magnussona. Je to jeho případ, pane. Račte se posadit… Možná že to chvíli potrvá."
Netrvalo to ani tak dlouho, než jsem si vybral židli. Jedna z obrazovek zamrkala a objevil se na ní obličej postaršího vyhublého džentlmena s ostrým nosem, tvrdým stojatým límečkem a důstojnou (a tímpádem poněkud směšnou) tečkovanou kravatou.
"Tyhle videofony jsou už hezky dlouho nemoderní," řekl jsem. "Protože jsou indiskrétní, slečno."
"V soukromém sektoru možná," kývla. "U nás nikoliv. Diskrétnost patří k naší profesi. Račte do hovorny, prosím… Z vašeho rozhovoru s doktorem Magnussonem neuslyším ani slovo. Jakmile přepnu hovor, moje obrazovka zhasne. Stačí vám to? Tudy."
V čalouněné hovorně byla stejná obrazovka a nad ní oko kamery a mikrofon. Posadil jsem se do křesla proti ní, bliklo zelené světélko a vyhublý muž s kravatou se na mě podíval. "Buďte zdráv, pane…," řekl. "Jsem doktor Magnus Magnusson. Takže vy jste přišel na základě inzerátu. Jako svědek, nebo snad dokonce jako -"
Protože nechal větu viset ve vzduchu, řekl jsem: "Myslím, že jsem ten muž, kterého hledáte."

"Proč si to myslíte?"
Řekl jsem mu, proč si to myslím.
"Výborně," pokývl, "výborně… Nepředpokládali jsme, že by měl inzerát tak rychlý úspěch. Přitom jste první, kdo se přihlásil. Zřejmě není mnoho mužů, kteří splňují podmínky… Upřímně řečeno, dokonce jsme mysleli, že žádný podobný neexistuje. Takže in medias res, pane; řeknete mi laskavě svoje jméno a bydliště?"
"Proč jste mě hledali, když jste mysleli, že neexistuju?" zeptal jsem se.
"Protože si to klient přál."
"Kdo je váš klient?"
"Všechno se včas dovíte, pane… No tak, řekněte mi přece svoje jméno."
"Ne," řekl jsem. "Přišel jsem z vlastní vůle. A z vlastní vůle můžu odejít. Moje jméno je můj majetek a nemáte právo je ze mě páčit. Řekněte mi, o co jde."
"Jak chcete," řekl. "Počkejte pět minut."
Tvář doktora Magnussona zmizela a na obrazovce naskočily barevné proplétající se geometrické obrazce. Čekal jsem o něco déle než pět minut. Skoro jsem v příjemném teple a šeru kabiny začal klímat, když se doktor Magnusson objevil znova. "Abychom se nezdržovali, pane," řekl, "klient souhlasí s vaším inkognitem. Nadále je třeba informovat vás aspoň částečně… Obávám se, že se s tím nespokojíte."
"Proč se obáváte?"
"Vidím vás, stejně jako vidíte vy mě. Jste hranatý, tvrdohlavý a smyslný typ. Jdete vždycky až ke kořeni věcí, ne? Jste zvyklý vítězit nad živly i nad ženami; s obojím si příliš nelámete hlavu. Stvořený k vládnutí. Pane, vizáží jste jeden z těch loupeživých jarlů, jako byl Elrík Raudi. Pokud nejste rovnou věrný portrét nějakého severského konunga."
"Díky," řekl jsem. "Tohle všecko jste vyčetl z mé tváře na obrazovce videofonu?"
"Nemohl bych být tím, čím jsem, kdybych nedovedl odhadnout povahu lidí," řekl. "A potom - pokud jste skutečně ten hledaný muž… Inu, nechme toho. Podám vám informace, k nimž jsem oprávněn klientem. Jde o jistou těžce nemocnou osobu, která pobývala v určité době na kontinentu, nota bene někde v oblasti Metropole. Její příbuzní se domnívají, že se nějaký čas stýkala s tím hledaným mužem. Je možné, že mezi nimi byl jistý, ehm… vztah, který zanechal následky -"
"Jaké následky?" skočil jsem mu do řeči.
"Nikoliv takové, jaké myslíte."
"Jak víte, jaké myslím?"
"Pane… Takhle bychom se nikam nedostali. Ta osoba je těžce nervově chorá. O muži, který by snad mohl vysvětlit, co se s ní vlastně dělo v době jejího pobytu v oblasti Metropole, podala informace sama. Jenomže jsou - poněkud kusé. Ten muž prostě vypadá jako vy, bydlí ve věži na nějakém menším ostrově a ona osoba zřejmě v jeho přítomnosti prožila nějaký šok. Tím nechci tvrdit - i když v tomto případě nemohu říci, co si o tom myslí můj klient -, že jste jí ten šok způsobil vy sám… Či, přesněji řečeno, ten muž, na kterého si náhle vzpomněla a bez ustání o něm mluví."
"Kdy se to mělo stát?"
"Před šesti léty."
To mě vyvedlo z míry. "Pak to asi nejsem já," řekl jsem. "Před šesti léty jsem v Metropoli vůbec nebyl."
"Ani někde poblíž?"
"Ne. Byl jsem na stáži v Neapoli."
"Nu, i tak to můžeme zkusit, pane. Ta osoba velice trpí, a pokud je třeba mizivá možnost změny k lepšímu…"
"Je to žena, doktore Magnussone?"
"Nejsem oprávněn jít do podrobností. Jsem pouze zmocněn zajistit vaši cestu ke klientovi včetně doprovodu. Což také okamžitě učiním."
"Moment," řekl jsem, "co myslíte tím - doprovodem?"
"Poletí s vámi dva naši zaměstnanci."
"Proč, k čertu?"
"Jen klid," řekl sladce doktor Magnusson. "Ptáte se proč? Protože byste nemusel doletět na místo určení. Dejme tomu, že při své vikinské povaze máte tu osobu skutečně do jisté míry na svědomí. Pak byste se raději vyhnul odpovědnosti, ne?"
Přišlo mi to k smíchu. "Poslyšte," řekl jsem, "myslíte si skutečně, že jsem to děvče znásilnil? Proč bych se potom přihlásil na váš inzerát?"
"To jsou silná slova, pane," ohradil se.
"Jak myslíte. Můžu odejít a už mě v životě neuvidíte."
"Nemůžete," odpověděl. "Ti průvodci vás čekají vedle, slečna Millerová je zavolala, zatímco jsme spolu hovořili. Pokud byste snad chtěl… odejít, mají zplnomocnění dát vás okamžitě zadržet policií jako podezřelého…"
"Podezřelého - z čeho?"
"Před chvilkou jste to řekl sám."
"To je směšné, doktore Magnussone," řekl jsem. "Ještě dnes večer musím být doma… Čekají mě tam."
"Není snad vaše zvědavost silnější? A pak - můj klient vám vyplatí deset tisíc, pokud bude vaše mise úspěšná. Být vámi a mít čisté svědomí, neváhal bych."
Pokud se mé zvědavosti týkalo, ten chlap do mě viděl, až to bylo nepříjemné. "Dobrá," řekl jsem. "Snad mi dovolíte poslat telegram."
"Samozřejmě. Slečna Millerová všechno zařídí. Nechceme vám způsobit problémy."
"Chci si ho odeslat sám. A ti vaši dva nohsledi mi nebudou koukat přes rameno."
"Jak si přejete. Vydám patřičné pokyny."

"Kam poletíme?"
"K nám na Island," řekl doktor Magnusson. Nato obrazovka zhasla.

9

Bláznivý sen pokračoval. Odeslal jsem z kabiny telegram Anně. Potom mě dva Magnussonovi buldoci s profesionální zdvořilostí usadili ve stříbrné limusině tvaru okřídleného torpéda a odvezli mě na metropolské letiště transkontinentálních spojů. Vzpomněl jsem si přitom na svoje poslední turné.
Protože byla noc, nic jsem z cesty neměl. Ke čtení jsem měl jen ten pomačkaný večerník. Nevěděl jsem, o čem se bavit se svými hlídači, a tak jsem o to ani nepokusil. Zeptali se, jestli nemám hlad, a když jsem kývl, naservírovali mi kompletní večeři. Klient doktora Magnussona musel mít peněz jak železa, protože raketa nebyla linková, ale privátní speciál. Řekl jsem si o skotskou a měl jsem ji obratem na stolku i s ledem, sifonem a miskou chřupavých krevetových kuliček.
Nezbylo mi než chroustat ty kuličky, zapíjet je skotskou a přemýšlet, o kterou dívku nebo ženu (že by to byl muž, jsem vůbec nebral v úvahu) by mohlo jít, ale nic mě nenapadlo. Jestli se nervově zhroutila před šesti léty, nemohla mít nic společného s mou věží na Sealandu, protože ta v té době nejen nestála, ale dokonce neexistovala ani v mé hlavě.
Tehdy jsem byl v posledním semestru konzervatoře (obor klavír-zpěv) a jako jeden z nejlepších Passiniho žáků lajdačil za ústavní peníze na Sicílii, kde jsem bral hodiny zpěvu u Fosse. Měl jsem tam poměr s jednou kolegyní, dávno jsem zapomněl, jak se jmenovala, ale zcela jistě neměla šok z našich milostných hrátek, ani z toho, že po návratu nepokračovaly. A potom - ta Magnussonova jistá osoba nebyla před šesti léty na Sicílii, nýbrž někde v Metropoli, kde jsem zase nebyl já.
Nakonec jsem usnul a jeden z mých věrných buldoků mě probudil, až když se raketa zasunula zádí do hangáru. Zeptal jsem se, kde u všech čertů jsem, a dověděl se, že na mezinárodním letišti v Keflavíku. Ani odtud jsem si neodnesl žádné turistické zážitky, protože noc (i když přece jenom o dost světlejší) byla i na Islandu. Další limusína, tentokrát se živým šoférem, přijela až k východu z odbavovací haly (tam jsme se nezdržovali, protože jsem kromě toho večerníku a pytlíku pomerančů neměl žádná zavazadla), šofér prohodil pár slov v neznámé řeči s mými průvodci, zdvořile mi otevřel dvířka a o něco méně zdvořileji je za mnou přibouchl. Buldoci nastoupili sami; když jsem se zeptal, kdy mi zavážou oči, jenom se zdvořile pousmáli.
Jeli jsme asi hodinu po betonové autostrádě. Pak jsem zahlédl světla, nevysoké domy, jakýsi pomník se sochou a sloupy pouličního osvětlení, přejeli jsme něco jako most a vystoupili pokroucenou silničkou pod hory, které se proti světlé noční obloze zdály černé. Tam vozidlo zabočilo do aleje nízkých labradorských jedlí, která vedla ke bráně v kamenné zdi. Projeli jsme rozsáhlým parkem s anglickým trávníkem a zastavili u schodiště před osvětleným portálem honosné budovy z černého hlazeného čediče. Šofér mi otevřel, nějaký hubeňour mi vyšel naproti po schodišti, měl tečkovanou kravatu a byl to doktor Magnus Magnusson, i když o mnoho menší, než jsem si ho představoval.
"Je to od vás skvělé, že jste nám vyhověl," řekl mi na uvítanou. Ruku mi nepodal.
"Byl jsem k tomu donucen vaší firemní policií," řekl jsem, "lze to připojit k žalobě pro omezování osobní svobody, doktore Magnussone?"
"Ale jděte," usmál se. "Byl jste k tomu donucen vlastní sžíravou zvědavostí. Nemluvte o žalobách; není jisté, zda nebude podána z opačné strany. Račte za mnou, pane Bezejmenný. Můj klient vás očekává."
"Bývá zvykem napřed uvést hosta do jeho pokoje, ukázat mu koupelnu a vybalit mu kufry," řekl jsem, když jsme stoupali jedním ze dvou schodišť po stranách kamenného krbu ve velké hale.
"Nemáte žádné," odvětil doktor Magnusson. "Tudy."
Vedl mě chodbou a zastavil se u mahagonových dveří. "Mluvte, prosím, hlasitě a srozumitelně artikulujte," řekl, než vzal za kliku. "Můj klient nemá nejlepší sluch a inter používá s jistými obtížemi."
"Dobrá," řekl jsem. "Ještě něco?"
"Ne, už nic," řekl doktor Magnusson a otevřel dveře.
Vešli jsme do tmavého pokoje s šedým kobercem a tmavě hnědým nábytkem snad trochu nemoderním, ale jistě pořádně drahým. Byly tu vysoké zasklené knihovny a šestihranný stůl, na jehož hlazené desce leželo několik různě velkých misek z islandské lávové keramiky. Kolem stolu stálo šest kožených křesel. V jednom z nich seděl u rozsvícené stojací lampy starý muž ostrých rysů a pozorných očí. Hlavu měl zcela holou a pod dolním rtem šedivou mušku vousů, jaké jsou k vidění na portrétech vojevůdců z třicetileté války.
"Pan Arnarsson," řekl doktor. "Loděnice v Akureyri."
Mírně jsem kývl hlavou. Dotyčnou firmu jsem znal z reklam. Nebyly to jen loděnice, ale i rejdařství a několik důležitých železničních tratí na kontinentu. Pokud byl tenhle pan Arnarsson skutečně majitelem toho všeho, mohl si vždycky po prvním koupit celý Sealand a ještě by mu zbylo na nějakou tu bedýnku diamantů.
"Pane," řekl ten milionář tichým, ale dobře slyšitelným hlasem, "děkuji vám, že jste vážil tak dlouhou cestu. Je možné, že to bylo zbytečné, ale doktor vám jistě sdělil, že vám bude vaše námaha plně nahrazena."
Jeho řeč měla poněkud tvrdý akcent. Mluvil pomalu, jako by převáděl do inter nějaký starý a mnohem květnatější jazyk.
"Nemluvme o tom, pane Arnarssone," řekl jsem.
"Posaďte se… Kam chcete, pane. Čím vás mohu uctít? Já sám piji pouze čaj, minerální vodu a někdy mléko."
Vybral jsem si křeslo proti němu a řekl jsem, že bych nepohrdl kávou, protože jsem v poslední době mnoho nespal.
Nato Arnarsson pozvedl tázavé zraky, jako by se divil, proč ta káva u všech všudy už dávno nestojí před hostem na stole; vzápětí mi poskytl námět k přemýšlení doktor Magnusson, když řekl, že to zařídí, ačkoliv to docela jistě nepatřilo mezi jeho povinnosti v sídle Arnarssonů. Zřejmě byl stejně servilní směrem vzhůru, jako byl suverénní na opačnou stranu.

"Možná, pane," řekl starý muž. když se za Magnussonem zavřely dveře, "že na vás lidé od SNPP vyvíjeli jistý nátlak. Omlouvám se vám. Ale brzy pochopíte, proč mi tolik záleželo na tom, abyste přijel do mého domu co nejrychleji. Choroba mé dcery trvá už šest let; teprve před třemi nebo čtyřmi dny… ano, čtvrtého srpna…," zakašlal a otřel si suché úzké rty kapesníkem, "došlo k náhlé změně. Na základě té změny jsme… zadali pátrání. Doktor Magnusson je můj dávný právní poradce a je členem SNPP. Jsem velice spokojen, že jeho akce měla tak rychlý úspěch - pokud ovšem jste tím… mužem."
"Pane Arnassone," řekl jsem stejně zdvořile, "podle toho, co mi řekl doktor Magnusson, tím mužem být nemohu. Jestli vaše dcera onemocněla před šesti lety během pobytu v Metropoli, nemohl jsem u toho být. V té době jsem byl na dlouhodobé stáži v Neapoli. Kdyby na mě lidé od SNPP skutečně nevyvinuli jistý nátlak, jak říkáte, pravděpodobně bych -"
Přerušil mě Magnusson, který se vrátil se sluhou. "Náš host," řekl, "by byl pravděpodobně přijel tak jako tak. Za prvé je zvědavý… a za druhé mu přijdou vhod vaše peníze, pane Arnarssone. I když je zřejmě vyhodíte docela zbytečně."
"Jsou to moje peníze, doktore…," řekl starý muž. "Pane Blondele," obrátil se ke sluhovi, který mi servíroval kávu, "náš host si možná přeje smetanu nebo koňak."
Odmítl jsem oboje. Káva byla sama o sobě skvělá a já si nad její vůní uvědomil, že ve mně vůbec nevzbuzuje chuť na dýmku nebo cigaretu. Nekouřil jsem vůbec od svého probuzení na palubě Solvejgy…
Pan Blondel (poněkud mě udivilo, že Arnarsson říká sluhovi pane) řekl jak si pán ráčí přát, sebral podnos a tiše se vytratil.
"Rád bych vás upozornil, pane Arnarssone," řekl doktor Magnusson, "abyste měl i nadále na zřeteli, že ještě stále nevíme, s kým jednáme. Ten muž je možná vinen; nebo mu jde jen o tu odměnu. Na vašem místě bych -"
"K čertu," řekl jsem, "to jsou samé okolky a řečnické zámlky. Nejsem advokát, ale lidské povahy odhadnu stejně jako vy, doktore Magnussone. Například vy se náramně rád posloucháte. Taky byste chtěl vypadat jako Harald Modrozub, ale protože se za to navenek stydíte, nosíte místo volských rohů puntíčkovanou kravatu. Rád říkáte, co byste udělal na místě druhých. Občas na to dokonce někoho nachytáte - jako třeba mě. Dobrá; jsem tam, kde jste mě potřebovali mít. Je na čase, abych se dověděl víc." Obrátil jsem se ke starému muži: "Třeba to, jak se jmenuje vaše dcera, pane Arnarssone." Přitom mě napadlo, že jsem se možná dotkl i jeho; se svou muškou na bradě si třeba taky myslel, že vypadá jako Valdštejn.
Ale pan Arnarsson nebyl urážlivý, i když nejspíš proto, že mu při jeho miliónech mohly být všechny urážky ukradené. Podíval se po mně, smířlivě se pousmál a řekl: "Moje dcera se jmenuje Nora Léonsdóttir."
Ronne Kowalski měl pravdu. Jméno Leonora bylo anagram… Arnarsson se asi jmenoval Leon a na Islandu děti tradičně přejímají místo příjmení otcovo rodné jméno s příponou -son nebo -dóttir. Proto se nejmenovala Arnarssonová. Samozřejmě mě poněkud vzrušilo, že jsem našel třetího do mariáše, což ten zatracený advokátský znalec lidských povah okamžitě zpozoroval. "Říká vám to jméno něco?" zeptal se. "Řekl bych, že ano, a že to pro vás není příjemné poznání. Vypadáte poněkud - konsternovaně."
Rozhodl jsem se Magnussonovu impertinenci ignorovat a obrátil jsem se k jeho klientovi: "Pane Arnarssone… Pracovala vaše dcera v metropolském archivu Egyptologického ústavu?"
"Nikdy," řekl Arnarsson. "Neměla dokončená studia."
"Je tady? Rád bych ji viděl."
"Bohužel, dostala obvyklou dávku léku a bude spát ještě nejméně osm hodin. Ale pokud vám postačí stereografie…" Obrátil se s křeslem do tmy za sebou a odněkud vytáhl nevelký snímek. "Prosím. Ten obrázek je ovšem asi sedm let starý."
Byla to zcela jistě ona, i když měla delší vlasy a nebyla zdaleka tak vyhublá, abyste si ji mohli splést s výrostkem. Ale kromě Leonory jako by mi ta něžná a oduševnělá tvář připomínala ještě někoho, mnohem vzdálenějšího v mé skutečné minulosti… "Ano, pane Arnarssone," řekl jsem a vrátil snímek, "zdá se mi, že jsem vaši dceru skutečně poznal v Metropoli. Ale to, co mi o sobě řekla, vůbec nesouhlasí s tím, co o ní tvrdíte vy."
"Řekla vám, že pracuje v Egyptologickém ústavu?"
"Ano."
"Bylo to její zbožné přání," řekl Arnarsson. "Studovala etnografii a historii na univerzitě… tady v Reykjavíku. Ale nedostudovala. Před šesti léty, tedy v roce dvacet dva, odjela na prázdninovou cestu na kontinent… Studenti to tak dělávají, chtějí poznat jiné země, zvyky, lidi… Je to pro ně vlastně jistá praxe, zvlášť když studují podobné obory, jaké studovala Nora. Když se z té cesty vrátila, připravovala se na další ročník studia a stáž v Oslo. Ale potom… Upřímně řečeno, pane - těžko se mi o tom mluví."
"Onemocněla?"
"Jedné noci," řekl, "nás probudily její výkřiky. Něčeho se bála… Nejdřív jsme to považovali za noční děs, ale pak následovalo nervové zhroucení. Od té doby, po celých šest let, se tak budí noc co noc. Vyčerpávají to. Ta věc, která ji děsí, se jmenuje hjeld, pane. Mluví o tom ze spaní, ale v bdělém stavu si na to nevzpomíná - nebo si prostě vzpomenout nechce. Nikdy nevysvětlila, co to je… A nikdo z nás to neví. Snad to neví ani ona sama. Komunikace s ní je obtížná. Dříve mezi námi byl vřelý vztah; také proto, že její matka zemřela už dávno. Teď se děsí i mne, pane. Samozřejmě - ani mému zdraví to nijak neprospívá. Ale moje zdraví není v tomto případě důležité. Kdyby se moje jediné dítě uzdravilo…"
"Věci se prostě mají tak," řekl doktor Magnusson, "že by bylo zcela na místě zavolat policii, kdyby se příkladně prokázalo, že se jmenujete Hjeld, pane."
"Jmenuju se Rang Vietto," řekl jsem. "Nemá smysl, abych to tajil. Ale to nic neřeší. Před šesti léty jsem v Metropoli vůbec nebyl, a pokud slečna Léonsdóttir nenavštívila Sicílii -"
"S největší pravděpodobností nenavštívila," řekl Arnarsson. "Její tehdejší prázdninovou trasu znám podrobně."

"Říkal jste, že před třemi dny -"
"Ano. Byla to náhlá změna… Místo obvyklé apatie a nočních záchvatů strachu, pro které musela brát silná hypnotika, se najednou začala velice živě shánět po muži, který je majitelem jakési věže na ostrově. Každého, koho vidí, prosí, aby jí toho muže přivedl, ale nevzpomíná si ani na jeho jméno, ani na místo, kde ho poznala. Zato si dobře pamatuje jeho podobu - a ta zcela odpovídá vaší, pane Vietto."
"Vysoký muž se světlými vousy?" řekl jsem.
"V inzerátu jsme to zjednodušili," řekl Arnarsson. "Nora uvádí mnohem přesnější popis… Mohl byste to docela dobře být vy, pane Vietto. Ale to ostatní nechápu. Co jiného o ní víte?"
"Pane Arnarssone… Obávám se, že dáma, kterou jsem poznal jako pracovnici archivu Egyptologického ústavu v Metropoli, nebyla vaše dcera Nora, i když jí byla velice podobná."
"Chcete se vylhat z odpovědnosti?" vyskočil doktor Magnusson. "Poznal jste ji přece. Nebo ne?"
"Nechte toho, doktore," řekl unaveně Arnarsson. "Proč myslíte, že to nebyla moje dcera, pane Vietto? Protože jste se nemohli setkat? Nemusela přece dodržet svou prázdninovou trasu. Mohla být i na Sicílii a pak to ve své nemoci zapomenout, nemyslíte? A ten Egyptologický ústav - to si mohla vymyslet… I když nevím, z jakého důvodu by to dělala."
"Jenže já tu ženu poznal před šesti měsíci. Tenkrát přece vaše dcera nebyla ani v Metropoli, ani na Sicílii. To víte mnohem líp než já, pane Amarssone."
"V lednu?"
"Ne, v srpnu."
Hned, jak jsem to vyslovil, jsem si uvědomil další paradox; dnes bylo sedmého srpna.
A já se s Leonorou sešel poprvé o týden později. Řekl jsem před šesti měsíci, ale to bylo v mé ztracené budoucnosti… Radši jsem si měl překousnout jazyk. A přitom Nora Léonsdóttir musela být Leonora, i kdyby si na snímku, který mi Arnarsson ukázal, nebyla podobná ani trochu. Protože znala slovo hjeld… "Jaký je to nesmysl?" řekl doktor Magnusson. "Žijete snad podle jiného kalendáře?"
Leonořin otec se na mě tázavě díval.
Zase jsem byl nucen lhát. "Máte pravdu," řekl jsem. "Zní to jako nesmysl. Vlastně jsem se s ní setkal dvakrát. Nejprve loni v srpnu, docela krátce, a potom před šesti měsíci, někdy koncem roku, kdy mi vyprávěla o své práci v ústavu. Co na tom záleží? Nemohla to být ona. Byla jí podobná. Ale jmenovala se docela jinak."
Advokát se zeptal, jak. Řekl jsem mu, že nejsem povinen mu to říct, protože je to moje soukromá věc. Doktor na to, že to vůbec není moje soukromá věc, protože slečna Nora Léonsdóttir nemusela vystupovat pod svým skutečným jménem, zvláště pokud mezi námi došlo k nějakým intimnějším stykům. Zeptal jsem se ho, co tím myslí, protože se to dá kvalifikovat jako urážka na cti. Vypadalo to, že se pohádáme. Starý loďař to zažehnal tím, že se s Magnussonem rozloučil. "Je pozdě, doktore," řekl mu. "Pan Vietto má za sebou dlouhou cestu. Ráno je moudřejší večera."
"Jak si přejete, pane Arnarssone," kývl doktor. "Vrátím se dopoledne, kolem desáté. Pokud by byly nějaké problémy, máte tu naše lidi ze SNPP."
"To je urážlivé," řekl Arnarsson. "Vezměte si svoje lidi s sebou. Pan Vietto přece není žádný korzár."
"Snad se vám to zdá urážlivé," řekl popuzeně advokát, "ale je to opatrné, pane."
"Nejsem bezmocný invalida, doktore," na to Arnarsson. "Dobrou noc. A - děkuji vám, že jste pana Vietto přivezl. Cílová prémie bude poukázána zítra ráno."
Na to už doktor Magnusson neřekl nic. Když se odporoučel (se mnou se rozloučil dost chladně), podíval se na mě Leonořin otec svýma bystrýma očima a řekl: "Pane Vietto, vy jste tnou dceru na tom snímku bezpečně poznal. Pozoroval jsem vás. Věřím, že jste ten muž, o kterém blouzní. Nevím, co mezi vámi dvěma bylo, pokud to vůbec bylo. Jak si vysvětlit ty nesrovnalosti v našich informacích a v čase, nevím; ale toho, co povídá doktor Magnusson, si nevšímejte. Chce si zasloužit svůj mrzký obol. Ať je skutečnost jakákoliv, budu vám zavázán, když si s Norou zítra promluvíte. Zatím jste mým hostem a celý dům vám je k dispozici. Pokud mi už nemáte co říct - pana Blondela najdete na konci chodby, v těch světlých dveřích u schodiště. Postará se o vás."
"A vy, pane Arnarssone?"
"Já…? Mám moc špatné spaní, mladý muži. Kde jsou ty časy, když jsem vypadal jako vy… To jsem usnul, kdykoliv jsem chtěl. Teď je to horší… a posledních šest let mám dojem, že nespím vůbec."
Vstal jsem a váhal, jestli mohu popřát dobrou noc člověku, který se mi právě svěřil se svou chronickou nespavostí. Pak jsem raději neřekl nic.
"Pane Vietto," ozval se za mnou, když už jsem byl na cestě ke dveřím, "vzhledem k tomu, že tak věrně odpovídáte popisu…"
Vypadal, že by to nejradši vzal zpátky.
"Ano…?" řekl jsem.
"Nemohl byste se stát tím mužem z Nořina snu, i když jím ve skutečnosti nejste? Snad by to byla jistá terapie; a pro vás by to nemuselo být nijak namáhavé. Nora je inteligentní dívka, dá se s ní rozumně hovořit o všem, samozřejmě kromě jejích snů. Jsem ochoten nahradit vám ztracený čas a zaplatit, kolik si řeknete."
Ten starý Viking byl k politování, když dodal: "Prosím."

10

"Támhle ji máte," řekl Arnarsson a stiskl mi loket.
Právě jsme posnídali. Já kajčí vejce naměkko, topinky, uzenou rybu a čaj, můj hostitel jenom čaj. Snídali jsme sami, obsluhováni tichým panem Blondelem. Z jídelny v přízemí vedly široké dveře na terasu, za kterou se táhla dlouhá zimní

zahrada vyhřívaná vodou z gejzírů.
Trochu jsem si ji prohlédl před snídaní; kromě spousty banánů, mandarinek, kaktusů a palem tam byla jen prázdná kamenná lavička u kašny s vodotryskem. Teď na ní zničehožnic seděla dívka v dlouhých světle šedých šatech, opírala si bradu o sepjaté ruce a dívala se nepřítomným pohledem někam do citrusové džungle.
"Pokuste se, pane Vietto," řekl Arnarsson. "Bůh vás provázej. Ten váš i ten náš starý Odin. Budu se dívat odtud… Kdyby došlo k nějaké komplikaci, ošetřovatelka je poblíž. Stačí zavolat."
Včera jsem mu samozřejmě neslíbil, že pro mrzký obol vezmu roli toho chlápka z věže na ostrově. Domluvili jsme se, že si nejdřív s Norou zkusím promluvit, a pak se uvidí.
Zaslechla moje kroky, když jsem byl skoro u ní. Prudce otočila hlavu a vytřeštila oči. "Bože můj," řekla. "Vy jste přece… ten člověk z mého snu." Natáhla ke mně paži a odsedla si. "Posaďte se ke mně, přízraku. Zbláznila jsem se docela… Možná že mi teď bude líp."
Sedl jsem si vedle ní a vzal ji za ruku. "Jsem hmatatelný, tudíž skutečný," řekl jsem. "Neříkejte mi přízraku, musel bych to brát jako urážku. Jak se máte, Leonoro?"
Vypadala, že usilovně přemýšlí. Jak se zachmuřila, velice jí to slušelo. Ostatně i šedé šaty jí slušely; ladily s barvou jejích očí. Nebyla ani trochu hubená, zřejmě ji dobře krmili, ale její ruka, kterou jsem držel ve své, byla bledá a na jejím hřbetu prosvítala spleť modrých žilek.
"Tvrdili mi, že jste nemocná," řekl jsem.
"Ukázkový případ schizofrenie," řekla. "Pokud se mi o vás zdálo, neměl byste tu být a říkat mi jménem, pod kterým jste mě znal v mém snu. Teď přece bdím. Nebo snad ne? Ostatně - jaký je v tom rozdíl pro schizofrenika? Přečetla jsem spoustu odborné literatury, abych to pochopila. Rozdvojení osobnosti…"
"Pokud jste to pochopila, musíte být normální," řekl jsem. "Každý blázen si přece myslí pravý opak."
"Kolikátého je, pane?"
"Sedmého srpna dva tisíce dvacet osm."
"Jednatřicátého prosince ještě nebylo?"
"Jednatřicátého prosince už bylo mnohokrát," řekl jsem. "Dnes je skutečně sedmého srpna dvacet osm, Leonoro."
Její prsty mě prudce stiskly. "Tím chcete říct, že nevíte nic o výbuchu sopky na ostrově?" Celá se zatřásla jako v záchvatu zimnice. "Bylo to strašné! Řítily se na mě žhavé kameny, svalnatý obr mě vzal do náruče, aby mě chránil, ale já se propadla do tmy a bolesti… Od dvaadvacátého roku jsem nemocná a noc co noc mám stejný sen, noc co noc znova umírám v ohnivém krupobití… Divíte se, že se považuju za šílenou? Co se to se mnou stalo? Žila jsem dvakrát? Jednou jako chudý sirotek, kterého po smrti otce připravili o majetek, ale přesto vystudoval díky tomu, že prodal rodný dům a později získal vládní stipendium, a podruhé jako bohatá nemocná, která pro svou neurózu nedostudovala…? Nemohu být normální, pane, protože můj otec před pěti roky zemřel a přesto se s ním denně vídám - nebo nezemřel a já teď rozmlouvám s mužem, který neexistuje… Někdy bych radši nežila, ale něco mě nutí zůstat, přestože se toho děsím. Ta věc se jmenuje hjeld. Vím, že je mi souzená, že se jí nikdy nezbavím, že budu stále pod jejím hrozným vlivem, přestože jsem jí nikdy nepohlédla do tváře. Vím jenom, že úzce souvisí s mými šílenými sny; právě tak, jako s nimi souvisíte vy."
"Pohovořme si o vašich snech," řekl jsem. "Ujišťuju vás, že existuju. Nezdám se vám. Povězte mi -"
"Co?!" přerušila mě. "Všechno jsem vám přece řekla. Čím víc budu mluvit, tím to bude popletenější. Žiju dva životy, jeden ve dne a druhý v noci. Který z nich je skutečný?"
"Dobrá," řekl jsem. "Nemusíte vyprávět. Stačí, když mi odpovíte na pár otázek. Jako v nějaké hře, chcete?"
"Ano nebo ne?"
"Třeba tak."

...vzal mě do náruče, aby mě chránil před sopečnými bombami...

Zdálo se, že ji to upoutalo.
"Možná že to bude mít aspoň nějaký výsledek, když se fakta utřídí," řekla. "Pokoušela jsem se o to sama, ale… To teprve před třemi dny jsem ve snu prožila víc než kdykoli předtím."
"Chcete mi to říct?"
"Zkusím to. Ale to nebude ano nebo ne. Varovala jsem vás; bude to popletené."
"Nevadí. Dejte se do toho."
"Krátce po tom, co jsem usnula, začal sen jinak než obvykle; prožila jsem hrůzu v nějakém zničeném městě, ale vy jste mě chránil…" Zasmála se trochu hystericky. "Vy, jak byste to mohl být vy? Nikdy jsem vás přece neviděla!"
"Pokračujte," řekl jsem. "Nepřemýšlejte o tom, jestli jste mě někdy viděla nebo ne."
"Byly dvě lodi a strašné vlnobití… Nepodařilo se vám umístit nálož do kráteru. Byli jste tam… Vy, ten starý námořník z druhé lodi, chlapec… Nepamatuju si žádná jména, i když jsem je ve snu možná znala. Bylo hrozné vedro…, byli jste skoro nazí. Vrátili jste se, ale ten chlapec tam zůstal. Nevím, co… Potom přiletěla helikoptéra. Se dvěma ženami a pilotem. Jedna z nich zůstala s námi… Do helikoptéry nastoupil ten starý námořník. Chtěli spustit nálož na laně… Stála jsem u stěžně a přede mnou klečel ten svalnatý obr; držel nějakou tyč s nabodnutou rybou. A pak už sen pokračoval jako vždy. Vybuchla sopka, muž přede mnou zahodil tyč a vzal mě do náruče, aby mě chránil před padajícími sopečnými bombami, začalo mi hučet v uších, křičela jsem, snad jsem omdlela bolestí - a probudila jsem se ve své staré posteli, v tomhle domě, jako když jsem ten sen měla poprvé. Tehdy přišel otec a já myslela, že jsem zemřela, byl už přece pět let mrtvý a dům jsem musela prodat brzy po jeho smrti, abych mohla dál studovat. Od té doby, co jsem se v něm ocitla

znova a dověděla se, že žiju a je teprve dvaadvacátý rok, mám noc co noc tentýž sen. Vidím obrovský krvavý měsíc… Potom ten strašlivý ohlušující výbuch… a žhavý balvan, který mě zabije. Celých šest let."
"Až teprve čvrtého večer…"
"Ano. Když jsem se ráno probudila, měla jsem před sebou vaši tvář tak jasně, že jsem prosila, aby vás hledali. Jenom jsem nevěděla, kde…"
"Zdálo se vám o ostrově a věži?"
"Ano."
"Žiju na severním mysu Sealandu," řekl jsem. "Ve věži, kterou jsem si nechal postavit před dvěma léty."
"Sealand… Nedávno jsem o něm četla, že je to jakýsi skanzen starého životního stylu rybářů, ale nikdy jsem tam nebyla. Zato vy se vůbec nelišíte od muže z mého snu. Jenom vaše jméno jsem zapomněla."
"Rang Vietto."
"Bože…! Říkala jsem vám - pane Rangu…?!"
"Říkala jste mi tak."
"Ale kdy, proboha? Šest let jsem se nehnula z Islandu, takřka ani z tohohle domu ne. A předtím, dokud jsem byla zdravá, jsem sice byla několikrát na kontinentu, ale nikdy jsem ani nezavadila o Sealand. Ostatně v té době tam vaše věž ještě nestála, jak říkáte."
"Leonoro," řekl jsem, "všechno, co se vám zdálo v předvčerejší noci, jsem prožil s vámi. Seděl jsem u kormidla té lodi."
"Copak ta loď existuje…?"
"Existuje. Jmenuje se Solvejga."
"A - potom? Ten výbuch…"
"Tam je klíč k tomu všemu. Také jsem si ještě včera myslel, že jsem se zbláznil. Jenže mě výbuch nevrátil v čase o šest let, ale o pouhých šest měsíců."
"To je přece šílené."
"Způsobil to hjeld."
"Ta… věc? Hjeld… Co to vlastně bylo, pane Rangu?"
"Nevzpomínáte si na ten papyrus?"
"Papyrus…? Ano… Byla na něm mapa? Kvůli ní jsme přece odpluli z vaší věže za tím starým člověkem; říkal jste, že je to specialista na staré mapy."
"Výborně. Co bylo na papyrusu kromě mapy?"
"Co by tam mohlo být?" Svraštila obočí, jak úporně přemýšlela. "Nějaký text?"
"Bylo to proroctví, Leonoro."
"Zlověstné proroctví."
"Vzpomínáte si na ně?"
"Díky vám…" Opět se nervózně zasmála. "Ryjete v mém mozku, až to bolí. To proroctví… Něco s anděly? Nějaký religiózní text? Ale o bohu tam není nic. Jako by to byla podivná směs fantastiky a šarlatánství. Ó, jsem sice nervově nemocná, ne-li dočista blázen, pane Rangu, ale to, co mě napadá, musím příkře odkázat do říše snů."
"Přesně za třicet a dvě století," začal jsem citovat onen nezapomenutelný text, "vrátí se bytosti s křídly na Zemi. Objeví se hjeld. Mrtví vyletí z hrobů. To všechno stane se, až slunce třikrát přejde oblohu od chvíle, kdy teplota stoupne tak, jako nikdo nikdy nezažil."
"Není to absurdní?" řekla Leonora.
"Je. Ale nejen text sám."
"A co ještě?"
"Nenapadlo vás, že cituju text, který se vám zdál? Vám, nikoliv mně. Museli bychom připustit, že jsme měli oba tentýž sen. Což je nesmysl, protože už bychom byli tři."
"Tři? Kdo ještě?"
"Anna. Ta, co s námi zůstala na lodi, když helikoptéra odletěla k sopce."
"Ach… Anna. Ovšem. Ta krásná barevná rybářka, co stále míchala do inter všelijaká ta ach zó a majn got… Tak ona také skutečně žije?"
"Čeká na mě ve věži a má plno starostí, kam jsem se poděl. Slíbil jsem jí včera, že budu do večera zpátky."
"Bože můj… Vždyť to přece byla vaše žena…"
"Ano. Jenže není."
"Proč?"
"Protože jsme se vzali až koncem srpna."
"Koncem srpna…"
"Ano. A dnes je teprve sedmého."
Mlčela. Její šedé oči mžikaly. Potom hluboce vzdychla. "Co si o tom všem myslíte? Nemusíte mě šetřit, jsem dost silná, abych unesla sebehroznější pravdu."
"Myslím si," řekl jsem a stiskl jí ruku, "že jakési zcela nelidské síly v okamžiku výbuchu zamíchaly časem. Byli jsme vrženi zpátky, já s Annou o půl roku, vy o celých šest let. A protože se nic z naší ztracené budoucnosti neopakuje, dá se to považovat za jakousi - druhou šanci."
"Ale - těch mých šest let, pane Rangu, to přece…"
"Vašich ztracených šest let potvrzuje moji domněnku mnohem víc než můj půlrok.
V životě před výbuchem jste přece v roce dvacet tři ztratila otce; potom majetek. Prodala jste dům, abyste mohla dál studovat. Získala jste akademický titul a stala se vědeckou pracovnicí archivu Egyptologického ústavu v Metropoli,

kde jste letos objevila ten obskurní papyrus. A tak dále, až do výbuchu sopky. Pak váš život začal znova v roce dvacátém druhém; jako nervově chorá jste nemohla pokračovat ve studiu, tímpádem jste nezískala akademický titul a nestala se vědeckou pracovnicí; ale také jste neztratila otce a majetek. Vzpomínáte si, jak zemřel váš otec?"
"Při havárii Scandinavianu" řekla. "Měli poruchu na radaru a v mlze narazili na jinou loď. Smutné je, že otec byl jediná oběť… Kouřil na přídi doutník a při nárazu spadl do vody. Snad se přitom uhodil, ztratil vědomí… Prostě se okamžitě potopil a hledali ho marně."
"Kam cestoval?"
"Za mnou, pane Rangu. Byla jsem na stáži v Oslo. Tehdy jsme ještě neměli dokončenou síť dopravních speciálů. Otec nerad létal, raději si najal apartmá na lodi. Cestou většinou pracoval. Když zemřel, přihlásili se akcionáři a příbuzní. Nakonec mi zůstal jen tenhle dům - a ten jsem prodala."
"Chápete už, co jsem myslel tou druhou šancí?"
"Ano. Protože jsem nebyla na stáži v Oslo, otec za mnou nejel a proto nezemřel. Ale - co potom Scandinavian? Ta srážka se také nestala?"
Měl jsem v náprsní kapse dálkový telefon od Kowalskiho. Využil jsem toho a zavolal ústřední infor. Za dvě minuty jsme věděli, že havárie Scandinavianu na lince Reykjavík-Oslo se stala přesně tak, jak si ji zapamatovala Leonora. Ale oběti na životech nebyly žádné. Bylo to v březnu, šestnáctého, roku dva tisíce dvacet tři.
"Tak dobře," řekla Leonora, když jsem vypnul přístroj a uložil ho do kapsy. "Budu si zvykat, že nejsem schizofrenička. Jsem něco mnohem neuvěřitelnějšího. Budiž. Mnohé nevím, snad jsem to zapomněla a časem si vzpomenu. Způsobil to hjeld. Nevím, co je to hjeld. Vy ano?"
"Jenom hádám. Byl v kráteru sopky."
"O kterou sopku šlo? Pokud si vzpomínám, ostrov byl docela malý."
"Byla to sopka na ostrově Honsö," řekl jsem. "Je to nepatrný ostrůvek severozápadně od Sealandu. Sopka byla považovaná za vyhaslou, přestože je kolem ní trvale rozbouřené moře a stálé mlhy. Vědecký průzkum, který se tam dělal někdy koncem minulého století, narazil na značné obtíže, už samotné přistání tam není jednoduché, takže toho brzy nechali… Dnes o Honsö vědí hlavně rybáři, nikdo jiný tamější vody nenavštěvuje. Na ostrůvku je dokonce starý hřbitov ze šestnáctého století… Ale ta věc, ukrytá v kráteru, neměla nic společného s naším světem. Leda v tom, že měla zničit živou hmotu na celé planetě."
"Proto jsme tam pluli…?"
"Ano, chtěli jsme to zastavit. Když nad sopkou došlo ke směrované explozi atomového probíječe, otevřel se zřejmě starý sopouch kráteru, nebo se vytvořil nový. Nálož mohla naráz vytvořit tři sta metrů hlubokou šachtu, ale to by bylo na hjeld nemuselo stačit. To, co jsme viděli, kulovité mračno a obrovský ohnivý sloup, to byla kombinace tří složek. Jaderné nálože, sopečného výbuchu a samotného hjeldu."
"A náš skok v čase zpátky - to byla jeho agónie?!"
"Ano, to je výstižné."
V té chvíli se mi v kapse ozval telefon. Zasunul jsem si do ucha sluchátko a ohlásil se.
"Pane Vietto," řekl trochu zkreslený hlas Kowalskiho, "můj český agent objevil toho vašeho Julia. Jmenuje se… Reznicek. Oni to píšou s nějakými těmi jejich háčky… Skutečně pracuje jako montér těžkých konstrukcí u firmy Skoda v Pilzni; ale není členem speciální čety, která staví atomové probíječe."
"Jak víte, že je to on?"
"Straší mu ve věži. Když se čas od času napije toho jejich vražedného piva, mluví o manželce a dětech. Ale nikdy žádnou rodinu neměl. Myslím, že je to náš člověk. Ostatně - nikdo jiný se tam nejmenuje Julius. Máte nějaké další pokyny, pane?"
"Pokračujte v akci," řekl jsem. "Zastavím se u vás zítra, někdy kolem šestnácté."
"Dobrá," řekl Kowalski. "Jste na Sealandu?"
"Trochu dál. Ale budu tam."
"V pořádku, končím."
Když jsem vypnul telefon a stočil kablík sluchátka, zeptala se Leonora: "Vy zítra odletíte?"
"Musím," řekl jsem. "Myslím, že už jsme čtyři."

11
Vyrušil nás doktor Magnusson, který se objevil vedle Leonořina otce v jídelně. Neslyšel jsem, o čem spolu hovoří, ale podle doktorovy gestikulace jsem si to dovedl představit. Svéhlavost klienta mu byla zatraceně proti srsti.
"Doktor Magnusson," řekla tiše Leonora, "zastupoval akcionáře ve sporu o otcovy loděnice v Akureyri. Nebýt jeho, možná bych byla o dědictví nepřišla. Není to divné, že se v tomhle druhém životě stará o naše záležitosti?"
"V tom bude taky nějaký Scandinavian" řekl jsem. "Ale snad to není důležité. Pokud si na něj dáme pozor… A po našich problémech mu nic není."
"Pane Rangu," obrátila se ke mně, "je vám jasné, že o tom všem musíme mlčet velice důsledně a nejen před ním? Udělali by z nás duševně choré. A my, pokud chceme přijít té záhadě na kloub, musíme mít naprostou volnost v jednání, aspoň v mezích možností. Kdo je ten čtvrtý?"
"Julius. To je ten muž, co vás chránil, když vybuchla sopka na Honsö."
"Jak daleko v čase - ?"
"To zatím nevím. Zítra za ním poletím."
"Pojďte," řekla a vstala. "Vypadá to, že se sem Magnusson co nejdřív rozběhne. Nechci, aby mě vyslýchal. Nedovolí si to, když u toho bude tatínek. Nabídněte mi rámě, prosím. A neříkejte mi Leonoro." Protože v té chvíli doktor skutečně

vyrazil do zimní zahrady, zasmála se a řekla hlasitě: "Velice jste mě rozptýlil, pane Rangu… Nebo Vietto? U nás používáme jména po otci; jsme země zatížená tradicemi. Znáte doktora Magnussona? Myslím, že je čas k malé přesnídávce."
Pro toho zatraceného znalce lidí i pro starého Arnarssona to jistě byl den plný zázraků. Místo potrhlé neurotičky, kterou museli uspávat hypnolem a ještě v noci hlídat, tady najednou měli příjemnou a duchaplnou dámu, která možná byla trochu nervózní, ale zdaleka ne tolik jako její ošetřovatelka. Ta dobrá duše vypadala, že si dá brzy na hlavu mokrý obkladek a odvrávorá do postele, což mohlo mít původ ve strachu, že přijde o výnosnou pacientku. Vedli jsme rozhovory o etnografii, islandské kultuře, ságách o dobývání Grónska a západních zemí za Elríka a Leifa Šťastného, svačili, obědvali a večeřeli za starostlivé péče usmívajícího se pana Blondela, procházeli se zimní zahradou a večer, když se odporoučel doktor Magnusson, jsme si dokonce ve třech zahráli partii nějaké příšerné teutonské hry se čtyřiapadesáti kartami, v nichž jsem se nevyznal. Říkal jsem Leonoře slečno Noro a její otec tak pookřál, že si dokonce po večeři dopřál sklenku koňaku a tlusté havana…
Potom šla Leonora spát (poprvé po šesti letech bez léků) a starý Viking mi pevně stiskl ruku. "Pane Vietto, příteli," řekl, "nevím, jak jste to dokázal. Nechci se na to ptát. Jsem přesvědčen, že mezi vámi dvěma bylo nějaké hrozné tajemství; ale pokud věci zůstanou, jak jsou, nebudu na vás vymáhat vysvětlení. Řekněte mi jen, co pro vás mohu udělat."
"Nic, pane Arnarssone," řekl jsem. "Leda že byste mi poskytl svou raketu. Zítra v šestnáct hodin musím být v Metropoli."
"Nora o tom ví?" zeptal se.
"Ano. Počítá s tím, že se vrátím."
"A - vrátíte se?"
"Co nejdřív to půjde," řekl jsem. "I když si myslím, že to není nutné. Vaše slečna dcera je v pořádku a v pořádku zůstane."
"Jak vás najdu, kdyby snad přece jenom nastaly nějaké komplikace?"
"Mám dálkový telefon," řekl jsem a vytáhl plochý přístroj z kapsy. "Když zavoláte na tenhle kód…" Přečetl jsem řádku znaků vyražených na plášti telefonu. "Zastihnete mě kdykoliv. Ale jistě to nebude zapotřebí."
Zapsal si kód staromódní zlatou tužtičkou do obyčejného zápisníku a zeptal se: "Číslo konta mi neřeknete?"
"Ne, pane Arnarssone. Moje finanční situace nechť zůstane mou finanční situací. Můžete si myslet, že jsem chudý a hrdý. Ale může to být jinak; třeba jsem chudý a šťastný."
"Chápu… Chcete říct, že mi moje miliony ke štěstí nijak nepomohly. Máte pravdu, byl jsem velice nešťastný člověk… Dokud jste nepřišel vy. Divíte se, že bych se vám rád nějak odvděčil?"
"Stačí mi doprava do Metropole."
"Jak chcete. Nebudu vám vnucovat peníze."
Zdálo se mi, že se ho to trochu dotklo; jak by ne, když pro něj byly peníze celý svět, přestože možná nikdy žádné skutečné neviděl.
"Pane Arnarssone," řekl jsem, "nedělal jsem to proto, abych si zasloužil to, čemu sám říkáte mrzký obol."
Zasmál se. "Mladý muži, dostal jste mě. Místo mrzkého obolu vám tedy nabídnu něco jiného. Dejme tomu RisCard naší firmy. Vy - i s případným doprovodem - budete moci kdykoliv a kdekoliv použít naše speciály: letadla, vznášedla, rakety, rychlolodě i hotely. Máme je na všech význačnějších letištích a v přístavech, včetně dalšího místního spojení. Přesné informace vám dá sám RC. Co tomu říkáte?"
"Teď jste pro změnu dostal vy mě," řekl jsem. "Něco takového jsem vždycky toužil mít."
Nebyla to pravda, ale právě teď se mi to náramně hodilo.
Speciál se mnou odstartoval ve třináct hodin. Leonora mě doprovodila na keflavické letiště. Cestou jsme nemluvili, protože s námi jela ošetřovatelka. Když jsme si v odbavovací hale stiskli ruce, řekla: "Dejte mi zprávu co nejdřív, pane Rangu. Přemýšlela jsem o tom většinu noci; té záhady se nezbavíme jinak, než když ji pochopíme… A já bych vám v tom ráda pomohla."
"Dobrá. Budeme-li nadále spolupracovníky, přestaňte mi říkat pane. Stačí to druhé."
Usmála se. "Ráda, můj osvoboditeli."
Zeptal jsem se jí, jak teď bude trávit čas.
"Budu se těšit na váš návrat," řekla. "Zatím si nechám poslat hromadu knih a budu pokračovat ve studiu. Ráda bych dodělala aspoň etnografii, víte? Nechci promarnit - druhou šanci."

12

"Tak tedy," řekl Kowalski, "k věci. Toho Reznicka oklepli hoši přímo v Pilznu. Je to chlap asi sto pět kilo, vysoký ke dvěma metrům, černé vlasy, hnědé oči. Před šesti léty prodělal nějakou nervovou chorobu; dostal se z toho, protože je prostě taková zdravá nátura, ale občas ho popadne pití… Proto se taky nedostal do speciální čety, ačkoliv o to stál. Když se napije, vypráví o své ženě a dětech. Jde prý vždycky o tutéž ženu a tytéž děti. Ona je blondýnka, Češka, pochází odněkud z té sklářské oblasti kolem Nyborgu a jmenuje se Zdislava. Děti jsou dvojčata, holka a kluk… Agniesa a Jeszek. Háček je v tom, že Reznicek nebyl nikdy ženatý; jeho rodina neexistuje a na žádnou stopu po ní jsme nenarazili. Co vy na to? Já bych skoro věřil na tu vaši sopku a skok v čase. Jenom mi není jasných těch šest let… Ale třeba to tam hoši popletli; kdyby to bylo šest měsíců, jsme doma."
"Máte jeho adresu?"
"Bydlí v dělnickém penziónu na předměstí Pilznu. Tady to máte." Podal mi kartičku. "Pojedete za ním?"
"Samozřejmě. Hned od vás. Můžete se spojit s někým v té sklářské oblasti Nyborg? Kde to vůbec je?"
Kowalski sáhl po stolním inforu. Cosi vyťukal na klávesnici, potom polohlasem zaklel, zadání smazal a napsal jiné.

"Aha," kývl. "Je to blízko Machazee, to je to velké letovisko s opravdickým hradem na kopci. O co vám jde, o tu Reznickovu vymyšlenou manželku?"
"Třeba si ji tak docela nevymyslel."
"Je to trochu z ruky."
"Samozřejmě. Proto vás tak dobře platím."
Zasmál se. "Dobrá, hned to zařídím. Agent z Pilzna tam snad někoho zná."
"Čím víc lidí o tom bude vědět -"
"Ale jděte, pane Vietto. Žádný strach. Všichni mají licence a složili předepsané zkoušky. To jest i z takových předmětů, jako je zachování cizího tajemství nebo absolutní mlčenlivost v rámci ochrany klienta."
"To mě těší," řekl jsem. "Pravděpodobně to zabere dost času a prodraží se to, co?"
Podíval se na mě zkoumavě.
Řekl jsem mu, že se o peníze bát nemusí. Měl jsem sice jen mlhavou představu, kde je sehnat, kdyby pátrání pohltilo celý plastikový balíček, ale věřil jsem, že si další finance opatřím. Buď pomůže Leonora, nebo zavolám Halleye a pokusím se o comeback, který mi nabízel…
"Pokud se týče vaší cesty do Pilzna," řekl Kowalski, "mám vám najít nějaký šikovný spoj?"
"Použiju speciál."
"Speciál…?!"
Když jsem mu řekl, že jsem získal RisCard loděnic Arnarsson v Akureyri, uznale hvízdl. "Člověk, který má Arnarssonova dicka… Musíte být sakra dobře zapsaný u toho starého žoku peněz. Ale k čemupak mu jsou? Prý má dementní dceru, u které se střídají doktoři, mastičkáři a kouzelníci od rána do večera. Ale možná že je to jenom parafráze kdovíjaké islandské pohádky o smutné princezně."
"Člověk se hlavně živí jak může," řekl jsem. "Arnarsson mi byl ledacos dlužen ještě z dob, kdy jsem zpíval Mustangy. Teď se mi to hodilo - nemyslíte, že budu muset na základě vašich výsledků hodně cestovat? Nejsem tak movitý, jak vypadám."
Nejednal jsem s Kowalskim na rovinu; ale nechtělo se mi s ním hovořit o Leonoře. Možná proto, že přechod mezi její šedou křehkostí a Kowalskiho brunátnou vitalitou byl příliš náhlý. Snad později, řekl jsem si, když jsem se zvedal z křesla.
"Ještě neodcházejte, pane Vietto," zastavil mě Kowalski. "Dnes dopoledne jsem dostal další zajímavou zprávu."
"O Maxovi Ecksteinovi?"
"Ne. O Nyströmovi."
"Vida. To jsem nečekal. Víte, kde je?"
"Zatím ne. Ale víme, kam se v šestaosmdesátém vystěhoval. Zdá se, že na New Foundland. Tehdy tam prý dělala nábor nějaká místní rybí fabrika a plno garthských rybářů si zabalilo kufry."
"Víte která?"
"Pracujeme na tom."
"Výborně. Stavím se zase zítra."
"Pozítří," řekl Kowalski. "Mám taky jiné případy. I když nejsou zdaleka tak zajímavé jako váš, musím se jim věnovat. Peníze bohužel nerostou na stromech a já mám čtyři stálé zaměstnance, osm externistů a bůhvíkolik příležitostných agentů. Ti teď všichni makají na tom vašem seznamu."
"Kdyby něco zjistili, zavolejte."
Kowalski se na mě chvíli díval a pak řekl: "Bude fajn, když uděláte totéž."
Cestou na letiště jsem přemýšlel, co tím myslel. Nakonec jsem došel k názoru, že jsem se mu neměl zmiňovat o svých stycích s Arnarssonem. Stačilo by málo, aby si dal dohromady jeho dvě jména - pokud to už neudělal. Potom ví, že k němu nejsem upřímný a kdoví, jestli mi nebude oplácet stejnou mincí. A Leonora, které jsem slíbil, že budu mlčet - Leonora… Šest let na pokraji šílenství. Křehká dívka, která snesla víc, než by dokázal snést mnohý muž. Vzpomínal jsem na její sisyfovské návraty k tomu, co považovala za svůj svatý úkol, v minulém životě. Možná měla pravdu, když mi včera řekla: Něco mě nutí zůstat, přestože se toho děsím. Já nechtěl zůstat. Chtěl jsem tomu jenom přijít na kloub. Najít své přátele. A potom se vrátit k Anně… Zlolajnou myšlenku, že smysl takového života byl v útěku před sebou samým, při čemž podobný útěk před hjeldem je marný, jsem rychle zapudil.
Arnarssonův RisCard, kterému Kowalski říkal dick, opět udělal své. Pečovali o mě jako o klenot na podušce pohostinnosti, jak praví jakési východní přísloví. Posadili mě do měkkého anatomického křesla, nabídli mi občerstvení a seznam různých videoprogramů, ujistili mě, že za padesát minut přistaneme, a zeptali se, zda si přeji průběžné informace o letu. Řekl jsem, že nic nepotřebuju, ale protože se mi zdálo, že to sličnou stewardku mrzí, vybral jsem si ze seznamu požitků poskytovaných cestujícím recitál Ranga Vietto.
"Máme tady modernější hudební pořady, pane," upozornila mě. "A tohle není retro, ale live z roku dvacet pět."
"Měl jsem jeho písničky rád," řekl jsem sentimentálně.
Program mi vystačil na celou cestu. Když jsem těsně před přistáním viděl, jak mlátím do elbanja a hulákám ty příšerné Mustangy, zatímco v hledišti jakéhosi obrovitého amfiteátru se v extázi potácejí spratkové všech barev i ras, připomnělo mi to Renu. Pak koncert skončil a letadlo přistálo před moderní budovou s obrovským nápisem AIRPORT PILZN.
Protože všude, kde měl Arnarsson svoje speciály, byly zároveň v pohotovosti klimatizované elektromobily (ne automatické, nýbrž s živými šoféry, patřičně prkennými), nemusel jsem se o další cestu starat. Město jsem neznal, byl jsem tu jen při své triumfální šňůře s Halleyem před dvěma roky, a to jsem kromě hotelu, šatny a přírodního amfiteátru z celé té pivní metropole neviděl nic.

Šofér na mě čekal přímo na Arnarssonově rezervované ranveji, takže jsem nemusel udělat víc jak deset kroků. Byl to další Viking s ostře řezanou tváří, mohutnými čelistmi a hákovitým nosem a mluvil stejně tvrdou inter jako Arnarsson. Podal jsem mu kartičku, kterou mi dal Kowalski. "Ano, pane," řekl s úklonou, "parking 038/A, devět minut jízdy."
"Díky," řekl jsem. "Znáte tam nějakou restauraci?"
Nastartoval a rozjel se jako sen. "K jakému účelu ji potřebujete, pane?" zeptal se. "V té končině není velký výběr. Je to lidová čtvrť."
"Myslím nějakou pivnici."
"A tak… Pán chce poznat zdejší kolorit? Promiňte, že se na to ptám."
"To je v pořádku. Je tam někde něco podobného?"
"V bloku, který hodláte navštívit, jsou dvě. Jedna se jmenuje U chmelového věnce a druhá Americký výčep. První by asi pánovi vyhovovala, pokud by chtěl poznat opravdu starosvětskou putyku. Hraje tam krojovaný dudácký orchestr, mají českou kuchyni s vepřovou, knedlíky a zelím a čepují pravý pilzner. V té druhé se sice můžete napít téhož, jenže zámořské provenience, a hudba je tam reprodukovaná. Taky jsou tam hrací automaty… Prostě takový pivní McDonald's napůl s kasinem."
"Počkáte na mě na parkingu," řekl jsem.
"Jak si přejete, pane."
Když jsem na parkovišti vystoupil, zeptal se mě, jestli mám zbraň, protože se tu potloukají nebezpečné party výrostků. Ukázal jsem mu zaťatou pěst. "Velmi dobře, pane," řekl.
Našel jsem dělnický penzión. Byl to nehezký dům, snad ještě z dob před čtyřiceti padesáti léty, osmipodlažní krabice s plochou střechou a oprýskanou fasádou. V neutěšeném vestibulu stál odřený akustický infor, který mi na můj dotaz po panu Reznickovi koktavě odpověděl, že bydlí v sedmém patře, číslo dveří 708.
Našel jsem výtah a vyjel nahoru.
Sudá čísla byla vpravo; po laciném borditovém koberci jsem došel ke čtvrtým dveřím, na nichž byla ve standardním rámečku zasunutá papírová kartička: JULIUS ŘEZNÍČEK. Zmáčkl jsem tlačítko open; dveře se otevřely poněkud neochotně, protože dolním okrajem drhly o podlahu. Když jsem vešel, zavřely se za mnou se stejnou námahou. Ocitl jsem se ve tmě, ale protože z dalších, pootevřených dveří přede mnou padal do předsíně pruh světla a bylo slyšet hluk nějakého sportovního přenosu, šel jsem dál.
Zády ke mně kdosi seděl před nástěnnou obrazovkou; viděl jsem jen svalnatou paži porostlou černými chlupy, jak visí stranou přes opěradlo křesla a drží láhev. "Povídám, Hansi," řekl hluboký chraptivý hlas, "že to Pirani nemůžou vyhrát. Kde jsi chodil, člověče? V první půli dala Rowena parádní gól."
"Nečekal jsem, že tě najdu tak brzy," řekl jsem.
V místnosti se rozblikalo stropní světlo; pak vyletěla vzhůru stažená okenní roleta, aby opět s rachotem spadla.
"Doprčic," řekl Julius a vstal. "Dálkový ovladače z roku pět. Nejlíp vstát a udělat to všecko sám. Hans měl přijít už před hodinou, fandí Piraňám." Teprve teď se na mě podíval.
"Hrome," řekl. "Jdeš mi vrátit ztracený mládí?"

13

Čekal jsem ledacos, jenom ne to, že si bude Julius pamatovat takřka všechno z našich společných zážitků. "Já si tam dokonce jednou o dovolený vyjel," řekl mi, když jsme si potřásli rukama a navzájem se ujistili o velice příbuzných názorech na ženský fotbal, pivo a hjeld. "Bylo to ve třiadvacátým, to už jsem byl trošku srovnanej po tom, co jsem přišel o rodinu… Nemusíš víst soustrastný řeči, už jsem si zvyk. Jestli mi něco pije krev, tak to, že mi to nikdo nevěří… No, tak onehda v tom Garthu - já si pamatoval úplně všecko; jenže tam, co jsme montovali konstrukci probíječe, stály celý bloky starejch baráků. Jel jsem přívozem na Sealand; tam tě nikdo neznal a ta tvoje zatracená věž tam nestála. Ožral jsem se tam v hospodě, a když jsem se se z toho vyspal, jel jsem do Garthu shánět Nyströma. Sehnal jsem prd. Jako kdyby tam vůbec žádnej takovej nebydlel. Pak mě napadlo, že se k tomu holt musím dožít, abych našel někoho, kdo v tom jel se mnou. Ale celý ty léta to k ničemu nevedlo. Třeba Hans, co měl dneska přijít; ten přece na tý montáži tenkrát se mnou byl. Ale mluvit se s ním o tom nedá. Že prej ze mě mluví chlast. A to je kamarád." Zadíval se na mě se širokým úsměvem. "Jsem moc rád, že tě vidím, Rangu, opravdu moc rád."
Otevřel dvě láhve piva. "Tak na zdraví."
Napili jsme se.
"A co že mlčíš?" zeptal se.
"To je tím, že jsem taky moc rád, že tě vidím, Julie," řekl jsem.
"To mě teda podrž… Co jsi to povídal, když jsi přišel? Žes nečekal, že mě najdeš tak brzy? Krucinál - já na takový setkání čekal šest let! Já teda nevím, jak tobě běží čas; ale šest let, to je trochu moc na to, abys říkal brzy."
"To je právě to," řekl jsem. "Jak mi běží čas. Můžeš mi říct, co si pamatuješ z toho posledního dne?"
"Chceš slyšet úplně všecko?"
"Hlavně ten konec, Julie."
"Jako by to bylo včera, kamaráde. Držím ten klacek s rybou a čumím, jak se helikoptéra pachtí nad kráterem. Ještě si povídám - už to trvá moc dlouho, co kdyby jim to nedejpánbu bouchlo na tom laně, co by to udělalo? Ta síla jde samozřejmě dolů, pokud není nálož nějak nakřivo; jenže musí bejt fest ve speciálních úchytech, tři sta padesát tun oceli, betonu, tlumičů a tak dále. Na laně, to nikdy nikdo nezkoušel, ale nejspíš by to vyletělo nahoru jako granát z minometu… A sotva jsem to stačil domyslet, malér byl tady. Snad jsem zahlíd, jak to šlehlo dolů, ale ručit za to nemůžu. Zato ten gejzír, co vyletěl z kráteru, jsem viděl. Pak to se mnou praštilo na palubu, jak se hnala rázová vlna. Myslel jsem, že mám prasklý bubínky, neměli jsem přece špunty ani desaundry; a jak jsem letěl po tý palubě, viděl jsem to

žhavý kamení, jak se nám sype na hlavu. Skočil jsem k tý holce, pořád se držela stožáru, popad jsem ji a schoval jí hlavu, od jednoho z těch šutrů začala hořet paluba, sebral jsem ho jednou rukou a hodil do vody, druhou rukou jsem pořád držel Leonoru, jenže ty uši… To byla bolest, kamaráde. Až se mi z toho udělala před očima tma. No - a to je všecko, co si pamatuju."
"Co bylo dál?"
"Co by bylo? Najednou stojím u nejtovačky v hale číslo šest. Vykulenej, to se ví. Povídám si, sakra, takovej divnej sen, ale jak jsem moh spát, když tady hlídám nejtovačku? U tý si na noční šichtě dáchnout nejde, to je moc háklivej automat. A proč vůbec sakra dělám u nejtovačky, nota bene v hale číslo šest u toho rasa Sedliskýho, když jsem ve speciální montážní četě? Přitom jsem měl pocit, že jsem tohle všechno už jednou zažil, konečně proč ne, u nejtovačky jsem dělával ještě předloni… No, nechtělo se mi o tom s nikým mluvit, mysleli by, že jsem dočista zmagořil, ne? Taky jsem každou chvíli čekal Sedliskýho, že odněkud vyleze a seřve mě, co mu lezu na noční u nejtovačky, jenže tam místo něj byl Vrána, co bejval mistrem dřív, když jsem tam dělával, a ten se tvářil jako by nic… Náramně mi to vrtalo hlavou; když jsem se po šichtě šel mejt, našel jsem tam dokonce svou starou skřínku s hadrama, který jsem už dávno nenosil, kolem byli chlapi, se kterejma už jsem pár let nedělal, nikdo se nedivil, že mě tam vidí, a když jsem šel kolem vrátnice, všimnul jsem si kalendáře. Byl dvaadvacátej rok! Uháněl jsem domů, jenže tam, co jsem bydlel, jsem vůbec nebydlel, nikde žádnej Julius Řezníček, ten malej baráček, co jsem sám postavil na holý louce, byl fuč - a taky byla fuč Zdislava, teda manželka… a obě děti. Lítal jsem tam sem a tam jako blázen; a potom, když už jsem tam začal bejt lidem nápadnej, jsem šel nazdařbůh sem, do tyhle ubytovny, kde jsem ve dvaadvacátým bydlíval; dole jsem se zeptal, jestli tu náhodou furt nebydlím, a ten blbec plechovej povídá, že v čísle sedm set osm. Tak jsem vyjel nahoru, máknul jsem na dveře svýho starýho bytu, dveře se otevřely a vevnitř bylo všechno, co jsem si pamatoval, za dveřma starý sešlapaný pantofle, který mi Zdislava vyhodila do popelnice, dokonce se tam válely starý niklovaný hodinky se stopkama, který jsem před třema rokama ztratil, a v almaře viselo už dávno vyhozený kvádro a bekovka, co jsem jednou zapomněl v hospodě. Málem to se mnou praštilo o zem, ale časem jsem si holt zvyk, protože mi nic jinýho nezbejvalo. Ale co ty? Proč jsi mě začal hledat až za šest let? Copak jsi to všecko zapomněl? Kde jsi vlastně byl?"
Řekl jsem mu, jak jsem se čtvrtého večer probudil na palubě Solvejgy. "A sakra," zabručel a odplivl si. "Tak proto já měl ty divoký sny."
"Sny…?"
"Jo. Myslel jsem, že to bylo po chlastu. Trošku jsem to natáh v hospodě, asi jsem zase měl všelijaký řeči, protože jsem se potom popral. A když jsem zaleh, zdálo se mi to všecko znova. Bylo to poprvně za celejch těch šest roků. Nejspíš to byla nějaká telepatie, co?"
"Nebyl jsi sám," řekl jsem. "Tu samou noc se to stalo Leonoře."
"Je naživu? To jsem rád."
"Taky ji to hodilo šest let zpátky."
"Myslíš ten prevít, co rozpouštěl nebožtíky? Ten zatracenej hjeld? Taky jsem si to myslel. Jak jinak jsem si to měl vysvětlit, Rangu? Představ si, že jsem pár dní po tom probuzení, když jsem se z toho trochu vzpamatoval - musel jsem dokonce k nervákovi a málem ze mě udělali maroda - no, když jsem se cejtil líp, sebral jsem se a jel na Machazee, protože tam jsem se ve třiadvacátým seznámil se Zdislavou. Našel jsem ji v tom kiosku, co dělala, jenže tam do ní zrovna vařil takovej hezoun a pro jiný neměla oči. Došlo mi, že tam jsem skoro o rok dřív, takže to vlastně nic neznamená; musím bejt trpělivej a vyrazit za ní v právej čas, pěkně osmnáctýho července dvacet tři, kdy byla ta krásná noc a já jí řek: "Slečno, nechcete se po práci projít při měsíčku?" Tenkrát kejvla že jo - a byly z toho dvojčata a taky svatba, teda ta byla dřív, to se ví. Tak jsem to teda taky udělal. Krucifix!" Hodil do kouta prázdnou láhev a otevřel si další.
"Nebyla tam?" zeptal jsem se. "Byla," zabručel. "Já si pěkně počkal na večer, dal jsem si zatím dvě tři na kuráž, šel jsem za ní a povídám - no, tamto o tý procházce a tak. Víš, co mi řekla? "Je to od vás moc hezký, milej pane, ale já strašně nesnáším lidi, co z nich táhne pivo." A hodila hlavou na stranu, jako když už to nemůže čuchat. Bylo mi jasný, že jsem to zkaňhal - tenkrát jsem si totiž předtím žádný pivo nedal, aby to ze mě nesmrdělo."
"Přitom tě napadlo, že za to může hjeld?"
"A kdy jindy? Od tý chvíle, co jsem se mýrnixdýrnix ocit na šestce a dělal noční šichtu u nejtovačky, teda od tý noci ze šestadvacátýho na sedmadvacátýho srpna roku dvacet dva, jsem žil dvakrát. Poprvý jsem si vzal Zdislavu, měl s ní dvě děti, vymakal se až do speciální montážní čety a začal jezdit po celým kontinentu s probíječema, až jsem se jednatřicátýho prosince v osmadvacátým v těch garthskejch vedrech setkal s tebou a s ostatníma a ukrad jsem probíječ, abych vám pomoh zachránit tuhle všivou zeměkouli. Podruhý jsem si Zdislavu nevzal, protože ze mě táhlo pivo, když jsem to na ni prubnul, tímpádem jsem s ní neměl žádný děti a žiju pořád tady ve svobodárně. Nevymakal jsem se nikam, protože moc chlastám, fandím Roweně a jinak na všecko kašlu. Jenom sem tam si dám trošku víc do trumpety a pak se mi ty dva životy popletou, kecám o rodině, chlapi ze mě maj plezír a občas někomu dám přes hubu. Přitom přece nejsem šílenec a nikdo si to o mně taky nemyslí, leda že mám ukecanou opici. Tak jak je to potom možný? Musel to udělat ten hjeld. Jak to bouchlo, mrsklo to se mnou o šest let zpátky - jenže holt život okolo se opakuje jenom rámcově. V detailech je prostě jinej, než byl. Ale to poznám jenom já, protože ho žiju podruhý."
Překvapilo mě, že právě Julius došel k nejpravděpodobnějšímu vysvětlení. Pak jsem mu vyprávěl o Anně, o Leonoře a o tom, jak jsem najal Kowalskiho agenturu.
"No vida," řekl, když jsem skončil, "Anna přece objímala na lodi tebe, proto jste se oba probudili do toho druhýho života ve stejnej čas, ale nehodilo vás to tak daleko, protože jste byli o pár metrů dál. A já holt zase s Leonorou, protože jsem ji držel v náručí. Vidíš - a její tatík se v tom novým čase neutopil, protože za ní neměl kam jet, když byla doma. A co teda ostatní? Přece byli přímo u toho, když to bouchlo. Ono je to vlastně nejspíš zabilo, co? Kolikrát jsem

si vzpomněl na tu prsatou… Rena, že jo? Moc odvázaná holka a táhla jak holandr. A co starej? V Garthu přece bydlel, tak proč jsem ho tam nenašel? Protože v tom novým čase nežije?"
"Pravděpodobně žijí všichni," řekl jsem. "Kowalski zjistil, že se Nyström před dvaačtyřiceti lety vystěhoval na New Foundland."
"A kruci… Tak to to s nima mrsklo pěkně daleko. Přes čtyřicet let… Jestlipak si to taky pamatujou jako my? No ne, vždyť ona se Rena ani nemusela narodit! Na to by stačilo, aby si její tatík dal o pivo víc, když si šel namlouvat její mámu. Není to svinstvo? A co ten…, jak přiletěl s helikoptérou? Toho jste nenašli?"
"Max byl známým reportérem Contivize z Metropole. Jeho dům tam nestojí a ústřední infor o něm nemá informace, prý je to pseudonym. A v Contivizí ho nikdo osobně nezná."
"Jasně. Jak by ho mohli znát, když před dvaačtyřicíti rokama nebyl na světě? Jestli se potom v pořádku narodil, kdy měl, bylo to podruhý. A tak holt zase stačilo něco jako to moje pivo v nepravou chvíli - a už jeho život běžel docela jinak. Stal se reportérem, to jo, prostě na to měl buňky po těch samejch rodičích. Ale holt reportérem na volný noze. Taky nežije v Metropoli, to už by ho ten tvůj Kowalski vyčmuchal. S tím pseudonymem je to divný, ale co když takovej pseudonym měl i poprvý? Moh jsi vědět, jestli se nejmenuje docela jinak? Nemoh. A je to klidně možný. Co když se ve skutečnosti po tatínkovi jmenoval Vopička nebo Straširybka? Když se má člověk podepisovat pod svý reportáže, vypadá takovej Max Eckstein docela jinak, ne? No jo… Člověče - ale co potom ta tvoje… No, však víš. Jak umřela po tý havárii."
Řekl jsem mu, že si Vlasta vzala Condého a odcestovala s ním na lunární základnu první martské lodi Forward. "Nevím, jestli se znova rozhodne k návratu…"
"A taky sakra nevíš, co potom uděláš, co?" zasmál se Julius. "Jenže ty přece taky nejsi ženatej. Nebo snad jo?"
"Nejsem. Ale Anna bydlí u mě ve věži."
"Takže nevíš, čí jseš."
"Zatím vím jenom to, že jsem se měl vrátit včera večer," řekl jsem. "Poslal jsem sice Anně telegram… Ale ten nemusel do večera dojít."
"Došel ráno."
"Měl bych se vrátit."
"Proč jsi mě teda vlastně sháněl? Copak si už nemáme o čem povídat? Měli bysme držet pohromadě… Teda my, co žijem ten druhej život."
"Pracuješ denně?"
"Kdepak jsou ty časy, kdy se makalo od pondělka do čtvrtka, kamaráde. Tejden dělám, tejden mám volno. Lidí je moc a práci jim berou automaty."
"Teď máš volno?"
"Jo. Proto tady sedím."
Řekl jsem mu, aby si se mnou udělal výlet na Sealand.
Nadšeně souhlasil.
Vikinský šofér ani nemrkl, když jsme se vrátili dva. Letadlo na nás čekalo a odstartovalo minutu po tom, co jsme nastoupili. Za padesát minut jsme byli v Metropoli a za další půlhodinu na garthské rejdě.
"Hrom do toho," řekl Julius, když jsme došli k lodi. "Stará dobrá Solvejga…! Furt vidím, jak jsme se potápěli do vařící vody s tou Nyströmovou rachotinou a mysleli jsme, že už k ní nedoplujeme. Tak teda ohé, ohé, lodníci."
Začal si broukat starou námořnickou písničku.
Nechtělo se mi spouštět motor; vytáhl jsem plachty a křižoval k severu s noordenem šikmo zprava k přídi, dokud jsem nedoplul na míli od břehu Východního mysu.
Když jsem otočil loď k západu s temnou linií pobřeží na levoboku, vrátily se mi znova pocity z nedávné noci; severní břehy Sealandu se příliš nelišily od severních břehů poloostrova Gratten. Byly to teprve tři dny - a co se od té doby odehrálo… Jako by nový čas běžel vzhledem k událostem pomaleji.
Julius, který po celou dobu plavby k severu mlčel a jako typický obyvatel souše prožíval plavbu pod plachtami, mě vyrušil z meditací o druhé šanci, když se ke mně přišoural a řekl: "Stejně mi v tom něco falíruje, kamaráde."
Odpověděl jsem jenom: "Hm…?!"
"No, hlavně tuhleto," na to Julius. "Všecky nás to rozprsklo skrz čas. Když si to představím jako prostor, je to venkoncem jasný, Když to bouchlo, odletěli nejdál ti, co byli tý strašný síle nejblíž. Ne že by to bylo kór logický, ale člověk si to dokáže představit. Já s Leonorou jsme byli o pořádnej kus dál. A ty s Annou ještě víc, kde už se ta síla vyčerpala. Takže to máme jako pětačtyřicet metrů, šest metrů a půl metru, co? Jenže v tom čase to tak není… Nejde mi do hlavy, že jsme se nakonec sešli a jsme stejně starý jako předtím. Když jsem já s Leonorou odlít šest let dozadu, měli bysme bejt o šest let mladší, zatímco vy jenom o půl roku, ne? Nebo - starší?"
"Vrátili jsme se přece do minulosti," řekl jsem. "Já jsem o půl roku mladší než budu jednatřicátého prosince. Ty jsi byl mladší o šest let, ale před šesti léty. Takže jsi dneska stejně starý, jako jsi byl sedmého srpna dva tisíce dvacet osm poprvé. Každý z nás si musel ty svoje ztracené roky znova odžít, ať už začal dřív nebo později před bodem nula. Na tom přece vůbec nezáleží, protože v prvním případě začal mladší o půl roku a v tom druhém o šest nebo dokonce dvaačtyřicet let. V bodu nula se ocitneme všichni ve stejném věku, jaký jsme měli poprvé. Nebo to taky můžeš říct obráceně: Až budeme stejně staří, jako jsme byli poprvé, ocitneme se znova v bodu nula."
"Že jsem se sem nevyhrabal ještě jednou, třeba někdy vloni," řekl Julius. "Už jsme mohli bejt chytřejší. Jenže já tady tu tvou věž nenašel a pak už mi to bylo nějak jedno. Ne že by mě to bejvalo párkrát nenapadlo; ale to jsem se většinou radši šel ožrat."
"Kdybys býval přijel loni, neměli jsme si o čem povídat. Vůbec jsem tě neznal a o nějakém výbuchu na Honsö jsem

neměl ponětí. Tenkrát jsem přece žil ten starý život."
Julius něco zabručel a zadíval se do dálky, kde se ještě táhl slabý pruh červánků.
Vítr byl stálý. Upevnil jsem kormidlo a šel rozsvítit poziční světla. Když jsem se vrátil, Julius ještě pozoroval obzor, kde už bylo vidět otáčející se paprsek sealandského majáku. "Rangu," řekl, "co je támhleto?"
"Maják na Sealandu," řekl jsem.
"Ale ne… Támhle. Kus vpravo od majáku. To červený."
"Přece červánky."
"Nejsem slepej ani blbej," zachmuřil se. "Koukni se pořádně. Vidíš to? Tak na prst mezi majákem a tím černým mrakem, co vypadá jako půl koně. Dole, u obzoru."
Podíval jsem se, kam ukazuje.
Světélko bylo malé, narudle mihotavé, skoro se ztrácelo na purpurovém pozadí.
"Vzpomněl jsem si na toho chlápka s bryčkou," řekl Julius. "Jak si starej myslel, že je to bludnej Holanďan."
"Jako by tam někdo zapálil oheň," řekl jsem. "V kajutě jsou na skobě triedry… Přines ten menší."
"Nestojí tam někde ta tvoje věž?" řekl Julius, když se vrátil s dalekohledem. "Řek bych, že jo."
Nasadil jsem si k očím triedr.
Přesvědčoval jsem sám sebe, že to není moje věž. Ale byla to ona. Viděl jsem ji černou na pozadí červánků; z její střechy šlehaly plameny.

14
Nastartoval jsem motor; dvacet minut nato jsem objel Psí skálu a otočil k přístavišti. Věž hořela jako vích slámy, přestože byla kamenná. Vnitřek byl obložený dřevem a podlaží byla z jedlových fošen. Nechtěl jsem ve svém domově umělé materiály. Teď, když stropy prohořely, změnila se věž v pekelný sopouch, z jehož vrcholku vyletovaly praskající jiskry.
U mola stál motorový člun sealandské pořádkové stráže a na břehu starodávný hasičský vůz s cisternou a motorovou stříkačkou, monstrum na naftový pohon z přelomu století.
Viděl jsem nějaké postavy, jak pobíhají kolem požářiště, a všude se povalovaly vyprázdněné válce od hasicích přístrojů; přes pláž se od moře táhla mokrá lesklá hadice, motorové čerpadlo na voze dýchavičně poblafávalo, ale proud vody na oheň nestačil, přestože se čtyři muži s hadicí tak tak udrželi na nohou. Odněkud ze tmy se vyřítil Pazour a skočil mi na prsa.
"Anna, kde je Anna?" křikl jsem na muže u čerpadla.
Loupl po mně očima a odvrátil tvář.
"Co je s tou mašinou?" křikl na něj Julius.
"Starejte se o svý, sousede," odpověděl muž.
Julius se rozběhl k ohni, ale vzápětí si zakryl obličej a couval zpátky. "Nemá to smysl," houkl někdo, "z věže už nic nevynesete, propadly se stropy." A strážmistr pořádkové stráže, který se držel dál od ohně, křikl: "No tak, pokračujte, chlapi… Je potřeba zachránit aspoň venkovní zdi!"
Voda ještě chvíli stříkala, pak se čerpadlo zahltilo a proud vody zeslábl. Muži se pomalu stahovali zpět. Měli asbestové hasičské kombinézy a černé přílby, poznal jsem mezi nimi jednoho Langa, zedníka, kterého jsem kdysi zaměstnával při stavbě věže, a vytáhlého hostinského Konráda Mittelbrauna, náčelníka sboru sealandských dobrovolných hasičů.
"Vypni to, Hermanne," zahulákal na muže u čerpadla a dával mu znamení rukama. Čerpadlo zmlklo a odhozená hadice plivala zbytky vody na písek. Pazour se rozštěkal na požářiště.
"Co to sakra vzdáváte?" vykřikl strážník.

Věž hořela jako vích slámy…

"Nevidíte, že už není co hasit?" na to Konrád. "Kámen přece neshoří. Uhasne to samo." Strážník neodpověděl, jenom znechuceně mávl rukou.
Uklidnil jsem psa. "Kde je Anna?" zeptal jsem se do ticha, rušeného jen šplouchánímvody a praskotem jisker.
Muži se po sobě podívali. "Anna?" opáčil někdo. A jiný řekl: "Po kom že se shání?"
"Po té běhničce," odpověděli mu, "jak si ji sem předevčírem vzal." Někdo se zle zasmál.
Konrád Mittelbraun sejmul přílbu a předloktím si otřel čelo. "Kdepak by asi byla," řekl. "Přece má rodinu."
"Snad nechcete říct, že -"
"Co bych asi tak moh říct," odpověděl Konrád. "Vzal si ji k sobě její ujec Rudi. Je to zbožnej křesťan a postará se o její výchovu líp než vy. A dobře, že to udělal; holka mohla bejt po smrti."
"Po smrti? Co to kecáte?" houkl Julius.
"S váma se bavit nemusím, protože vás neznám, člověče," prohlásil Konrád. "Ale co bych to konečně neřek… Kdyby bejvala byla vevnitř, když to chytlo, nezachránil by ji ani pánbu sám. Takže je naživu jenom díky svýmu ujci, co si ji vzal na krk, přestože má doma sedm vlastních fakanů."
"A kdy -"
"Včera."
Klid, říkal jsem si, klid. Jen se nenechat vyprovokovat ke kdovíjaké nepředloženosti; dalo se čekat, že u rybářů s jejich staromódními názory Annin útěk do mojí věže jen tak neprojde. "Jak se to stalo?" zeptal jsem se a ukázal na věž.
"Pánbu ví," řekl někdo.

"Jakýpak pánbuví." ozval se strážník. "Byl jsem tu první a viděl jsem ty plameny… Smrdělo to… Buď se tam vznítily nějaký hořlaviny, nebo -"
"Dejte si pozor na to, co povídáte," přerušil ho Konrád. "Taky by vás to pak třeba mrzelo. Myslíte, že to někdo úmyslně podpálil? Kdopak by to asi udělal? Chcete říct, že někdo z vesnice, strážmistře?"
"Nic nechci říct. Říkáte to vy."
"Já nemám co říkat. Nejsem policajt. Jsem tady od toho, abych hasil."
"Zato já policajt jsem," odsekl strážmistr. "Proč pořádně nehasíte, když jste tu od toho? Jestli nedáte na mý slova, je to vaše věc. Ale já povídám, že je to moc podezřelej požár. A ještě podezřelejší je, že si toho hasič nevšimnul."
"Starejte se o svý."
"Taky že to udělám. Zavolám kriminálku z Garthu. Budou tady nejdýl do hodiny. To znamená, že se odtud nehnete. Konráde. Se všema budou chtít mluvit. Pro vás to platí taky, pánové. Jasný?"
"Strážmistře," řekl hostinský, Jste blázen. Na Salandu nejsou žádný žháři. Copak tam nebylo plno všelijakejch elektrickejch zařízení s automatickým zapínáním, termostaty, čidla, jističe a kdovíco? Nejspíš to byl zkrat; a jestli se to dostalo po vedení k nějakejm uskladněnejm hořlavinám…"
"I kdyby to bylo takhle, Konráde Mittelbraune, je to škoda za pěknejch pár set tisíc. Tak jako tak to musí šetřit kriminálka, už kvůli pojišťovně. Jenom ten klavír, co tu pán měl…" Všiml jsem si pohledů, které mezi sebou muži vyměnili. Byly uštěpačné, nebezpečně vědoucí, nepřátelské. Strážník odešel do člunu a hovořil s kýmsi dálkovým telefonem. Dva muži začali stáčet hadici.
"S prázdnou cisternou," řekl Julius, "uhasíš starou prdlačku. Co to tady máte za bordel, náčelníku?"
"Byla zrovna prázdná, po opravě," řekl Konrád Mittelbraun. "Kdybych bejval čekal, až se naplní, vůbec bysme sem nemuseli jezdit. Čerpadlo by mělo zrovna tak utáhnout vodu rovnou z moře."
"Jenže neutáhlo."
"Co s tím sakra bylo, Hermanne?"
"Co by mělo bejt, náčelníku," řekl muž od čerpadla. "Motor pořádně netáh. Asi zanesený sejtko."
Strážník se vrátil. "Z Garthu tady budou za moment," řekl. "Hasiči tu čekat nemusej. Jenom náčelník… a vy, pánové. Pokud by snad něco… No, ručím za to, že vás tu za hodinku najdou. Tak nedělejte potíže."
Hasiči odkládali přilby, rozepínali si asbestové kombinézy a někteří šli k moři opláchnout si zpocené a začerněné obličeje. Oheň se změnil v zarudlé řeřavění. Písek pláže byl plný zčernalých oharků a popela. Do večerního stmívání zazářily reflektory hasičského vozu. Zatímco muži jeden po druhém nastupovali, přišel ke mně Konrád Mittelbraun.
"Věřte mi, pane," řekl, "že to vaše stavení nikdo nepodpálil. Byla to nějaká nešťastná náhoda. Uvidíte, že tady policajti nic nenajdou. A to děvče… Já nevím, jestli jste si ji sem vzal za hospodyni, nebo jestli jste ji chtěl adoptovat. Nejsem úzkoprsej jako sousedi. Nedám na řeči. No, chtěl jsem říct, že je to pro vás takhle lepší, když se jí ujal onkl Rudi. Vám by jenom dělala ostudu."
"Co to plácáte o jaký hospodyni?" řekl Julius. "Copak nevíte, že to je tuhle kamaráda zákonitá manželka?"
"Cože…?!" podivil se Konrád.
"Zatím ne," řekl jsem. "To je omyl, Julie."
"Vlastně jo… Omyl? Ne. Akorát jsem zapomněl…"
Konrád Mittelbraun poslouchal Juliovo koktání s podezíravým pohledem. Nelíbilo se mi to. I já bych mohl zapomenout na dva časy, které se mi v myšlenkách často prolínaly. Vyšetřování požáru garthskou policií, která se bude vyptávat - a já nesmím zapomenout, že nic z toho, co jsem v minulém životě prožil od čtvrtého srpna do konce roku, neexistuje…
Z myšlenek mě vyrušil pes, který se mi náhle vytrhl a se zuřivým štěkotem napadl muže od čerpadla.
"Zavolejte si toho zatracenýho… Pustíš, bestie?"
"No tak, pane, mám ho snad zastřelit?"
Skočil jsem k Pazourovi a uchopil ho za obojek. Vztekle vrčel a rval muži rukáv kombinézy. Chvíli mi trvalo, než jsem ho uklidnil natolik, aby ho pustil. Ale vrčet nepřestal.
"To tak nenechám," rozčiloval se muž od čerpadla.
Strážník zastrčil pistoli. "Pokud máte tak nebezpečný zvíře, pane," řekl důležitě, "měl byste ho mít na řetěze nebo by aspoň mělo mít náhubek. Nemůže bezdůvodně napadat lidi."
"Jestli to bylo bezdůvodně," řekl Julius.
"Co tím myslíte?" zeptal se Konrád Mittelbraun.
"Co bych tím myslel?" na to Julius. "Že je moc zvláštní, když pes napadne zrovínka toho chlápka, co se mu ucpalo sejtko u motorový pumpy akorát tak šikovně, aby hadice nedostříkla, kam měla."
Muž od čerpadla neřekl nic a vylezl na korbu vozu. Zato Konrád Mittelbraun se rozčílil: "Do čeho to kecáte, člověče? To, co jste řek, je žalovatelný. Obviňujete hasiče ze sabotáže?!"
"Vlezte mi na záda," řekl Julius.
"No, no, pánové," na to strážník. "To se ví, při takovým neštěstí ledaskomu povolej nervy. Případně i tomu psovi. Kriminálka to všecko vyšetří. Chcete trvat na svým obvinění, pane?"
"Jasně," kývl Julius. "Obviňuju toho chlapa z vážný nedbalosti. Nemyslíte, že to pes vycejtil, když po něm skočil? A jestli ho napad jen proto, že mu byl nesympatickej… Taková němá tvář vidí i to, co my ne."
"Hermann Mittelbraun tady zůstane," rozhodl strážník. "A taky tu zůstane stříkačka. Ostatní můžou domů pěšky."
"To je kravina, strážmistře," protestoval náčelník hasičů. "Kvůli tomu, že hloupej pes skočil na Hermanna, a že nějakej přivandrovalec dělá z komára velblouda…"
"Jak jsem řek."
Oheň už skoro uhasí, když strávil všechno, co mohlo ve věži shořet. Hlasy Konrádovy hasičské čety utichaly v

dunách. Vysoká ostřice se vlnila v závanech noordenu, komíhavě osvětlovaná rotujícím paprskem majáku. Mlčeli jsme; jenom pes se stále díval směrem k muži od čerpadla, klopil uši a tlumeně vrčel. Pak se ozvalo vzdálené hučení motoru, které rychle sílilo; černý stín s pozičními světly se vyhoupl nad duny, a když opsal kruh nad majákem, zamířil přímo k nám. Strážník mu běžel vstříc, jednou rukou si držel čepici a druhou mával rozsvícenou zelenou svítilnou.

15

"Nejdřív bych rád slyšel vaše jména, pánové," řekl štíhlý světlovlasý poručík, když vydal pár tichých rozkazů a jeho muži začali natahovat kabely a rozestavovat kolem požářiště reflektory. "Dále je mou povinností upozornit vás, že všechno zaznamenává přístroj v mé brašně. Tak prosím… Kdo z vás je majitelem té budovy?"
"Já, poručíku," řekl jsem. "Jmenuju se Rang Vietto a žil jsem tady."
"Už tady nebudete žít?"
"Nevím. Záleží na tom?"
"Čistě pro pořádek," řekl poručík a obrátil se k Juliovi. "Vy, pane…?"
Když mu Julius řekl své jméno a bydliště, poručík se podivil. "Z takové dálky? Kde se tu berete? Turista?"
"Je to můj host," řekl jsem. "Starý známý. Přivezl jsem ho lodí - před hodinou."
"Dobrá. Dále?"
"Konrád Mittelbraun, majitel hostince a náčelník sboru sealandských dobrovolných hasičů."
"Přijeli jste pozdě, náčelníku?"
"No… To bych neřek."
"Jak se na to tak dívám," na to poručík, "efekt hasební akce veškerý žádný. Kdopak vám oznámil požár?"
Hostinský se zarazil. "Vlastně ani nevím… Někdo křičel na ulici, že hoří na Severním mysu. Vyhlásil jsem poplach…"
"Mohl to být vtip."
"Na to jsem nemyslel. Když se volá hoří, pane… Hasiči musej vyjet. Tak jsme vyjeli, hned jak se sešel potřebnej počet chlapů."
"Kdy tady naposled hořelo?" zeptal se poručík a díval se přitom na muzeální stříkačku. "To je typ FW devadesát osmička? Ostatně to není důležité. Jak dlouho jste sem jeli?"
"Něco kolem čtvrthodinky, pane. Ale stejně jsme přijeli pozdě. Věž už stála v jednom plameni. Pokusili jsme se sice hasit, ale nebylo to k ničemu."
Julius pokročil vpřed. "Přijeli s prázdnou cisternou, poručíku. A čerpadlo mělo zanesený sejtko. Lítali tu s hadicí jak papíroví čerti, do ohně vůbec nedostříkli a -"
"Moment," zarazil ho poručík. "To je pravda, náčelníku?"
"Je a není," ošíval se Konrád. "V cisterně nic nebylo, to je pravda… Byla těsně po opravě, se zalepenou prasklinou. Nechtěl jsem se zdržovat. Vždyť je tady všude vody dost. A to sejtko… Je to pech, ale stane se to. Stačí chuchvaleček, smítko, trošku nějakýho svinstva…"
Poručík se obrátil ke strážníkovi. "Kdo oznámil požár vám, strážmistře?"
"Byl jsem zrovna v hospodě, když venku někdo křičel, že tady hoří. Běžel jsem do přístavu a rozjel jsem se sem. Byl jsem tu dřív než hasiči."
"Co jste viděl?"
"Já… Požár, pane."
"Hlásil jste, že byl úmyslně založen. Proč?"
"Protože to tak vypadalo. Zdálo se mi, že tu páchne benzín, pane. Plameny zrovna sálaly. Ze všech oken najednou."
Poručík se obrátil ke mně: "Máte nějaké podezření? Nepřátelé, závistivci, konkurenti…?"
"Znám tady jenom pár lidí a není mi co závidět."
"Z čeho žijete?"
"Z našetřených peněz."
"Jmenujete se jako jeden populární zpěvák, jehož příznivci nám před časem dělávali problémy… To je shoda jmen?"
Věděl jsem, že k tomu dojde. Byl bych nejradši popřel, že jsem to já. Ale nakonec by to stejně vyšlo najevo…
"Není to shoda jmen," řekl jsem.
"Takže jste to vy, ten idol spratků."
"Býval jsem."
"Jak můžete říct, že znáte jenom pár lidí?"
"Myslím tady na ostrově."
"Hm… Anna Mittelbraunová patřila k těm vašim známým?"
Vyvedlo mě z míry, že o ní ví. Pak jsem si uvědomil, že se o tom zřejmě zmínil strážník, když volal kriminálku. "Chtěl jsem si ji vzít," řekl jsem.
"Omluvte, že se ptám i na takové věci… Měl bych rád co nejpřesnější informace. Pokud je tu podezření na žhářství…"
"Koukejte, poručíku," přerušil ho Julius, "abysme se vůbec dneska někam dobabrali: Podezření nemá jenom tuhle strážmistr. Já tvrdím, že tuhleten chlápek úmyslně brzdil činnost pumpy, aby stříkačka nefungovala jak měla. Taky ho kvůli tomu nápad pes a pořád na něj dává pozor, vidíte?"
"Uvědomujete si, jak závažné tvrzení to je?"
"Ano, uvědomuju."
"Co vy na to, náčelníku?"
"Je to nesmysl," zabručel Konrád Mittelbraun.
"A vy, pane -?" obrátil se poručík k muži od čerpadla.

"Hermann Mittelbraun."
"Vy jste příbuzný náčelníka a Anny Mittelbraunové?"
"Tady na Salandu jsme všichni nějak příbuzný. Teda - Mittelbrauni s Mittelbraunama a Fischerové s Fischerama. A všichni dohromady zase s Langama. Co má bejt, pane poručíku?"
"Proč vám nefungovalo čerpadlo?"
"No… Asi se ucpalo sejtko."
Poručík se nám na okamžik omluvil.
"Ty vaše kecy," zasyčel Konrád na Julia.
"Jakýpak kecy," odsekl Julius. "Jen ať se vám na to vaše zasraný sejtko podívaj. Jestli bude fakt ucpaný, tak se vám omluvím a ještě vám pošlu kartón černýho ležáku od nás z Pilznu."
Dva z poručíkových mužů vyšplhali na korbu hasičského vozu; polohlasně se domlouvali a ve svitu ručních svítilen cinkali nástroji. Poručík se vrátil. "Pane Vietto," oslovil mě, "slečna Mittelbraunová s vámi žila?"
"Od předvčerejška," řekl jsem.
"Jak dlouho ji znáte?"
"Já…" Málem jsem řekl šest měsíců. "Od pátého srpna."
"Od letošního pátého srpna? Takže vlastně jenom tři dny - a chtěl jste si ji vzít? Není to poněkud ukvapené rozhodnutí, pane Vietto?"
Pokrčil jsem rameny.
"Kde jste se seznámili?" zeptal se poručík. "Nechci od vás podrobnosti a nějaká zdůvodnění, to je vaše věc. Jenom fakta, pane."
"Byla to náhoda… Prostě jsem šel do vesnice…"
Nevěděl jsem jak dál. Šel jsem přeci přímo do jejího domu, abych se přesvědčil, že skutečně existuje. Vzpomněl jsem si na podezíravé pohledy doktora Schwarze… a na zvědavou Gretel Langovou, která pozorně naslouchala Anninu blouznění.
"Jestli dovolíte, poručíku -"
"Ano?" Poručík se obrátil ke Konrádovi.
"Mám ve vesnici hospodu, poručíku. Anna tam často sedávala s turistama. Chodila s nima za peníze, to věděl na Salandu každej. Já si myslím, že tuhle pán nemluví pravdu, a že ji znal dřív. Čtvrtýho k večeru se složila před hospodou, a když jsme ji vzkřísili, křičela, jako když ji berou všichni čerti. Doktor Schwarz ji nechal odnýst do postele a posadil k ní moji starou tetu, Gretel Langovou. Povídala, že Anna mluvila z horečky - a hlavně o tom, jak tuhle s pánem…," odkašlal si, "dováděj v posteli. Helejďte, poručíku - nikdo neví, odkud k ty hospodě přišla, a doktor Schwarz říkal, že to vypadá na nějaký drogy. No - a druhej den si pro ni pán přišel, sbalil jí kufry a odved ji sem. Co si o tom má člověk myslet?"
"Nevím," řekl poručík. "Co si má myslet?"
"Že to spolu táhli už dřív a tenhle pán jí dával nějaký dryáky, aby byla pěkně povolná. Jestli je to ten zpěvák… Takovej holt chce od ženský jiný alotria, než na jaký se zmůžou obyčejný zbožný hospodyně poctivejch rybářů."
"Taková kravina -," začal Julius.
Poručík ho gestem umlčel. "Chcete k tomu něco říct, pane Vietto?"
"Ne," řekl jsem. "Není to pravda."
Poručík chvíli mlčel. Byla už noc. Od spáleniště k nám doléhaly tiché hlasy policistů. Reflektory vykrajovaly ze tmy začerněné zdi věže a ve vzduchu čpěla spálenina. Moře jednotvárně šumělo, jak se dlouhé nízké vlny převalovaly po písku pláže.
Potom poručíka odvolal jeden z mužů na hasičském voze, poodstoupili pár kroků a polohlasně se domlouvali.
"Detektor?" zaslechl jsem. "Ano, je to spolehlivé."
Viděl jsem poručíka, jak jde k mužům na spáleništi. Pazour dvakrát přešlápl a temně zavrčel.
Julius mě vzal za loket a odtáhl stranou. "Krucifix," zašeptal, "ten parchant! Ale můžeš odmítnout vypovídat, Rangu. To přece s tím ohněm nesouvisí, a kdyby se policajti chytli řečí toho doktora, musej přece dát Annu odborně vyšetřit. Žádný drogy nezjistěj a ještě tomu užvaněnýmu ranhojičovi seberou diplom - pro porušení lékařskýho slibu."
Poručík se vrátil. "Poslyšte, pane Mittelbraune," řekl, "vy jste tady pana Vietto moc v lásce neměli, co?"
"Hm… Co by? Bylo nám úplně jedno, že tady bydlí. Vlastně jsme se s ním ani neviděli."
"A co vy?"
Muž od čerpadla zachrochtal a odplivl si. "Měl by nechat naše ženský na pokoji. Žádná poctivá holka od nás ze Salandu nemá co s takovým -"
"Ale Anna Mittelbraunová se přece živila prostitucí," přerušil ho poručík. "A snad je plnoletá… Nebo ne?"
"Je Mittelbraunová," řekl zarytě Hermann.
"A - co?"
"Žádnej přivandrovalec nám nebude cpát holky drogama. Po Anně by mohla přijít další, třeba zrovna moje dcera Rose. Anna sice bavila turisty a dostávala za to sem tam decák, ale nechala by toho, kdyby si vzala mýho synovce Sigiho. Onkl Rudi je náramně pobožnej a pěkně od rány, ten by jí myšlenky na nějaký městský floutky z tý palice brzy vyhnal."
"Podívejme se," řekl poručík zamyšleně. "Vida. Pane Vietto… Vy jste sem to děvče odvedl pátého? A potom?"
"Šestého jsem musel odjet. Nechal jsem ji tady. Řekla mi, že zajde do vesnice pro nějaké zásoby, pro prádlo, zalít květiny. Má tam domek."
Poručík se obrátil k Hermannovi. "Kde je teď?"
"Copak ji hlídám?" řekl Hermann nejistě.
"Ty mizero," houkl na něj Julius, "Anna je u tvýho bratra Rudiho. Říkal to přece tuhle náčelník. U toho, co je tak

pobožnej a od rány a má synáčka Sigiho, kterej má o Annu náramnej zájem."
"Zatím vám děkuju," řekl poručík. "Ještě bych rád vyslechl Annu Mittelbraunovou, Gretel Langovou a doktora Schwarze. Taky vašeho bratra, pane Mittelbraune."
"Rudiho? Proč Rudiho? Takovej zbožnej a přísnej člověk… Nebude se mu to líbit."
"Podívejte, pane Mittelbraune… Jestli je někdo pobožný, je to jeho věc, a taky je jeho věc, jak vychovává svoje děti. Ale Anna Mittelbraunová odešla k panu Vietto dobrovolně, zatímco na její pobyt u pana Rudolfa Mittelbrauna by se mohl vztahovat paragraf."
"Jakej paragraf?" zeptal se Konrád Mittelbraun.
"Omezování osobní svobody," řekl poručík.

16

Za kratičkého letu ze Severního mysu jsem vzpomínal na svoje seznámení s Annou v našem prvním životě. Všechno bylo jiné - nejen události, které se staly, ale i lidé, kteří v nich vystupovali. I přes přežívající nevraživost mezi rodinami Mittelbraunů a Fischerů nebylo v naší zmizelé budoucnosti tolik zavilosti a nenávisti; jako bych slyšel tehdejší Annina slova: Tady v hospodě se na mě smějou všichni… A teď jako by ti dědkové, kterým je to egal, vymřeli - nebo se spíš nikdy nenarodili, aby zestárli ke smířlivé moudrosti…
Policejní vrtulník přistál na louce za vesnicí.
"Dovedete nás ke svému bratrovi," řekl poručík Hermannu Mittelbraunovi. "Vy, strážmistře, dojděte pro doktora Schwarze," pokračoval. "Přivedete ho za námi. Seržant Salzberg - s námi, ostatní čekat na příkaz. Ozvu se. Průběžně sledujte práci na mysu. Kdyby bylo něco podstatného, přepojte mi to."
Když jsme vystupovali do trávy mokré rosou, Pazour mě málem strhl na zem, jak se náhle vrhl po nohavici Hermanna Mittelbrauna. "Na svého psa si dávejte pozor, pane Vietto," řekl mi poručík. "Nerad bych, aby se zase do někoho pustil."
"Takový zvíře patří zastřelit," řekl Hermann.
"Bez komentářů, Mittelbraune," okřikl ho strážmistr.
Šli jsme k vesnici. Od moře táhla mlha, ve které se pár světel měnilo ve žlutavé rozmazané bludičky. Zahnuli jsme na úzkou, vozy vyježděnou cestu, zatímco strážmistr pokračoval vesnickou ulicí. Cestou se ozval poručíkův telefon; policista zpomalil a v chůzi s někým vedl tichý rozhovor, zatímco seržant Salzberg šel vpředu s Hermannem Mittelbraunem a náčelníkem hasičů.
"Kamaráde," řekl mi tiše Julius, "poručík není žádnej blbec. Za akcie místních hasičů bych nedal ani zlámanej niklák. Všecko bude v suchu, uvidíš."
"Proč jim neutekla?" řekl jsem.
"Anna? Třeba ji někde zamkli, ne? Takovej starozákonní ujec, jako je tenhle Rudi, by moh mít v baráku i vězení s hladomornou pro hříšníky."
Chalupa Rudiho Mittelbrauna byla rozložité hrázděné stavení postavené do čtverce se stodolou a chlévy. Vpředu byla vysoká zeď s bytelnými vraty, v nichž byla 'ještě menší dvířka bez kliky, jen s kulatou mosaznou ploškou zastaralého patentního zámku. Hermann chtěl zabouchat, ale poručík ho popadl za loket. "Mají tam psa?" zeptal se.
Hermann Mittelbraun řekl, že bratr psa nemá.
"Seržante," na to poručík, "odemkněte to."
Seržant Salzberg zacinkal sadou nástrojů.
"Bratr se rozčílí," řekl Hermann.
"Rozčílí se tak jako tak," řekl poručík. "Nepleťte se do toho, pane Mittelbraune. Od téhle chvíle od vás nechci slyšet ano slovo, pokud se vás nezeptám. Zvlášť ne uvnitř."
"Nemusíte mít zvláštní povolení?" zeptal se Konrád Mittelbraun.
"V tomhle případě existuje výjimka."
"Jakej je tohle případ, k čertu?"
"Případ spiknutí za účelem poškození cizího majetku, žhářství a omezování osobní svobody," odsekl poručík. "Nadále pro vás platí totéž co pro pana Hermanna Mittelbrauna. Držte zobák."
Julius mi přišlápl botu; když jsem se na něj podíval, povzbudivě se zašklebil.
"Hotovo, poručíku," řekl seržant. "Lidi na venkově nevěří dotykovým zámkům a vůbec je nenapadne, že tohle odemknete ajncvaj, když na to máte nářadí."
"Dobrá, otevřete," řekl poručík. "Pan Mittelbraun bude tak laskav a zavede nás rovnou k panu bratrovi. Ale ani slovo nebo nějaké znamení, rozumíte? Pane Vietto… Vy se držte se psem zpátky. A vy s ním, pane…, z toho Pilzna." Zřejmě se nechtěl zdržovat obtížným příjmením.
Seržant otevřel dvířka a jeden po druhém jsme prošli do dvora. Byla tu tma a v mlze svítilo jediné okno. Pazour zamířil někam vlevo, ale stáhl jsem ho zpátky. Pod nohama nám tiše křupal písek. Poručík rozsvítil malou svítilnu, viděl jsem Hermanna Mittelbrauna, jak vystupuje po schodech ke dveřím na úzké terase. Zastavil se před nimi a poručík vzal za kliku. Skřípnutí dveří zaznělo úpěnlivě a výstražně. "Za mnou," řekl poručík. "Tiše a rychle."
Zakopl jsem o schody. Pazour mě táhl za sebou, jako by cosi větřil, ale mohly to být jen nohavice Hermanna Mittelbrauna. "Pozor," zašeptal někdo. "Tudy." Do temné předsíně padlo světlo z otevřených dveří.
Přes hlavy mužů před sebou jsem spatřil typický rodinný obrázek ze Sealandu; u stolu s igelitovým ubrusem a nohami z kovových trubek natřených nazeleno seděl sukovitý hromotluk s šedivým krátkým plnovousem a brýlemi, nenápadná žena v černém šátku a snad sedmnáctiletý chlapec v triku a celtových kalhotách. Otec držel v rukou silnou knihu, ze které zřejmě právě předčítal, když jsme ho vyrušili.

Kromě stolu, u něhož rodina seděla, byl v místnosti sporák na bioplyn, kuchyňská linka z poškrábaného plastu, pár skříní z falešného dubu a starý televizní přijímač přikrytý háčkovanou dečkou, na které stála jakási ikona pod skleněným poklopem.
"Co to má znamenat, Hermanne?" řekl muž s knihou.
"Jsem poručík garthské kriminální služby Rosenbaum," odpověděl policista místo tázaného. "Seržante… Zavřete dveře. Pan Rudolf Mittelbraun?"
"Jo, to jsem já," kývl muž a odložil brýle mezi stránky otevřené knihy. "Co chcete? Nemáte právo rušit pokojný občany. Už je pomalu noc."
"Pokojný občan v noci spí," řekl poručík Rosenbaum a přistoupil ke stolu. "Copak jste to předčítal? Bibli? Děláte to často, pane Mittelbraune, že předčítáte své rodině bibli, když už je pomalu noc?"
"Dělám to, když je to zapotřebí."
"Kdy to bývá zapotřebí?"
"Nebudu se vám zpovídat," řekl Rudi Mittelbraun, opřel se pěstmi o stůl a nahrbeně se vztyčil proti poručíkovi. "A vy táhněte z mýho domu. Tady jsem pánem já, jako tady bejval pánem můj tatík a jeho tatík. Co tady chce policie z Garthu? A co tu chce hostinskej a tihle dva? A špinavej zablešenej pes?"
"Mám právo položit vám takové otázky, jaké uznám za vhodné," řekl poručík. "Vaše právo je neodpovědět na ně. Ale na vašem místě bych si to rozmyslel, pane Mittelbraune."
Muž se znova posadil. Byl to podivný loutkový výjev, protože ani žena, ani chlapec se celou tu dobu takřka nepohnuli.
"Dobrá," zachrčel Mittelbraun, "dobrá. Jste vrchnost, co? Tak mi položte ty svoje hříšný otázky. Pánbu vás vidí, jak rušíte pokojný salandský rybáře, když k němu pozvedaj svý mysli."
Čekal jsem, že se poručík zeptá, kde je Anna. Ale neudělal to. Vedl případ dál svým zvláštním způsobem, kdy stále ponechával všecky osoby na scéně a chvílemi jako by jen pozoroval, co v nejbližší chvíli udělají. O veškeré práci kriminalistů jsem měl jen mlhavé představy a netušil jsem, že každý z vyšetřovatelů má doktorát z psychologie.
"Znáte tady toho muže?" řekl a ukázal na mě.
"Měl bych ho znát?" řekl Mittelbraun.
"Ano, měl byste ho znát."
"Není to ten, co má nahoře tu věž?"
"Je to on. Jenže tu věž už nemá, pane Mittelbraune."
"Že by mu na ni sednul boží posel?" ušklíbl se Mittelbraun. "Zvedly se snad vody čtyřmecítma sáhův a odplavily ji? Nebo sám Pán seslal zemětřesení, aby se ta peleš neřesti propadla do pekel?"
"Copak víte o božích poslech, pane Mittelbraune?"
"Já…? Nic."
V té chvíli se mi pes vytrhl. Nečekal jsem to a nestačil ho znova uchopit za obojek. Vrhl se k nohám mladíka a zběsile čenichal. "Zavolejte si toho psa!" zařval starý. "Nebo, jako že je pánbu nade mnou -"
Vytrhl zásuvku stolu a z ní krátký revolver.
"Rudi!" zaječela žena a popadla zbraň oběma rukama. "Rudi, to nesmíš!"
Poručík řekl klidným hlasem: "Položte to, Mittelbraune."
Chvíli si hleděli do očí. Pak starý pustil revolver na stůl a zaklel.
"Bůh vás slyší," řekl poručík. "Seberte tu zbraň, seržante. Pane Vietto…"
Popadl jsem psa za obojek a odtáhl ho od mladíka, bledého jako křída. Poručík k němu přistoupil, položil mu ruku na rameno a řekl: "Postav se, chlapče. Tak… a dej nohu na židli."
"To si zatraceně odskáčete," zuřil starý.
Poručík vytáhl z brašny nevelký plochý přístroj a přiložil ho k nohavici vyděšeného mládence. Blikla červená. Poručík pohlédl na drobný displej. "Smutné," řekl. "Podívejte se taky, mladý muži… Detektor signalizuje benzín. Máte nohavice od benzínu. Jiný detektor na Severním mysu signalizoval totéž. Hodně benzínu, chlapče. Takové dva kanystry. A pes pana Vietto je spolehlivý svědek, i když je němý. Chceš k tomu něco říct? Ale rozmysli si to dobře, Sigi."
Mladý Mittelbraun se rozhlédl těkavýma očima.
"Řekl ti otec, aby ses stal božím poslem?"
Nečekaně promluvila žena. "Sigi," řekla, "udělal jsi to? Jestli jo, vyznej se z hříchu. Neboj se ho… Vždyť je to šílenec, kterýho na smrtelným loži prokleju. Sedm dětí s ním mám, sedm dětí… Ani jedno z lásky. Musela jsem, kvůli našim rodičům, co nenáviděli Fischery. Mám sedm dětí z násilí." Hystericky se rozesmála. "On se potom - pokaždý pomodlil," vyrážela ze sebe, "aby mu pánbůh ten hřích - odpustil… A děvečky - s těma to dělal - kdy chtěl. Potom šel - ke zpovědi… Očistit se… Aby to moh - dělat dál…!"
Rudi Mittelbraun uhodil pěstí do stolu. "Mlč, Marianno, mlč," zahřímal. "Ty jsi blázen. Blahoslavená chudá duchem… A ty, Sigi - neber na sebe hříchy, který zavinili jiný lidi, všelijaký mizerný přivandrovalci, co nám prznějí dcery. Slyšel jsi dobře, co vyprávěla Gretel Langová? Jak tenhle bejvalej komediant smilnil s Annou? Co spolu všechno celý noce dělali, jak se pářili jako svině s kancem? Boží právo je na naší straně, synu. A žádnej policajt z města -" Zmlkl, zahlcen vlastními slinami.
"Pane jo," zašeptal mi Julius, "tohle v tom našem bejvalým světě nebejvalo. Nebo jo?"
"Kde je Anna Mittelbraunová?" zeptal se poručík.
"To není žádnej hřích ani zločin," bručel Mittelbraun. "To je naše svatý právo. Je to mý švagrovy dcera a já ji musel potrestat. A přivíst na cestu ctnosti."
"Kde je?"
"Kde by byla? Zavřená ve sklepě, aby zpytovala svědomí. Nechtěla se kát. Seřezal jsem ji. Metla vyhání děti z pekla.

Zbil jsem, ji a přivázal. Však ji pustím, až slíbí, že se polepší. Když je Sigi takovej idiot, že si ji chce vzít - má ji mít. Ale ne dřív, dokud jí pánbůh neodpustí."
"Ty zatracenej surovče!" vykřikl jeho syn. "Ty si myslíš, že jsi pánbu sám. Nevěřím na toho tvýho pánaboha, abys věděl. A kdyby byl… Kdyby byl, ať se stará o svý vlny a vítr, slyšíš? Jak je to napsaný na faře: Ale plachty a kormidlo jsou naše a dovedou nás do přístavu. Dal jsi mi ten zatracenej klíč, abych tam šel a podpálil to, že to bůh chce. Tak jsem to udělal. Protože jsem se tě bál. Ty jsi zatím dole ve sklepě mlátil Annu… A kdoví, co jsi s ní dělal! Ty hnusný odporný zvíře, du švajnhund - já tě zabiju!"
Byl by se na otce vrhl, kdyby ho nezastavil seržant Salzberg. "No tak, pane Mittelbraune," řekl poručík, "chci klíč od toho sklepa."
"Nemáte právo…!" řval starý.
"Jak to, že nemám?" řekl klidně poručík Rosenbaum. "Obviňuju vás, že jste protizákonně zadržel ve svém domě Annu Mittelbraunovou; že jste se na ní dopustil násilí; že jste jí vzal klíče, které jí svěřil pan Vietto, tyto klíče jste předal svému synovi a poručil jste mu, aby s použitím hořlaviny zapálil obydlí jmenovaného. Obviňuju vašeho syna Siegfrieda, že se proti tomu nepostavil a tento čin vykonal, čímž se stal vaším spoluviníkem. Dále obviňuju vašeho bratra Hermanna Mittelbrauna, že o činu věděl a při zásahu hasičů úmyslně brzdil činnost čerpadla, aby hašení nebylo účinné. Všichni jste zadrženi a budete dopraveni do okresního vězení v Garthu; všecko, co od této chvíle řeknete, bude použito proti vám. A teď mi dejte ty klíče od sklepa."
"Jsou támhle na hřebíku," řekla s pláčem žena.
Poručík vzal klíče a podal jí je. "Veďte nás, paní," řekl.
"Musíme do stodoly."
Starý Mittelbraun mlčel, ale jeho pohledy vraždily. "Zůstaňte tady, seržante," řekl poručík. "A ty se posaď na druhou stranu stolu, Sigi."
Když jsme vyšli na dvůr, potkali jsme strážníka s doktorem Schwarzem. "Tak copak se tady stalo?" řekl doktor a zaraženě zmlkl, když mě poznal. "Pojďte s námi," řekl mu poručík. "Myslím, že pro vás budeme mít práci."
Našli jsme Annu v hlubokém sklepě pod stodolou, kam se zřejmě na zimu ukládaly brambory. Teď byl prázdný. U zadní stěny napůl ležela, napůl klečela, jak jí dovolilo lodní lano uvázané za její ruce k vysoko umístěnému rezavému železnému háku. Měla rozervané šaty a obličej pokrytý pramínky zaschlé krve. Ve slabém světle zaprášené žárovky vypadala jako mrtvá.
Pazour se k ní vrhl a začal jí olizovat tvář.
"Anno," řekl jsem, "médchen…" Klečel jsem u ní v hrůze, že mluvím s mrtvolou.
Julius mě vzal za rameno. "No tak, kamaráde," řekl, "podrž ji. Přeříznu ty zatracený provazy. Ať se neuhodí… Kde je ten mastičkář?" Cítil jsem, jak mi Anna ztěžkla v rukou, když Julius zavírákem odřízl pouta, na kterých napůl visela. "Položte ji tuhle na izolit," řekl doktor a z bombičky nastříkl na podlahu tenkou pěnovou matraci. "A podržte si toho psa, ano? Je tady nebezpečí infekce…"
"Infekce je zlá věc," řekl poručík Rosenbaum. "Ale mnohem horší je, když se jejím původcem stane lékař."
"Co tím myslíte?" naježil se doktor.
"Vaše neuvážené řeči o drogách," řekl klidně poručík, "vyvolaly na Sealandu pandemii zla. Dejte se do práce. O dalším si promluvíme později. Strážmistře… Postarejte se o paní Mittelbraunovou. Ale do domu s ní nechoďte. Počkejte nahoře. Vy taky, náčelníku."
Doktor otevřel svou pohotovostní brašnu a klekl si k Anně. Nejprve se pokusil smýt krev z jejího čela a Anna přitom slabě zasténala.
"Hm…," bručel doktor, "hm… Nevypadá to nejlíp, ale na umření to snad taky nebude." Vytáhl z brašny pouzdro s lesklým diagnostickým přístrojem a přiložil Anně k čelu destičku na pružném kabelu. "Hned se to dovíme… Tohle je nejmodernější diagnost a stál mě polovinu ročního platu. Signalizuje každou poruchu o rozsahu řádově jediné buňky."
Snad i mě zasáhla pandemie zla, jak sealandské události nazval poručík Rosenbaum. Cítil jsem, jak strašlivě nenávidím toho obtloustlého mužíka, který se chlubil svými instrumenty, jako kdysi popravčí předváděli vězňům mučicí nástroje.
Julius mě držel za loket a Pazour dušené kňučel.
"Nuže?" řekl poručík, když doktor poněkolikáté přiložil kontakt svého diagnostu k Annině čelu a znova četl údaje na displeji. "Co jste zjistil, doktore?"
"Nevím, nevím," pokyvoval hlavou doktor Schwarz. "Nejdřív se mi zdálo… Ale teď, při opakované sondě… Hm… Nevypadá to nejlíp. Tak za prvé ta dvěstěosmička. Potom třistatřicetdevítka. A to nemluvím o dvěstěpadesátosmičce a šestaosmdesátce… Tohle všechno dohromady…"
"Řekněte mi to lidsky."
"Tři zlomená žebra, vykloubené zápěstí, poškození ledvin… Bohužel taky ruptura spodiny lebeční, naštípnutý čtvrtý obratel… a navíc, což je těžko vysvětlitelné - rozsáhlá zhmožděnina děložního hrdla spojená s vnitřním krvácením… Jak jsem řekl, tohle všechno dohromady… No, jednoduše řečeno, že ještě žije, je malý zázrak." S hekáním vstal a kapesníkem si oprašoval vytlačená kolena proužkovaných nohavic. "Je nanejvýš nutné dopravit ji na kliniku do Garthu."
Poručík Rosenbaum vytáhl telefon.

17

"Je mi líto, pane Vietto," řekl policejní kapitán Rauch, nadřízený poručíka Rosenbauma, "od nás ta informace nevyšla. To ten zápis na klinice… Tam vždycky číhá někdo od novin. Jako supi. Skutečně, jako supi. A já si nemůžu dovolit vyhodit je. Nanejvýš neposkytnout informace, a to si ještě musím najít co nejpravděpodobnější výmluvu."

Seděli jsme na velitelství kriminální policie v Garthu. Dopravili jsme Annu přímo na heliport chirurgické kliniky, kde jsem na přijímací kartě musel vyplnit rubriku nadepsanou komu podat zprávu o stavu pacienta. Napsal jsem svoje jméno a poručík mi nadiktoval kód vlastního telefonu na velitelství. Pak jsme odletěli na střešní parking čtyřiadvacetipodlažní policejní budovy, a než jsme sjeli výtahem do přízemí, už se tam shromáždila skupinka pěti nebo šesti reportérů včetně zpravodaje Contivize. "Je to pravda, že jste Rang Vietto?" pokřikovali na mě. "Změnil jste podobu? Vrátíte se ještě někdy na scénu? Ta nemocná - je to vaše žena?" Popudil mě drzý hejsek s videokamerou, který si při natáčení falešně prozpěvoval: "Mustang, mustang, bang, bang, bang…"
"Nevšímejte si toho," řekl mi poručík Rosenbaum. "Pojďte… Tudy." Otevřel dveře.
"No tak, pánové… Dovolíte?" Tak jsme se dostali do jeho kanceláře a z ní do vedlejší, kde úřadoval kapitán Rauch.
"Monitorujeme všechny zajímavější akce," řekl kapitán, když nám nabídl židle a občerstvení. "Tahle vypadala jako výjimečný případ už proto, že hlášení přišlo ze Sealandu. Známe to tam a věčně svádíme marný boj s ministerstvem cest… Pro ně je ten zatracený ostrov něco jako bývalo Tahiti. Poslední ráj. Skanzen. Jenže pro nás je to skanzen lidské tuposti a zaostalosti. Nic proti tomu, že si tam chovají nějaké krávy; budiž, třeba se k tomu lidstvo jednou vrátí. Ale to, že se tam žení a vdávají mezi sebou, ta vendetta mezi rodinami… Nějaký podobný malér tam byl vždycky na spadnutí… Váš čaj, pane Vietto - a vaše pivo, pane Reznicek."
Dívka v uniformě PPS (Pomocných policejních sil) přivezla servírovací stolek. "Přejete si ještě něco, pane?"
"Ne, díky, Deniso."
Julius sáhl po láhvi, odtrhl uzávěr zuby a zhluboka se napil. "Tenhle zatracenej Sealand," řekl,, je jako tygří rezervace s gumovejma mřížema. Proč tam nemáte posádku, hrome?"
"Nikdo vám neodsouhlasí posádku jen kvůli něčemu, co je na spadnutí," usmál se kysele Rauch. "Navíc by policejní stanice rušila kolorit. Prý stačí místní pořádková služba, říkali nám. Teď to mají. Mučení, žhářství… a tak dále." Obrátil se k poručíku Rosenbaumovi: "Ale kus práce jste odvedl, poručíku. Mohlo by se to ocitnout ve Strategii bleskových zásahů. Obskurní rodinka, ti Mittelbraunovi."
"Nebudou v tom sami," řekl poručík. "Uvidíme, co přinesou výslechy. Možná že někteří z hasičů… Jestli ne všichni. Ta děravá cisterna sice skutečně byla čerstvě zalepená, ale už běžné ohledání přímo na místě odhalilo, že i poškození je čerstvé. Jako by do ní někdo úmyslně udělal trhlinu, možná motykou, a pak ji zase zalepil."
"Oficiální trestní oznámení můžeme vypracovat hned, pane Vietto," řekl mi kapitán Rauch.
"Ne," řekl jsem. "Teď mě to nezajímá."
"Ale naší povinností je -"
"Já vím, kapitáne. Mojí povinností je čekat na zprávu z kliniky. Momentálně mě skutečně nic jiného nezajímá. To, co se stalo na Sealandu, mi připadá jako zlý sen. Nechci se tam vrátit a nechci vidět nikoho z nich… Pokud je třeba ty lidi soudit, je to vaše věc."
"Chcete se zříci žaloby?"
"Ano, to chci. Víte, kapitáne - jménem Anny bych mohl zažalovat celé její příbuzenstvo. Stejně tak doktora Schwarze a starou Gretel Langovou. K čemu by to bylo Anně a mně? Odjedeme odtud co nejdál, jen co se uzdraví."
"Bude třeba vašeho svědectví."
"Nestačí hlášení poručíka Rosenbauma? A potom - pokud jste případ monitorovali, máte jistě důkazů dost."
"Nemonitorovali jsme všechno… A náš materiál, pořízený hlavně pro dokumentaci, stejně soud většinou jako důkaz nepřijme."
"Dobrá, uvidíme."
V té chvíli už jsem byl rozhodnutý. Jakmile Annu propustí z kliniky, použijeme Arnarssonův RisCard a odletíme na New Foundland. Možná že už má Kowalski podrobnější zprávy. A pokud je nemá, budeme Nyströma hledat sami. Julius poletí s námi. Z New Foundlandu pošleme zprávu Leonoře. Pokud starého najdeme, bude už chybět jen Rena a Max.
"Přejete si, abych zavolal kliniku?" řekl Rauch. "Nemají to tam sice rádi, ale -"
"Budu vám vděčný, když je požádáte, aby mi nadále podávali zprávy na kód tohohle přístroje," řekl jsem a podal mu Kowalskiho telefon. "Vede odtud ještě nějaká jiná cesta než ta, kterou jsme sem přišli?"
"Ale tady jste přece přímo u zdroje, pane Vietto."
"U zdroje čeho? Řekl jsem vám už, že mě Sealanďané nezajímají. Možná vyšetříte, že mou věž podpálili Mittelbraunové a hasiči společně. Co co se tím změní?"
"Jak si přejete," řekl kapitán Rauch. "Kde vás najdeme, pokud to bude zapotřebí?"
"Dovoláte se mě telefonem."
"Ještě nevíte, kde se ubytujete?"
"Ne. V Garthu je naštěstí dost hotelů a námořnických penziónů."
"Pak vám přeji dobrou noc, pane Vietto."
Zřejmě jsem kapitána zklamal. Vyšetřování poručíka Rosenbauma, které sledoval na monitoru, považoval za učebnicový příklad strategie bleskových zásahů a zároveň se těšil, jak ukáže ministerstvu cest, že na jeho slova došlo. Samozřejmě, s žalobou Ranga Vietto by to mělo větší váhu.
Poručík Rosenbaum nás svezl soukromým výtahem kapitána Raucha do podzemí budovy, odkud nás pohyblivé schodiště dopravilo před její zadní trakt. "Parking taxíků je přímo před vámi," řekl. "Pánové - díky za spolupráci. A vám, pane Vietto…, hodně štěstí. Těší mě, že jsem vás osobně poznal. Mám doma pár vašich nahrávek… Ne, Mustangy ne. Cestu do Livorna, Stiskni mi ruku, Plachty… a tak. Hm… Ať vám to všechno dobře dopadne."
Stiskli jsme si ruce.
Potom jsme s Juliem odjeli automatickým taxi do Arnarssonova hotelu; stály všude, kde se stýkaly nebo končily linky jeho speciálů. RisCard tu platil právě tak jako na spojích. Cestou se ozval telefon; doufal jsem, že je to klinika, ale byl to

Kowalski.
"Promiňte, pokud jsem vás vzbudil," řekl, když jsem se ohlásil. "Ne? Tím líp. Mám adresu starého Nyströma, pane. Dalo to trochu práce… Není na New Foundlandu; dlouhá léta pracoval pro Tuna Fishing Center na Ostrově prince Edwarda. Pak šel do penze a přestěhoval se do maličké rybářské vesničky na Ingonish Islandu. Pusťte si záznam. Ano…?! Diktuju: Mr. Knut Nyström, Nova Scotia, Cape Breton Island, ostrov Ingonish. Bližší údaje: Ostrov leží proti městečku Ingonish v North Ingonish Bay. Jsou tam dvě zátoky nad sebou, severní a jižní. Všechno to najdete na východním pobřeží Cape Breton Islandu, asi třicet kilometrů jižně od North Capu."
Zeptal jsem se na Maxe a Renu. Kowalski řekl, že se na tom průběžně pracuje a zajímal se o mou cestu do Pilznu. Řekl jsem mu, že byla úspěšná, že se moje předpoklady potvrzují, bližší při osobním setkání a tak dále. Kowalskimu došlo, že mi není do řeči a odhlásil se.
V hotelu nám nabídli dvě kompletní apartmá, protože jsme měli RisCard první třídy. Požádali jsme o jedno společné. Na můj dotaz po ochraně proti zvědavcům mě recepční ujistil, že z Arnarssonova hotelu nepronikne absolutně žádná informace o hostech. "Personál hotelu je naprosto spolehlivý," řekl. "Neexistuje jediná možnost, že by se kdokoli dověděl o vašem pobytu u nás, pane."
Nadiktovali jsme tedy do graforobota hotelové knihy svoje skutečná jména. Potom jsme si objednali do pokoje večeři pro sebe a psa a nezbylo než čekat a doufat.
Telefon se ozval až k ránu, kdy nebe nad střechami Garthu rudlo východními červánky. "Chirurgická klinika. Pan Vietto?"
"Ano, Vietto."
"Nemám pro vás dobrou zprávu, pane," řekl soustrastný ženský hlas. "Pacientka se sice probrala z bezvědomí… Ale je to zřejmě jen nakrátko. Její oběhový a dýchací systém selhává. Pan primář jí dává nanejvýš hodinu. Pokud s ní chcete mluvit -"
"Děkuju vám," řekl jsem. "Ano, chci s ní mluvit."
Trvalo nám dvanáct minut, než jsme se propletli centrem ke klinice. Čekali nás. Dostali jsme bílé pláště a pak nás vezli výtahem kamsi nahoru. Když jsme vystoupili, setkali jsme se s poručíkem Rosenbaumem; také měl bílý plášť a jen mlčky pokývl na pozdrav.
Pak se otevřely dveře do světle zeleného pokoje.
"Mluvte stručně a zblízka," řekl nám lékař, který nás doprovázel. "Pacientka špatně slyší a takřka nevidí."
Od lůžka, obklopeného řadou přístrojů s displeji a blikajícími obrazovkami, vstala starší ošetřovatelka a diskrétně poodešla.
"Tak prosím," řekl lékař.
Přistoupil jsem k lůžku. Annina tvář v obvazech byla nepřirozeně bledá. Jednu ruku měla v plastovém krunýři. Druhá, připojená dlouhou trubicí k jednomu z přístrojů, tápala po přikrývce, jako by cosi hledala. Vzal jsem ji lehce do dlaně, sklonil jsem se nad lůžkem a řekl: "Médchen…"
Její oči mě poznaly. "Ach, captain," zašeptala, "přece jsi přišel… Bála jsem se, že…"
Lékař se sklonil k její tváři a řekl: "Nesmíte moc mluvit, slečno Mittelbraunová. Rozumíte? Nesmíte mluvit!"
Otočila k němu zrak a řekla sípavě: "Co mi to říkáte, majn got? Chci mluvit, musím mluvit. Jděte… k čertu, doktore. Rangu…"
"Ano, jsem tady, médchen."
"Ja… gut, captain. Našli jste mě… tam?"
"Tam. Nevzpomínej na to."
"Ach bože… Ten hnusný Rudi… Bil mě do hlavy lahví, kopal do mě, šlapal po mně, až jsem se nemohla hýbat; přivázal mi ruce a pak mně… Víš co říkal? Ze zabije toho ďábla, kterého mám mezi nohama; a dělal to tou lahví… až jsem omdlela bolestí. Když jsem se probrala, klečel v koutě a modlil se… Majn got, Rangu, co jsem vlastně komu udělala? Proč jsi mě nevzal s sebou na tu cestu do Garthu?"
Co jsem jí na to měl říct? Líbal jsem její ubohou ruku a zuřivé slzy se mi tlačily do očí. "Kamaráde…," řekl tiše Julius a vzal mě za rameno.
"Nerozrušujte ji, prosím," řekl lékař. "Jenom uspíšíte -"
"Však já vás slyším, doktore," řekla Anna. "Vím, že nemám moc času. Captain… Než umřu…"
Anno, drahá, nemůžeš umřít, chtěl jsem říct. Ale nedostal jsem ze sebe jediné slovo.
"Nechci umřít s tím prokletým příjmením," zašeptala sotva slyšitelně. "Chci umřít jako fró Anna Vietto. Rangu, ještě je čas. Já… počkám."
Bylo to jako šílený sen. Poručík Rosenbaum použil nouzový policejní spoj, aby sehnal patřičného úředníka. Trvalo to dvacet minut, v nichž Anna vypadala jako mrtvá, jen její prsty ještě stále tiskly mou dlaň. Pak se konečně objevil udýchaný oddávající zástupce primátora, měl s sebou automat s potřebnými tiskopisy a pozlacený řetěz s městským znakem Garthu, který si navlékl přes nemocniční bílý plášť.
"Dva svědkové, prosím," řekl. "To je nutné, i když je to jen formalita."
Julius a poručík se okamžitě nabídli.
"Pospěšte si," řekl lékař, který pozorně sledoval ukazatele přístrojů.
"Dobrá, svědky zapíšeme dodatečně… Pane Rangu Vietto: berete si dobrovolně zde přítomnou slečnu Annu Mittelbraunovou za manželku a je vám známo všecko, co -"
Cítil jsem, jak mě Anniny prsty sevřely. "Ano," řekl jsem, "proboha… Ano!"
"Slečno Anno Mittelbraunová," pokračoval úředník, "berete si dobrovolně zde přítomného pana Ranga Vietto…? A je vám známo všechno, co -"

"Neslyší vás," řekl doktor.
"Blíž," houkl Julius na úředníka, "jděte k ní blíž!"
Oddávající zástupce primátora se naklonil k Annině tváři: "Slečno Anno Mittelbraunová," opakoval hlasitě, "berete si dobrovolně za manžela zde přítomného pana Ranga Vietto?"
Anna otevřela oči. "Ano," zašeptala.
"Od této chvíle budete užívat společné příjmení Vietto," řekl úředník. "To potvrdí vaše vlastnoruční podpisy i podpisy zde přítomných pánů svědků."
Anna se šťastně usmála; pak její ruka náhle zmalátněla a oči strnuly. Jen úsměv zůstal.
"Proboha," vykřikl jsem, "doktore…!"
"Exitus," řekl doktor. "Je mi líto, pane. Vidíte…?"
Ručičky všech přístrojů stály na nule, obrazovky ztemněly a pulzující vlnovky se změnily v nehybné přímky.
"Pak ovšem nevím, jak bych mohl -," začal úředník, ale Julius ho přerušil: "Bylo to její přání, k čertu. Neslyšel jste, že řekla ano? Dejte sem ty papíry. Kde se mám podepsat?"
"Úřední výkon je bez podpisu nevěsty neplatný," protestoval úředník. "Mám svoje předpisy."
"Sestro, pojďte sem," řekl Julius. "Půjčte mi pero, vy inkouste. Tak. Dejte ho Anně do ruky, sestřičko. A teď tou rukou pěkně napište Anna Vietto. Pánbu vám to oplatí."
"Pane doktore…?!" řekla ošetřovatelka vyděšeně.
Ale za lékařem se právě tiše zavřely dveře.
"To odporuje předpisům," řekl oddávající úředník. "Pan poručík mi potvrdí, že -"
"O vašich předpisech želbohu nic nevím, pane zástupce," řekl Rosenbaum. "Jsem jenom policista."
"Nevšim jste si toho," houkl Julius. "Copak rozumíte tady těm budíkům? Jste snad doktor? A kdo to prozradí? My ne. Vy taky ne, abyste z toho neměl malér. Sestřička?"
"Ne, pane," řekla ošetřovatelka. "Myslím, že je to naopak správné. Slečna si to přála a podepsala by se sama, kdyby mohla."
"Hm… Jak myslíte," řekl oddávající zástupce primátora. "Nevím o tom. Sestra slečně pomáhala, protože se sama podepsat nemohla vzhledem ke zdravotnímu stavu, i když její smyslové vnímání bylo neporušené. Vzhledem k okolnostem… Ano. Tak prosím."
Ošetřovatelka podepsala listinu Anninou rukou.
Pak jsem se podepsal já, Julius a poručík.
"Kdybyste ještě něco potřeboval, pane Vietto…," řekl poručík Rosenbaum. "Cítím s vámi. A všechno, co řekla, jsem nahrával. Poslouží to jako důkaz vraždy."
"Díky," řekl jsem. "Nepotřebuju nic."
"Patřičný poplatek," připomněl úředník. "Kolky…"
Julius sáhl do kapsy. "Kolik to dělá?"
"Decim osmdesát," řekl úředník.
Takové bylo rekviem za Annu Vietto ze Sealandu.
Když jsme se vrátili do hotelu, Pazour v pokoji srdceryvně vyl.

18

Vzbudil jsem se kolem jedenácté; v pokoji svítilo světlo a já ležel oblečený napříč dvojité postele. Někdo mi zul boty a přikryl mě. Chvíli jsem nechápal, kde jsem; potom se naráz vrátila hrůza z časného rána a to, co následovalo po návratu do hotelu…
Objednali jsme si rum. Byl jsem zpitý stejně jako tenkrát v minulé budoucnosti, kdy jsem Annu ztloukl, pak jsem ji miloval, a nakonec ležel opilý v dešti na skalách… Snad proto jsem nechtěl pít nic dražšího a vznešenějšího, jak by se v apartmá první třídy Arnarssonova hotelu možná slušelo.
"Julie…," řekl jsem.
Odpověděl mi jen Pazour, který spal na koberci vedle postele a probudil se, když jsem promluvil. Díval se na mě a jeho ohon tepal podlahu. "Kde je Julius?" zeptal jsem se.
Hlasitě zívl. Pak se zvedl a skočil ke mně na postel.
Sáhl jsem po domácím telefonu.
"Ano, pane," sdělili mi z recepce, "pan Reznicek odešel kolem osmé a nechal tu pro vás písemné sdělení s příkazem odevzdat je, až se ráčíte probudit."
"Pošlete mi to… s kávou. Silnou a horkou, prosím."
"Za pět minut, pane. Ještě nějaké přání?"
"Ne… Žádné."
Pět minut mi stačilo sotva na studenou sprchu. Když jsem se utíral, slyšel jsem, jak Pazour tiše vrčí. Pravděpodobně se mu nelíbil servírovací automat, který zničehožnic vyjel ze stěny. Ve své věži jsem nic podobného neměl…
Cítil jsem vůni kávy a dostal na ni nezřízenou chuť. Bože můj, řekl jsem si… Anna už není a já mám chuť na kávu. Snad proto, že je to pokračování jakési smuteční tryzny? Tehdy jsem se vrátil do věže také nahý a mokrý a našel Annu, jak zápolí s kávovarem…
Kromě konvice, šálku s talířkem, lžičky, cukřenky a konévky se smetanou jsem na ploše stolku našel několikerý ranní noviny a dopis zalepený v hotelové obálce. Nalil jsem si šálek; pak jsem strhl uzávěr obálky a vytáhl čtvermo přeložený papír. Stálo tam velkými nerovnými písmeny:

Rangu, kamaráde, moc s tebou cejtim. Abys věděl, rozhod jsem se, že si dám padáka od Škodů a pojedu s tebou do tý Tramtárie, cos o ní pořád mluvil že si tam chtěl vypadnout s Annou za dědkem než si se vožral do němoty a dobře si udělal. Nějaký prachy mám ulitý, tak je vemu sebou. Jedu vlakem a musim v Pilznu vyřídit všelicos, ale nejdýl do tejdna jsem zpátky. Tak tu na mě pár dní počkej, stejně teďka nikam pospíchat nemusíš. Julius.

Potěšilo mě, že nejsem sám.
Odložil jsem dopis, napil se kávy a bezmyšlenkovitě sáhl po novinách. Vzápětí jsem zaklel. RANG VIETTO OPĚT MEZI NÁMI, četl jsem palcové litery.
Jak jsme se dověděli z jistých zdrojů, psal zpravodaj pod značkou -tf-, navštívil Rang
Vietto (ještě před dvěma roky number one man našeho hudebního světa), hansovní město Garth, aby se tu v naprosté tichosti oženil. Jeho chotí se kupodivu nestala Clara de Lorrient, o níž jsme často psávali ve spojitosti se slavným umělcem, nýbrž jakási chorá dáma jménem Anna Mittelbraunová. Sňatek se konal dnes v časných ranních hodinách na chirurgické klinice a zřejmě se v něm skrývá jakési zvláštní tajemství; na jeho utajení totiž spolupracovalo i okresní oddělení kriminální policie, a poručík Rosenbaum a posléze i sám náčelník kapitán Rauch odmítli jakékoliv přesnější informace. Se šťastnou paní Viettovou jsme se zatím spojit nemohli a pobyt novomanžela také není znám; náš list se jako vždy pokusí získat další zprávy, které si vážený a milý čtenář jistě nedá ujít.
V dalších novinách byly podobné žvásty. Všude vzpomínali na moje styky s Clarou de Lorrient, jeden bulvární plátek ji dokonce měl v titulku: CLARA DE LORRIENT TO TAK NENECHÁ!
Zavolal jsem poručíka Rosenbauma.
"Ano, četl jsem to," řekl. "Informace zřejmě pronikly částečně z kliniky a pak některým z pirátských kanálů z databanky městského matričního úřadu. Máme s tím věčné problémy, síť oficiálních, polooficiálních a ilegálních spojení je těžko kontrolovatelná a redakce novin mají vlastní selektory. Nevšímejte si toho - pokaždé slibují pokračování, ale většinou už jenom melou prázdnou slámu."
"Ale z jakého zdroje vytáhli tu zatracenou Claru de Lorrient?" zeptal jsem se. "Mohl byste mi říct, kde to sebrali?"
"To je soukromá píle pánů Frohwalda, Benesche, Ludwiga a dalších. Povídám, pusťte to z hlavy."
"Co je to za lidi?"
"Autoři těch článků, pane Vietto."
"Ale jak se shodli na stejném jménu?"
"Koho?"
"Clary de Lorrient, k čertu."
"Opravdu mě těší, že klejete," řekl poručík Rosenbaum. "Clara de Lorrient je prostě Clara de Lorrient. To víte, dva roky nejsou zase tak mnoho, aby se na ni zapomnělo. Nic mi po tom není, ale musela utratit obrovskou hromadu decimů, když vás sledovala všude, kam jste se jen hnul. Jenom to vaše poslední turné…"
"Ano," řekl jsem. "Bylo to obtížné."
"Je to nádherná žena, pane Vietto."
"Jistě. Hm… Myslíte, že toho nechají?"
"Spolehněte se. Když nedostanou další informace, budou ještě dva tři dni rozmazávat ty staré a tím to skončí."
"Díky, poručíku."
Zavolal jsem Kowalskiho a nalil si další šálek.
"Poslyšte," řekl mi, "co to píšou v těch zatracených novinách? Je to pravda?"
Řekl jsem mu, co mě potkalo.
"Hrom aby… To je mi líto, pane," řekl. "Opravdu líto. Lidské zrůdy… Asi vám není nejlíp, co?"
"Dělám, co můžu," řekl jsem. "Už se stalo. Ale proto vás nevolám, Kowalski. Kdo je to, ta Clara de Lorrient, co mě s ní dávají dohromady? V životě jsem o ní neslyšel."
"Odkud voláte?"
"Z hotelu."
"Jste v Garthu?"
"Ano."
"Co kdybyste si udělal výlet do Metropole? Mám tady řadu zajímavých informací."
"Dobrá. Za dvě hodiny?"
"Čekám vás."
Prošel jsem se s Pazourem v parku za hotelem; pak jsem ho umístil v hotelovém útulku pro zvířata, který tu měli právě tak přepychový jako všechno ostatní. Doporučil jsem, aby ho nakrmili syrovými rybami, požádal jsem, aby mi pro něj opatřili pohodlný náhubek a vodítko a dal jsem zřízenci příslušné spropitné.
Když jsem odcházel, Pazour se za mnou díval a smutně kňučel. Na Arnarssonovy hotely měl svůj psí názor.
"Upřímnou soustrast," řekl mi Kowalski, když jsme si stiskli ruce. "Co vám mohu nabídnout? Zase pomerančovou šťávu?"
"Nabízel jste mi nové informace."
"Posaďte se."
Díval jsem se, jak se přehrabuje ve stohu starých novin. "Mám sice výstřižkový automat," řekl, "ale kompletní noviny jsou spolehlivější… Dají vám ucelenější obraz. Řeknu vám, pane Vietto, že jste pro mě čím dál větší záhada. Pokud jste si to všechno nevymyslel - a to jistě ne, protože by vám to přišlo dost draho -, nezbývá mi, než věřit vašim dvěma životům. Podívejte se: je sice pravda, že se nějaký střelený žabec zapletl mezi vás a ty čtyři piloty, co si na vás vyšlápli; ale nezachránil vás žádný Max Eckstein s vaším fanclubem. Ujel jste vlastním vozidlem a tímpádem je v novinách sotva

zmínka o nějakém spratkovi, který házel bouchací kuličky po majorech od měsíčních raket. Zato je tady plno drbů o vás a o Claře de Lorrient. A vy tvrdíte, že jste o ní v životě neslyšel."
"Cože…? Dejte to sem."
Kowalski mi podal večerník METROPOLITANBLAD. "Hned na první stránce," ukázal mi prstem. "Nejspíš si to zaplatilo ředitelství Wein-baru. Tenhle večerník dělá banda nejprodejnějších novinářských děvek na kontinentu."
RANG MÁ NOVÝ KOUSEK! řval titulek. A podtitul to ještě upřesňoval: TŘI DNI ČEKALA, AŽ SE DOČKALA.
"Jen čtěte dál," pobídl mě Kowalski.
Četl jsem: Populární dobrodružka Clara de Lorrient, která se čistě z nudy zúčastnila měsíční expedice v Moři mlh, se vrátila, aby se zaláskovala až po uši do Ranga Vietto. Náš kovboj se držel tři dni, ale pak to vzdal jako vždycky; však dobře víme, že má slabost pro krásné ženy, a Clara de Lorrient je kus! Toho si nejspíš moc dobře všiml i Lon Juaréz, major měsíční flotily, který si opatřil posilu, aby Rangieho uzemnil. Za hotelem zasáhli kids, kteří partu pilotů rozprášili salvou bangbangů. "Je mi už šestnáct a Ranga prostě zbožňuju," svěřila se nám Rena (94-60-85). Leč Rangie měl oči jen pro krásnou Claru, se kterou zmizel v čoudu kursem na známé hnízdečko lásky "U Sněhurky". Tam došlo k incidentu s Lonem Juarézem, který se sám a sám (přestože mu jeden bangbang explodoval přímo na hlavě) pustil do pronásledování. Zdá se, že chrabrý raketový šofér považoval Claru za svůj majetek a vůbec mu nedošlo, že co Rangie jednou má, jen tak nepustí. Náš zpravodaj hovořil s majitelem "Sněhurky" panem D.B., který mu řekl: "Rozmlátili toho za šest a půl tisíce, ale Mistr Vietto vyhrál." Dá se předpokládat, že o Claře de Lorrient a Rangovi Vietto brzy uslyšíme, a že to bude jen samá šlehačka - zatím jsou dveře jejich společného apartmá "U Sněhurky" zamčené na tři západy.
"Ta žena s průsvitnýma očima," řekl jsem, když jsem tu slátaninu dočetl. "Nevěděl jsem, jak se jmenuje. Ale zřejmě to byla ona."
"Jsem rád, že si to pamatujete," řekl Kowalski.
"Ale ne, k čertu. Bylo to docela jinak. Měl jsem z čistě reklamních důvodů jet na flám s nějakou ženou, která se vrátila z Moře mlh; vídal jsem ji z pódia, ale nikdy jsme se nesešli a její jméno mě nezajímalo. Ti čtyři mě skutečně dohonili hned za hotelem, ale dřív, než přišla; porvali jsme se a připletla se k tomu jenom Rena, nikdo jiný. Zachránila mě parta fanoušků, odvezli mě odtamtud, Rena se přidala… To auto řídil Max Eckstein, tehdy jsme se seznámili. Věřte mi, stalo se to tak, jak to říkám."
"Ale nepochybujete o tom článku?"
"Nepopírám jeho existenci, to je všecko. Píše se o tom i v jiných novinách?"
Kowalski zalistoval ve stohu, proloženém proužky papíru. "Jak by ne," řekl. "Tak třeba v Juniorwelthu… v Lavoratoru, v Artixu…, dokonce v Gaylive; někde to není tak vulgární, ale všude se shodují na tom, že jste prostě ve Wein-baru sbalil Claru de Lorrient a odvezl ji do toho nóbl štundnhotelu, kam za vámi přijel Lon Juaréz, aby vás zmlátil, což se mu nepodařilo, protože jste zmlátil vy jeho."
"Poslyšte, Kowalski -, nevěděl jsem, jak se ta žena jmenuje. A pokud si pamatuju, jediné noviny ji nejmenovaly. Snad později, kdy už jsem se o to nezajímal, protože jsem měl docela jiné starosti. Ale co z toho vlastně vyplývá?"
"Tu vaši Renu s bouchacími kuličkami nejsme s to vyčenichat. Zato jsme si dovolili I.S.-com s Moon Las Vegas… Clara de Lorrient tam momentálně rozhazuje decáky. Na ten skandál si dobře pamatuje."
"Cože…?!" řekl jsem.
"Jo," na to Kowalski. "To byl týden, panečku, pravila svým flétnovým hlasem. Pozdravujte toho mého mustanga, často na něj vzpomínám. Načež se omluvila, protože jí vyšla červená a Jupiter, což je, jak nejspíš víte, high number."
"Hrom aby… Co si o tom myslíte, Kowalski?"
Pokrčil rameny. "Divím se čím dál víc, proč svoje peníze vyhazujete oknem."
"Nerozumím."
"Neudělali jsme za ně nic moc - a svou tajemnou Leonoru jste si dokonce našel sám."
"Odkud to víte?"
"Prosím vás… Říkal jsem vám přece, že je to přesmyčka, ne? Potom mi sem přiletíte z Islandu a máte Arnarssonova dicka. Není problém, dát si to dohromady."
"Omlouvám se vám, že jsem k vám nebyl upřímný."
"Myslím, že jste ke mně upřímný v mezích možností. A dokud platíte, neptám se. Nemusíte mi nic říkat ani o Arnarssonově dceři, pokud se vám to nehodí."
"Proč bych vám to neřekl…"
"Dobrá," kývl, když jsem skončil se svou islandskou historkou. "Takže ona vás našla sama. Povídal jsem vám hned poprvé, že by vás měli hledat oni. Co Julius?"
"Ten mě hledal. Jenže moc brzy. Taky se dostal šest let zpátky, jako Leonora. Zajímavé je, že…" Vyprávěl jsem Kowalskimu o Juliově zkušenosti s odmítnutím na Machazee. "Co tomu říkáte? Jeho druhý život běžel docela jinak."
"Slečně Arnarssonové se to stalo taky," řekl Kowalski. "A vy máte stejnou zkušenost… Bohužel smutnou."
"Ano. Ale vysvětlete mi, proč i před zásahem hjeldu byl můj život jiný, než jaký si pamatuju? Můžu vám přísahat na co chcete, že jsem nikdy neslyšel o nějaké Claře de Lorrient, natožpak abych s ní strávil celý týden v nějakém hotýlku. Pro mě se to prostě nestalo. Píšou o ní noviny i později?"
"Zřejmě ano. Sám si pamatuju, jak vás prohánělo kolem zeměkoule. Podle novin jste s ní snad semhle támhle něco měl, pak jste jí zase ujel… To se stává. Některou ženskou si prostě zhnusíte stejně jako určité jídlo; a pak vás jednou popadne chuť a musíte se tím přecpat děj se co děj, čímž se všecko opakuje."
"Proboha… Ale já o tom nevím vůbec nic. Už jsem se vás ptal několikrát, co si o tom myslíte, a vy to pořád zamlouváte, Kowalski."
"Na to jsem krátký, abych si něco myslel, pane Vietto. Sám jste mi řekl, že se v Metropoli ztratil nějaký barák, kde jste

navštívil Maxe Ecksteina. Taky jste mi dal tip na ten weekendhooz u Swarrogzee. Není tam. A o nějaké Evelyně Téaté, která by si ho tam dala postavit, nenajdete data ani v pozemkových knihách. Kde nic tu nic. Mlha. Jako byste si celou svoji minulost vymyslel a teď mi draze platíte, abych ji potvrdil. Jenže mně se to nedaří, pane Vietto."
"Našel jste Julia a snad i Nyströma," řekl jsem. "Chci za ním vyrazit nejdéle do týdne. Zatím dělejte všecko pro to, abyste našel Maxe Ecksteina a Renu… Finance na to budou, stačí říct."
"Dělám to."
Stiskli jsme si ruce a vrátil jsem se do Garthu.
Potom následoval jeden z nejhorších týdnů v mém životě. Jako by mě opustila všechna energie; chodil jsem s Pazourem na dlouhé procházky na pobřeží a vracel jsem se utýraný vzpomínkami na Annu. Několikrát jsem chtěl zavolat Leonoře, ale nikdy jsem to neudělal. Věděl jsem, že by se vyptávala na Annu, a já nebyl schopen vyprávět o lidské zavilosti, která ji zabila… Nečetl jsem noviny, nesledoval zpravodajství; za večerů jsem sedával na terase hotelového pokoje, kouřil dýmku za dýmkou a bezmyšlenkovitě sledoval těch pár jasnějších hvězd, které prosvítaly září nočního města, jak pomalu putují nad střechami domů, až jsem si nakonec objednal rum… Když mi potom milosrdná mlha zastřela smysly, odpotácel jsem se do postele, abych znova prožíval smutek posledních dnů v těžkých snech.
Kowalski se neozýval a já mu nevolal.
Z letargie mě probudil až Julius, když se koncem týdne přihnal jako povodeň. "Jsem svobodnej člověk," halasil, sotva se za ním zavřely dveře. "Prvně v životě dočista svobodnej. Cos tady dělal celej tejden?"
"Pil rum, kouřil a vzpomínal," řekl jsem.
"Jo, to znám. To moc dobře znám, kamaráde. Nového nic? Co ten tvůj detektiv?"
"Hledá Maxe a Renu."
"A za tejden žádný výsledky? Hele, aby tě netahal za nohu. Penízky…"
"Mně se zdá poctivý," řekl jsem.
"Jo, snad se nemějlíš. Tak co? Vypadnem? Koupil jsem dva pořádný kufry a nějakou tu výbavu, co takoví dva vdovci jako my potřebujou, když se plácaj po světě. Nechal jsem to dole."
Domluvili jsme se, že se za Nyströmem vydáme hned. Arnarssonův RisCard nás informoval, že nás může dopravit do New Waterfordu, odkud se na ostrov Ingonish dostaneme vznášedlem za necelé dvě hodiny. Když jsem zjistil, že jde o pouhých pětatřicet mil po moři, napadlo mě, že mám na Severním mysu Sealandu zakotvenou Solvejgu…
Zavolal jsem do recepce.
"Zajisté, pane," zněla odpověď na můj dotaz, "na metropolském airportu parkují i stroje s velkým nákladním prostorem. RC vám dává právo využít je podle potřeby."
Řekl jsem Juliovi, že zaletíme na Severní mys a naložíme Solvejgu.
"Jestli ti ji mezitím nějakej praštěnej Mittelbraun nepotopil," řekl. "Pořád se mi otvírá kudla v kapse, když si na ten dobytek vzpomenu."
Zavolal jsem Kowalskimu; neměl pro mě žádné zprávy a řekl mi, že se samozřejmě okamžitě ozve, kdyby jeho agenti cokoliv objevili.
Nechtělo se mi rozloučit se s Pazourem. Ale protože jsem neměl jistotu o tom, co nás na další cestě čeká, nechal jsem ho v hotelovém útulku. Připadal jsem si trochu jako zrádce a v duchu jsem si přísahal, že se pro něj vrátím, nebo si ho nechám dovézt, jakmile se někde usadím.
Hodinu nato jsme odletěli z metropolského letiště.

19

Nízké večerní slunce zlatilo okraje mraků, když se obří transportní vrtulník snesl do zátoky a dosedl na mořskou hladinu. Dva muži z posádky nás dopravili akumulátorovým člunem k molu. Solvejga tam stála, jak jsem ji před odletem do vesnice narychlo připoutal k úvazníkům. Její plachty splihle visely v bezvětří a paluba byla plná popela. Zastavil jsem se u spáleniště. Ne, tady už nebylo nic, co bych mohl vzít s sebou, kromě přístrojů z přístřešku u přístaviště. Z věže zbyly jen zčernalé zdi a uvnitř přes dva metry vysoká vrstva mojí na prach spálené minulosti… Hleděl jsem na ten vrak cizíma očima; Annina mučednická smrt definitivně přervala pouto mezi mnou a Severním mysem Sealandu. Tady už jsem skutečně neměl co dělat…
"Rangu," vyrušil mě z myšlenek Julius.
"Já vím," řekl jsem. "Nemístná sentimentalita a tak dále. Hned se do toho dáme."
"Podívej se támhle," řekl Julius. "Jde sem nějaký chlápek a na místního křupana zrovna nevypadá."
Zahleděl jsem se na duny, kam mi ukazoval. Muž, který se blížil, byl oblečený jako turista. Na hlavě měl měkký tvídový klobouk a na rameni cosi jako brašnu s dalekohledem nebo kamerou.
"Nemám chuť odpovídat na pitomé otázky nějakých zevlounů," řekl jsem. "Nebo dokonce novinářů."
"Já bych počkal," řekl Julius. "I kdyby to byl novinář, co nám může udělat? Nic se od nás nedoví a za hodinku odfrčíme. Ale taky to nemusí bejt novinář. Koukej, kamaráde - když hledáme tu ztracenou minulost, každá blbost může bejt důležitá. A já si pořád myslím -"
"Co si pořád myslíš?" zeptal jsem se.
"Ale nic. Hele, není ti ten chlap povědomej?"
"Není. Ani mi nikoho nepřipomíná."
Chodec v tvídovém klobouku se blížil. Šel pomalu, jako by neměl naspěch. Chvílemi se dokonce zastavoval. Napadlo mě, že je snad nemocný. Čím blíž byl, tím podivnější se mi zdál. Pak jsem si náhle uvědomil, že to dělá jeho obličej; byl nezvykle hladký a růžový s koutky úst zvednutými k úsměvu a přitom bezvýrazný jako tváře etruských náhrobních terakot.

"Pane," vyrušil mě hlas jednoho z mužů, kteří nás dovezli na břeh, "máte něco proti tomu, když dáme aspoň trochu do pořádku vaši jachtu, než ji naložíme? Jinak byste to musel udělat sám, až ji posadíme na vodu v západním Atlantiku."
"Je potřeba svinout plachty a sklopit stěžeň," řekl jsem. "Takhle by se do nákladního prostoru nevešla."
"Samozřejmě. Počítáme s tím, pane."
"Víte jak na to?"
"Oba jsme námořníci," řekl muž. "Z Lofot."
"To je něco jiného," řekl jsem. "Povlaky na plachty najdete v kajutě pod lůžky."
Vrtulník sklopil vrata nákladního prostoru a opatrně manévroval, když ho slabý proud začal natáčet pilotní kabinou k severu. Muži ve skladišti se přes vodu dohadovali s námořníky na palubě Solvejgy a jejich hlasy plašily racky.
"Hrome," řekl za mnou Julius. "Kdo sakra jste a co tu chcete? Nikdo vás sem nezval."
"Nelze říci, že by to nebylo svérázné uvítání," řekl cizinec, který k nám během mého rozhovoru s námořníky došel, "přestože bych v této rustikální enklávě očekával spíš chléb a sůl… Buďte zdrávi, pánové. Já nechal svoji loď, kde slunce o polednách vypálí mozek i z těch hlav, kde nikdy neměl místo, jak praví Pavel Brant ve třetím zpěvu Vánků a smrští. Dodávám z vlastní hlavy: Toť bližence je můj. Možná že mluvím trochu z cesty na váš vkus. Jsem poněkud zklamaný; očekával jsem schodiště do nebes a nacházím zříceninu udírny."
"Opozdil jste se o den," řekl jsem. "Včera touhle dobou byste tu našel, co jste hledal. Ale ne nadlouho, protože udit se začalo se západem slunce."
"Stále přicházím pozdě," odvětil, "přestože vždycky bývám první. Což zní jako protimluv neboli paradox, případně jako pitomost - jak pro koho. Nesmím se ptát, s kým vedu dialog, neboť i přes kontakt s několika milióny duší jde o pouhý monolog. A to snad i proto, že nemaje v lásce slovo pokora, žiju v ní. Co se tu stalo, pánové? Požár?"
Zatímco hovořil svou poněkud roztěkanou literátštinou s nervózními gesty, hleděl na něj Julius jako na nezvyklou cirkusovou atrakci, která měla pobavit, ale jaksi se vymkla kontrole. "Jo, hořelo tu," odpověděl na cizincův dotaz. "Co jste myslel?"
"Nemyslel jsem nic. Zatím je mi poněkud nejasné, zda moje cesta sem nemá příčinu v pustém šálení smyslů. Komu patřila ta věž?"
"Mně," řekl jsem.
"A helikoptéra má znaky Arnarssonových loděnic v Akureyri… Máte snad něco společného s Arnarssonem?"
"A nejste vy trošku zvědavej?" řekl Julius. "Proč bysme vám měli vyprávět, jestli se známe s Arnarssonem a tuhle o tý věži? Ani nevíme, kdo jste. Podle tý tašky vypadáte na reportéra a podle ksichtu kdoví na co. Vedete řeči jako srandista, ale člověku z nich naskakuje husí kůže. Nejlíp uděláte, když tam hodíte zpátečku."
"Být zdvořilým, to někdy bolí" řekl cizinec a obrátil ke mně svůj podivný obličej. "Odpusťte, že mluvím v samých citátech. Samozřejmě, pokud vám tu vadím, mohu odejít a vrátit se, až odletíte. Bohužel se mi zdá, že nejde pouze o tu vypálenou věž. Jakousi ne nepodstatnou roli v onom zatím bezejmenném dramatu hraje i její majitel a jachta nazvaná tak poeticky. Solvejga… Vždyť vy máte taky hlavu plnou citátů, když jste ji pojmenoval právě takhle. Neříkejte mi, že je to náhoda."
"Ne, není to náhoda," řekl jsem. "Nazval jsem ji tak podle hrdinky z Peera Gynta… Ke Griegově Solvejžině písni mám jistý sentimentální vztah."
"Vaše tvář bývala jiná, pane Vietto," řekl muž a jeho jakoby přilepený úsměv se trochu pokřivil. Uvědomil jsem si, že teprve to je jeho úsměv skutečný - a zároveň jsem pochopil, proč je jeho tvář tak nezvyklá. Byl to umělý obličej…
"Znali jsme se snad?" zeptal jsem se.
"Nesetkali jsme se sice nikdy," odvětil, "ale vídal jsem přenosy vašich koncertů. Pak jste zmizel ze světa. Změnil jste snad podobu, abyste nebyl k nalezení? Nebo se mýlím?"
"Co je vám po tom, člověče?" utrhl se na něj Julius. "Na co nás to chcete nachytat?"
Umlčel jsem Julia gestem. "Nemýlíte se," řekl jsem. "Neměl jsem sice sebemenší úmysl hovořit s vámi, protože se mi od včerejška nechce hovořit takřka s nikým - zvlášť tady na Sealandu. Ale já také četl Vánky a smrště. Zůstaly tam…"
Ukázal jsem na spáleniště.
"Brant přece nepsal o Solvejze."
"Ne, to byl Ibsen."
"A Grieg, který stvořil tu nesmrtelnou hudbu," řekl cizinec s dalším podivným úsměvem. "Hudbu, ke které máte jistý sentimentální vztah."
"Jak jste přišel na to, kdo jsem? Řekli vám to ve vesnici?"
"Jak jsem na to přišel…? Nevím. Ne, neřekli mi to ve vesnici; utíkali přede mnou a zavírali okna." Znova se pousmál. "Jistě věří na bubáky a klekánice. Nemám jim to za zlé, neboť kdo z nás nechová ve svém podvědomí celé legie strašidel, která se probouzejí za nocí? Je mi trapné mluvit s muži o snech; ale pokud je ten muž básník, snad pochopí i to, že člověk žije více životů. Pokud chcete být realistou, musí vám stačit, že změna barvy vlasů a plnovous je trochu málo, abyste změnil identitu."
Musel jsem se zasmát. "Dokážete vyjadřovat prosté skutečnosti tolika složitými způsoby, že člověka vyvádíte z míry," řekl jsem. "Samozřejmě, jsem snadno k poznání; ale docela určitě nejsem básník, i když jsem si to o sobě kdysi možná myslel. Byl to omyl - a ne jediný v mém životě."
"Jste příliš sebekritický," řekl. "Nesložil jste přece jenom ty bezduché Mustangy. Vzpomínám na vaše Loučení se sluncem, Plachty nebo Blesky lásek… Copak to není poezie?"
Udivilo mě, že zná moje staré písně.
"Nebyly to nejúspěšnější věci, které jsem dělal," řekl jsem. "Zatímco Mustangové mi vynesli jmění, i když byl jejich text stupidní."

Zasmál se. "Jste Hercules Savinien Cyrano de Bergerac, pane Vietto. Zatímco jste se fanfarónsky pouštěl do boje s přesilou kosmických neurvalců, hořelo vaše srdce poety touhou po nevyslyšené lásce. Leč Clara de Lorrient byla jenom stín vašeho skutečného cíle… Silueta z černého papíru. Zatímco vy jste byl stavitelem věží a mučedníkem věčné touhy po Vlastě de Condé. Ta dáma je sestrou Pavla Branta, našeho oblíbeného autora. Možná že plácám nesmysly, pane Vietto. Ale omluvte blázna; mohlo se mi to všecko jenom zdát."
Náhle jsem měl podivný pocit, že ten muž všechno ví. Jako bych se setkal se smrtí z Bergmannovy Sedmé pečeti… Jak mohl mluvit zároveň o Claře de Lorrient a o Vlastě, které v mém životě nemohly existovat zároveň? Znal snad oba moje životy, skutečný i ten zdánlivý, minulý i budoucí?
"Neznám Claru de Lorrient," řekl jsem.
"A - Vlastu de Condé?"
"Ano… Tu znám."
"Potom se mi plete skutečnost a sen," řekl. "Zřejmě jsem četl o Vlastě de Condé a o vašem vztahu ke Claře se mi zdálo. Myslel jsem, že to bylo naopak."
"Míváte zvláštní sny," řekl jsem.
"Velice zvláštní. Například se mi jednou zdálo, že miluju dívku s rezavými vlasy," řekl. "Ta dívka odešla s vámi. A přestože jsem už dřív dobře věděl, že mi není věrná, naplnilo to mou duši hořkostí. Měl jsem za vámi jít a ptát se na ni? Jaký by to mělo smysl, když se to všechno stalo jen ve snu? Myslel jsem, že o ní nemůžete vědět. Ale teď, když jsem se po létech hledání přesvědčil, že tohle místo existuje i ve skutečnosti a setkal se v tom magickém bodu s vámi, mám pocit, že byste mohl najít klíč k mým snům."
"Je to zvláštní," řekl jsem, "ale před chvílí mě napadlo totéž o vás. A to, že jsme se sešli právě tady…"
"Ano, právě tady," přikývl. "Genius loci, pane Vietto, mi našeptává, že byste mi mohl vysvětlit, proč jsem ve svém snění kýmsi jiným, mužem bezohledným, drzým a samolibým; jak je možné, že já, ač v bdění člověk nadmíru zdvořilý, vás v onom jiném životě nazývám starou příšerou a charakterním hercem; proč, ač veškeré agresivity prostý, řítím se nočními ulicemi za volantem transvallu, s nákladem rozchechtaných dámiček, a byť za bdění zapřísáhlý abstinent a nekuřák, věčně podnapilý a s cigaretou v koutku úst…? Ale to je možná pouze moje zbožné přání. Nepomůžete mi, stejně jako já nepomůžu vám."
Cítil jsem, jak mi srdce zběsile buší.
"Zdá se vám, že jste Max Eckstein?" zeptal jsem se.
"Já jsem Max Eckstein," odpověděl.

20
Rackové nad zálivem klikatě nalétávali na muže u plachet Solvejgy, západ tonul v červáncích a helikoptéra, na pozadí oblohy teď skoro černá, rozsvítila poziční světla.
"Vy jste ten novinář, kterého nikde osobně neznají," řekl jsem. "To znamená, že detektivní kancelář, kterou jsem si najal, aby našla skutečného Maxe Ecksteina, jde po falešné stopě… Proč se podepisujete jako on?"
"Proč myslíte, že jste zatím nenašel skutečného Maxe Ecksteina, pane Vietto?"
"Nevím, co chcete říct."
"To, že Max Eckstein, kterého hledá vaše detektivní kancelář, zemřel jednatřicátého prosince dva tisíce dvacet osm, když pod ním vybuchla atomová nálož. Jak chcete najít mrtvolu z budoucnosti, pane Vietto?" Tiše se zasmál. "Jediný Max Eckstein na této planetě jsem skutečně já."
"To jsou žvásty," řekl Julius. "Vypadáte docela jinak."
"Což na věci nic nemění," řekl muž. "Při výbuchu jsem zemřel a musel jsem se znova narodit, abychom se setkali. Žil jsem znova celých pětatřicet let… A můj život byl jiný než poprvé." Julius chtěl něco říct, ale muž ho umlčel vztyčenou dlaní. "Nechme dohadů o tom, zda jsme, to co jsme. Je třeba vyjasnit si řadu věcí a dojít k přijatelnému výsledku, což je ve vašem zájmu stejně jako v mém."
Nepřál jsem si nic jiného. Přesto jsem potřeboval aspoň nějaký, třeba nepatrný důkaz… "Dobrá," řekl jsem. "Mluvme o tom. Ale nejdřív mi dovolte pár snad zbytečných otázek. Například - jakou řečí mluvil Max Eckstein, když spěchal?"
"Italsky," řekl bez rozmýšlení.
"Kdo zahynul společně s Maxem?"
"Starý Nyström a ta chudinka Rena…"
"Jak jste jí říkal?"
"Kačenko," odpověděl tiše.
"K čertu," řekl jsem, "odkud tohle všechno víte?"
"Nevím odkud. Před desíti dny jsem šel časně spát, protože jsem za sebou měl únavný den. Vzbudil jsem se náhle kolem desáté… Hlava mi duněla jako zvon. Spousta věcí v mém podvědomí zapadala jedna do druhé. Ráno jsem vstal a vyrazil na cestu sem. Málem jsem vás propásl."
Řekl jsem mu, co se v tutéž hodinu stalo mně.
"Ach, můj bože," řekl, "prostě jsem dožil k momentu, do něhož ta podivná síla vrátila vás. A váš meteorický pád do jiného času rozezněl moje podvědomí. Není to důkaz, že jsem skutečně Max Eckstein?"
"Zůstaňme při tom," řekl jsem. "Ale co dál?"
"Co dál? Říkejte mi tak… Protože ve svém současném životě nemám jediného přítele."
Podal jsem mu ruku. "Budiž," řekl jsem, "třeba jsi někdo jiný. Ale Max Eckstein svoje přátele neztratil."
Julius ho poplácal po rameni. "Koukej, chlapče," řekl, "já Maxe Ecksteina moc neznal. Ale jestli budeš vedle svejch popletenejch řečí taky sem tam normální, proč bys nemoh bejt ten chlápek, co v tom parnu vylez z helikoptéry s nůší

opocenejch sifonů a povídá: Chlastejte, lejte si to na hlavu, cákejte s tím po sobě, je to studený! To byl ten pravej citát, kterej si dodneška pamatuju. Zato z toho, co jsem přečet, si nepamatuju nic, leda obrázkový příběhy Šmrksy a Frksy a nějakej ten sešitovej román o tom, jak Jeníček přefik Mařenku. Tak, to dojemný máme za sebou. Co budeme dělat dál?"
"Musíme najít ostatní."
"Letíme na Cape Breton Island. Za Nyströmem," řekl jsem.
"Žije? Takže víte, co se s ním stalo?"
"Zatím jen to, že v šestaosmdesátém roce opustil Garth."
"A tak… A Rena…?"
Řekl jsem mu, co píšou noviny.
"Takže tam můj transvall nedorazil včas," řekl. "To je divné, opravdu divné… Od chvíle, kdy jsi odjel s Clarou de Lorrient, se Renin život utvářel jinak než v té první variantě… Proto není k nalezení. A co ty dvě - tvoje žena Anna a Leonora?"
"Našel jsem obě."
"Pověz mi o tom."
Julius prohlásil, že máme nejmíň hodinu času, než nás začne kapitán svolávat, tak proč bychom si nesedli třeba támhle na ten kopeček a nezakouřili si. "Jestli se ti chce vypravovat celou tu svoji povídačku," dodal ke mně, "můžeš k tomu přidat i tu mou."
Posadili jsme se do trávy. Nacpal jsem si dýmku a zapálil. Nechtělo se mi znova vzpomínat; přesto mi nakonec trvalo skoro půl hodiny, než jsem doklopýtal k závěru nepravděpodobného příběhu.
"To je mi líto," vzdychl Max, když jsem skončil. "Jaká krásná svatba to byla, tehdy na Sealandu."
"Moje bába říkávala bůh dal, bůh vzal," řekl Julius. "Lidi si to nejspíš vymysleli, aby se jim ten zatracenej život líp snášel… Aby měli aspoň útěchu, když přišli o svý drahý. Nám taky nic jinýho nezbejvá. Tak co, Maxi? Zkusíš to trumfnout? Řek bych, že něco zamotanějšího těžko vymyslíš, i když ti jede huba jak šlejferna."
"Vynasnažím se, abych byl věcný," odpověděl ten zvláštní člověk. "Ostatně - nikdy jsem svou historii nevyprávěl, tudíž se snadno vyvaruju otřelých klišé. Přesto mi možná neuvěříte, protože ten příběh začíná narozením dítěte, které nemělo obličej."
"Fujtajxl," uplivl si Julius. "To je teda horší, než jsem si myslel. Chceš říct, že to dítě jsi byl ty?"
"Ano. Stalo se to ve třiadevadesátém roce. Myslím, že je zbytečné popisovat tehdejší politickou situaci; nebyla dobrá, ale v naší rodině to bylo daleko horší. Byl jsem jakési vymodlené dítě a narodil se jako zrůda… Co pamatuju, bylo moje dětství nepřetržitým martyriem, ale že jsem tím netrpěl jen já, jsem si domyslel mnohem později, když jsem definitivně opustil kliniku a takřka denně slýchal pláč své matky a klení otce. Spoustu peněz je stálo mé vzdělání, protože mi museli najímat soukromé učitele; ale stydět se za mě nemuseli, protože jsem už ve dvanácti letech předběhl o mnoho své vrstevníky. Jelikož jsem měl sklony k literatuře, studoval jsem ji, a tak jsem ve čtrnácti četl Seneku jako jiní chlapci v mém věku dobrodružné romány. Navíc jsem měl neuvěřitelný postřeh a nadání hodnotit viděné po svém, což mě předurčovalo pro novinářskou dráhu. Jedinou překážkou byl můj nepřekonatelný komplex… a moje sny, které se úporně vracely, obměňovaly a košatěly do nekonečně složitých fantasmagorií. Ty sny jsou v mnohém jakousi mou vlastní variantou vašich příběhů; a hjeld, který nás zřejmě všechny spojuje, je příčinou všeho včetně mého osobního neštěstí. Ale abych pokračoval: Posléze jsem se pokusil psát pro noviny. Hned moje první reportáže měly úspěch a vynesly slušný honorář. Později, kdy jsem začal s vlastní kamerou tvořit komentované zpravodajství z výjimečných událostí, jsem už dostával tolik, že jsem mohl splatit rodičům všechno, co jsem jim dlužil. Po rodičích se jmenuju Exberg, ale ve svých snech jsem si říkal Eckstein. Převzal jsem to jméno jako umělecký pseudonym… Před šesti lety jsem prodělal těžké nervové zhroucení, když jsem měl poprvé sen o své smrti v plamenech sopky. V tom snu jsem také poprvé viděl kamennou věž na mysu neznámého ostrova…"
"Před šesti léty?" řekl Julius. "To jsem přece -"
"Ano. To ses vrátil ty a Leonora a moje podvědomí se dvojnásobně rozeznělo. Od té chvíle jsem měl sny o - tom druhém… Pět let jsem bezvýsledně hledal ostrov s věží, dokud nepřišla noc ze čtvrtého na pátého srpna, kdy jsem měl velice živý sen: Byl jsem svědkem jisté krásné rybářky na její svatbě s Rangem Vietto, který byl mým blízkým přítelem. Ze snu jsem si zapamatoval, že se svatba odehrála v sealandském kostelíku, a že ona záhadná věž stojí na Severním mysu Sealandu. A tak, ačkoliv jsem ještě nevěřil, vydal jsem se sem… A tady jsme se setkali. To je zhruba můj příběh a mohu říci, že jsem ani ve svých nejhlubších tvůrčích krizích nezplodil horší slátaninu… Pokud byste rádi slyšeli další podrobnosti, ptejte se."
"Pět let jsi bezvýsledně hledal mou věž, zatímco já se seznámil s Maxem Ecksteinem, který teprve musel zemřít, aby ses mohl narodit jako dítě bez tváře…?!"
"To všechno ten zatracený hjeld," řekl. "Teprve teď se mi vyjasnily noční děsy posledních šesti let."
"Jednou jsem jako kluk navštívil strašidelnej dům," řekl Julius. "Pouťovou atrakci. No, málem jsem puknul smíchy, když mi kostlivec hrábnul do pačesů. Nikdy bych bejval nevěřil, že se jednou budu bát něčeho, co je vlastně jenom slovo… Co kdybys nám řek, jak se ti vyjasnily ty tvý noční děsy, Maxi? Třeba se vyjasněj i nám."
"V posledních šesti letech se probouzím náhle a příčina je vždycky tatáž," řekl Max. "Vznášení, strach o kohosi blízkého, tížící pocit odpovědnosti, pohled jakoby do hloubi jakési nesmírné vzdouvající se kloaky, potom záblesk a výtrysk s ochromující bolestí… Neuměl jsem si vysvětlit, co znamenají ta náhlá probuzení. Byla vždycky stejná, ať jsem před nimi ve snu prožil cokoli. Teď, když jsem slyšel vaše verze té události (pokud to skutečně byla událost), mohu si ke snu doplnit fakta. Stalo se to takhle: Rena s Nyströmem stáli u vrátku s lanem, na kterém visela nálož, a čekali, až navedu helikoptéru přesně nad kráter. Protože se rozpálený vzduch silně chvěl a sklo se zamlžovalo, otevřel jsem okno, nasadil si brýle a díval se přímo dolů. Byl jsem nad středem kráteru a viděl jsem podivné světélkování jakési napůl

průhledné masy, která v něm kypěla, vzdouvala se a přetékala přes okraje, kde se rozplývala. Právě jsem chtěl dát povel ke spouštění, když nálož explodovala. To, co následovalo, se muselo odehrát v tisícině vteřiny, ale můj mozek to všecko zaregistroval… Snad proto, že to byl okamžik smrti. Z kráteru naráz vytryskl vzhůru prudký proud té kypící hmoty a otevřeným okénkem zasáhl můj obličej; v téže chvíli nastal výbuch a helikoptéra i s námi se okamžitě vypařila v žáru… A tak moje druhá šance, jak jste to vzletně nazvali, musela začít mým novým narozením; proto jsem si nepamatoval nic ze svého minulého života, ten přece skončil smrtí. Zato jsem se narodil bez obličeje, tak, jak jsem zemřel. Že jsem nepřišel na svět jako slepec, za to vděčím brýlím."
"Když jsem se probudil o šest měsíců zpátky v čase," řekl jsem, "byl jsem skutečné ve čtvrtém srpnu. Neměl jsem ani popálené ruce, ani pohmožděné rameno."
"Možná proto, že ti ta zranění nezpůsobil hjeld sám, a že jsi přežil."
"Viděl jsi někdy ve svých snech dům z červených cihel?"
"Mnohokrát," řekl. "Tam jsem přece žil s Renou. Bohužel, ten dům neexistuje. Byl jsem se tam podívat hned, jak jsem se v jednom ze snů dověděl, že stojí v Metropoli."
"Taky jsi tam našel docenta jménem G.W. Trouve?"
"Ano. Ale přesto jsem poznával ulici i okolí, a když jsem zavřel oči, tak jsem před tím domem stál, ačkoliv tam zřejmě nic takového nikdy nebylo. Myslel jsem, že získám nějaké informace, když s Trouvem udělám interview, ale nic jsem se nedověděl a rozhovor jsem zahodil. Čert aby to vzal."
"Konečně lidský slovo," řekl Julius. "Jako kdybych slyšel bejvalýho Maxe, kamaráde."
"Obávám se, že bývalým Maxem nikdy nebudu," povzdychl si muž s tváří etruské náhrobní terakoty. "Celý život jsem ocejchovaný hjeldem. Pětatřicet let."
"Pětatřicet…" Uvědomil jsem si další těžko vysvětlitelnou skutečnost. "Poslyš, Maxi - zatím jsme si mysleli, že vzdálenost v čase byla tak či onak úměrná naší různé vzdálenosti od centra výbuchu. Já s Annou jsme byli nejdál a v těsném osobním kontaktu, protože mě držela kolem pasu. Oba jsme se vrátili zpátky o šest měsíců. Julius držel Leonoru v náručí, byli sopce o půl lodní délky blíž a jejich cesta zpět trvala šest let. A Nyström, který byl přímo v centru, změnil svůj život před nejméně dvaačtyřicíti lety. Zatímco ty -"
"Zatímco já musel začít nový život tam, kde jsem se v tom prvním narodil," řekl. "To je konečně logické."
"Ale kde jsi byl celejch těch sedm let před tím?!" řekl Julius.
"Nikde," odpověděl Max. "Nebyl jsem přece vůbec."
"Poslyš, Maxi," řekl jsem, "tys věděl o Rangovi Vietto, který měl pletky s Clarou de Lorrient? Viděl jsi je spolu v televizi, četl jsi o nich…?"
"Samozřejmě. Často."
"Ale já jsem přece ve tvém životě teprve pět dní."
"Ano."
"Kdo to tedy je, ten tvůj Rang Vietto?"
Beze slova pokrčil rameny.
Připadalo mi to jako noční můra. "Ne, to není noční můra," řekl Max. "Je to skutečnost, v níž si s námi zahrávají živly, o nichž člověk nemá ponětí. Hrůzné je, že nevíme, zda to dělají vědomě, nebo zda je to jen jakási peristaltika vesmíru… Ale nezbývá, než to připustit jako skutečnost; protože kdybychom to připustit nechtěli, musel by být i tenhle náš rozhovor jenom sen… nebo šílenství."
Přivítal jsem signál helikoptéry, který nás volal ke člunu. Solvejga už zmizela v nákladních vratech jako Jonáš v útrobách velryby.
"Poletíš s námi za Nyströmem, Maxi?"
"Ano," řekl. "Rád. Ten stařec je můj bratr ve smrti."

21

Během pětatřicetimílové plavby z New Waterfordu na ostrov Ingonish k nám byly živly milosrdné, takže jsme do malé chráněné zátoky s několika dřevěnými přístavními můstky dorazili pod plachtami za dvě hodiny a nějakou tu minutu. Protože jsme našli volné molo vedle rybáře, který se právě chystal vyplout s malou bárkou na moře, zeptali jsme se ho na starého Nyströma.
"Starej Nyström," odpověděl, "tady na Ingonish Islandu bydlí, to jo. Jenomže mu nikdo, kdo má v hlavě mozek, neříká starej Nyström, ale bláznívej kazatel. Je mi fuk, co si o tom myslíte. Zbláznil plno ženskejch, ty se na takový potrhlý řeči vždycky nachytaj první. Choděj na ty jeho shromáždění, zpívaj tam, modlej se jak svíčkový báby a doma už ani pořádně neuvařej, protože to prej nestojí za to, když stejně přijde konec světa." Odplivl si do vody a podíval se na hodinky. "Touhle dobou s tím tyjátrem končí… Jestli jste kvůli tomu přijeli, už to sotva stihnete. Na konci vesnice, ten barák s velkou zahradou, co má tu vysokou zeď."
"Jakej tyjátr?" zeptal se Julius.
"Jakej? Modlej se k těm křídlatejm potvorám, co jich má dědek na zahradě celou alej. Aby je při životě zachovat ráčily a tak všelijak. Povídám - darmo se mu neříká bláznívej kazatel. Mýmu dědovi stačila docela obyčejná víra a tátovi taky, i když se v kostele ukázal akorát o vánocích. Jo, pánové, holt je ta svoboda vyznání; za mýho dědy by to policajti brzo zatrhli. A co vy jste zač? Máte pěknou lodičku."
"Turisti," řekl jsem. "Z New Waterfordu."
"To už se o kazateli povídá tak daleko?"
"Něco o něm psaly noviny," řekl Max.
"No vida. Nakonec bude dědek s těma svejma strašákama jediná turistická zajímavost na Ingonish Islandu," zašklebil

se rybář a bidlem odstrčil bárku od mola. "Třeba nám to taky něco vynese."
Pustili jsme se směrem, který nám ukázal.
Vesnice měla jedinou ulici, pokud se za ni dala považovat sporou trávou zarostlá cesta, z níž odstranit balvany zřejmě nikomu nestálo za práci. Ke své chalupě si každý pěšinku vyšlapal. Už z dálky jsme viděli vysokou zeď, přes kterou visely převislé větve stromů.
Když jsme se ke zdi blížili, otevřela se branka ve vysokých vratech z větrem ošlehaných fošen a objevil se v ní shrbený stařec; za ním vycházely ženy v šátcích, mezi nimi i tři čtyři muži ve svetrech a bavlněných kalhotách. Stařec se s nimi loučil podáním ruky; některé ženy poklesávaly v kolenou a starý muž nad nimi dělal rukama podivná znamení.
"Na mou duši," řekl tiše Julius, "je to on."
Odcházející lidé nás pomalu míjeli. Všichni měli v očích jakési vytržení. Nehovořili mezi sebou, ale jejich rty se pohybovaly, jako by šeptaly modlitby. Jeden z mužů, podmračený a široký v ramenou, mi připomněl Rudiho Mittelbrauna; podíval se po nás a zdálo se, že si před námi odplivne. Ale neudělal to.
Starý muž u vrat hleděl za odcházejícími, a když jsme se blížili, zavřel za sebou branku. Stál mírně shrbený, kolena pokrčená a dlaně svěšených paží obrácené vpřed, jako by se chystal někoho neviditelného zachytit, kdyby začal padat…
"Dědku," řekl jsem.
Nyström zvedl ruku k očím. "To jsi ty, Rangu…?"
"Ano. jsem to já. Bože… Vy jste mě poznal?"
"Jak by ne," kývl, "jak by ne… Tolik let jsem se tyhle chvíle bál. Utek jsem hodně daleko, co nejdál jsem moh. Jenže jak chceš utýct osudu, kterej čeká celej svět? Věděl jsem, že nakonec přijdeš. A pak se zase číše naplní, až přeteče. Je zase ten rok… Nepomůže nic. Jedině snad upřímný modlitby, až se mi povede udělat tu jejich pravou podobu. Hele… To je přece Julius, ten velkej černej. A kterejpak je tuhleten?"
"To je Max Eckstein, dědo," řekl jsem.
"No vida… Max. Jak se změnil, co? Jenže ono ho to přece taky zabilo. Mně táhlo pětašedesát, když jsem zašel na ten svatej hjeld. A toho svýho auferštéhunku jsem se dočkal ve dvaadvacíti. To tady Max, jestli ho jako mě a tu děvenku ubohou odnesli stejně daleko, musel na svůj novej život počkat ještě pěknejch pár let, aby se narodil znova… A za ty roky se stalo kdovíco, takže se holt podruhy už tak pěkně nepoved, co? No, stát se to tomu děvčeti, bylo by to horší. Oni snad přece jenom dovedou bejt milosrdný, i když kdopak ví…"
"Kdo, starej?" zeptal se Julius. "O kom to mluvíte?"
"Přece o těch černejch andělech nebeskejch," řekl Nyström. "Co lítali nad kráterem, tenkrát na Honsö. Copak vy jste je neviděli?!"
"Neviděli jsme nic," řekl Max. "Aspoň já ne, dědo. Mně ten váš posvátný hjeld rozpustil obličej. Zavřel jsem oči, když mě to zasáhlo. Ne… Neviděl jsem nic. A potom jsem zemřel stejně jako vy a Rena."
"My taky neviděli nic," řekl Julius.
"No jo," kývl Nyström, "Rena se jmenovala. Tak vy jste nic neviděli… To je škoda. Však jsem taky moc neviděl. Dokonce jsem si už párkrát v životě říkal, jestli se mi to v tý chvíli smrti nezdálo. Nemůžu se do ty jejich podoby strefit. Proto taky ty modlitby nemaj ten oučinek."
"Do jaké podoby, dědku?" zeptal jsem se. "O čem to sakra mluvíte?"
"Pojďte do zahrady, chlapci. Jen pojďte." Otevřel branku a širokým gestem nás pozval dovnitř. Kdosi stál ve stínu s kropicí konví a zaléval květiny všech možných druhů i barev, nad kterými bzučely včely; vysoká kostrbatá zeď z temně šedých nepravidelných kvádrů byla místy nabílená vápnem, které se odchlipovalo a padalo na trávník. Tu a tam zahradu stínily koruny stromů, jejichž větve byly černé a pokroucené.
Co bylo v zahradě nejpodivuhodnější, bylo cosi jako průvod pitvomých postav s křídly. Ale nepřipomínaly rozvichřený kámen barokních mistrů, jak stály dvěma řadami, které začínaly pár kroků za vraty a obloukem se stáčely k nízkému stavení v pozadí; temné a sloupovité vypadaly jako neumělé variace na vozataje z Delf.
"Hned po mým auferštéhunku," řekl Nyström, ,jako kdyby mi něco říkalo: Knute Nyströme, vypadni z toho svýho baráku, vypadni z tyhle ulice, vypadni z Garthu… A já ten hlas poslech, i když ten domek stavěl můj táta a já vždycky věřil, že v něm naše rodina zůstane navždycky. Prodal jsem ho nějakýmu Heinemannovi, vzal jsem bábu - tenkrát to bába nebyla, to se ví - a vypadnul jsem, když Tuna Fishing Center verboval lidi na Prince Edward Island. Nejdřív jsem si z toho maléru na Honsö moc nepamatoval, jenom ty flajmeny… Ale časem jsem si vzpomněl na všecko. No, trvalo to hezkejch pár let… Však už jsem taky dvanáctej rok tady na Ingonish Islandu a dělám ty podoby."
"A copak, že pány nepozveš dál?" Nejasná postava s konví vyšla ze stínu stromu. Poznal jsem starou Nyströmovou, i když se tu neoblékala jako garthská hospodyně. Měla na hlavě stejný černý šátek jako ženy, které jsme před chvílí viděli odcházet, a zpod dlouhých šatů z obyčejné modřené bavlny jí trčely špičky neforemných kožených bot.
Uvědomil jsem si, že nás nemůže znát, protože od svého mládí žije s Nyströmem na ostrovech Nového Skotska.
"Jakýpak páni," řekl starý. "Moc let jsme se sice neviděli, ale nezapomněli jsme, co, chlapci?"
"A tak… A odkudpak se znáte? Z Prince Edwarda?"
Všiml jsem si, že na mě Nyström mrká. "Jo, je to tak," řekl jsem. "Známe se odtamtud, fró Nyströmová. Udělali jsme si výlet na jachtě…"
"Ale nemluvíte jako ostrovani."
Uvědomil jsem si, že Nyströmová za víc než čtyřicet let musela zapomenout garthské nářečí. Řekl jsem jí fró, jak jsem byl zvyklý ze Sealandu, a jí to zaznělo cize. Život, který prožil v Garthu její muž, jí byl zcela neznámý, přestože jsem ji tam dobře znal a ona znala mě. "To víte," řekl jsem, "obchod nezná hranice a člověk pak míchá do inter všelicos."
"Tak pojďte dál. Udělám vám kafe. A kus keksu a uzený ryby se taky najde."

"Počkej, stará," řekl Nyström. "Slíbil jsem chlapcům, že jim ukážu svý podoby těch flajmenů." Obrátil se k Maxovi: "Já o tom nejdřív vůbec nechtěl mluvit, kamaráde."
"Taky jsme se na tom shodli," řekl Max. "Už proto, že by to nejspíš bylo pěkné sousto pro noviny. Udělali by z nás vizionáře, pokud ne rovnou šílence."
"Však o mně si už dávno myslej, že mi straší ve věži," řekl Julius. "Ztratila se mi tam někde žena a děti."
"Nic z našeho bejvalýho života se neztratilo, protože to nikdá nebylo," řekl starý. "Oni nás přece viděli, jestli maj čím koukat - kdopak ví, co to vlastně maj v těch černejch dírách. Vědí, že jsme to byli my, kdo se jim plet do řemesla. Nepřipustěj, aby se něco z naší minulosti opakovalo, protože by to pro ně mohlo dopadnout zrovna tak jako tenkrát. Tak to je; nikdá jsem neměl vnuka, kterej tam na Honsö zůstal. Moje stará ho nezná, ani Haralda ne. Máme jen jednoho, je živej a je druhým důstojníkem na Alasce. A taky se nejmenuje Klaus, ale Bob… Zrovna tak se nenarodí Annino dítě, protože se ani tam nenarodilo. Takže, milej Julku, nedoufej, že někde potkáš svou ženu s dětma, zrovna tak jako tuhle Max nenajde Renu - a když, tak bude docela jiná. Ale pojďte se podívat na ty mý flajmeny, chlapci; třeba si na ně přece jenom vzpomenete."
V té chvíli jsem zachytil pohled staré Nyströmové; pomrkávala na mě jako před chvílí Nyström a spiklenecky se usmívala. Napadlo mě, že považuje svého muže za podivína, ne-li přímo za pomatence, ale protože ho miluje stejně jako před lety, neodporuje mu - a věří, že děláme totéž…
Nyström se pustil k první soše po levé straně. "Tenhle flajmen je první," řek!. "To ještě nebyla zeď tak vysoká a já ho postavil sem, aby se díval na moře, k východu. Tam někde je Honsö…"
"Fuj," řekl Julius, když jsme se zastavili před kamenným monstrem. "Člověk by skoro řek pánbu s námi a zlý pryč, kdyby už dávno nevěděl, že žádnej pánbu není."
"Neměl bys to říkat, chlapče," pokáral ho Nyström. "Oni nás slyšej a viděj. Mockrát jsem to pocejtil, když jsem se s nima zkoušel skrz tyhle jejich podoby domluvit."
"Copak povídali?" na to Julius.
Nyström pokrčil rameny. "Kdyby jim tak člověk rozuměl… Ale takový slova, jako jsi řek, by se před nima vyslovovat neměly."
Max mlčel a prohlížel si sochu. Také jsem trochu poodstoupil, abych ji přehlédl vcelku; byla vyšší než já a muselo dát pořádnou práci vytesat ji a vztyčit. Byla to primitivní práce připomínající některé megalitické plastiky, ale zároveň i dětské panáky uhnětené z plastelíny nebo ze sněhu… Postava neměla přesné rysy. Její trup byl jen hrubě otesaný sloup. Teprve někde tam, kde má člověk ramena, trčela na obě strany šikmo vzhůru jakási úzká plochá křídla; Nyström zřejmě nedokázal vytesat tenké a křehké perutě z nepříliš tvárného kamene, proto je vyřezal z jedlových fošen a připevnil železnými, teď už řádně zrezivělými skobami.
Celkový dojem by byl mohl být směšný, nebýt čehosi mezi oběma křídly. Snad to byl obličej a Nyströmovi musel dát víc práce než celá socha… Čím déle jsem na to hleděl, tím nepříjemnější pocit jsem měl. Byla to tvář a nebyla to tvář, cosi jako lidské rysy, ale deformované až do groteskní příšernosti a navíc jakoby obrácené vzhůru nohama; ostrá úzká rýha připomínající lidské rty v krutém úsměvu pod hrotitým výstupkem podobným bradě ježibaby, ale na čele; další výstupek, který byl spíš prasečím rypákem nebo vzhůru obráceným zobákem kalmara, trčel uprostřed a pod ním se temněly do stran obrácené hluboké otvory, v nich se mohly skrývat oči. Když jsem sochu obešel, uviděl jsem totéž zezadu…
"Přinejmenším to není moc povzbuzující pohled," řekl mi tiše Max. "Vypadá to trochu jako ty falešné retranské idoly pobaltských Slovanů - Swantowit, Perun a tak dále."
"Je mi z toho nanic," řekl jsem.
"Ano… Mně taky."
"Tak to je ten můj první flajmen," řekl Nyström. "Asi se vám moc nelíbí, co? No, nejste první… Ale on si není moc podobnej. Pojďte se podívat kousek dál."
Následovali jsme ho ponurým špalírem oblud. Nelišily se od sebe příliš a dojem z nich byl stále týž. Ohavné karikatury andělů nebo snad ďáblů, jejichž křídla byla toporně rozpřažena ke kymácivému letu, s důlky očí, které hleděly přímo na nás, přestože v nich nebylo nic než hluboký stín.
"Moc dobře je Knut udělal," řekla Nyströmová, opět mrkajíc. "A co práce mu dali…"
"Jak by ne. Tak třeba tenhleten," ukázal Nyström na jednu z figur po pravé straně. "Tady jsem si vzpomněl, že měli na hlavě růžky, takový docela tenký, o moc tenčí, než má koza. Tak jsem mu je udělal, ale jeden se mi ulomil. Potom už jsem je dělal zvlášť, stejně jako ty křídla, ale ne ze dřeva. Moc dobře se na to hodily žebra z tuňáků, taky byly akorát zahnutý."
"A k těmhle potvorám se modlíte?" řekl Julius.
" Tak to je ten můj první flajmen, " řekl Nyström...

"To nejsou potvory, chlapče."
Nyströmovi se zřejmě Juliův odpor k jeho modlám nezamlouval. "To je prostě takový zpodobnění těch flajmenů, který jsem viděl," řekl. "Oni přinesli na Zem hjeld, kterej nikdo nezničí, i když si to třeba může pár let myslet. S pomocí těchhle podob a s modlitbama se s nima snažím domluvit a vysvětlit jim, že lidi nejsou jenom sulcovej blivanec nalípanej na kostěný konstrukci. Že taky myslíme, žijeme svý životy, něco chceme a někam jdeme. Až to pochopěj, tak si snad ten svůj hjeld odnesou někam pryč - tam, co bejvaj, když nejsou zrovna tady." Obrátil se k soše zády, pozval nás gestem blíž a zašeptal: "Je vám to jasný, chlapci…? Jináč nám totiž nezbyde než hledat tu neřádnost znova a zacpat jí chřtán jako minule, ať už to s náma dopadne jak chce; ať nás to třeba stojí život navždycky."

Dívali jsme se na příšeru a mlčeli jsme; příšera hleděla na nás, poťouchle a zlomyslně, mírně skloněná vpřed, nelidská, ale také ne zvířecí, jako by znalá věcí, které my nikdy nedohlédneme…
Max si odkašlal, snad aby něco řekl. Přerušil ho signál telefonu, který se ozval v mé kapse.
"Příjem," ohlásil jsem se.
Čekal jsem Kowalskiho a uvědomil jsem si, že jsem ho zapomněl informovat o Maxovi; ale byl to jasný dívčí hlas, který se ozval. "To jste vy, Rangu?!"
"Ano, já, Leonoro," řekl jsem. "Odpusťte, že jsem vás nechal tak dlouho čekat. Odehrála se spousta věcí, z nichž některé pro mě nebyly právě veselé."
"Já vím," řekla. "Také vás nevolám proto, abych vám to vyčítala. Je mi to moc líto… Rangu."
"Odkud to víte?"
"Přece z dnešního zpravodajství."
"Z dnešního - zpravodajství? Nesledoval jsem žádné a týden jsem neviděl noviny."
"Takže nevíte, že dnes zemřel na Luně Pavel Brant? A že centrála kosmických spojů ztratila spojení s Forwardem?"
"Panebože," řekl jsem. "Stalo se to znova…?!"
"Copak vás ještě nenapadlo, že se to bude všecko opakovat?" řekla. "Kde jste? Musím okamžitě za vámi."

POZNÁMKA EDITORA: Kapitola 21., již jste právě dočetli, obsahuje v originální předloze ona neúplná slova a věty, které jsem při práci na první (neúplné) verzi Zápisků nedokázal rozluštit a vyložil si je mylně. (Viz též Druhý důležitý dodatek na konci knihy.) Protože se z textu R.V. snažím jakousi románovou formou rekonstruovat dialogy (stejně jako jsem to učinil v prvním, neúplném vydání) nemohl jsem oněch slov (byť i dnes správně interpretovaných) z velké většiny použít; při autorově stručném a málo literárním stylu (škoda, že podobné "zápisky" nezanechal Max Eckstein) by přímá citace v dialozích jednotlivých postav působila cize a násilně. Pro případné zájemce tedy uvádím onu část textu doslovně a příslušné fragmenty zdůrazňuji verzálkami:
"Vešli jsme DO ZAHRADY, kde nám Nyström ukázal svůj PRŮVOD KAMENNÝch idolů… Pak nám řekl, že se musel ZŘÍCi Života v ulici Bei MarcUSKIRCHE v Garthu, protože se bál, aby se tam znova nedožil toho, co se stalo na Honsö: a že také o té věci nechtěl už nikdy v životě s nikým promluvit. Řekli jsme mu, že i my jsme raZHODNUTI POMLcet o tom, ABYCHOM NAKONEC NEVYSTAVILI I SVOJE soukromí nebezpečí, že se o ně začnou zajímat sdělovací prostředky a veřejnost. Julius si posteskl, že by se rád sešel se svou ženou a dětmi. Na to mu Nyström řekl, že ONI JISTĚ VIDĚLI, MAJÍ-LI OČi, kdo jim chtěl překazit jejich úmysly, a že to podruhé nepřipustí: že nic z toho, na co se domníváme mít vzpomínky, nikdy neexistovalo. Jako příklad uvedl svého vnuka Klause, který zahynul na Honsö, při čemž o něm Nyströmová neví (jejich jediný vnuk se jmenuje Bob a je druhým důstojníkem na lodi Alaska) a dále řekl, že ANNINO DÍTĚ UŽ se nenarodí, protože se ani poprvé nenarodilo, a Max nenajde svou Renu, a pokud ano, bude jiná, než byla. A TAK PLNO STRACHU, jen plno strachu bude prý na tomto světě naším údělem, a to i když se rozhodneme HLEDAT A Hjeldu znova zacpat chřtán, PRESTOže nás to může stát život navždycky. Leonora mi vytkla, že se snažím o metafory, místo abych se držel holé skutečnosti: ale Nyström to skutečně nějak takhle řekl."
Dále uvádím na pravou míru fakt, který je sice zanedbatelný, ale přesto by mohl v pozorném čtenáři vzbudit pocit jisté nepřesnosti nebo dokonce nevěrohodnosti. Jde o počet vnuků Knuta Nyströma, jichž je v prvním, neúplném vydání uváděno pět, zatímco ve druhém jen dva. Skutečnost je, že v první části rukopisu Zápisků (z níž jsem vycházel při prvním vydání) R.V. uvádí cifru pět, i když se jmenovitě zmiňuje jen o Klausovi a Haraldovi. Tito jediní žijí v garthském domku s Nyströmovými, zatímco o jejich rodičích ani dalších třech bratrech není v rukopisu ani zmínky. Jelikož ve druhé, do té doby neznámé části Zápisků hovoří nejen R.V., ale i Nyström sám jen o Klausovi a Haraldovi, došlo snad při uvedení čísla pět v části první k nějaké nepozornosti či omylu R.V. Proto jsem si dovolil ve druhém (úplném) vydání Zápisků v těchto místech upravit počet vnuků Knuta Nyströma na pouhé dva, kteří mají v ději své role.

22
Ve večerním zpravodajství Contivize, které Nyströmův zvetšelý přístroj lovil ze satelitu amatérskou anténou, jsme se dověděli, že spojení s Forwardem sice nefunguje, ale není třeba se znepokojovat o osud hrdinných vyslanců lidstva; specialisté pracují na jeho obnovení.
To bylo všechno.
Na Zemi jsme jen my čtyři na ostrově Ingonish a Leonora na Islandu věděli o nenapravitelném neštěstí, ke kterému došlo, když Forward narazil milión kilometrů od Země na kosmickou přehradu…
Pokusil jsem se Kowalskiho přístrojem spojit s Lunou. Nebylo to jednoduché, signál musel jít přes dvě centrály, pozemskou a další na umělém stacionárním satelitu; navíc jsem neměl konto a musel použít Arnarssonův RisCard, který mi sice uznala Země, ale nechtěl uznat satelit, kde se mnou nevlídně přerušili spojení. Nakonec mi Max nabídl vlastní novinářský kód, s nímž jsem se přece jen probojoval až do centrály na Měsíci. Doufal jsem, že se Vlasta zachovala stejně jako poprvé - totiž že se po smrti bratra rozešla se svým manželem a odřekla svou účast na výpravě.
K naší převeliké radosti to z Měsíce potvrdili: Vlasta de Condé skutečně Forwardem neodletěla, ale přímé spojení je nemožné. Volaná opustila základnu, osobní kód pro spojení nemá a místo svého dalšího pobytu na Luně neudala…
Zavolal jsem tedy Kowalskiho; slíbil, že se pokusí vystopovat ji, ale za výsledek neručil. "Na té poďobané kouli agenty nemám," řekl. "A každé spojení s jednotlivými sídlišti řádně pustí žilou vaší kase."
Řekl jsem mu, že na penězích nezáleží.
Nora Léonsdóttir, které jsme ovšem i nadále říkali Leonora, přiletěla na Ingonish následující noc.
Ještě předtím jsem absolvoval dlouhý rozhovor s jejím otcem, a to rozhovor dost obtížný, neboť jsem mu nemohl říci nic ani všechno. "Myslím si, že se to týká vašeho společného tajemství," řekl nakonec starý Viking. "Nora měla před

odletem spoustu podivných přání, která jsem splnil jenom proto, že k vám mám důvěru, ačkoliv mi to doktor Magnusson rozmlouvá… Dejte mi na ni pozor, chlapče. Od chvíle, kdy jste mi ji vrátil, na ní lpím dvojnásobně. A dejte pozor i na sebe."
Teprve když se obří vrtulník s Leonorou na palubě snesl na hladinu Ingonish Bay, pochopil jsem, o jaká přání šlo. Například o vrtulník samotný; byl nám nadále nepřetržitě k dispozici i s kapitánem, posádkou a palubním inforem napojeným nejen na všechny světové databanky včetně jejich periferních podsystémů, ale i na computery kosmických lodí a lunárních stanic. Zanedbatelný nebyl ani UniCard použitelný k příkazům ve všech myslitelných institucích, které Arnarssonovým loděnicím patřily, od čerpadel pohonných hmot až po bankovní ústavy.
Posádku vrtulníku tvořili čtyři muži, jimž velel kapitán Eiríksson (což je na Islandu velice běžné jméno), ramenatý, usměvavý a mírně tělnatý blondýn. Byl to jeden z Arnarssonových nejspolehlivějších pilotů a jeho další neocenitelné vlastnosti (jak nám řekla Leonora) byly naprostá diskrétnost a plnění rozkazů bez otázek.
Byl jsem zvědavý, jaký dojem Leonora udělá na mé přátele, protože Noru Léonsdóttir, tak jak jsem ji našel v Reykjavíku, nikdo z nich neznal; ale nakonec jsem byl překvapen i já sám. Za těch pár dnů, co jsem ji neviděl, se z ní stala opět jiná žena… Popelavé vlasy získaly lesk, oči hleděly rozhodně a její křehké postavě sportovní overal velice slušel. Nejvíc ovšem uvedla do rozpaků Julia, když mu bouřlivě děkovala, při čemž došlo i na polibek; byla přesvědčena, že jí při krupobití sopečných bomb na Honsö zachránil život, a jistě nebyla daleko od pravdy.
Chvíli nato jsme se usadili ve velké kuchyni u Nyströmů - Leonora, starý Nyström, Max, Julius a já. Hospodyně spala v ložnici v zadní části domu a Nyström ji nebudil. "Myslí si o mně, že jsem tichej blázen," řekl s úšklebkem. "Nechávám ji při tom; aspoň se neplete do věcí, kterejm nerozumí a je ušetřená celý tý hrůzy… Co bych jí o tom tak moh povídat? Už takhle by nešla v noci na zahradu ani za zlatý prase."
Víc než tři hodiny jsme v rozhovoru bloudili labyrintem svých dvou životů. Když jsme zvážili všechno, čím každý z nás mohl přispět k problému hjeldu, shodli jsme se na společném stanovisku: smrt Pavla Branta potvrzuje, že zatímco se naše životy odvíjejí jinak než poprvé, ostatní události se opakují bez podstatných změn. A protože včerejšího čtrnáctého srpna opět havaroval Forward, je zřejmé, že se právě tak blíží lis Božího hněvu… Datum aktivace hjeldu sice neznáme, ale nejpravděpodobnější je opět jednatřicátý prosinec, od něhož nás dělí víc než čtyři a půl měsíce. Přesto je třeba už dnes udělat všechno, co se udělat dá, a to bez cizí pomoci - myšlenku o případném zmobilizování OSN jsme zavrhli. Kdo by nám uvěřil…?
To nebylo nijak povzbudivé resumé.
"Je otázka," řekl Max, "postačí-li stejný zákrok, jakým jsme hjeld zlikvidovali poprvé. Pokud se bude útok opakovat, může být veden jinak, třeba z mnoha míst…"
"I kdyby to bylo zase jenom Honsö," řekl Julius, "jsme na tom hůř než minule. Protože už nemakám, kde jsem makal. V žádným případě nemám přístup k atomovejm probíječům."
"Pokud se bude všechno opakovat, Julie," řekla Leonora, "najdeme probíječ tam, kde jsme ho našli tehdy. Že tam nebudete, to mnoho neznamená. Bude tam prostě někdo jiný."
"Nebral bych to na lehkou váhu," řekl Julius. "Leda že by zase vypukly takový hice jako posledně a ve všem byl bordel. Potom bysme snad mohli… Ale nebude to žádná sranda. Tenkrát jsem tam byl sám a měl jsem od všeho klíče. Ale to byla zatracená náhoda. Teď se taky může stát, že tam bude deset chlapů a k tomu četa strážnejch s bouchačkama."
"Musíme je mít taky," řekl jsem.
"To není rozumný," řekl Nyström. "Hned myslíte na střílení… Co když se s těma flajmenama ještě domluvím? Jestli jsou tak chytrý, že vymysleli hjeld, musej přece pochopit -"
"Prdlajs pochopěj," zabručel Julius.
"Ó Nestore," řekl Nyströmovi Max, "mohl bych váš výrok parafrázovat: Jestli jste tak chytrý, že jste svého času pochopil smysl hjeldu mnohem dřív než my ostatní, měl byste pochopit i to, že se nedomluvíte s civilizací zcela nelidskou s naprosto jiným nebo dokonce žádným morálním kodexem - navíc pomocí kamenných strašáků, které jste si rozestavil na zahradě."
"No, nějakou tu morálku mít musej, když nás nechali naživu," řekl Nyström. "A to s tím hjeldem tenkrát… Nebejt toho ušmudlanýho lejstra, bejval bych pochopil starou belu."
"Nenechali nás naživu z milosti," řekla Leonora. "V tom se mýlíte, pane Nyströme. Byla to jen vedlejší záležitost, náhoda. Zcela jistě ne benevolence vašich flajmenů."
"To je i můj názor," řekl Max. "Záleželo jim na nás právě tak málo jako na celém lidstvu, které chtěli beze zbytku rozpustit a odpařit. Tak bychom se sice dostali do nebe, ale jen jako součást oblačného příkrovu planety."
"Jo," řekl Nyström, "třeba máte pravdu, třeba ne. Ale bejt váma, nelámal bych si zbytečně palici, jestli to byla náhoda. Že hjeld začal přetejkat ze sopky, to přece náhoda nebyla; a ještě k tomu začal přetejkat přesně ten samej den, jakej určila z toho kusu předpotopního mastnýho papíru tuhle slečna Leonora. Nebo ne?"
"Říkával jste mi Leo," usmála se Leonora.
Nyström se zašklebil. "To jsem říkal, to jo. Dobře si to pamatuju, i když už to je dvaačtyřicet let. Jenže tenkrát jste byla takovej žabec v tričku a kaťatech, že jste vypadala spíš jako Jim Hopkins než jako dáma. Vůbec bych bejval nevěřil, že jste profesorka přes egyptský papíry."
"Taky už nejsem."
"Co na tom? Tenkrát jste holt byla chudá a měla jste titul. Teď ho nemáte, ale zase holt máte od tatínka ajroplán a tu kartičku, na kterou si můžete vybírat peníze, kde vás napadne."
"Nemaj Arnarssonovy loděnice nějakou zbrojnici, Leonoro?" zeptal se Julius.
"Nikdy jsem se o to nezajímala… Ale jistě nám to řekne kapitán Eiríksson."

"Bude se ptát, na co to potřebujeme."
"Nebude se ptát."
"To je jenom jedna varianta," řekl Max. "Dejme tomu, že bude hjeld jinde… Jak ho najdeme? A bude nám začátek útoku signalizován vedrem jako minule? Co když ne?"
"Já bych udělal jednu věc," řekl Nyström. "Jel bych se podívat na Honsö. Napadlo mě to už dávno… Ale neměl jsem na cestu. Je to lán světa."
Chvíli jsme mlčeli a dívali se po sobě.
"Jenom chvilku přemejšlejte," pokračoval Nyström. "V kráteru byl takovej vyblejskanej trychtýř. Prvně jsme ho tuhle s Rangem viděli někdy v pozdním létě sedmadvacátýho roku. To mi tam spadla fajfka. Potom tam byl Rang před zimou sám a tu fajfku mi přivez. Vlez až dolu a nic se mu nestalo. Ale pak jsem tam jel zase já, abych přivez ten sporáček, co tam Rang musel nechat, když potřeboval odlehčit loď… Chtěl jsem ho přivízt jenom tak z hecu, abych mu to oplatil za tu fajfku. A viděl jsem, jak se v kráteru rozpustil racek. To bylo v březnu v osmadvacátým. Spočítejte si to: od března do prosince, to znamená skoro devět měsíců, než hjeld vyplnil celej kráter až nahoru a začal se přelejvat přes okraje. Kdyby se to mělo všecko opakovat, je už sice hjeld v kráteru, ale pořád máme moře času na to, abysme vymysleli, jak na něj vyzrát."
"Že nám to navrhujete právě vy, Nestore," řekl Max, "je podivuhodné; neboť se tím vystavujete hněvu bohů, které jste sám stvořil k obrazu jejich. Nebo už si to tak neberete?"
"Jmenuju se Nyström a ne ňákej Nestor," řekl starý. "Jo, Maxi, kdybyste byl přes čtyřicet let dočista sám s tou strašidelnou myšlenkou, že se čas nedá zastavit a všechno přijde znova, taky byste hledal, jak z toho ven. Tenkrát jsem čet bibli, dokud nepřišla tuhle slečna s tou egyptskou čmáranicí. Jenže to jsem o těch flajmenech nevěděl. Teďka… Inu, nikdo mi to nevymluví. Co jsem viděl, to jsem viděl. Tak holt jsem si myslel… Dokaď jste nepřišli. Jo, možná že jsem bláznívej dědek, ale na Honsö s váma vyrazím, když mě vemete do party."
"Jestli vypadali takhle," řekl Julius, "ani se nedivím, že vám z toho začalo kapat na karbid, fotr."
"Možná že tak nevypadali," zabručel starý námořník.
"Pokud je hjeld znova v kráteru," řekl Max, "snad by se přece jen dalo uvažovat o upozornění kompetentních činitelů. Atomové zbraně sice na světě žádné nejsou, ale pravděpodobně by nebyl problém vyrobit mnohem silnější nálož, než jakou jsme disponovali my. Princip je obecně známý a štěpný materiál stačí uvolnit z trezorů. Kdyby nám uvěřila aspoň jedna jediná vědecká instituce na státní úrovni…"
"To jsem si posledně myslela taky," řekla Leonora. "Načež mě zavřeli do blázince a můj skrovný majetek dali do bazaru."
"Přesto bych to neopomíjel jako jednu z možných variant obrany," řekl Max. "Ale ne dřív, dokud se nepřesvědčíme, že hjeld na Honsö skutečně je."
"Měli bychom tam odletět hned ráno," řekla Leonora. "Musíme mít jistotu."
"To je jedna věc," řekl Nyström. "Druhá je to přesný datum, co?"
"Ach, bože," vzdychla Leonora. "Už vím, co myslíte."
"Myslel jsem si to už před chvílí," šklebil se starý. "Jenom jsme to nějak zamluvili. Vy teď máte velikánský možnosti s těma tatíkovejma miliónama, slečno Leonoro. Takže byste mohla podmáznout někoho v tom skladišti starejch papírů, aby se vám podíval, jestli tam ten váš třeba není znova, když se má všecko opakovat."
"To je nápad," řekl jsem.
"Ano," kývl Max, "to je věc natolik evidentní, že bychom se měli červenat. Jak to, že nás to nenapadlo hned? Myslíte, že by se to dalo uskutečnit, Leonoro?"
"Nevím. Možná s vámi."
"Se mnou? Myslíte jako -"
"Vy jste známý zpravodaj. Váš zájem o archiv jednoho oddělení Centrální knihovny by nebyl nápadný. Pokud budu vystupovat jako vaše kolegyně… nebo sekretářka…"
"Ano… Tak by to snad šlo."
"Nikdo vám nedovolí pálit papyrusy," řekl jsem.
Leonora se usmála. "Ne, to mi nedovolí. Ale nebude to třeba… Já ten pravý papyrus poznám i bez toho. Vím přece, jak vypadal před spálením."
"Jenže my potřebujeme přečíst ten spodní, neviditelný text," řekl jsem. "A to bez spálení není možné."
"Kupte ho," řekl Nyström. "Dejte za něj milión."
"Hovnajs," ozval se Julius, "nejdřív ho koukejte najít. Potom mi řeknete, jak vypadá, a nakreslíte mi přesnej plánek toho baráku, abych ho našel. Ostatní klidně nechte na mně. Prostě tam v noci vlezu a ukradnu ho."
"Toť slovo Hérakla," zvolal Max. "Milý příteli Julie, řekl bych, že proti flajmenům mistra Nyströma stojí naši staří héroové. Při troše smůly se naše společnost mohla skládat z univerziánů a literátů, jimž je podobný přístup k řešení problému bytostně cizí, o práci s paklíči nemluvě."
"Ty tak kecáš, Maxi," řekl Julius. "Třeba mi tam bude šperhák houby platnej. Ale já už si na to vercajk seženu, když mi dáte přesnej tip, za jakejma dveřma to najdu."
Byly skoro tři hodiny ráno, když jsme se uložili ke spánku, Leonora ve své kajutě na palubě vrtulníku, my ostatní v podkroví Nyströmova domu.
Vyprovázel jsem Leonoru.
Byla hluboká noc, jaké bývají před svítáním, obloha byla plná hvězd a nedaleké moře páchlo rybinou a solí z hnijících chaluh. Když jsme prošli mlčícím zástupem Nyströmových soch a vyšli na křivolakou cestu vedoucí k přístavu, spatřili jsme v dálce na moři světla bárek, na nichž rybáři kladli sítě.

"Když se dívám nahoru," řekla Leonora a zavěsila se do mě, "nechce se mi věřit, že odtamtud přichází zlo…"
Zvedl jsem hlavu. Rozkřídlená Labuť nad námi sledovala svou věčnou cestu hvězdným prachem Mléčné dráhy.
"Ano," řekl jsem,, je to k neuvěření. Stejně jako naše dva životy. Ale zlo nepřichází jen z hvězd."
Stiskla mi paži. "Víte, co je na tom nejhroznější, Rangu?" zašeptala. "Vědomí, že to musíme zničit, i když přitom možná zemřeme. Co nás čeká potom? Nové převtělení? Nebo už - nic?"
"Sotva jste začala žít, myslíte na smrt?"
"Nechci na ni myslet… Ale taky nechci umřít. Právě teď, když -" Odmlčela se.
Od přístavu k nám dolehlo tiché bzučení elektromotoru.
"Když - co?" zeptal jsem se.
"Nic." Pustila mou paži. "Já… mám všelijaké myšlenky, jaké si musím přísně zakázat." Nuceně se zasmála. "Odtud už trefím, čekají mě na molu. Zavolala jsem si člun."
Motor ztichl a ve tmě na břehu zažhnul ohníček cigarety.
"Dobrou noc, Rangu," řekla.
"Dobrou noc, Leonoro."
Vracel jsem se s neodbytným pocitem, že cosi zůstalo nevyřčeno. Dlouho jsem usínal, až jsem upadl do podivného stavu, kdy jsem napůl spal a napůl bděl. Zdálo se mi, že Nyströmovy sochy ožily, chodí po zahradě a nahlížejí do oken.

23
Bylo už pozdní odpoledne, když se na hladké, temně modré mořské hladině hluboko pod námi objevil ostrov Honsö jako bělavý obláček ztracený v nesmírnosti vod. Viděli jsme i břehy Sealandu na jihovýchodě a za ním pevninu s lehkým oparem nad Garthem a vzdálenou Metropolí.
"Zvláštní," řekl kapitán Eiríksson. "Mlha na tak malém prostoru… Podle radaru nemá ostrov víc jak tři míle od severu na jih."
Všichni jsme stáli za ním a za křeslem druhého pilota.
"Příčina je ve vulkanické činnosti," řekl jsem. "Kdysi to zkoumali vědci, ale jenom sondami; tehdejší vrtulníky tam nedokázaly přistát… Pod vodou uniká horká pára a sopečné plyny. Proto je kolem ostrova stálé vlnobití a mlha."
"Třeba taky nepřistanu, pane," řekl kapitán. "Co ten příboj? Dá se přeplout člunem?"
"To bych nikomu nedoporučoval," řekl Nyström. "Ty vaše skořápky by potopila hned první vlna, captain."
"Najdeme nějaké rovnější místo na pláži," pokrčil rameny Eiríksson. "Ta mlha zase tolik nevadí, máme radar i sonar včetně automatického navádění. Přesto radši sedám na vodu, když nemám heliport; mašina je dost těžká a já nechci riskovat poškození podvozku. Kde si přejete vystoupit? Někde na severním břehu?"
"Radši na jižním," řekl jsem. "Severní neznáme."
"Já bych si nevybíral," řekl Nyström. "Jestli je ajrák tak háklivej na spodek, posaďte ho na rovinu, ať je to, kde chce. Ostrov je malej a my dojdem."
"Dobrá," kývl kapitán. "Půjdu níž a obhlédneme to."
Měl jsem zvláštní pocit, když jsme se vznášeli nad ostrovem Honsö, zahaleným do šedých závojů. Ještě silnější dojmy prožíval Max a já se tomu nedivil; bylo to poprvé, kdy v nové existenci spatřil místo své smrti v plamenech. "Kde jsi, inferno mých snů?" řekl a nevesele se pousmál. "Vrátíš se, aby sis mě znova vzalo?"
Když jsme klesli na pouhých sto metrů nad jižním pobřežím, mlha zřídla a dole vystoupily šedavé obrysy skal a pláže, zaplavované vlnami.
"Tady to půjde," řekl kapitán. "Vyhovuje vám to?"
"Ano," řekla Leonora. "To je vhodné místo, kapitáne."
Byl to malý záliv, který jsme všichni dobře znali. Tam jsem přistál se Solvejgou a přistál tam i Nyström se svým o polovinu menším Seawolfem, který se nám potopil pod nohama onoho tragického Silvestra.
"Támhle," řekl Nyström a ukázal špičkou okované hole, kterou si bůhví proč vzal s sebou, "moc rád bych věděl, jestli by tam ležely ty tvý plechový kamínka, kdybych je bejval tenkrát neodvez."
I přes značný hluk rotorů nám útočil na ušní bubínky mučivý řev murderwatheru, jak stroj zvolna klesal k temně šedému štěrku na plochém břehu. Když se měkce zhoupl na tlumičích podvozku a rotory ubíraly na otáčkách, jejich dchnoucí zvuk tonul v burácení moře víc a víc.
"Prosím, slečno," řekl Eiríksson a zastavil rotory úplně. "Jsme dole. Jaké jsou další příkazy?"
"Chceme si udělat malou vycházku," řekla Leonora. "Jsou tu archeologické zajímavosti ze šestnáctého století. Další příkazy nemám, kapitáne. Jenom vás prosím, aby se posádka nevzdalovala z dohledu stroje. Je možné, že budeme spěchat s návratem."
"Jak si přejete," kývl kapitán. "Potřebujete doprovod?"
"To je zbytečné."
Kapitán se zasmál. "Myslel jsem něco jako nosiče."
"Bereme jenom lana," řekl jsem. "Pro případ, že bychom se chtěli podívat na ten sopečný kužel. Ta uneseme sami, kapitáne."
"Co takhle zásoby, svítilny, spací pytle? Je pomalu večer, třeba se zdržíte. A mlha může zhoustnout."
"Nezdržíme se," řekla Leonora. "Jde jen o informativní vycházku. Pokud budou ty věci na ostrově stát za průzkum, dáme se do něj zítra."
"Captain," ozval se najednou Nyström, "já bych si přece jenom vzal s sebou kus žvance. Nejlíp tý treščí fašírky, co byla k obědu, jestli něco zbylo."
"Kuchař vám ji zabalí, pane. Slečno… Nezapomeňte na telefon. Pan Arnarsson si přál, abychom nikdy nezůstali bez

spojení, pokud byste -"
"Já vím," řekla Leonora. "Mám svůj infor v kapse."
"V tom případě hezký výlet, slečno."
Kapitán Eiríksson skutečně nebyl zvědavý.
Opustili jsme helikoptéru a vydali se kolem hrotitých skal k západu.
Slunce zbarvilo mlhu dorůžova; nebylo tu nic z hrůz naší společné ztracené budoucnosti. Panovalo skutečné léto, nikoliv jen falešné prosincové vedro; navzdory mlze nepůsobil ostrov skličujícím dojmem pusté kamenité výspy, a protože našemu přistání nepředcházela pekelná dřina plavby příbojem, všímali jsme si i míst, příjemných na pohled. Tu i tam se skláněly ve vánku trsy ostřice, červenaly se tu brusinky a z mechu mezi skalami se prodíraly drobné žluté kvítky mochny… Ale když jsem zavřel oči, poznával jsem Honsö sluchem a čichem: murderwather nezkrotně řval a mlha slabě páchla po síře…
Sotva jsme byli z dohledu vrtulníku, vybalil starý námořník svůj kus trsčí sekané. "Tak," řekl, „jestlipak víte, na co s sebou mám tu hůl? Abych nepajdal? Kdepak." Napíchl sekanou na okovanou špičku hole. "A od tyhle chvíle platí, že se nebudem rozbíhat na všecky strany a vepředu bude furt ta fašírka."
"Věčná sláva vám, ó Nestore," řekl Max. "Vy jediný užíváte svého mozku, zatímco my se chováme jako školní výlet v Hyde Parku."
"No ja," zašklebil se Nyström. "Jenom mi furt neříkejte tím zparchantělým jménem. Do jaký řeči to mý poctivý příjmení překládáte?"
Kupodivu mu to vysvětlil Julius. "To je náhodou náramná pocta," řekl. "Pokud si pamatuju ze školy, byl Nestor sice nejstarší, ale zato to vždycky řádně rozsek."
Nyström na to neřekl nic, jenom si odplivl a s holí napřaženou před sebe vyrazil v čele naší malé výpravy.
Brzy jsme došli ke hřbitovu. Nevysoká zídka, která kolem něj kdysi stávala, se už dávno změnila v sotva znatelnou vyvýšeninu a v rozpadlé jílové maltě bujel mezi kameny temně zelený mech. Za touto hranicí se mírně zvedala písčitá, krátkou hrubou trávou porostlá pláň, z níž trčely věkem poznamenané dřevěné i kamenné náhrobky kácející se do všech světových stran, jak si s nimi desítky a stovky let pohrával vítr a déšť.
Překročili jsme zbytky zdi a vešli mezi hroby.
"Ksakru, abych neklel," řekl starý Nyström, "tohle bylo nejhorší z toho života, co nebyl. Přitom bych zrovna tak moh litovat Haralda, kterej se nenarodil vůbec. Proč se vlastně ty naše nový životy opakovaly jinak?"
Nikdo z nás neodpověděl.
"Tady se to ještě dá přečíst," řekla Leonora po chvíli a zastavila se u pískovcové desky. "Vidíte? Maria und Joseph Fischer. Unsere Hoffnung - die Auferstehung. Víte, co to znamená?"
"To teda nevím," řekl Julius. "Je to německy?"
"Ano, německy," kývla Leonora. "Znamená to, že naše naděje je zmrtvýchvstání. Tady na Honsö to působí trochu mysticky, ale jinak to najdete na spoustě starých hřbitovů."
"Kdyby to tak byla pravda," řekl Julius.
Pokračovali jsme v cestě do mírného svahu. Zdálo se, že hřbitov nepřechází přímo do úbočí kopce v pozadí, ale že se terén pár desítek kroků před námi zase svažuje do zatím neviditelné úžlabiny. Nespěchali jsme, prohlíželi si náhrobky a tiše se pokoušeli číst časem i počasím setřené nápisy.
Nyström byl stále o pár kroků před námi.
"Slyšíte?" řekl náhle Julius.
Ztichli jsme a zastavili se. Jen starý námořník pokračoval v cestě, protože měl horší sluch než my. Julius za ním popoběhl a s prstem na ústech ho vzal za rameno. Jak sebou Nyström trhl, spadla mu ze špičky hole trsčí sekaná.
Hleděli jsme k předělu, který od nás nebyl dál než padesát kroků. Teď už jsme to slyšeli všichni. Hučením moře k nám pronikal zpěv několika hlasů.
Pak jsem si uvědomil, že tu melodii znám. Byli to Mustangové, debilní šlágr, za jehož text jsem se styděl už v době, kdy mi vydělával na stavbu sealandské věže a Solvejgu.
Ale text byl jiný. Hjelde, hjelde, zaznívalo z úžlabiny. Potom to idiotské bang, bang, bang… Nato osamocený dívčí hlas zanotoval verzi: Hjelde, hjelde, hjelde náš, ty nám novej život dáš… Následovalo monotónní sborové bang, bang, bang, opakované do úmoru. "Panebože," řekl jsem.
"Auferstehung jednoho žalmu," řekl Max.
"Přiznávám se, že mi tady z toho poněkud naskakuje husí kůže. Netušil jsem, že tenhle zlověstný miniostrov je obydlený fan clubem Ranga Vietto."
Nyström se pokoušel napíchnout zpátky na hůl svou sekanou. Drobila se mu v prstech a v kouscích padala na zem.
"Jakou pitomost to zpívaj?" zeptal se.
"Že jim dá hjeld novej život," řekl Julius. "Povídám, pošuci."
"Novej život?!" vrtěl hlavou Nyström.
"Jdeme," řekl jsem. "Kdo ví o hjeldu kromě nás?"
Zpěv jako by se vzdaloval. Ještě jsme nerozhodně stáli, když se v mlze na svahu sopečného kuželu objevily duchovíte postavy. Zdálo se, že jsou oblečeny do jakýchsi říz, pokud to nebyly obyčejné noční košile, a zvolna stoupaly vzhůru.
"Proč jsme si sakra nevzali dalekohled?" řekl Julius.
Nyström najednou nacpal do kapsy zbytek masa a obrátil se k nám. "Honem," vykřikl a mával přitom holí, "musíme ty pitomce pitomý zastavit. Jestli si myslej, že jim dá hjeld novej život - jakpak to asi chtěj udělat, aby jim ho dal? Polezou do kráteru, a protože tam není nic vidět, skončej jako ten racek. A to bylo v březnu. Teď je srpen a kráter může bejt skoro plnej."

Rozběhli jsme se.
Za předělem byla skutečně mělká písčitá úžlabina. V běhu jsem letmo zahlédl něco jako tábor, stály tam tři čtyři barevné stany, povalovaly se tam přikrývky a spací pytle, otevřené konzervy, uprostřed bylo ohniště plné popele… Běželi jsme dál.
Lidé před námi se blížili k okraji kráteru, když jsme je dostihli. Protože cestou stále zpívali a uváděli se do jakési extáze nekonečným refrénem, zpozorovali nás teprve v okamžiku, kdy jsme je předběhli a zastoupili jim cestu. "Stát," houkl na ně Julius. "Kam to lezete?"
"Oni nevědí vůbec nic," řekl světlovlasý mladík s brýlemi a uhrovitou tváří ke svým společníkům. "Nebyli poučeni jako mnozí jiní, policajti, katolíci, filatelisti a hokynáři. Hjelde, ó veliký hjelde…! Odpusť jim, neboť nevědí, co činí."
Nato ostatní znova spustili svoje příšerné bang, bang, bang…
"Budete už konečně držet huby?" zařval Julius.
Mohlo jich být deset či dvanáct. Všichni měli špinavé a zmačkané řízy a kolem krku i ve vlasech věnce z povadlé trávy s vpletenými kvítky mochny a vrbovky. Mezi vytáhlými výrostky bylo i několik děvčat s rozcuchanými mastnými vlasy, vesměs silně nalíčených a se zlatě nalakovanými nehty u nohou, špinavých a obutých do kožených opánků.
"Co jste zač?" zeptal jsem se jich, když jeden po druhém utichli. "Jak jste se sem dostali - a co tu děláte?"
Obrátili se jako na povel k jedné z dívek. Měla potem ztmavlé a do spousty tenkých copánků spletené vlasy s jediným vrkočem na temeni staženým kovovou sponou, velká ňadra a obličej pomalovaný zlatým, modrým a černým líčidlem jako indiánský kouzelník. Pokročila vpřed, zvedla nahé paže a zazpívala: "Hjelde, hjelde, hjelde náš, ty nám novej život dáš…" Ostatní se připojili s refrénem, ale už jim to neznělo zdaleka tak extaticky, nejspíš proto, že nebyli sami.
Dívka je umlčela gestem. "Proč nás nenecháte?" zeptala se. "Co je vám po tom, že chceme jít do nového života, kde se všecky naše přání splněj? Tuhle Harry chce bejt zpěvákem a nemá hlas. Tommy zase nechce, aby se jeho táta s mámou rvali jako koně. Tadyhle Ráchel chce bejt znova poctivá, protože o to přišla na mejdanu, kde ji kluci opili…"
"Řekni, co chceš ty, šamanko!" vykřikla Ráchel, drobná blondýnka s červenými náušnicemi.
"Já chci jenom to, co se mi zdálo o tom novým lepším životě," odpověděla dívka. "Co je na tom špatnýho? Je to zakázaný? Každýmu se přece něco zdá."
"My taky chcem jenom to, o čem se nám zdá!" ozval se sbor přeskakujících hlasů.
"Řekni jim, šamanko, co se ti zdálo, když stál hjeld na nebi," řekla Ráchel.
Jeden z chlapců, tak šestnáctiletý, s velkýma rukama a nohama, se obrátil k šamance a uchopil ji hrubě za ruku. "Neříkej jim nic," řekl mutujícím basem. "Co je jim po našich snech?"
Vytrhla se mu a hněvivě ho odstrčila.
"Neříkej naše sny, Luisi. Mně se zdá, jak se miluju celou noc, ale ne s tebou." Obrátila se k nám, pokročila vpřed a smyslným hlasem řekla: "Ta noc byla žhavá jako pec. To nebyl jenom sen, když místo měsíce vyšel hjeld a dal nám sílu k takovýmu milování." Začala se rytmicky pohupovat v bocích, vpřed a vzad, vpřed a vzad… "Hjelde, hjelde, hjelde náš, ty nám novej život dáš," zazpívala. Pak naráz znehybněla. "Rádi byste slyšeli, jak to bylo dál?" Ošklivě, zle se zasmála. "Třeba by to pro vás byl jenom obyčejnej erotickej propadák z holovize, zase jedna penisvagína, jakejch znáte tisíc a pouštíte si je po nocích mezi chlastem a traumšotrem. Co je vám po mejch snech? Co je vám po mně? Co je vám po nás všech? Jsme svobodný a co si uděláme se svým životem, je naše věc. Nechcem, aby se nám o štěstí jenom zdálo. A nikdo nám nezabrání jít do nového života skrz očistnou lázeň hjeldu."
Ostatní při jejích slovech přikyvovali a opakovali: Nechcem, aby to byl jenom sen… Jsme svobodný… Nikdo nám nemůže bránit… "Hjelde!" vykřikla Ráchel.
"Vyslechněte mě," řekl Max. "Já taky nechci, aby to byl jenom sen."
"Co bysme tě nevyslechli," řekla šamanka, "když jsi vyslech ty nás? V tomhle světě je svoboda, ale zparchantělá svoboda. Můžeš všecko, ale jinej taky může všecko. Ty chceš bejt šťastnej a jinej nechce, abys byl. Oba jste si rovný. Tak nám to vyklop, krásná masko. Svěř se nám a pojď s náma. Podle tvýho záplatovanýho ksichtu bych řekla, že bys sis ho měl taky namočit do očistný lázně."
"Možná že máš pravdu," řekl Max tiše.
"Tak proč to sakra neuděláš? Zazpívej si s náma naše bang, bang, bang a hupni tam rovnejma nohama!"
"Prosil jsem vás, abyste mě vyslechli."
"Jdi do hajzlu. Nás nikdy nikdo neprosí. Jenom hjeld je náš kámoš a máma a láska… a všecko."
"Hjeld vám nedá nový život," řekl Max.
"Zabije vás bez milosti, protože milost nezná. Není to bůh, je to ďábel."
"To jsou jenom řeči," vykřikla. "Jakej bůh, jakej ďábel? Neviděla jsem ani jednoho… Jenom černý anděly, jak roznášej svatej hjeld po hvězdách pro všecky, co jsou jako my. Pro ty, co trpěj a jsou nešťastný. Ukázali mi Honsö a my přišli za nima."
"Dejte mi ten kus masa, Nyströme," řekl Max. "Taky vaši hůl. Dobrá… A teď pojďte za mnou, ó vy trpící, ó vy nešťastní. Ukážu vám, jak by skončila vaše touha po lepším životě, kdybyste i nadále věřili v dobrotivou sílu hjeldu."
"To je blbej risk," řekl Julius. "Frajeřina."
"Ale necháš mě jít, kamaráde?"
"Prát se s tebou nebudu."
"Buďte opatrný," řekla Leonora. "Pan Nyström a Rang viděli vnitřek kráteru. Je jako ze skla. Kdybyste uklouzl -"
"Neuklouznu."
"Tak alou," řekl Julius. "Támhle nahoru, mládeži."
Následovali jsme ho k okraji kráteru, který od nás nebyl dál než třicet kroků, ale svah se tady příkře zvedal. Pod nohama nám povolovaly kameny, když jsme zdolávali poslední metry. Pak jsme konečně jeden po druhém stanuli na úzké hraně

okrouhlého ústí bývalé sopky.
Byl to zvláštní pohled. Kráter měl v průměru snad něco kolem padesáti metrů a jeho svahy byly tak mírné, že nebyl hlubší než nějakých třicet. Ale sestoupit dolů a hlavně dostat se zpátky bylo velice obtížné, jak jsem poznal už jednou, když jsem tam lezl pro Nyströmovu dýmku. Byl to dokonale vyhlazený trychtýř, dole zahrocený, jakoby ze skla nebo spíš z perleti, kterou připomínal třpytivým opalizováním. Polovinu trychtýře pod našima nohama už halil stín, zatímco protější oslňovala zrak odrazem světla bledého slunce, rozptýleného mlhou.
Julius sehnal košilaté kandidáty nového života do houfu a stál před nimi s rozpřaženými pažemi. "Nikdo ať se ani nehne," houkl. "Pěkně do řady, sednout a držet se jeden druhýho."
"Dívejte se," řekl Max a naklonil se s holí nad kráter.
Nejprve se nestalo vůbec nic; teprve když byla špička hole snad metr či půl druhého pod Maxovýma nohama na okraji kráteru, spatřili jsme to, co už jsme dobře znali… Kousek rybího masa náhle zprůhledněl, pak z okované špičky hole skanula kapička a změnila se v páru. "Panebože!" vzdychla malá blondýnka s červenými náušnicemi. "Co to bylo?"
"To byl hjeld, Ráchel," odpověděl Max. "Na dosah pod našima nohama je jeho neviditelná hladina. A teď, jestli ještě věříte, že vám dá nový život, račte dolů a netlačte se. Bránit vám nebudeme."
Vyčouhlý mládenec s brýlemi a uhrovitou tváří se otočil k šamance. "Ty krávo," řekl hysterickým diskantem, "ty krávo pitomá! Dyť to jsi zrovna chtěla, ne? Abysme tam všichni vlezli, do tý očistný lázně. Ježíšmarjá! Kdybysme to bejvali udělali, tak jsme byli v hajzlu. Žádnej novej život…" Rozběhl se zpátky a kameny se koulely za ním.
Plavovlasá Ráchel se dala do škytavého pláče. Ostatní mlčeli, jen se po sobě rozpačitě dívali. "Odkud jste?" zeptala se Leonora. "Z Garthu?"
"Ne, z Metropole," odpověděla nenápadná dívka s rovnými vlasy na ramena. "Já jsem ňáká Valpurga Reisnerová… Všichni jsme bejvali kids, dokud Rang zpíval. Jenže potom… No, asi se zdejch s tou Lorrientovou. Už jsme neměli proč blbnout a dělat střílečky s bangbangama. Jenže člověk něco dělat musí, ne? Tak jsme založili sektu…"
"Utekli jste z domova?"
"Hm… Vlastně ne. Máme prázdniny."
"Všický byste zasluhovali pár na prdel," řekl Nyström. "Jenže holt jste pitomý děti."
"Nejsme pitomí," řekla trucovitě Valpurga. "Taky nejsme žádný děti. To ona… Zblbla nás svejma řečma."
Nikdo z nás v té chvíli nepočítal s tím, co se vzápětí stane. Všichni jsme se při útěku chlapce s brýlemi vzdálili od kráteru, pokud nám to hrbolatý terén dovolil; ale šamance stačilo pět kroků, aby se znova ocitla na okraji propasti.
"Kam to lezeš, káčo?" zařval Julius a rozběhl se k ní.

Dívka je umlčela gestem...

Napřáhla proti němu paži se vztyčenou dlaní. "Stůj, ty zatracenej hnusnej dobytku," vykřikla. "Chci tam, kruci… Já tam přece neumřu, nejsem nějakej blbej kus karbanátku. Copak to nechápete? Já chci k Rangovi, miluju ho, jak mi v tom můžete bránit? Já vím, že mi hjeld nic neudělá; prošla jsem skrz něj ve snu stokrát, možná tisíckrát. Jenže jsem do minulýho tejdne nevěděla, kde ho mám hledat. A teď, když mi ho černej anděl ukázal, chtěli byste mi ho vzít…! Vem vás všecky čert i s tím vaším hnusným pitomým světem, ve kterým se chlapi válej ve zlatejch postelích s diamantovejma kurvama; mějte se tu jak chcete. Amen, ciao, bambini!"
Julius přece jenom skočil a sám měl co dělat, aby se nezřítil do kráteru. Přesto přišel pozdě. Dívce stačil jediný krok vzad a zlomek vteřiny, po němž už nebylo nic, jen strašlivý výkřik bolesti a jeho ozvěna…
Když jsem doběhl k Juliovi, spatřil jsem přízračnou postavu, jak už hluboko dole klouže po perleťovém svahu; její obrysy zprůhledněly, skleněný kostlivec se dvakrát třikrát přemetl… Potom už jenom pramínek vody splynul do středu kráteru a na okamžik zamlžil jeho dno. Kovová spona se ještě chvíli kutálela, až znehybněla.
Ráchel začala ječet. Kdosi jiný se rozeštkal, snad ten neohrabaný Luis. Julius vztekle zaklel.
"Reno, lásko moje," zaslechl jsem lámající se hlas, "Kačenko…"
Byl to hlas Maxe Ecksteina.
Později mi řekl, že ji poznal podle prsou.
Já ne. Já, jehož náruč chtěla najít v náruči smrti.
Ani ostatní ji nepoznali; teprve ve chvíli, kdy už nebyla, jsme si uvědomili, že i přes šaškovsky zmalovaný obličej a bláznivý účes na nás hleděly její oči, byť i cize a nepřátelsky. Kdyby nás to bylo napadlo hned… Vždyť i to, co říkala, nemohl říkat nikdo jiný.
"Rangu…?!" obrátila se ke mně Leonora a její oči se leskly přetékajícími slzami.
"Nevím, proč ona nepoznala nás," řekl jsem.
"Protože byla příliš dlouho off" řekl tiše Max. "Když jsme shořeli s helikoptérou, čas se pohnul zpět o celých dvaačtyřicet let. Já neexistoval sedm let, než jsem znova přišel na svět; jak dlouho to trvalo Reně? Skoro čtvrt století. Samozřejmě, sny se jí začaly zdát před šesti léty, ale k poznání došla minulý týden, když ses v jejím světě ocitl ty. Těch pětadvacet let nebytí, to je náramně hluboká studna zapomnění."
"Co s námi teď uděláte?" To promluvila světlovlasá Ráchel, která chtěla být znova pannou. Měla dočervena vyplakané oči olemované šmouhami rozteklého líčidla a její ruka dětsky kroutila cípem košile. "Rena… opravdu umřela…?!"
"Ano," řekl jsem bolestí staženým hrdlem. "Ano, je mrtvá. Ta zatracená, prokletá věc tam dole -"
"Kamaráde," řekl Julius a vzal mě za rameno.
"Nechte mě být," řekl jsem.

Obrátil jsem se zády ke svým přátelům i k nedůstojnému divadlu, které tak náhle tragicky skončilo. Klopýtal jsem dolů po úbočí kopce a slzy bezmocného vzteku se mi tlačily do očí.

24

"Máte v sobě podivné hlubiny, Rangu," řekla Leonora.

"Nevím, jestli je to jen moje vina," odpověděl jsem. "Miloval jsem Vlastu Brantovou, to vím. I po tom, co se stala ženou Condého. Ale to ostatní… Opravdu nevím."

Seděli jsme v mém apartmá Arnarssonova hotelu v Garthu, kam mě a Knuta Nyströma před několika dny dopravil kapitán Eiríksson. Potom se vrátil na Honsö, aby se společně s ostatními postaral o skupinku vyděšených vyznavačů hjeldu. Ta bláznivá sekta nám značně zkomplikovala život, protože nebylo jisté (dokonce to bylo pochybné), že její členové budou mlčet o tajemství Honsö. Bylo to přece největší a nejšílenější dobrodružství jejich života; dostali se na ostrov bez možnosti návratu, amatérským motorovým vorem, který rozbili a potopili při pokusu o přistání. Byl to zázrak, že se nikdo z nich neutopil… Ale mě to v tu chvíli nezajímalo; zmocnila se mě zoufalá apatie ze zbytečné smrti Reny, umocněná pocitem vlastní viny. Neměl jsem mlčet, když vyslovila moje jméno, měl jsem ji poznat, měl jsem tušit, k čemu se chystá… Opakoval jsem to do omrzení. Když mi Max řekl, že mě posílají na pevninu s Nyströmem, abych se dal trochu dohromady, trpně jsem souhlasil.

Nevím, jak jsem přežil následující čas; jenom díky Nyströmově péči jsem jedl, spal a procházel se s Pazourem v parku za budovou… Moje myšlenky byly jinde a moje duše s nimi. Když přišel večer a slunce zapadlo, dal jsem si poslat rum a starý námořník pil mlčky se mnou…

Potom mi pozlacený hotelový poslíček donesl rukou psaný lístek od Leonory s dotazem, zda mě může navštívit. Poskytla mi tak možnost odmítnout, ale já už se nechtěl užírat zlými myšlenkami ve společnosti mlčícího starce. A tak jsme teď seděli u otevřených dveří na terasu s výhledem na nedaleký přístav a pili čaj z tenkých šálků z černého skla, v němž se zlatá tekutina zdála temně hnědá. Byli jsme sami, Nyström se šel podívat na svůj někdejší domov v ulici Bei Marcuskirche.

"Ostatní už se taky vrátili?" zeptal jsem se.

Přikývla.

"Je dobře, že jste přišla," řekl jsem.

"Jsem ráda, že vás to potěšilo," odpověděla se svým zdrženlivým úsměvem.

"Ano, potěšilo mě to," řekl jsem. "A teď, když jste tady, způsobně popíjíme čaj a místo rozhovoru vedeme konverzaci. K čertu s tím vším, s hjeldem, láskami, časem… Čím jsem byl? Ničím. Čím se stanu? Opět ničím. Budou o mně psát, jak se miluju se ženskýma, které jsem v životě neviděl."

"A ty, které jste… viděl?"

"Už jsem vám řekl, že nevím. Věřil jsem tomu, že život bez Vlasty nemá smysl. Proto jsem se zahrabal na Severním mysu, koupil si loď, hrál na klavír a četl verše. Teď vím, k čemu to všechno bylo. K ničemu."

"A - Anna…?"

"To se stalo proto, že jsem Vlastu ztratil, když se vdala. Byl jsem sám."

"Ale vy jste přece chtěl být sám."

"Říkám, že to nebylo k ničemu, Leonoro."

"Jenže manželství s tou krásnou rybářkou byl opačný extrém, nemyslíte? Odpusťte… Já vím, že vás milovala. I to, že tam, v tom prvním životě -"

Byla příliš cudná, aby se mnou mluvila o nenarozeném dítěti, které v současnosti stejně neexistovalo. "Snad jsem měl žít s Renou," řekl jsem. "Byl bych ji uchránil…"

"Jak? Jak byste ji uchránil?"

"Byla by se mnou na lodi, když explodoval hjeld," řekl jsem. "Oba bychom se vrátili do téhož času a prostě bychom žili dál. Zatímco takhle… Dvaadvacet let nebyla, než se znova narodila. Když na to teď myslím, je mi jasné, proč jsem ji nepoznal. To nebylo jen její barevnou maskou; vypadala jinak, i když nepřišla o tvář jako Max."

"Myslíte, že by i Max vypadal jinak…?"

"Je to možné. Ta doba v nebytí…"

"Ale Max dokonce žil jinak," řekla Leonora. "Vinou toho tělesného handicapu se vyvíjel celá léta jako někdo jiný. Zatímco Rena žila docela stejně jako poprvé."

"Ano… Žila stejně. Ale přesto se její život změnil v okamžiku, kdy se změnil i můj."

"Který okamžik to byl?"

"Byl to hloupý okamžik a je mi trapné mluvit o tom právě s vámi. Měl jsem schůzku s nějakou ženou, o které jsem se teprve teď dověděl, že se jmenovala Clara de Lorrient. Do té doby jsem ji neviděl, jen tři dny ve Wein-baru, kde si potom se mnou sjednala tu schůzku. Jenom si, proboha, nemyslete, že jsem byl nějaký džigolo…"

"Nevím, co si mám myslet. Chodil jste často na takové schůzky? Myslím - se ženami, které jste neznal a které si vás vlastně… objednaly?"

"Čas od času. Ale jen kvůli reklamě."

Zamračila se. "To je ohavné."

"Teď to vím taky, Leonoro. Pochopil jsem to díky Vlastě; proto jsem se nakonec ztratil ze světa. Měl jsem toho dost."

"Chtěl jste mi říct o tom rozhodujícím okamžiku."

"Čekal jsem na tu ženu za hotelem Palmyra. Tam jsem si také poprvé povšiml Reny jako jednoho z těch spratků, kteří neměli celé dny na práci nic užitečnějšího, než mi šlapat stín. Až do té chvíle všechno souhlasí. Ale dál ne. Já vím, že jsem se ve svém životě před výbuchem na Honsö - který byl životem jediným - nedočkal toho dne za Palmyrou žádné

ctitelky, ať už se jmenovala Clara de Lorrient nebo kdoví jak jinak. Napadli mě čtyři raketoví piloti. Rena zasáhla do rvačky bouchacími kuličkami… Potom se tam objevila parta mých příznivců a Max, který nás ve svém transvallu všechny odvezl pryč. Od té doby jsem znal Renu i Maxe. Později jsem se dověděl, že bývala studentkou biochemie, pak si vzala jistého Montgomeryho, který byl šéfkuchařem v Palmyře, a půl roku nato se stala Maxovou milenkou. Její manžel o tom nejspíš věděl…"
"Je pořád v Palmyře?" zeptala se Leonora. "Snad bychom mohli požádat toho vašeho Kowalskiho, aby ho vyhledal… Já vím, nemůžeme mu říct vůbec nic o jejím osudu."
"Není v Palmyře," řekl jsem. "Stal se členem posádky Forwardu… a zahynul."
Leonora vytáhla z kabelky svůj malý infor. "Forward," diktovala, "seznam posádky… Ne, zpět. Posádka. Najdi Montgomery." Po displeji inforu přelétla prška údajů. "Trochu divné, Rangu… Podívejte se sám."
Četl jsem: MONTGOMERY, Francis H. Proviantní náčelník s dočasnou hodností poručíka. Nar. 03 08.06., Ostbay. Ženatý, manželka Marie…
"Nebyl to nějaký jiný Montgomery?" zeptala se Leonora.
"Ne, byl to on."
"Jmenovala se snad Rena ve skutečnosti Marie?"
"Ne. Háček je v tom okamžiku, kdy se zamíchala do rvačky za Palmyrou. Podle soudobého tisku se to stalo jinak, než jsem vám vyprávěl. Rena tam sice byla, ale ne sama. Se svou partou se skutečně poprala s těmi piloty - ale já odjel s Clarou de Lorrient. Proto se Rena neseznámila s Maxem a tímpádem ani s Montgomerym, který byl zase Maxův známý. Podle toho jsem se s ní ovšem neměl seznámit ani já, ale ta noc, o které se jí zdálo, přesto byla."
Leonora se rozpačitě zeptala: "Byla to ta noc, než jsem za vámi přišla na Sealand?"
"Ano."
"A - ten soudobý tisk…?"
"Je zaručeně pravý. Četl jsem ty články. Sám pamatuju docela jiné. Pro to všechno si myslím, že se můj život nezměnil až po výbuchu hjeldu, ale dlouho před ním. Ale já si z nepochopitelného důvodu pamatuju ten první… Nerozumím tomu ani trochu."
"Ráda bych -"
Nedověděl jsem se už, co mi chtěla říct. Protože jsem vzhledem k její návštěvě nezamkl vchod do bytu, někdo hřmotně zaklepal a aniž by čekal na vyzvání, vešel. Pazour zavrčel, ale pak si znova lehl na koberec, když poznal Julia.
"Možná že nejdu vhod," řekl Julius.
"Sedni si," řekl jsem. "Vidím tě moc rád."
"Dám přinést třetí šálek," řekla Leonora.
"Co je to? Čaj?" zavrčel Julius. "Čaj jsem pil naposled jako kojenec. Objednejte mi pivo, jestli to musí bejt. Jak se cejtíš, Rangu, že si leješ do žaludku zrovna tohle?"
Řekl jsem mu, že je mi mnohem líp a zeptal se, co udělali se sektou. "Vy jste mu to neřekla?" obrátil se Julius k Leonoře.
"Nedostala jsem se k tomu," odpověděla.
"Tak mu to řekněte. Já vím starou belu, čím jste tatiho omámila, že nám s tím píchnul a neptal se na důvody."
"Připadá mi to poněkud nezákonné," řekla Leonora. "Ale oni by jistě mlčet nedokázali. Prostě jsme jim řekli, že je dovezeme domů, a vysadili jsme je na jednom atolu poblíž Ujelangu v Marshallově souostroví. Atol patří Arnarssonovým loděnicím, ale v současnosti je nevyužitý. Jsou tam zařízené baráky, plné zásobárny a stálé léto. Nebude jim tam chybět naprosto nic - snad kromě lodi a vysílací stanice. Řekla jsem otci, aby mi ten ostrov na půl roku půjčil, to je celé."
"A oni se tam nechali vysadit?"
"Nechtělo se jim. Ale když jsem jim slíbila splnit všechna přání, která se vůbec splnit dají…" Podle mírného ruměnce si zřejmě vzpomněla na přání světlovlasé Ráchel. "Prostě souhlasili, že tam budou žít do prvního ledna dvacet devět, kdy pro ně přiletíme."
"Jestli nějaký první leden bude."
"Pokud nebude, snad jim tam bude líp."
"Jestli hjeld nezarazíme, bude jim tam stejně mizerně jako nám, jenom o něco pozdějc," řekl Julius. "Hlavně že se nemusíme bát jejich žvanění. Nezákonný to je. Ale my budeme muset udělat nezákonnejch věcí ještě hromadu." Podíval se na hodinky. "Kde je sakra ten Max, povídal, že tu mám bejt ve čtyři…"
"Myslel jsem, že jsi přišel jenom tak…?"
Než mi Julius stačil odpovědět, Pazour znova zavrčel. Ve dveřích se objevil Nyström, poněkud komický v novém městském obleku a s hladce vyholenou tváří. "Ahoj vespolek," řekl a rozpačitě se rozhlížel, kam by se posadil. "Vy jste mi dala, slečno Leonoro… Kvádro, holič, manikúra - abych byl nenápadnej! To jo. Jako pramice s komínem. Max tu není?"
"Svolali jste ke mně schůzi?"
"Vlastně jo," řekl Julius. "Čeká nás plno zodpovědný práce, ne? Například najít ten papír v muzeu a ukrást ho."
Objednal jsem pivo pro Julia i Nyströma. Servírovací stolek přijel ve chvíli, kdy do dveří vešel Max. "Jak se daří, starý charakterní herče?" zeptal se a klesl unaveně do křesla.
"Díky za optání," řekl jsem. "Nerad to přiznávám před Leonorou, ale už podruhé jsem si v hotelu jejího tatínka vysloužil pověst notorického opilce. Mohl bych si vzít nějaký ten frgesspulvr, ale to bych se mohl rovnou krmit morfiem po lžících. Alkohol mi připadá méně zbabělý."
Leonora se vyčítavě podívala po Nyströmovi.
"No co, Leo," zabručel. "Dělal jsem, co jsem moh. Nebylo toho víc než jedna flaška po večeři a já vždycky koukal vypít

víc než on. Takovej rum je nejlepší šláftruňk, na to jsme my mariňáci přišli dávno."
"Já alkohol nesnáším," řekl Max. "A protože jsou mi stejně odporné i všechny traumšotry… Ostatně utrpením se prý utužuje charakter. Jednou jsem mluvil o svých problémech s římskokatolickým farářem; řekl mi, že koho pánbůh miluje, toho křížkem navštěvuje. Děkuju pěkně; ale obávám se, že čím víc životů, tím víc utrpení. Chtěl jsem tenhle zatracený dopis zahodit, ale ty jsi mnohem silnější nátura než já, Rangu."
"Co je to?" zeptal jsem se.
Podal mi úzkou tenkou obálku s mnoha přelepkami a neobvyklými razítky. Adresa zněla: Luna-Metropol, post Garth-Sealand. Rang Vietto. Vedle adresy byla poznámka: Na Sealandu nebydlí, snad Garth. Zpět.
Roztrhl jsem obálku.
Bratr zemřel, četl jsem a srdce se mi svíralo. Končím s panem de Condé. Odmítla jsem Forward. Vrátím se na Zemi. Tvoje Vlasta.
"Co je to?" zeptal se Julius.
Mlčky jsem mu podal dopis.
Julius ho přečetl, zaklel a podal ho dál. Naposled si ho přečetla Leonora. "Proboha, Rangu…," řekla. "Ona se nesmí za žádnou cenu vrátit!"
"Já vím," řekl jsem. "Ale jak ji zastavit? Nevíme, kde je. Nevědí to ani na Měsíci. Volal jsem přece lunární základnu z Ingonishe… Leda že by Kowalski…"
Popadl jsem telefon.
"Právě jsem vám chtěl volat," řekl mi detektiv. "Měli jsme slibnou stopu, ale dnešní spojení se neuskutečnilo."
"Proč?"
"Nefunguje, pane Vietto. Zřejmě nějaká rozsáhlejší porucha. Jakmile bude spojení v pořádku, zavolám."
"Ano," řekl jsem, "ano… Zavolejte. Díky."
"Upozorňuju vás, že záloha je vyčerpaná… Ale případ je natolik zajímavý, že -"
"Poukazuju dalších pět set."
"V pořádku, pane."
Přerušil jsem spojení. "Nic," řekl jsem na tázavé pohledy ostatních. "Porucha ve spojení s Měsícem."
"To není porucha," řekl Max.
"Chceš říct, že -"
Max kývl. "Luna je odříznutá."
"Jak to víš, sakra?" řekl Julius. "Proč by měla bejt odříznutá?!"
"Protože je devatenáctého srpna," řekl Max. "Tenkrát jsem byl jedním z mála informovaných. Už osmnáctého ztratila Země spojení s Lunou - protože se kosmická bariéra dostala mezi ně. Nevím, proč by se to nemělo stát znova."
"Ne… To nemůže být pravda," řekla Leonora, přestože právě ona byla první zastánkyní a hlasatelkou bezpodmínečné reprízy. "Jdu do hotelové centrály. Není přece možné, aby… Musí se nějak podařit…" Zbytek věty odnesla s sebou.
Když odešla, řekl Julius: "Žádnej pánbu není. Krucifix, to ta holka nešťastná zase poletí tou zatracenou raketou…?"
"VS 15b," řekl jsem. "Ta loď se jmenovala VS 15b… Nikdy to nezapomenu."
Nyström vstal a tiše se odšoural.
Julius rozhodil rukama, pak je vrazil do kapes a vyrazil za ním.
Slyšel jsem, jak Max namáhavě dýchá. Potom se prudce rozkašlal. "Všechno je marné," sípal. "Finis Poloniae."
Ohlédl jsem se a viděl, jak si z malé ploché lahvičky z hnědého skla vyklepal na dlaň bílou tabletku a polkl ji. "To není žádný frgesspulvr," řekl s matným úsměvem. "Jenom obyčejný a neškodný přípravek proti kašli…"
Leonora se vrátila bledá a smutná.
Max vstal, obrátil se ke mně, nadýchl se, jako by mi chtěl něco říct, ale neřekl nic. Jenom se znova rozkašlal, bezradně zavrtěl hlavou a odešel.
Zavřel jsem oči. Co dál, říkal jsem si. Najednou jako by mě opustily síly… Pak jsem ucítil lehký dotyk na rameni a spatřil Leonoru, jak se ke mně sklání.
"Všechno se opakuje, děvče," řekl jsem. "Jenom ty dvě dívky, které ji pohřbily v zálivu, ji předešly."
"Rangu," řekla a bezmocně se rozplakala, "proč jste jako ten beránek, co snímá hříchy světa…?!" Klesla na kolena vedle mě. "A proč právě já musím -" Nedopověděla a skryla uplakaný obličej v mém klíně.
"Co musíte právě vy?" zeptal jsem se.
"Nic," vzdychla. "To byla zase jenom ta hloupá myšlenka."
"Velice hloupá myšlenka," řekl jsem a zlehka položil dlaň na její popelavé vlasy.

25

Den nato se Leonora vypravila s Maxem do archivu v Metropoli; papyrus tam skutečně objevili - dokonce ani nebyl v trezoru, protože pro bezvýznamný gotický text napsaný přes onen původní (o němž nikdo kromě nás neměl tušení), měl pro vědce cenu jen jako materiál.
Proto se nad očekávání vydařila i následující Juliova akce. Nejdřív si zašel do budovy jako obyčejný zevloun a na vhodném místě odšrouboval okenní zástrčky. Potom už stačily dva tři paklíče a papyrus se přestěhoval do Arnarssonova hotelu.
Sešli jsme se nad ním ještě téže noci v Leonořině apartmá. Protože jsme ve svých pokojích neměli nic, na čem bychom ho zahřáli na potřebnou teplotu, vypůjčila si Leonora pod kdovíjakou záminkou v hotelové kuchyni opékač topinek s přesným termostatem, který nám skvěle posloužil. Když listina vzplála plamenem, měli jsme obavy o výsledek; ale nakonec jsme z opékače vytáhli neporušený papyrus - docela jiný, než byl ten původní.

"No sakra," řekl Julius, "takovýhle kouzla dělal jeden chlápek na pouti… Vy to dokážete přečíst, Leonoro? Já bych ani nepoznal, že jsou to písmena."
"Nedokážu to přečíst," řekla Leonora. "Chybí mi k tomu šest let studia. Ale nezapomněla jsem z nápisu ani ten nejmenší detail. Je to stejný nápis."
"Ta mapa je taky stejná," řekl Nyström. "Je tady jenom Honsö… Žádnej další hjeld někde jinde. Zaplať pánbu."
"Takže za tři tisíce a dvě stě let -," řekl jsem.
"Ano," kývla Leonora. "Tady máme tu bytost s křídly… a tohle je hieroglyf pro vzhůru. Najednou jako bych to uměla číst."
"Uměla jste to ve svých snech?" zeptal se Max.
"Ne. Na papyrus jsem si vzpomněla až díky Rangovi. Ale teď… Podívejte: tohle znamená nikdy a tohle zase nikdo. Jaká škoda, že ani tenhle papyrus není celý."
"Jak by mohl, když ani poprvé nebyl…?!" řekl Max.
"Tak to bysme měli," na to Julius. "A co datum?"
"Tři tisíce dvě stě let," řekl jsem. "Posledně jsme datum taky neměli. Tehdy jste přece připouštěla až třicetiletou toleranci, Leonoro…"
"Hergotnamol," zaklel Julius, "a jak se teda dovíme, kdy ta potvora začne přetejkat?"
"Až slunce třikrát přejde oblohu od chvíle, kdy stoupne teplota tak, jako nikdy nikdo nezažil," řekl jsem.
"Což může přijít kdykoliv," řekl Max. "A pokud to začne zítra, ani to nepoznáme, protože je srpen."
"Nejlepší by bylo dát tam tu šlupku hned," řekl Julius.
"Není čím," řekl jsem.
"Ano, tenhle svět je příliš pokojný," řekl Max. "Těžko najdeme arzenál, který by nám poskytl dostatečné množství potřebného výbušného materiálu. A to ani nemluvím o nukleárním."
To byl vážný problém.
Zatímco jsme hledali, zkoušeli a zase zavrhovali cesty k získání výbušniny, kterou bychom zničili smrtící kráter na Honsö, běžely týdny a měsíce tak jako vždy. Koncem září požádal Nyström Leonoru, aby ho dala odvézt na Ingonish; ale už týden nato volal, abychom pro něj přiletěli. Nechtěl čekat v Novém Skotsku, až se k němu hjeld doplíží přes Atlantik… Leonora pro něj poslala nákladní vrtulník, který zároveň dopravil zpátky do garthského přístavu Solvejgu. Byl to pro mě kus bývalého domova a byl jsem rozhodnut, že na její palubě počkám na konec všeho, pokud bitvu s hjeldem prohrajeme.
V listopadu přišly sněhové plískanice; stromy v parcích ztrácely poslední žluté listy a moře v přístavu bylo pod stálým studeným větrem pokryté pěnou.
Několikrát jsem navštívil Kowalskiho. Už pro mě sice nepracoval, ale stále se o můj případ zajímal a vždycky mi nabídl nové detaily z mého minulého života, který jsem neznal. Samozřejmě ho ani nenapadlo, že na Honsö znova kypí smrtící hjeld, a já musel mlčet.
Koncem listopadu onemocněl Max.
Chodili jsme k němu a snažili se ho povyrazit; lékaře odmítal a tvrdil, že nejde o nic vážného. Jenže já už dřív postřehl, že si čas od času bere tablety, které nosil u sebe v ploché lahvičce z tmavého skla…
Jednoho dne jsem u něj zůstal sám.
"Poslyš, starý charakterní herče," řekl mi, "ty už jsi dávno přišel na to, že neužívám neškodný lék proti kašli."
"Ano, myslím si to," řekl jsem. "Víš o své nemoci víc, než se zdá. Chceš mi to říct?"
"Chci ti to říct," kývl. "Pokud mi slíbíš, že si to necháš pro sebe. Nechtěl bych, aby ostatní… Nu, třeba na tom nezáleží."
Řekl jsem mu, že na tom samozřejmě záleží, ale pokud nechce, aby se o jeho nemoci dověděli ostatní, může se na mě spolehnout.
Hleděl na mě horečnatýma očima a jeho napjatá růžová tvář se leskla potem. "Dobrá," řekl a rozkašlal se. "Dobrá… Dovedeš si asi představit, co s sebou nese povolání, které jsem si zvolil… Nemůžu si vybírat, pokud chci získat reportáž… Dobrou reportáž. Nikdy jsem se nespokojil nějakými těmi… dožínkami na Ukrajině nebo křtem nové, lodi v dánských loděnicích. Ty asi nevíš o té hrozné katastrofě na lunárním raketodromu v Margheritě, stalo se to mnohem dřív, než ses vrátil…"
"Něco jsem o tom slyšel," řekl jsem. "Ale dál jsem se o to samozřejmě nezajímal."
"Byl jsem tenkrát v Karibském moři," řekl Max. "Měl jsem obrovskou šanci být u toho první… a samozřejmě jsem ji využil. V tom zmatku… Našel jsem ochranný oblek a přilbu, zamíchal jsem se mezi záchranáře… Získal jsem unikátní snímky, natočil jsem pár stovek metrů… Jenže to nakonec k ničemu nebylo. Stejně jako těch osm lidí, které jsem vytahal ze zřícenin. Záznam byl… nepoužitelný, jenom snímky. Těch osm bylo mrtvých. Rozumíš, Rangu…? Vlezl jsem někam, kam jsem neměl."
Mlčel jsem; vzpomněl jsem si, co mi o tom minulém Maxovi řekla Rena tenkrát na zahradě domu z červených cihel a na Sealandu za oné noci, na kterou nezapomněla ani za pětadvacet let nebytí…
"Byl tam rozbitý reaktor," pokračoval Max. "Všechno bylo radioaktivní. Šlapal jsem vtom, sahal jsem na to… a pak nebylo čím se dezaktivovat. Až po dvou hodinách začaly fungovat odmořovací sprchy v provizorních stanech… To už bylo pozdě. Mám leukémii, Rangu."
"Třeba to nebude tak zlé, jak si myslíš," řekl jsem. "Hlavně bys neměl spoléhat jen na ty svoje prášky. Proč jsi o tom neřekl Leonoře? Má za sebou milióny Arnarssonových loděnic. S jejím UniCardem -"
"Ne, to nemá smysl, Rangu. Nemít ten lék…, už bych byl dávno mrtvý. Já… Je mi líto, že to s vámi asi nedotáhnu do konce." Chtěl jsem protestovat, ale umlčel mě gestem. "Zítra pro mě přijedou z Metropole. Jedna moje stará

přítelkyně… Lékařka. Telefonoval jsem jí. Má dobré známé v sanatoriu. Kdyby se bylo všechno neopakovalo, byl bych využil vlastních známostí a odletěl na Lunu… Tam bych snad měl naději. Na Zemi… nevím. Ty zatracené tablety mi docházejí. Šetřil jsem jimi, jak se dalo… Ale někdy jsou bolesti příliš silné, aby je člověk vydržel bez úpění a rozkousaných rtů."
"Seženu ti nové."
"V lékárnách je nemají… V sanatoriu udělají, co půjde. Ta doktorka se nesmí dovědět… Však víš. Už dřív mě přemlouvala, abych… se léčil. Já chtěl pracovat… do poslední chvíle. Obávám se, že… zase přijdu o reportáž století." Rozkašlal se a chvíli sípavě nabíral dech. "Poslyš," řekl tiše, "Měl bys ji znát. V tom minulém životě to byla milenka toho neurvalce Maxe Ecksteina, který na tom byl se zdravím stejně jako já."
"Hedvika…?"
"Ano. Já vím, tvoje zkušenosti s ní nebyly nejlepší. Ale to není podstatné… Chtěl jsem s tebou mluvit o něčem jiném. Jsou dvě věci, které bys měl vědět - mnohem důležitější věci, Rangu."
"Snad by ses neměl unavovat."
"Na tom vůbec nezáleží. Musím ti to říct - pro případ, že by to nikoho z vás nenapadlo. Možná Leonora by mohla… Ale těžko někdo z vás. Nyström to možná tuší, ale je příliš zatížený svou vizí černých andělů. Julius nedomýšlí věci… tak daleko. A ty ses vrátil jen o pouhých šest měsíců zpátky; to je příliš málo, abys ucítil aspoň závan mnohosti světů."
"Mnohosti světů…?!"
"Možná že to nejlíp pochopila Rena, i když jenom svým jednoduchým způsobem," řekl Max. "Když mi řekla, abych si svou tvář vykoupal v očistné lázni hjeldu, ucítil jsem něco jako závan pravdy. Je možné, že se všichni v hjeldu mýlíme, Rangu. Že to není lis Božího hněvu, ale transformace. Proto jsem před odletem z Honsö nabral vzorek toho… té hmoty, či jak to nazvat. Nikdo o tom neví, byl jsem na sopce v noci. Potopil jsem do toho termosku - tu patentní, s pružinovým uzávěrem, připevněnou na tyč… Na uzávěr jsem přivázal drát, abych mohl láhev zavřít dřív, než ji vytáhnu. Podařilo se to. Byl jsem s tím v Metropoli, znám leckoho, však víš… Řekl jsem, že jde jen o pokus…" Trpce se zasmál. "Víš, jak ten pokus dopadl? Přečerpali jsme obsah termosky do skleněné nádoby. Přístroje vůbec nereagovaly. V nádobě nebylo nic, jen obyčejný vzduch; ale když jsme do nádoby vpustili laboratorní myš…"
"Rozpustila se…?!"
"Ano. Stejně jako ten racek, Nyströmův vnuk, rybí sekaná a Rena. K čertu… Člověka to dovádí k nechtěnému cynismu. Myš zprůhledněla a změnila se ve vodu, pak se nádoba orosila… A - nic. Vlhkost zmizela… V nádobě byl zase jen vzduch. Chápeš to, Rangu? Hjeld je nejen neviditelný, ale také pro nás dostupnými způsoby nezjistitelný. Snad to není vůbec nic hmotného; je to prostě jen čísi vůle, která přikazuje…"
"To je nesmysl, Maxi."
"Myslel bych si to také, kdybych to byl neviděl."
"S kým jsi to dělal?"
"Slíbil jsem, že… Ten člověk mi byl zavázán za jisté věci. Bude mlčet, za to ručím. Taky neví, kde mě hledat. A já zase musím respektovat jeho přání…"
"A kde je -"
"Hjeld z termosky? Celou nádobu i s obsahem jsme spálili v plazmové peci."
"Nevěřím, že je to čísi vůle,'" řekl jsem. "Je to jenom plyn, který prostě nedokážeme zjistit. Kdybychom to mohli zveřejnit, jistě by se brzy našly prostředky…"
"Možná za rok, za dva… nebo taky za sto let," řekl Max. "Jak dlouho už se hledá univerzální lék proti rakovině… Ostatně - podívej se na mě. K čertu s tím. Nikdo z těch bláznů by nepřipustil zničení Honsö, jen aby lidstvo nepřišlo o unikátní objev…"
"Máme přece papyrus," řekl jsem. "Copak to není dostatečný důkaz?"
"Důkaz - čeho?" Sípavě se zasmál. "Nějaký papyrus, který se kdovíjak dlouho válel v archivu, aniž by si ho kdokoli z vážených profesorů docentů akademiků povšiml, objevený nedostudovanou dcerou milionáře… Eskamotérsky ohřátý tak, aby na něm vyvstalo neviditelné písmo… Eh, Rangu -, přece nevěříš, že by takový důkaz naše střízlivá věda připustila? Spíš by nás všechny odvezli do blázince, Rangu, stejně jako tehdy Leonoru."
"Ztratili jsme spoustu času," řekl jsem. "Proč jsi nám to neřekl?"
Pokrčil vyhublými rameny. "Nevím. Snad proto, že neznám východisko a nevěřím, že byste nějaké našli vy. Nebo proto, že jsem doufal… Rangu, to je ta druhá věc, kterou ti chci říct. Je o mnoho šílenější."
"Pochybuju."
"Nebudeš pochybovat, až ti řeknu… Rangu, když člověk umírá dlouho, jako teď umírám já, mívá ve svých horečnatých snech chvilky jasnozření…"
Napadlo mě, že bych se měl nějak vymluvit a sehnat lékaře, aby Maxe vyšetřil. Obával jsem se, že choroba oslabila nejen jeho tělo, ale i ducha. Ale Max to vzápětí popřel, když řekl: "Jenom si nemysli, že jsem blázen, Rangu."
Ujistil jsem ho, že si to nemyslím. "Řekni mi o té druhé věci," požádal jsem ho. "Ať je jak chce šílená. Copak není šílená celá naše druhá existence?"
"Není to tak docela druhá existence," řekl. "Pozoroval jsi přece sám, že tvoje minulost - teď myslím tu před srpnem - se liší od té, kterou si pamatuješ. Totéž pozoroval Julius, Leonora… a Nyström. Kam se ztratilo mých pětatřicet let života, kdy jsem byl tím prvním Maxem Ecksteinem? Kdy jsem jezdil transvallem, kouřil, pil a miloval se s Renou? Kde je čtyřicet dva let starého Nyströma, jeho kormidlování na čtyřstěžníku, jeho vnuci? Kde je Juliova rodina? A Leonořin doktorát? Bylo to nebo nebylo - a pokud bylo, kde to je teď?"
"Mně spíš ledacos přebývá," řekl jsem. "Například Clara de Lorrient."
"Což je stejně nepochopitelné, že?"

"Ano. Jako by tu žil někdo jiný se stejným jménem a podobnou minulostí. Nějaký… dvojník, s nímž jsem se zatím naprosto nepochopitelně míjel."
"V tom je právě to šílené, Rangu."
"Dobře, jen do toho. Unesu to."
"Slyšel jsi někdy o teorii paralelních vesmírů?"
"Snad. Ale vždycky mi to zavánělo šarlatánstvím."
"Díval bych se na to stejně, kdyby to nevysvětlovalo všechny časové a faktické nesrovnalosti našich životů," řekl. "Představ si, že nás výbuch hjeldu neposunul jenom v čase, ale taky v prostoru. Prostě vytvořil jakési cesty… pro každého z nás jinak dlouhou, ale všechny vedoucí do téhož paralelního světa. Ten svět je - do jisté míry - týž jako ten, v němž jsme žili dřív. V důsledku toho v něm žijeme i my sami, nebo se v něm zákonitě musíme narodit. Ale protože není možné, abychom v onom paralelním časoprostoru potkali sami sebe - takový paradox je vyloučený - dojde k jakémusi zasunutí jednoho do druhého."
"To je opravdu šílené," řekl jsem. "Chceš říct, že jsem se prostě spojil se svým dvojníkem v tom druhém světě?"
"A nevysvětluje to všechno, Rangu?"
Po zádech mi přeběhl mráz.
"Ten Rang Vietto, který tu až do čtvrtého srpna žil po svém," pokračoval Max, "měl poněkud odlišnou minulost než ty. Svou roli v ní hrála Clara de Lorrient… Potom došlo k jeho obrácení, když se seznámil s Vlastou Brantovou, ale stalo se to možná jinak, než jak jsi to prožil ty. Přesto se tvůj dvojník rozhodl stejně - uprchl od lidí, postavil si věž na Sealandu, pojmenoval svou loď Solvejga… a tak dále. Pak dostal dopis od Vlasty, jel na schůzku do Ostbay, prožil stejně jako ty jisté zklamání, odvezl to děvče zpátky… A když se vracel, přiřítil ses časoprostorem ty a splynul s ním. Možná že jsi byl duševně silnější než on; proto tvoje vědomí zcela přehlušilo jeho… Proto neznáš Claru de Lorrient; a řada věcí, které se o sobě dovídáš díky Kowalskimu, je ti naprosto cizí."
"Ne, to není možné."
"Proč, Rangu? Můžeš uvést něco, co by to vylučovalo?"
"Možná hlouposti, ale podstatné," řekl jsem. "Tak například oblek. Myslíš, že by můj dvojník v tom tvém hypotetickém paralelním světě měl ve chvíli mého návratu na sobě přesně týž vytahaný svetr a bavlněné kalhoty s vytlačenými koleny?"
"Za prvé: při svém startu z minulého časoprostoru jsi byl skoro nahý. Za druhé: jak víš, že to byl týž svetr a tytéž kalhoty? Tyhle podružné detaily jsi možná vnímal smysly toho druhého. A konečně za třetí: Proč by tvůj dvojník v paralelním světě nemohl mít tentýž oblek, když měl stejnou loď a bydlel ve stejné věži?"
"Ale proč by potom neměl i stejnou minulost?"
"Snad proto, že řetězec příčin je příliš dlouhý. Stejně jako ty měl tvůj dvojník takřka nekonečnou řadu předků, od toho hypotetického společného prapředka opic i homonidů přes paranthropa boisei, Dartova australopitéka a snad i neandertálce až po cromagnonce. Stačí jedna jediná malá odchylka, jakých může být v něčem tak složitém opět nekonečná řada… Ty dva světy se od sebe samozřejmě neliší ve svém celku; ale v tak zanedbatelných detailech, jako je tvoje setkání či nesetkání s Clarou de Lorrient, se samozřejmě lišit mohou."
"To se mi nezdá," řekl jsem. "Pokud by šlo o světy skutečně paralelní, musely by být stejné i ty nejnepatrnější detaily. K odchylkám by nedocházelo."
"Jak si přeješ," pousmál se Max. "Dejme tomu, že k nim skutečně nedochází. Zato naše vědomí vlastní minulosti je narušené tím fatálním skokem z času do času, z prostoru do prostoru… Ty věříš, že neznáš Claru de Lorrient, ale vzpomínky tě klamou."
"A co noviny? Pamatuju si na docela jiné články…"
"Pamatuješ si je skutečně? Co když ti splynuly vzpomínky se sny?"
"To už je metafyzika, Maxi."
Pokrčil rameny.
"Napadlo tě," řekl jsem, "že - pokud bychom připustili pravděpodobnost tvé teorie - může být zdánlivý zánik živé hmoty v hjeldu také takovou… cestou?"
"Transformací," kývl Max. "Změnou v čase i prostoru. Myslím si, že při výbuchu zasáhl hjeld nejen mě. Rozprskl se na všechny strany, příteli. Dává to naději - jak nám to přečetla Leonora na honsöském hřbitově: Naše naděje je zmrtvýchvstání."
"Ne, to je hraní se slovy," řekl jsem. "Kde potom máš Nyströmova vnuka, který byl zasažen hjeldem před námi?"
"To je jednoduché. Neměl se do koho vrátit; nenarodil se, protože jeho prarodiče žili jinak, počali svoje děti za jiných podmínek… A protože jejich děti byly jiné, měly i jiné potomky… Nám, kteří jsme prošli bránou hjeldu, plynul život jinak než poprvé; jinak, než měl, plynul od našich návratů v čase i našim dvojníkům v paralelním světě. Ale oni se odnikud nevrátili. To my jsme se vřítili do jejich životů, abychom je násilně změnili."
"A - ostatní lidé…?!"
Uvědomil jsem si, že podobnou otázku mi položila Anna.
"Ostatní lidé?" opáčil Max. "Ti žijí v obou světech stejně, pokud do jejich života třeba i nepřímo nezasáhneme my. Ale protože svou budoucnost nemohou znát, nevědí, že by se jejich životy odehrávaly jinak, kdyby k našemu zásahu nedošlo. Jako příklad si vezmi třeba Arnarssona: V minulém časoprostoru zemřel, když jel za svou dcerou do Oslo. V současném časoprostoru žije, i když vlastně jako svůj dvojník… Proč? Protože jeho dcera, v časoprostoru "A" osiřelá, se pět let po jeho smrti přemístila do časoprostoru "B", a sice do doby, kdy ještě žil. Ale protože při zasunutí osiřelé, chudé a osmadvacetileté historičky doktorky Nory Léonsdóttir "A" do spokojené jednadvacetileté studentky, dcery bohatého otce a budoucí dědičky miliónů Nory Léonsdóttir "B" došlo k těžkému šoku obou poněkud násilně

spojených osobností, Arnarsson za svou dcerou do Oslo nejel. Nebyla tam. A jelikož jeho cesta-necesta ani v nejmenším nesouvisela s pravidelnou lodní linkou, odehrála se srážka Scandinavianu s tou druhou lodí naprosto stejně; jenom beze ztrát na lidských životech… Jiný příklad jsou sealandští; v minulém časoprostoru se s tebou radovali na tvé svatbě s Annou, v současném -"
"Já vím," řekl jsem. "Ale teď mi řekni, Maxi - co se stalo s Renou, když se vrhla do kráteru?"
"Jak rád bych to věděl," vzdychl Max. "Třeba se vrátila do bývalého světa a časem bude žít s tím zatraceným Maxem Ecksteinem v domě z červených cihel, který si dal postavit, pak se pomiluje s tebou… Nevím, co se s ní stalo, bože můj. Jenom věřím, že žije."
Druhý den Maxe Ecksteina odvezli do sanatoria v Metropoli.
Zemřel šestého prosince.

26
Třicátého prosince mě probudilo bubnování dešťových kapek na střeše stanu a hlas Julia, který venku pokřikoval jako Burton Lancaster v jednom sedmdesát let starém klasickém filmu: "Déšť! Vstávejte, lidičky… Déééšť!"
Posadil jsem se. Slyšel jsem mručení Knuta Nyströma vedle sebe, sáhl jsem na jeho spací pytel a nahmatal rameno.
"Hej, dědku…"
"Co je?" řekl ze spánku. "To už je psí hlídka?"
"Vzbuďte se," křikl jsem na něj. "Prší."
"A sakra," na to Nyström, "a sakra… Tak ono je to tady zas." Zip spacího pytle zadrnčel. "Je ráno?"
"Juliova hlídka," řekl jsem a rozsvítil.
Zvenku bylo slyšet hlasy mužů z helikoptéry, jak překřikují vzdálený hukot murderwatheru. Rozsvítil jsem. Starý námořník se posadil a hmatal po dýmce. "Okej," řekl, "jenom ať si někdo nemyslí, že se z toho zrovna já potento."
Rychle jsem se oblékal.
"Pořád jsem si myslel, že to nepřijde," bručel Nyström a škrtal zápalkami do zvlhlého tabáku. "A teďkon… Když si pomyslím, že tam bába zůstane sama… Hrom aby do toho."
"Proč by tam měla zůstat sama?"
"Když se opakuje všecko," řekl starý námořník a zatáhl z dýmky, "tak tu zase složím svý starý kosti, chlapče. Ale jestli se potom probudím v Garthu ve svým starým baráku - no, moc by mě zajímalo, co se stane s Heinemannem."
Potěšilo mě, že slyším jeho pochechtávání.
Když jsem vylezl ze stanu, zastihl jsem už všechny venku. Leonora měla svůj tříčtvrteční kožíšek rozhalený a Julius měl jen promoklé triko a kalhoty, což v kombinaci s tlustými polárnickými botami působilo přinejmenším nezvykle. V šedavém svítání vyvstával z mlhy černý obrys vrtulníku, který ještě večer svítil tlustým povlakem jinovatky jako obrovitá vánoční ozdoba. Posvítil jsem si na svůj starý teploměr pod stříškou meteorologické budky - bylo sedmnáct Celsiových stupňů nad nulou.
"Když jsme šli spát," řekl kapitán Eiríksson, "bylo sedm pod… To je ale opravdu abnormální meteorologická porucha. Řekl bych, že tohle nikdo nepamatuje."
"Příčinu známe, kapitáne," řekla Leonora. "Je přímo na Honsö. Proto jsme tady. Čekali jsme jen na tohle oteplení, abychom vás informovali." Kapitán Eiríksson na to řekl: "Nejsem méně chápavý za mrazu, slečno… Seržant Kalle! Doneste slečně deštník."
Tři dny po Maxově smrti jsem řekl ostatním o jeho analýze hjeldu. O jeho teorii dvou paralelních světů jsem pomlčel, neboť se mi zdála příliš šílená (netušil jsem, že pravda je o mnoho šílenější). Protože jsme s Juliem několikrát nenápadně obhlédli staveniště garthského majáku a neviděli podstatný rozdíl mezi současností a situací, kterou jsme znali, dalo se předpokládat, že bude stejná i posledního dne roku. Zdálo se nám tedy užitečnější být na Honsö a sledovat kráter zblízka, dokud nezačne stoupat teplota. Teprve pak jsme chtěli přesvědčit kapitána, aby s námi letěl do Garthu a dopustil se ozbrojeného přepadení staveniště a loupeže atomového probíječe. Samozřejmě jsme si určili meze, za které jsme nehodlali (a v zájmu úspěšného zákroku ani nemohli) ve svých informacích jít - v žádném případě jsme nesměli hovořit o tom, že jsme útok hjeldu na lidskou civilizaci už jednou přežili v jiném časoprostoru, protože to bylo těžko uvěřitelné.
Leonora povolala nákladní vrtulník, který dopravil na Honsö Solvejgu a spoustu materiálu a zásob. Prožil jsem další smutné loučení s Pazourem, ale nechtěl jsem ho brát na Honsö, kde mu hrozilo stejné nebezpečí jako nám… Teprve když jsme měli loď řádně zakotvenou a zajištěnou v zátoce a vybrali bezpečné místo pro tábor na náhorní planině asi tři čtvrtě míle od vrcholku sopky, přistál na označeném místě kapitán Eiríksson, zatímco nákladní vrtulník se vrátil do Metropole.
Mezi táborem a úbočím sopky byla napříč asi třicet metrů široká a šest či sedm metrů hluboká úžlabina. Na její dno jsme natloukli řetěz kůlů s přidrátovanými zmrzlými treskami, které jsme za tmy osvětlovali několika reflektory. Ve svahu úžlabiny přivráceném k táboru byla příhodná malá plošinka, odkud bylo na kůly dobře vidět. Hjeld nás tak nemohl překvapit, protože by musel nejdřív rozpustit ryby a ještě několik metrů stoupat, než by mohl pokračovat k nám - ale to už by nás hlídka dávno varovala.
Střídali jsme se v nepřetržitém hlídkování a oprašování sněhu z ryb po šesti hodinách - vždycky jeden z nás čtyř, Leonoru nevyjímaje (nedala se přemluvit) plus jeden muž z posádky vrtulníku. Kapitán Eiríksson to všechno zřejmě považoval za jakési rozmary slečny Nory Léonsdóttir a na nic se neptal. Zato věnoval velkou péči samotnému táboru, takže nakonec byly naše dva stany, vytápěné ze zdrojů vrtulníku, mnohem pohodlnější než kajuty v helikoptéře, kde nocoval kapitán se svými lidmi.
"Dobrá, slečno," řekl ten usměvavý flegmatik, když mu Leonora stručně vyložila, oč jde. "Nezbývá mi, než to vzít na

vědomí. Předpokládám, že jste uvažovali o možnosti informovat vlády, armádu, OSN a podobně?"
Leonora mu řekla, proč jsme se o to ani nepokusili.
"Ano," kývl. "Asi máte pravdu. Nevěřili by vám… a případný vědecký výzkum na mezinárodní úrovni by vyvolal nejen spory, ale i zdržení. Váš papyrus by studovalo nějaké egyptologické konsilium, které by vyneslo řadu rezolutních soudů, každý jiný. Zvlášť by se lišily v datování toho - té invaze. Já, slečno, jsem jenom letec; pro mě váš papyrus žádným důkazem není, prostě proto, že mu nerozumím. Pouhá meteorologická porucha, byť i do jisté míry neuvěřitelná, pro mě také není pádným důvodem k tomu, abych zneužil svěřenou techniku a mužstvo k pirátskému přepadu staveniště v Garthu. Je mi líto."
"Nemyslela jsem si, že jste takový opatrník," řekla Leonora. "Vzhledem k tomu, že mi vás otec dal k dispozici, byste měl respektovat -"
"Slečno," přerušil ji kapitán, "zkuste se na to podívat z mého hlediska."
"Chcete důkazy, kapitáne?"
"Musely by být pádné. Pokud je máte…"
Leonora se obrátila a napřáhla paži do mlhy. "Ano, mám," řekla. "Tam, necelou míli odsud."
"To je přece nesmysl, Leonoro," řekl jsem. "Chcete vlézt drakovi rovnou do chřtánu? Je třicátého prosince."
"Co na tom, Rangu?" odpověděla Leonora. "Dnes není zítra…"
"Jenže taky není minule," řekl Nyström.
Kapitán Eiríksson si nás střídavě prohlížel s poněkud pobaveným výrazem, ale byl příliš zdvořilý a k dceři svého zaměstnavatele uctivý, aby se projevil nahlas.
"Ono to není bez rizika, víte?" řekl mu Julius. "Ale když už jste tak opatrnej na svou mašinu a lidi, tohle je to jediný, co vás přesvědčí… Vás i posádku. No tak, kapitáne - seberte svý chlapy a pojďte s náma."
"Pokud je to riskantní, půjdu jen v tom případě, že slečna Nora zůstane tady," řekl kapitán. "Pro neobvyklé situace mám svoje zvláštní příkazy od pana Arnarssona."
"Pro neobvyklé situace máte dokonce deštníky," vybuchla Leonora. "K čertu, kapitáne, uvědomte si laskavě, že jsem Arnarssonova dcera -"
"Vždyť tam nemusíte," řekl jsem.
"Udělejte si to jak chcete… Zůstanu tady."
"Ano, ale ne sama," řekl kapitán.
"Dáte mě hlídat, abych nešla za vámi?!"
"Leonoro," řekl jsem, "kapitán má pravdu. Je zbytečné, abyste se vystavovala nebezpečí. Zůstaňte tady a požádejte kapitána, ať tady s vámi nechá druhého pilota. Kdybychom se nevrátili, odletí s vámi do Reykjavíku."
"Ano…? A co bude potom?"
"Potom?" řekl jsem. "Potom se děj vůle boží."
Leonora se po mně podívala. Jakási jiskra přeskočila mezi našima očima. Věděl jsem, na co myslí: na onu hloupou myšlenku, která ji už mnohokrát napadla, a na to, že tuším, jaká myšlenka to byla, přestože mi o ní nikdy neřekla. Od toho krátkého okamžiku tehdy v hotelu, kdy mě přirovnala k beránkovi, jenž snímá hříchy světa, a já položil dlaň na její popelavé vlasy, jsme o tom nepromluvili; ale mezi našima očima se to rozprostřelo jako jemná pavučina…
"Bude lepší, když počkáte v kabině," řekl Eiríksson. "Hej…, pane Bengtssone…"
Leonora se beze slov otočila a odešla s kapitánem.
"No ja," komentoval to Nyström, Jako Jim Hopkins už teď nevypadá, ale furt má takovou klučicí náturu."
Od severovýchodu teple zavál. Vlhkým vzduchem táhla vůně mokré země a sirných výparů.
"Ty ryby taky brzo začnou pěkně smrdět," řekl Julius. "Až se sem vrátíme z Garthu, nebude tu k vydržení."
Neviděli jsme dál než k nim. Úžlabina za kůly byla plná převalujících se par z tajícího rozbředlého sněhu a dál už stála jen mlžná stěna skrývající kužel honsöské sopky. Stále drobně mžilo a sníh takřka viditelně mizel a odhaloval kamenné podloží s osamělými trsy suché trávy.
"Co takhle zapálit si?" řekl Julius.
Vzal jsem si od něj cigaretu a naklonil se k němu, když mi nabídl oheň. Skrýval v dlaních elektrickou jiskru zapalovače, aby mu ji nezhasil déšť. "Pořád si tak říkám," zabručel, "co uděláme, když se nám to s tím probíječem nepovede. V Garthu třeba nebude zdaleka takovej blázinec jako minule, nebo taky může bejt ještě větší a kolem staveniště budou hlídat poldové. Nebo dokonce vojsko."
"Dostaneme se tam o den dřív," řekl jsem.
"Možná že je to chyba. Jak si to já pamatuju, třicátýho jsme ještě makali. Tenkrát, jak jsi nám přines pivo. Teprv na Silvestra se na to chlapi vybodli a nepřišli do práce… Já byl vedoucí směny, rozumíš? Když jsem viděl, že se na to vyfláknul i strážnej u brány, vykop jsem dveře u vrátnice a vzal si tam klíče a ten plynovej automat. Kruci, byl jsem za to zodpovědnej. Kdyby nedejpánbu nějaký ty hajzlíci, co začali drancovat, vlezli do bunkru, kde byl probíječ připravenej na montáž… To se ví, neměl roznětku, tu jsem měl v kapse. Ale můj děda říkával, že když pánbu dopustí, i motyka spustí."
"Je to riziko tak jako tak," na to Nyström. "Když tam poletíte dneska, zase máte víc času. Zejtra to nemusí vyjít zrovna tak jako teď."
"Vy s náma nepoletíte, dědku?"
"Né. Někdo tady zůstat musí a tam to vypadá na rvačku. Byl bych vám tam houby platnej. Počkám tady. Co když to svinstvo začne týct dřív?"
"K čemu tady budete dobrej?" řekl Julius.
"Budu hlídat kráter," řekl Nyström. "Kdyby to začalo, můžu vám dát ňáký znamení, abyste nepřistávali. Třeba rozdělat

pořádnej oheň. Potom budete muset spustit bombu do kráteru zeshora, ale udělejte to líp než minule."
"A co vy, sakra? Jak vás odtud sakra dostanem?!"
Nyström se zašklebil. "Jo, to teda nevím. Ale já už se s těma flajmenama nějak domluvím. Koukejte - vy pořád máte jenom samý bouchačky, ryc, pic… a bomby, že jo? Jenže já na tý svý zahradě kolikrát cejtil, že už o mně vědí. Třeba bude dobrý, když je tu přivítám, co?"
"To abyste řek kuchařovi o chleba a sůl," zavrčel Julius. "Dědku bláznivá."
"Rena je přece taky viděla."
"A jak dopadla…?"
"Co ty víš, chlapče," na to Nyström. "Co když se krz ten hjeld dostala do ráje?"
Mlha na východě začala žloutnout. Od helikoptéry se vrátil kapitán Eiríksson a jeho tři muži - praporčík Gunnarsson, seržant Kalle a nejmladší člen posádky Finn.
Beze slov jsme vyrazili přímou cestou k sopce. Protože i přes východ slunce byla velice špatná viditelnost, nesli Eirikssonovi muži dva silné reflektory. Julius vytrhl ze země jeden z kůlů s přidrátovanou treskou a ťukal s ním před sebou o zem jako slepeckou holí.
"Kdybych najednou zařval utíkejte," řekl, "tak opravdu utíkejte. Rovnou do helikoptéry a pryč."
Kapitán se na něj jenom tázavě podíval.
Došli jsme až na nejnižší místo okraje kráteru. Nic se tu nezměnilo. Zvláštní bylo jen to, že uvnitř hladkého trychtýře mlha nebyla; ve světle reflektorů se na jeho dně pod hladinou křišťálově čistého jezírka dešťové vody ostře rýsovala kovová spona, jediná památka po ubohé Reně…
"Ani o krok dál," řekl Julius. "Jenom se dobře dívejte. Posviťte si na tu rybu… a dávejte pozor."
Kalle a Finn namířili reflektory.
Julius zvolna ponořil kůl s přivázanou rybou pod neviditelnou hladinu hjeldu. V namodralém svitu výbojek se znova opakovala přízračná scéna, kterou jsme už tak dobře znali… Ryba zprůhledněla, změnila se v pouhou kostru, pak i ta zmizela… Prška vody splynula s vlhkostí na stěně kráteru. Julius upustil kůl, který se skutálel až dolů a rozčeřil hladinu jezírka.
"To je strašné," řekl kapitán Eiríksson po chvilce mlčení a obrátil se ke své posádce. "Viděli jste to, hoši?"
"Ano, pane," odpověděli.
"Co to bylo, pane?" zeptal se mladý Finn.
"Pan Vietto vám k tomu podá vysvětlení."
Mluvil jsem krátce. Stáli jsme krok či dva od hladiny neviditelného hjeldu; déšť volně dopadal do kráteru, stékal po jeho hladkých stěnách a zaplavoval dno. "Nějaké připomínky?" zeptal se kapitán Eiríksson, když jsem skončil. "Seržant Kalle?"
"Dělal někdo analýzu té - věci?" řekl seržant. "Není možné zničit to chemicky?"
"Pane…?"
"Ano, analýzu dělal Max Eckstein s pracovníkem jednoho výzkumného ústavu v Metropoli," řekl jsem. "Složení hjeldu je neurčitelné, protože se nijak neprojevuje.
Tam dole není nic. Ale to nic je smrtelné a stoupá vzhůru."
Přihlásil se obtloustlý rotmistr Gunnarsson, který se kromě jiného staral o proviant. "Pane," řekl mi, "myslím, že nepotřebujeme další důkazy. Věříme vám. Pokud myslíte, že je potřeba přepadnout to staveniště, tak ho přepadneme - když dostaneme rozkaz. Nejsme blázni, abychom si mysleli, že se pan kapitán Eiríksson chce dát na letecké pirátství."
"Co vy, seržante?" řekl kapitán. "A vy, Finne?"
"Posloucháme rozkazy, pane," řekl Kalle.
"Rotmistr Gunnarsson to řekl za nás, pane," dodal Finn. "Uděláme, co bude třeba."
"Díky, kamarádi," řekl Julius. "Možná že to bude řádná strkanice, možná taky ne. Ale jinou možnost opravdu nemáme."
Vrátili jsme se do tábora.
Krátce nato mlha zřídla a do očí nás udeřilo obrovité krvavé slunce, obkroužené zlatou svatozáří. Hejna racků křičela nad pobřežními skalami.
Když se kapitán Eiríksson dověděl, že starý Nyström chce zůstat na ostrově, prohlásil, že je to nesmysl, protože eventuální předčasný únik hjeldu ze sopky můžeme zjistit i shora, například nějakými sondami.
"Jo, to je náramně moudrý," na to Nyström, "ale co víme o tom, do jaký vejšky se to zvedne? Je to přece něco jako plyn, ne? S takovým ajrákem do toho vletíte ajncvaj a nebudete o tom vůbec vědět. Dostane se to dovnitř škvírama kolem vrtulovejch hřídelí nebo podvozkem nebo čertví kudy… a než stačíte spustit tu svou bombičku, budou z vás ze všech kostlivci, který se roztečou a vypařej. Dejte si říct, captain. Někdo tu zůstat musí a kdo by to měl bejt jinej?"
"A co když vás to dohoní, dědku?" řekl Julius.
"Máme tady Solvejgu," řekl jsem.
"Na tu dědek sám nestačí. Leda kdyby měl tu svou starou rachotinu, co leží někde támhle na dně."
Pomyslel jsem si, že tam Seawolf ležet nemůže, pokud je Maxova domněnka o paralelních světech správná. Protože Nyström "B", který se ve svých dvaadvaceti letech vystěhoval do Nového Skotska, nikdy podobnou loď neměl…
"Julie," řekl jsem, "zůstanu tady s dědkem."
"Kruci… Řekněte něco, kapitáne!"
"Nemám do toho co mluvit, pánové," řekl kapitán. "Jsem odpovědný jen za svou posádku - a za slečnu Noru."
"Chci tady taky zůstat," řekla náhle Leonora.
"To nedovolím," řekl kapitán Eiríksson. "Musíte uznat, slečno, že je to nesmyslný nápad. Váš otec by něco takového nikdy nepřipustil."

"Kapitáne," usmála se na něj Leonora, "mohla bych otce zavolat. Ale nechci, aby měl zbytečné starosti. Jaké řešení tedy navrhujete? Chcete mě vzít s sebou? Mám snad s vámi přepadnout staveniště a ukrást probíječ?"
"V hotelu budete v bezpečí."
"Jak myslíte. Ale napřed si poslechněte garthskou vizi. Třeba to tam není zdaleka tak bezpečné, jak bývalo."
Kapitán to nejspíš považoval za další vrtoch rozmazlené milionářské dcerky. Ale protože se nechtěl přít, otočil se na podpatku a odešel do kabiny vrtulníku. Za pár vteřin nato se vyklonil z okna a zuřivě na nás mával. "Jak jste to mohla vědět?" křičel. "Jak jste to k čertu mohla vědět?"
Contivize vysílala reportáž o požárech a drancování v ulicích přímořského města Garth.

27
"Držte se tu," houkl z okénka vrtulníku Julius.
"Good luck," zahulákal Nyström a zamával čepicí. "Dobrý pořízení, hoši."
Rotory se roztočily; pak se stroj vznesl nad planinou a rozletěl se k jihovýchodu, kde nám vzápětí zmizel v mlze a přízračné záři obludného slunce.
"Je to zvláštní," řekl jsem. "Poprvé se o garthských událostech v televizi mlčelo…"
"Skutečně?!" řekla Leonora.
Nyström stál před meteorologickým přístřeškem a škrabal se na zpocené pleši. "Tak už máme dvaatřicet ve stínu," řekl a stahoval si přitom svetr. "Ne že bych si zrovna pamatoval, jak to bylo posledně, ale řek bych, že to jde rychlejc. Ty maléry v Garthu taky začaly ňák brzo."
"Ne…," řekl jsem. "Myslím že ne. Odpovídá to. Když jsem tam tehdy třicátého zakotvil, porval jsem se s partou nahých opilých chuligánů… a na náměstí pálili šatstvo."
"Co budeme dělat?" zeptala se Leonora.
"Co bysme dělali?" řekl starý. "Budem hlídat, jako jsme hlídali. Mužem se střídat po dvou hodinách, jak? Na hlídání stačí jeden; dva můžou vařit, spát, chodit okolo. Ale nikdy ne z dohledu hlídky - a za támhlety smradlavý štokfiše."
"Hoďme si niklákem," řekl jsem.
"Jo, to je spravedlivý," kývl Nyström.
První hlídka padla na něj.
"Doneste mi tam plechovku paštiky a suchary," řekl. "A plecháč čaje s mlíkem, abych je měl do čeho namáčet."
"Hned to bude," řekla Leonora. "Prosím vás, Rangu… Najděte ty věci v proviantním stanu. Uvařím čaj na svém vařiči… i pro nás. Jestli chcete, můžeme si ho u mě vypít. Odtamtud neuvidíme to šílené slunce. Budeme jinde aspoň chvilku."
"Dobrá. Přinesu také nějaké sušenky."
"Budete moc laskav."
Snad jsme tyhle řeči vedli proto, že jsme měli být sami, poprvé od té zvláštní srpnové chvilky v apartmá Arnarssonova hotelu. Cosi v nás bylo v rozpacích.
Donesl jsem Nyströmovi na pozorovatelnu jeho paštiku a suchary. Přitom jsem zkontroloval venkovní teploměr. Stoupl o dva dílky, bylo třicet čtyři ve stínu. Vzduch se viditelně tetelil a hustá mlha, kterou prosvítalo silně zvětšené a neskutečné slunce, začala zelenat…
"Promiňte mi to, Rangu," řekla Leonora, když jsem obřadně zaklepal na stanové plátno a vešel dovnitř s krabicí keksů, "nechtěla jsem vám to říkat před ostatními… Pořád musím myslet na to, co všechno ztrácíte. Za půl roku… Bože můj."
"A váš život?" řekl jsem. "Hjeld vás připravil o celých šest let - a ve svém prvním životě jste byla chudý sirotek."
"Teď jsem dědička Arnarssonových loděnic. Co z toho? Pokud nezastavíme hjeld, vůbec na tom nezáleží." Nalila do plechového šálku čaj a přidala kondenzované mléko. "Donesete to panu Nyströmovi, Rangu?"
Vzal jsem šálek a vyšel ven. Slunce leželo v zelenavé mlze jako příšerná medúza… Něco mi připomínalo, ale zanic jsem si nemohl vzpomenout, co. "Díky, chlapče," řekl starý, když jsem mu podal šálek. "Nejspíš to není zrovna rozumný lejt do sebe teplej čaj v tomhle vedru, jak?"
"Říká se, že nejlíp zahání žízeň."
"Takovouhle mornu jsem zažil jednou jedinkrát - bylo to v Jihočínským moři. Měli jsme všecky plachty na stěžních, od hlavních až po nebeský, kosatky… a všecko to viselo jak na půdě o velkým prádle. Lidi na palubě z toho začali cvokatět, dva se porvali, jeden brečel a nějakej Dán prosil kapitána, aby mu dal člun, že povesluje do Kobenhavnu sám."
"Jak to skončilo?"
"Stejně jako vždycky," ušklíbl se děda. "Tajfunem."
"To je mravní naučení?"
"To se ví. Takovýhle vedra vždycky končej nějakou pohromou, chlapče. Jo. Tak už jdi. Už ti zbejvá jenom ta Leonora… a měl by ses jí držet. Protože vona je to tebe blázen."
"Jak jste na to přišel?"
"Přišel na to kdekdo," mávl rukou Nyström. "To jenom ty jsi takový ťululum, že sis toho nevšim."
Vrátil jsem se do Leonořina stanu. Náhle mě napadlo, co mi připomnělo úděsné slunce v zelené mlze… Byly to Rimbaudovy verše:

Znám slunce krvavé jak rudá maska herce,
když vrhá sraženou a fialovou zář
na vlny valící se jako přes koberce,

znám slunce příšerné jak maskovaná tvář…

Seděli jsme na plastovém nafukovacím lůžku, každý na jednom konci. Před námi na skládacím stolku stoupala pára z čajové konvice a proti nám u stěny stál na dalším stolku rezervní infor-com z vrtulníku. Kapitán jinak nedal, chtěl mít stálé spojení a Leonořinu kapesnímu přístroji nevěřil. Navíc mi dal přesné letecké souřadnice Honsö pro případ, že bychom spojení ztratili a museli vysílat S.O.S.
"Teď, když si uvědomuju, že všechno může za pár hodin skončit," řekla Leonora, "vybavuje se mi spousta krásných vzpomínek. Výlet ke Gulfossu, lyžování na ledovcích… Jednou jsem viděla sopku v činnosti, dole na Surtsey; jindy jsem dostala krásnou pannu, která nejen mluvila, ale dovedla i odpovídat. Říkala jsem jí Gudrún."
"Nedovedu si představit, že jste si někdy hrála s panenkami," řekl jsem.
"Ó ano, a ráda. Nebyla jsem nijak výjimečné dítě." Nalila čaj do šálků s emblémem Arnarssonových loděnic. "Copak vy jste si nehrál?"
"Nevím," řekl jsem po pravdě. "Možná že mi ten skok v čase tyhle vzpomínky vymazal, ale snad jsem si to nepamatoval ani předtím. Vzpomínám si na prázdniny u tety na venkově… Ale to už mi bylo pomalu sedmnáct." Zasmál jsem se. "Pokud jsem si někdy hrál, tenkrát už ne."
"Zabýval jste už tehdy hudbou?"
"Jistě. Rodiče mi koupili půlový akustický klavír už v mých čtyřech letech. Ale zázračné dítě jsem nebyl, to ne… Byl jsem stejný jako kluci v mém věku. Mnohem radši jsem jezdil na bicyklu - a ještě raději jsem ho rozebíral, mazal a zase dával dohromady."
"Na to jsem nikdy nebyla. Vždycky jsem moc hloubala."
"Taky jste nebyla kluk."
"Ovšem. Byla jsem jenom ženská. Ale nemyslete si, že se moje šťastné vzpomínky týkají jen výletů a panenek… Nebylo mi ani celých šestnáct let, když jsem prožila svůj první zamilovaný románek - pokud se to tak dá nazvat. Bylo to o letních prázdninách, když mě poslali do dívčího tábora."
"Kdo z nás něco takového neprožil?"
"Já vlastně nevím, jestli jsem to opravdu prožila. Ta vzpomínka mi připadá jako sen… Skoro takový, jako byly ty šílené sny, ze kterých jste mě v srpnu probudil. Bylo to v jednom studentském táboře, v lesích. Ten chlapec - vždyť já neznala ani jeho jméno." Vzdychla a zasmála se. "Teď to vidím, jako by to bylo včera. Jezdil na starém otlučeném bicyklu dolů do statku a vracel se s bandaskou mléka na řidítkách. Cesta vedla kolem brány tábora… On si mě samozřejmě nikdy ani nevšiml. A moje kamarádky se měly čím bavit, když jsem každé ráno hledala záminku, abych mohla stát u brány. Jenom jedna dívka, jmenovala se Helena, tam stávala se mnou. Když ten chlapec jel okolo, dělala jsem, že ho nevidím a měla jsem na srdci spoustu věcí, které jsem Heleně musela říct. Potom jsem si to vždycky vyčítala a zdálo se mi o něm." Začervenala se. "Ale o tom vám vyprávět nebudu."
"Kde stál ten tábor, Leonoro?" zeptal jsem se.
"Nebylo to na Islandu. Na pevnině… Někde u Meersteinu."
"A ten statek - říkalo se mu Vogelsgut?"
"Proboha… Jak to víte, Rangu?"
Chtěl jsem jí říct, že jsem tehdy u tety každé ráno jezdil na kole pro mléko kolem brány dívčího studentského tábora, kde stávaly dvě dívky, obtloustlá blondýnka a malá křehká princezna s popelavými vlasy… Schválně jsem jezdil touhle cestou, která byla mnohem delší než po silnici, abych se mohl aspoň koutkem oka podívat na to děvče, protože jsem si netroufal oslovit je. Také jsem si myslel, že tu dívku nezajímám, a že jsem jim oběma k smíchu, protože mě okázale přehlížely a smály se kdovíčemu… Uvědomil jsem si, že Leonořin snímek, který mi ukázal Arnarsson, mi připomněl právě tuhle dívku; bylo to jako náhlé zjevení.
Neřekl jsem nic.
Vyrušil nás Nyströmův přeskakující hlas. Nerozuměl jsem jeho volání a vyběhl jsem ze stanu; starý se ke mně hnal od úžlabiny. "Ty zatracený štokfiše," sípal, Jsou všecky dočista pryč. Stojej tam jenom kolíky. Leze to sem…"
To už byla venku ze stanu i Leonora.
"Přišlo to dřív," řekl jsem.
"Ne, nepřišlo," řekla. "Minule jsme přece nevěděli, kdy to začalo. Potkali jste to na hřbitově, ale ten je položený výš, stejně jako tábor. Tady to mohlo být o den dřív, právě tak jako teď…"
"Krucinál," houkl na nás Nyström, "teďka není čas o tom přemejšlet. Musíme honem pryč… K Solvejze. A na moře."
Jeho slova mě vzpamatovala. "Utíkejte do přístavu," řekl jsem. "Rychle."
"A co vy, Rangu?" řekla Leonora, zatímco Nyström už klopýtal štěrkem k pobřeží.
"Musím vzít infor-com. Bez něj nemůžeme varovat vrtulník."
"Počkám na vás."
Nebyl čas se přít. Vynesl jsem ze stanu přístroj, vážil snad šest sedm kilo i s akumulátory a dal se sklopit do skříňky s rukojetí. Nezdržoval jsem se tím, vzal jsem to všechno do náruče a rozběhli jsme se za Nyströmem do zátoky, kde kotvila Solvejga. Jak jsme se hnali žlutozelenou mlhou a murderwather před námi ječel a řval, myslel jsem jen na to, zda se hjeld z kopce pohybuje rychleji… Až se přeplazí stoupající planinou k tábořišti, začne terén klesat a budeme ho mít v patách… Ale nedohonil nás, aspoň ne do okamžiku, kdy jsme bez dechu stanuli u zakotvené a zčásti na písek vytažené Solvejgy.
"Na palubu, Leonoro," překřikl jsem příboj. "Podám vám infor-com. Zaneste ho do kajuty… a pomozte starému s kotevním lanem. Nestáčejte je, na to není čas."
Nyström už rval ze štěrku záďovou kotvu. Pomohl jsem Leonoře na palubu, podal jí přístroj, vyšplhal jsem za ní a

rozběhl se k přídi zakotvené menší admiralitní kotvou. Vytrhl jsem ji z hrubého honsöského písku a vytáhl na palubu; pak jsem stočil lano do několika nepořádných smyček; bylo nasáklé horkou vodou a těžké.
"Hej, Rangu," volal Nyström, "sem, k zádi. Je zanesená pískem."
Běžel jsem na záď. Nyström se opíral o plochou desku kormy, měl zrudlý obličej a na čele naběhlé žíly. "Musíš dolů," sípal. "Popadnout to z druhý strany. Leonora… ať jde na příď."
"Slyšíte, Leonoro?"
Pohlédli jsme si do tváře. Leonora byla rozcuchaná, zmáčená a ztmavlé prameny vlasů se jí lepily na obličej. "Nebojte se o mně," řekla. "Na Islandu jsem se taky občas dostala na moře a -"
"Dobrá," přerušil jsem ji. "Jděte na příď… Co nejdál můžete."
Kývla. Seskočil jsem do mělké vody. Byla tak horká, že se v ní takřka nedalo stát. Tam venku, blesklo mi hlavou, už jistě plavou ryby břichem vzhůru…
"Rangu," překřikoval Nyström zběsilý příboj, "za madlo, za madlo. Na levým…!"
Kývl jsem a uchopil ocelové madlo vlevo od kormidla.
"Jedem… Raz, dva, tři!"
Solvejga se zahoupala.
"Ještě jednou!"
Nohy se mi bořily do žhavého písku, ale loď seděla jako přilepená. "Ještě víc zatížit příď," houkl na mě Nyström. "Běž tam, synku - a hoď mi sem bidlo."
"Nezvednete to sám," řekl jsem.
"Taky to sám nezatížím," odpověděl. "Dělej, co říkám, hrome!"
Vyhoupl jsem se na palubu, vytrhl z úchytů třímetrové bidlo s hákem na konci a vrátil se na záď. Viděl jsem, jak se Nyström potácí k lodi s velkým černým kamenem. Hodil ho pod kýl a natáhl se pro bidlo. "Na příď," opakoval a mávl rukou.
Cítil jsem, jak se loď zachvěla, když starý vsunul bidlo mezi kámen a kýl a pověsil se na jeho druhý konec. Solvejga se ještě dvakrát zhoupla… Pak se uvolnila a začala se stáčet přídí k moři, jak ji rozběsněný příboj začal táhnout z neširokého pásma o něco klidnější vody u pláže.
"Stačí," vykřikl jsem a znova běžel na záď. "Bidlo, dědku. Vytáhnu vás nahoru. Rychle… murderwather saje."
Uchopil jsem konec bidla.
Náhle se Nyströmova tvář bolestně zkřivila.
"Zatraceně… Co je vám?"
Starý pustil svůj konec bidla a opřel se dlaněmi o kormu. "Motor," zachroptěl a oči se zarudlým bělmem mu vystupovaly z důlků. "Rangu… spusť motor. Pryč… Už mě to… má."
Jak loď popojela, Nyström se zapotácel a upadl. Hodil jsem bidlo na palubu, chtěl jsem skočit dolů, abych starému pomohl, ale už bylo pozdě… Zalit ledovým potem jsem sledoval, jak splývá s vodou, pak se jako nehmotný přízrak s prosvítajícími kostmi vztyčil proti mně a s posledním groteskním gestem se ztratil v zelené mlze…
S klením jsem skočil ke kormidlu, spustil do vody šroub a nastartoval motor. Ostrá příď Solvejgy vrazila do vroucího kotle murderwatheru jako dostihový kůň. "Bestie," křičel jsem jako nepříčetný, "ty bestie prokletá…"
Neuvědomil jsem si ani, že mě Leonora objímá kolem pasu a slyší všechny kletby, kterými jsem po celých těch strašných dvacet minut častoval murderwather, Honsö a hjeld. Loď se střídavě vznášela k nebesům a klesala do pekel, točila se ve vírech, motor šíleně zvyšoval otáčky, když šroub míchal jen vzduch, všude kolem nás nebylo nic než horká stříkající pěna, že se skoro nedalo dýchat… Mechanicky jsem snižoval a zvyšoval otáčky šroubu, vyrovnával kormidlem kurs a myslel přitom na Nyströma a na jeho černé anděly, kteří si ho vzali, jak to sám předpověděl.
Až se konečně vlny začaly nížit…
Vypluli jsme z murderwatheru.
"Ach, bože můj," vzdychla Leonora. "To bylo strašné."
"Už se můžete pustit," řekl jsem. "Jsme z toho venku."
Povolila svůj stisk. "Proboha, odpusťte mi to, Rangu," řekla, "snad jsem se chovala trochu… Asi toho na mě bylo moc; tohle je mnohem horší než plachtění v Reykjavíckém zálivu… a tam jsem se taky bála."
"Myslím, že jsem trochu klel," řekl jsem.
"Ano…? Neslyšela jsem nic."
"Jste úplně promočená."
"Co na tom? Jistě je hodně přes třicet stupňů."
Chvíli jsme mlčeli a hleděli přes zběsilou vodu na šedavý obrys pobřeží. Sopka, kterou jsme na ostrově ze svého tábora neviděli, se teď v mlze rýsovala jako vystřižená ze žlutozeleného papíru.
Ohlédl jsem se na Leonoru; zády ke mně objímala stěžeň a ramena se jí otřásala neslyšným pláčem.
Mně už slzy dávno vyschly.

28

Solvejga stála zádí k Honsö; odplul jsem s ní asi půl druhé míle na jihovýchod. Moře leželo jako mrtvé a mlha kotem zhoustla tak, že nám ostrov zmizel z očí. Viděli jsme kolem sebe jen kruh nehybné vody, protože tady už se vliv murderwatheru neprojevoval. Bylo úmorné vedro a dusno.
"Poslyšte," řekl jsem Leonoře, "nejste fakír právě tak jako já… Hrdinství stranou, nechci, abyste se zhroutila. Tenkrát jste měla jen tričko a kalhoty."
"Nic takového s sebou nemám."

"V kajutě jsou prostěradla," řekl jsem. "Použijte je, jak uznáte za vhodné."
"Na své panny jsem nikdy nešila."
"Stačí pár uzlů."
Kývla a odešla do kajuty. Svlékl jsem si košili, zul boty a zbavil se promočených plátěných kalhot. Byl bych si s radostí svlékl i spodky, ale nechtěl jsem uvádět Leonoru do rozpaků. Jako by na tom záleželo…
"Udělala jsem, co se dalo," řekla. "Nemám postavit na čaj, Rangu? Ten na Honsö jsme nestačili vypít."
Jak se objevila ve dvířkách kajuty, kmitla mi hlavou dávno zasutá scéna: Vůně borovic a tvrdé kožené sedlo kola skřípající při každém pohybu, bušící srdce a takřka zavilé šlápnutí do pedálů, když se ta křehká dívčina dala do nepatřičného smíchu…
Vlastně jsem ji takhle nikdy neviděl, kromě okamžiku, kdy jsem jí svlékal promočenou uniformu ve věži na Severním mysu; ale to byla Leonora "A", vyhublá egyptoložka, která měla vysoko do žlabu a kterou možná v blázinci léčili studenými sprchami a půstem. Leonora "B", která si z bílého prostěradla sešpendlila krátkou tuniku, měla hezká kulatá ramena a překrásné nohy… Jako ta dívka v táboře u statku Vogelsgut, která nosívala kratičké šortky a přiléhavé bílé tílko. Tenkrát se nesmála mně, jenže já to nevěděl.
"Uvádí mě to do rozpaků," řekla. "Myslím, že jsem přece jenom hloupá ženská, protože myslím na to, jestli mi to aspoň sluší, když už tady před vámi takhle musím -"
"Nemá žádný smysl dodržovat etiketu a padnout," řekl jsem. "Pořádný silný čaj neodmítnu. Zatímco se do toho pustíte, pojistím loď… Potom zkusím spojení s helikoptérou."
Kývla a vrátila se do kajuty.
Otevřel jsem skříň na zádi. Kromě konzerv a krabic se suchary tam byly i lisované masové kostky pro rychlou přípravu výživné polévky. Teď se hodily. Vzal jsem z bedny na nářadí dlouhou jehlu na sešívání plachet, navlékl jsem do ní režnou nit a vyrobil z polévkových kostek cosi jako nehezký náhrdelník, který jsem přivázal na konec bidla. To jsem nastavil zásobním ráhnem, které jsem připevnil ke kruhu na krytu motoru, takže i s bidlem přesahovalo záď o dobrých pět metrů. Řetěz polévkových kostek se dolním koncem dotýkal hladiny. Nebylo to špatné, ale nesmělo se to spustit z očí.
V důsledku toho jsme si prostřeli na palubě. Zatímco jsme čekali, až bude čaj správně vyloužený, uvedl jsem do chodu infor-com. Jenže na vlnové délce helikoptéry se nikdo nehlásil…
"Třeba jsou všichni na staveništi," řekla Leonora.
"Někdo měl zůstat u inforu," řekl jsem.
"Bylo jich jen šest."
"Kde vlastně přistáli…?"
"Řekla bych, že na heliportu hotelu."
Zamítl jsem to. "Odtamtud je to daleko a ta věc je hrozně těžká. Předpokládám, že letěli přímo… Na staveništi je k přistání místa dost."
Leonora nalila čaj do šálků, které mi na loď naložil starostlivý Gunnarsson. "Zkuste to znova," řekla.
Bylo to marné; vrtulník se nehlásil,
"Třeba mají poruchu na inforu…"
"K čertu… Zkusím zavolat Kowalskiho. Mohl by se po nich podívat."
Leonora mlčela.
Kód Kowalskiho kanceláře jsem si naštěstí pamatoval; dálkový telefon, který mi v létě dal, jsem mu vrátil, když jsme dělali konečné vyúčtování.
Bohužel, výsledek byl stejný.
"Není stanice porouchaná?"
Přejel jsem stupnici. Tu a tam se ozývaly sotva srozumitelné hlasy. Attention, attention… Celebes 036, volal někdo a vzápětí se ztratil v praskotu. I am twenty four, opakoval jiný hlas, I am twenty four, five, six… Přehlušila ho podivná hudba, snad orientální, a hlas nějaké ženy, která se dožadovala spojení: I call to the North Haven, I call to the ship Circle City…
Vrátil jsem se na vlnu vrtulníku. "Zůstaneme na příjmu a volat budeme každou čtvrthodinu," řekl jsem. "Třeba nás zavolají sami, až se vrátí na palubu."
"Ano. Jistě nás zavolají."
Pili jsme čaj a pot se z nás jen řinul.
"Sauna," řekla Leonora.
Volali jsme vrtulník po patnácti minutách. Když se začalo stmívat, rozsvítil jsem světla. Jednu zásobní lucernu jsem pověsil na kormu tak, aby neoslňovala a přitom svítila na visící polévkové kostky. Prodloužil jsem interval volání na půl hodiny, pak na hodinu… Začala nás zmáhat únava. Pak mlha zbledla na východě a nad obzor vyplul rozmazaný terč gigantického měsíce.
"Musíte se vyspat," řekl jsem Leonoře.
Řekla, že se jí nechce, ale víčka se jí zavírala.
"Jděte si lehnout, sakra," řekl jsem.
"Nechci žádná privilegia."
"Nejde o privilegia. Prostě si beru první hlídku. Až bude čas, vzbudím vás."
"Za dvě hodiny…?"
"Jsme na lodi. Za čtyři."
"Dobrá… Ale - nebudete švindlovat?"

"Nebudu."
Kývla a odpotácela se do kajuty.
Nastoupil jsem svou noční hlídku pod zlověstným měděným měsícem, který vypadal spíš jako Jupiter na snímcích kosmických sond. Každou půlhodinu jsem zkoušel spojení, ale vrtulník se stále neozýval. Zkusil jsem napojit se na zpravodajství a zachytil jsem zvuk Contivize. Jakýsi neznámý hlas tam hlásil výsledky seebalového utkání mezi Royalem a Majesty… Všechno nebylo stejné; ale v některých hrůzných detailech se děj dramatu přesně opakoval.
Ještě jednou jsem přepnul na vrtulník.
Pak jsem si řekl, že čekají na zítřek, a že možná pokojně spí v Arnarssonově hotelu… Mnohem pokojněji, než budeme spát my.
Trhl jsem sebou a otevřel oči.
Polohlasně jsem zaklel a podíval se na hodinky.
Bylo deset minut před osmou a strašidelný měsíc si nad mlhovou studní vyměnil roli se strašidelným sluncem. Usnul jsem na hlídce jako čtrnáctiletý skautík.
Podíval jsem se na svůj detektor; bidlo trčelo nad vodu beze změny a neporušený náhrdelník z masových kostek se dotýkal hladiny.
Nastavil jsem vlnovou délku helikoptéry a zavolal.
Odpovědělo mi jen ticho.
Zaklel jsem nahlas a šel zhasnout světla.
Z kajuty jsem zaslechl hlas Leonory. "To už je moje hlídka?" ptala se a zívala přitom. "Bože můj, jako bych usnula před chvilkou. Rangu…?"
"Nevím, jak bych se vám omluvil," řekl jsem. "Usnul jsem na hlídce, což je neomluvitelné."
Vyšla z otevřených dvířek a podívala se na mě opuchlýma očima. "Usnul jste…? Takže jsme spali oba."
"Ano. Co takhle snídani, Leonoro?"
"Hned… Volali z Garthu?"
"Zatím ne. Ale jistě zavolají, než vyrazí na akci."
"A - zkoušel jste…"
"Samozřejmě. Nehlásí se."
Posnídali jsme za ponurého mlčení. Znova a znova jsem volal na vlně helikoptéry, ale neslyšeli jsme nic. Sluneční přízrak putoval po nebi a z moře kolem nás začala stoupat pára. Neměli jsme nic, čím bychom zmírnili své utrpení. Bylo poledne, když jsem se pokusil vyrobit z plachty přístřešek, ale nijak zvlášť to nepomohlo. Pili jsme vodu z rozpálené plastové nádrže a neměli jsme ani pomyšlení na jídlo. Leonora už se ani omluvně neusmála, když si lehla naznak na palubu a opřela si hlavu o moje stehno. Ve stínu poodhalené tuniky jí růžově prosvítaly obliny prsů. Tak plynul čas, vrtulník se neozýval a my už volání nezkoušeli.
A právě tehdy infor-com ožil smluveným signálem.
"Můra, můra," opakoval unavený hlas, "můra volá draka. Volám draka… Slyšíš mě, draku…?!"
Leonora se naráz posadila.
"Drak," zachraptěl jsem. "Slyšíme vás. Čekáme na zprávu."
"Pane," řekl hlas, "tady Kalle, seržant Kalle… Volám z inforcomu v jedné vypálené kanceláři. Garth hoří. Všechno je to tady…" Na okamžik se odmlčel. "Helikoptéra je zničená…"
"Kalle!" vykřikl jsem, "a co lidi? Váš kapitán, Julius, Gunnarsson, pan Bengtsson, Finn? Co se stalo?"
"Letěli jsme tam rovnou… včera," hovořil Kalle podivným zkresleným hlasem. "Přistáli jsme… a vystoupili jsme… všichni. Byli tam… schovaní chuligáni. Bylo jich… nejmíň padesát. Nejspíš odzbrojili stráž, nebo vyloupili nějakou policejní stanici. Napadli nás, když jsme vystoupili… Pokusili jsme se probít… ale měli jsme jenom pistole… a jeden plynový automat. Oni měli… raketomet, pane. Zničili vrtulník. Kapitán… Řekl mi, abych běžel pryč, že musíte dostat zprávu… třeba z hotelu. Byl to rozkaz, tak jsem šel… Kryli mě… Ale nevím, jak to skončilo. Já… přepadla mě jiná banda, v jedné ulici… Pak mě nechali ležet, mysleli, že jsem mrtvý… Odplížil jsem se do jednoho vyrabovaného domu, omdlel jsem. Ležel jsem tam celou noc… a ještě dopoledne. Pak jsem se probral, ale nemohl jsem dojít do hotelu… Tam všude všechno… hoří. Náhodou jsem našel tuhle… kancelář. A neporušený infor. Pane… Kapitán dělal, co mohl. I pan… Julius… a ostatní. Ale… já… musíte… já…" Hlas skomíravě ztichl.
"Kalle," volal jsem, "Kalle!"
Ale už jsem neuslyšel vůbec nic.
"To je konec," hlesla Leonora.
"Ano," řekl jsem. "To je konec. Víš, děvče - takové věci se dvakrát nepovedou. Ale nechám infor zapnutý pro případ, že by se zachránili. Pak by se jistě ozvali."
"Ano, to jistě," řekla mdle. "Ale nás už nic nečeká. Jenom hjeld, Rangu. A já… Já tě miluju." Z očí jí vyhrkly slzy. "Víš, Rangu… to je ta moje hloupá myšlenka."
"Dobrá, něco ti povím," řekl jsem a vzal ji kolem ramen. "Když jsem byl v roce dva tisíce šestnáct u své tetičky na prázdninách, jezdil jsem na kole do Vogelsgutu pro mléko. Schválně jsem si zajížděl kolem dívčího tábora, abych aspoň zahlédl jednu dívku v šortkách a bílém tílku. Umíral jsem žalem a vztekem, když se pokaždé smála… Potom jsem na to zapomněl; ale možné je, že jsem ji hledal ve všech ostatních, které jsem potkal později, i když jsem si to neuvědomil."
"Rangu," vzdychla, "nevěřila bych tomu, kdybys neznal jméno toho statku… a kdybys nevěděl, že jsem nosila šortky a bílé tílko. Znamená to, že jsme se sešli, protože jsme se museli sejít? Je to osud? I to, že spolu… zemřeme?"
Nevěděl jsem, co říct. Teď byla všechna slova zbytečná, prázdná… Přitáhl jsem si její hlavu, vzal jsem ji do dlaní a líbal její čelo, oči, ústa… Třásla se jako v zimnici. "Rangu," řekla najednou, "já nechci umřít. Teď ne. Cum spiro, spero…

Copak tomu nemůžeme ujet?"
"Ne daleko," řekl jsem. "Pohonné látky dojdou a v bezvětří nám plachty nejsou k ničemu."
Odtáhla se ode mne a podívala se mi do očí: "A co ty letecké souřadnice Honsö, které ti dal Eiríksson? Infor-com funguje. Volej S.O.S. Někdo nás jistě uslyší."
Zatímco já rezignoval, chtěla bojovat.
"Děvče," řekl jsem, "pořád je v tobě kus té bývalé Leonory, která měla v hlavě jenom ten svůj zatracený papyrus a praštila dozorkyni nohou od židle. Miluju tě."
"Vysílej," řekla. "Pokusím se zatím o něco k snědku."
Infor byl stále zapnutý na příjem. Když jsem přejel po stupnici, zaslechl jsem jen pár slabých blábolivých hlasů, jako by garthská horečka zachvátila celý svět… Navolil jsem v paměti inforu letecké souřadnice Honsö a přitáhl si mikrofon.
"S.O.S.," volal jsem. "S.O.S. Help me. Pelengs: 489.15 and 305.9. S.O.S. Help me." Potom jsem zprávu nahrál v inter, i když mezinárodním jazykem námořníků a letců zůstala stará angličtina. Nechal jsem automat, aby obě verze opakoval deset minut. Pak jsem znova přepnul na příjem.
Nikdo neodpovídal.
Opakoval jsem volání.
Leonora mi přinesla suchar se sýrem a šálek teplé vody, do které přidala citrónovou šťávu.
"Zatím nic," řekl jsem jí.
"Někdo to přece musí přijmout…"
Infor-com se ozval, jako by ji slyšel; ale nebyla to odpověď na naše volání. Jakýsi nervózní hlas volal:
"VS 15b… VS 15b… Jsme dvanáct set… Brzdicí motory zažehnuty… Nemáme údaje o kosmodromu, opakuji, nemáme údaje o kosmodromu. Jsme pět set tři sta plus minus sto padesát kilometrů, bez spojení. VS 15b. VS 15b. Brzdicí motory zažehnuty, třicet dvě minuty k povrchu…"
Hlas se ztratil v šumu a praskotu.
Leonořiny prsty mi náhle bolestivě stiskly rameno. "Rangu, proboha…!"
Podíval jsem se, kam ukazovala.
Masové kostky za zádí začaly odzdola mizet jedna za druhou.

29
Skočil jsem ke kormidlu; nastartoval jsem a srazil páku na plný plyn. Solvejga sebou trhla a zvyšující se rychlostí zamířila k jihovýchodu.
"Co mám dělat, jak ti můžu pomoct?"
"Dokážeš řídit Solvejgu?"
"Ano… I když -"
"Nic to není. Drž kurs aspoň přibližně. Hjeld už se šíří po hladině… Musíme pryč."
"Má to smysl, Rangu?"
"Jdi ke kormidlu."
Poslechla.
Sedl jsem si k inforcomu a vyladil volání z rakety VS 15b, s níž si Vlasta letěla pro smrt. Věděl jsem už, že musí zemřít s ostatními, že pro ni není záchrana… Stál jsem před nejtěžším rozhodnutím svého života.
Váhal jsem jen pár vteřin; pak jsem přepnul na vysílač. "VS 15b," zavolal jsem. "Volám VS 15b. Příjem."
Ozvali se okamžitě. "VS 15b slyší!"
"Mám pro vás údaje pro přistání," řekl jsem. "Letecké souřadnice pro VS 15b jsou
489.15 and 305.9. Opakuji: Souřadnice pro přistání jsou 489.15 and 305.9. Rozuměli jste mi? Nouzový kosmodrom, vrchol ostrova Honsö, přesný střed koridoru. Máte ho v kursu."
"Díky, kamaráde," odpověděl hlas. "Už jsme z toho měli bolavou hlavu. Máme koridor sotva tři sta kilometrů. Jinak je všude to zatracený silový pole. Díky, jdeme na přistání."
"Good luck," řekl jsem a vypnul.
Leonora mě v hluku motoru neslyšela.
Vstal jsem, odtrhl infor-com od zdrojů a hodil ho přes palubu. Vzpomněl jsem si na Maxe. Finis Poloniae…
Chvíli nato ve strašlivém vedru přestal motor pracovat; hjeld nás dohánělpo olejnaté hladině.
"Rangu," zašeptala Leonora, "chceš vědět, co se mi o tobě zdávalo - tenkrát na dívčím táboře u Vogelsgutu…? Byly horké noci… I když ne tak horké jako teď. Svlékala jsem všechno, abych mohla spát… A potom jsem měla sny…, jako mívají děvčata, víš? Ne, nemůžu ti to vyprávět…"
Její ruka jakoby sama od sebe uvolnila prostěradlo na rameni a váhavě je stahovala dolů. "Zemřeme, Rangu," řekla, "ale já chci, aby se mi ten sen splnil." Tiše se zasmála. "Kolik jen odvahy potřebuju, abych se studem nepropadla… Jsem jako… ona? Jako… Rena? Ale ona byla jistě krásnější než já; miloval jsi ji hodně, Rangu?"
Tunika se rozhrnula.
"Miluju tě," řekl jsem a objal ji. "Leonoro, nejdražší, miluju tě."
"Ano… Miluj mě," řekla a zavřela oči. "Co teď záleží na životě, když tak jako tak skončí? Rangu, věříš, že jsem takhle nikdy… Miluj mě… Prosím."
Nemohli jsme být spolu víc, než jsme byli, když brzdicí motory rakety VS 15b prolomily trychtýř honsöské sopky. Leonora vykřikla a její paže i nohy mě sevřely, že jsem stěží popadal dech. Jako by se samo slunce zřítilo přímo na palubu Solvejgy. Atomový reaktor, tisíckrát silnější probíječe ze staveniště garthského majáku, explodoval v kráteru Honsö i v nás…

Ohlušeni a oslepeni jsme zemřeli v ohni.

POZNÁMKA EDITORA: V tomto místě textu je v Zápiscích červená čára. Přestože se domnívám, že tím R.V. chtěl zdůraznit závěr druhé části svého neuvěřitelného příběhu, dovolil jsem si nerespektovat to a zbylý text (který jsem původně nemínil publikovat, protože nejen zamlžuje fakta, ale dokonce je činí nevěrohodnými) zařazuji jako třicátou kapitolu svého beletristického zpracování. (Viz též "Druhý důležitý dodatek editora".)
E.

30
"Miláčku," řekla a její ruka hledala moji, "nevěděla jsem, že to bude tak… krásné - a tak strašné."
"Ani já to nevěděl," řekl jsem. "Odpusť mi to."
Zrudla. "Já nemyslím - to," řekla. "Měla jsem přitom zvláštní sen… Byla jsem mnohem starší, než jsem teď… Prožila jsem celý dlouhý čas vlastního budoucího života." Zasmála se. "V okamžiku smrti se prý stává, že člověk prožije ve vteřině celou svoji minulost. Je to snad tak, že v tomhle okamžiku prožiješ budoucnost? Božínku, ty… Byl jsi tam se mnou."
Zatahala mě za vlasy.
"Jak skončil tvůj sen?" zeptal jsem se.
"Jak by skončil?" řekla s rozpačitým úsměvem. "Jako exploze celého světa. Ale to už přece byla skutečnost. Ach… Je to vždycky takové? Jako když umíráš, aby ses znova narodil?"
Kolem nás byl zrzavý les, kterým procházely dlouhé červené paprsky zapadajícího slunce. Svícny divizen a náprstníků lemovaly palouk, ze severu krytý bludným balvanem. Znal jsem to místo ze svých toulek po okolí Vogelsgutu, považoval jsem je za svůj majetek a říkal mu Ostrov. Chtěl jsem svoje tajemství sdílet s tou dívkou ze studentského tábora a často jsem si představoval, jak zítra ráno, až pojedu kolem brány tábora, upustím na zem papírek, na který napíšu:
Pro tu dívku, co nosí šortky a bílé tílko: Jmenuju se Rang a moc rád bych se s tebou sešel dnes v šestnáct hodin u tří srostlých buků na cestě za táborem.
Až se ohlédnu v zatáčce cesty, uvidím ty dvě, jak se k papírku se smíchem vrhnou.
Ve svých snech jsem tu dívku v šestnáct hodin skutečně potkával na určeném místě, a byl jsem plný rozpaků, když jsem z dálky viděl, že na mě čeká.
"Jestli chceš, ukážu ti svůj Ostrov."
"Ano, zaveď mě tam."
Potom se mi vždycky srdce rozbušilo a nepřestalo bušit celou cestu na palouk. Pokračování bylo i nebylo; když jsem o něm snil na svém Ostrově, byly to dotyky nirvány a jen málokdy jsem se odvážil nahlížet přes nebetyčnou hráz tušení lásky, neboť to, co bylo za ní, se už nikdy nedalo vzít zpět. Ale to všechno byla jen fantazie sedmnáctiletého chlapce, rozbouřená zahrocenými oblinami dívčích ňader pod přiléhavým bílým tílkem, bleskem bělostných zubů v rozesmáté tváři a střelhbitým pohledem šedých očí zpod tmavých řas.
Nikdy jsem si nedovolil snít až za tu hráz.
Až dnes, kdy jsem ji zbořil.
Ležela vedle mě, pramínky vlhkých vlasů na zpoceném čele. "Jmenuju se Nora," vydechla.
Řekl jsem jí své jméno.
"Není to směšné?" řekla. "Představujeme se jeden druhému, zatímco jsme… Ale tam, v tom snu… Říkal jsi mi jinak."
"Leonora."
"Ne, to přece nemůžeš vědět…!"
"Měl jsem stejný sen," řekl jsem. "Stejný sen jako ty."
"Taky jsi viděl celý svůj život - v budoucnosti?"
"Ne, byla to minulost," řekl jsem.
"Nerozumím tomu. Ale - co bude dál? Za týden se vracím domů, na Island… Jak budu žít bez tebe?"
V té chvíli už jsem věděl všechno; nebylo to jako v mém minulém životě. Max Eckstein měl pravdu, výbuch hjeldu nás odmrštil v čase i prostoru dvanáct let zpátky, oba jsme se zasunuli do svých dvojníků, do Leonory "C" a Ranga Vietto "C" - a protože to bylo ve vrcholné chvíli lásky, stalo se to skutečností i tady, v lese poblíž statku Vogelsgut, kde by se Nora a Rang nikdy milenci nestali…
"Nebudeš žít beze mě, Leonoro."
Nastavila mi ústa k polibku.
Milovali jsme se pak mlčky a něžně, v posledních laskavých paprscích slunce, dokud barvy kolem nás nezhasly v soumraku. Pak jsme se vraceli co noha nohu mine a hovořili o tom, že před sebou máme nádherných dvanáct let, v nichž se znovu setkáme s těmi, kteří se vrátili v čase stejně jako my; slibovali jsme si, že silou své vlastní lásky změníme i jejich osudy, než se znovu vydáme na ostrov Honsö, abychom tam opět svedli rozhodující bitvu s hjeldem…..
Půjdeme spolu, aby nás žádná další změna nedokázala rozdělit.
Ale - budeme to pak ještě my…?

DRUHÝ DŮLEŽITÝ DODATEK EDITORA KE DRUHÉMU, DOPLNĚNÉMU VYDÁNÍ
Věta, kterou končí na poslední stránce sešitu druhá část Zápisků (a kterou jsem převzal beze změny do svého literárního zpracování), stojí na předposledním řádku a žádný další list nechybí. Protože po ní následuje další, neúplná věta "Pokud je skutečnost taková, jak o ní uvažoval Max Eckstein, pak -" (kterou jsem vynechal jako pro závěr třicáté

kapitoly nevhodnou a zbytečnou), dá se předpokládat, že Zápisky měly přinejmenším sešity dva, pokud ne víc. Ale ty k dispozici nejsou a těžko říci, zda se vůbec někdy najdou.
Co z toho vyplývá, pokud nebudeme považovat celé nám dostupné Zápisky jen za literární fikci?
Když jsem měl k dispozici pouze první, neúplnou část (plus jeden vytržený list z části druhé, který byl ve velice špatném stavu) a psal k ní svůj první Dodatek, domníval jsem se i přes řadu nesrovnalostí, že se celý příběh odehrál před třiceti čtyřmi roky v našem světě. Přispěl k tomu i politováníhodný omyl (ale jistě omluvitelný), když jsem fragment "zříc… ž… uskirche" na vytrženém listu vyložil mylně jako "zřícená věž Marcuskirche", při čemž správné znění je zcela jiné (viz mou novou rekonstrukci textu onoho vytrženého listu na straně 161, při níž jsem vycházel z kontextu se stránkami, které jsem poprvé k dispozici neměl; navíc jsem použil metody restaurátora historických textů Dr. Hamiltona Krebse, v době mého prvního pokusu o rekonstrukci neexistující) a ke garthským událostem, jak je mnozí z nás ještě dnes pamatují, nemá pražádný vztah.
Teď mohu říci společně s R.V., že pokud je skutečnost taková, jak o ní uvažoval Max Eckstein, pak první setkání Ranga Vietto a jeho přátel s hjeldem se událo v časoprostoru "A"; po výbuchu na Honsö se celá společnost R.V. ocitla v různých časech časoprostoru "B" (druhá část Zápisků). Teprve další časoprostor, který můžeme v souladu s Maxem Ecksteinem i s autorem Zápisků označit jako "C", je náš svět. (Bohužel o něm nemáme z pera R.V. nic víc než neúplnou 30. kapitolu druhé části.) Proto také ony nesrovnalosti.
Dovolte mi teď, abych se k nim ještě jednou vrátil a probral je jednu po druhé. Jistě pochopíte, že budu nadále označovat tři různé časoprostory jako ČP "A" (v němž se odehrává první část Zápisků), ČP "B" (druhá část, nazvaná mnou Leonora) a ČP "C" (v němž žijeme my a v němž také byly celé Zápisky zcela jistě napsány, protože v něm byly nalezeny).

A tak tedy k jednotlivým nesrovnalostem:
Max Eckstein-Exberg:
To, že jsem nenašel jeho vilu z falešných červených cihel ("Priapovu zahradu") je vysvětleno dostatečně; nenašel ji přece ani R.V. sám, když ji hledal v Metropoli. V ČP "B" prostě nikdy nestála, stejně jako nikdy nestála ani v ČP "C" (našem světě), kde jsem ji hledal já. Maxmilián Exberg, který zemřel na leukémii koncem roku 2028 (v našem světě), byl Maxem Ecksteinem, který zemřel ze stejných důvodů a ve stejném čase ve svém světě minulém. Jeho životní dráha se prostě v časoprostorech "B" a "C" zřejmě příliš nelišila, zatímco v ČP "A" šlo takřka o jiného člověka. To se dá vysvětlit tím, že poprvé zemřel v důsledku výbuchu na Honsö, kdežto podruhé pokojně v posteli, takže jeho dvojník (nikoli on sám) v ČP "C" jen opakoval způsob života Maxe Ecksteina až do své smrti koncem roku 2028 (viz Dodatek k prvnímu vydání), snad jen s malými odchylkami (jako byla např. záležitost jeho pseudonymu). Přijmeme-li jeho vlastní teorii paralelních světů, vysvětluje nám to všechno beze zbytku.
Francis H. Montgomery:
Už v ČP "B" se neoženil s Renou, neboť se zřejmě vůbec neznali. Nic nebrání možnosti, že tomu tak bylo i v časoprostoru našem.
Knut Nyström:
Dá se předpokládat a je zcela pravděpodobné, že se z Garthu vystěhoval už v osmdesátých letech minulého století - podruhé. Zcela jistě se v časoprostoru "C" objevil, přestože v časoprostoru "B" padl za oběť hjeldu ještě před výbuchem (stejně jako Rena, viz ad 1 níže). Pozor - nelze zaměňovat Nyströmův případ s případem jeho vnuka Klause. Ten se už v dalším světě neobjevil, protože v něm v důsledku změněných podmínek nebyl počat a nemohl se narodit. (Tak to dokonce podivuhodně jasnozřivě vysvětluje sám Knut Nyström ve 21. kapitole druhé části Zápisků.)
Ale mluvme o čtyřech (jak jsem napsal ve svém prvním Dodatku) nejdůležitějších postavách celého příběhu.
1) Rena:
Protože jsem našel články o jejím utkání s kosmonauty v soudobých listech, je zřejmé, že ani ona při svém sebevražedném skoku do kráteru Honsö nezemřela, ale ocitla se v ČP "C" (zasunula se do svého paralelního dvojníka), aby žila stejným - nebo přinejmenším velmi podobným - způsobem jako v předešlých dvou časoprostorech.
2) Anna Mittelbraunová:
Protože blahopřejné telegramy k sňatku Ranga Vietto (adresované poste restante Garth, heslo "Rang"), které měly opodstatnění v ČP "A", existují i v ČP "C" (viz první Dodatek, kopie v archivech), zatímco v ČP "B" z pochopitelných důvodů existovat nemohly, jsou tu dvě možnosti: Buď se R.V. v ČP "C" opět oženil s Annou Mittelbraunovou (která se tudíž nestala tragickou obětí svých bigotních příbuzných), nebo se s ní vůbec neseznámil (třeba úmyslně, aby ji ušetřil smutného osudu) a ženil se s nějakou jinou ženou. Samozřejmě se přímo nabízí myšlenka, že šlo o Noru Léonsdóttir.
3) Vlasta Brantová de Condé:
Protože v ČP "C" (v našem světě) údajně zahynula při katastrofě rakety VS 15b, nepodařilo se R.V. změnit její osud, i když na to měl celých dvanáct let. V ČP "B" navedl raketu sám do kráteru Honsö (což byl důmyslný nápad, před jehož tragickým heroismem smekám); co se stalo s Vlastou Brantovou-de Condé v ČP "C", že byla opět v posádce nešťastné rakety, se neodvažuji dohadovat; snad její osud opět ovlivnila nemoc a smrt jejího bratra (skutečně zemřel na Luně), což R.V. nemohl změnit.
4) Leonora (Nora Léonsdóttir):
Zdálo by se, že nám o ní druhá část Zápisků poskytla dostatečné množství informací. Ale je to jen zdání. V ČP "C" (v současnosti) totiž žije jen její bratr Gunnar Léonsson, dědic Arnarssonových loděnic (o němž se v ČP "B" R.V. vůbec nezmiňuje). Zjistil jsem, že Gunnar Léonsson (syn "starého Vikinga") měl sestru Noru, která záhadně zmizela ve svých osmadvaceti letech (v roce 2028). Nebyla egyptoložkou, ale nukleární inženýrkou, pracovnicí Ústavu pro výzkum

elementárních částic v Grossenheimu(!). Tím se nám otevírá pole pro zajímavou (a nikoliv nepravděpodobnou) domněnku:
Přestože se se Leonora i R.V. zasunuli (je to výraz, který použil Max Eckstein a já sám ho používám z nedostatku jiného, výstižnějšího) do svých paralelních dvojníků v poměrně mladém věku (L. bylo necelých šestnáct, R.V. o rok víc), zachovali si veškeré informace ze svých předchozích existencí a byli v důsledku toho duševně mnohem vyspělejší, než byli v téže době ve svém minulém časoprostoru. (O tom svědčí i rozdíl mezi vzpomínkami a skutečností a jejich vzájemný vztah hned zpočátku.) Proto se pravděpodobně už tehdy rozhodli, že zatímco R.V. bude pokračovat v oboru, pro nějž měl ty nejlepší předpoklady (v hudbě), aby tím později získal finanční prostředky pro další utkání s hjeldem, věnuje se Leonora po maturitě studiu stejně potřebnému - totiž nukleární fyzice. Proto nebyli v závěru roku 2028 odkázáni na náhodné a riskantní akce, neboť díky Leonoře mohli mít k dispozici dokonalou zbraň - snad nukleární pumu. Svědčí o tom i nám dobře známá katastrofa z 31. prosince 2028, jejíž centrum bylo na Honsö. Od roku 2029 je také Garth známý jako lázeňské město (léčivé sirné prameny), zatímco jak v ČP "A" tak v ČP "B" zná R.V. pouze staré hansovní nebo přístavní či přímořské město. Myšlenka, že všechny garthské léčivé prameny, které vznikly v důsledku honsöského výbuchu, prostě R.V. nemůže znát, protože se času po výbuchu nikdy nedožil, se přímo nabízí.
Tím jsme vysvětlili nesrovnalosti, ale nezbavili se otázek, které se mohou pohybovat v rovině sofismat i pustých kalkulací, ale také (budeme-li se jimi hlouběji zabývat) mohou člověku způsobit mrazení.
Co je hjeld a kdo jsou Nyströmovi flajmeni (v překladu z Nyströmovy ostrovní americtiny doslovně moucholidé, ale také prostě létající lidé, což odpovídá bytostem s křídly z Leonořina papyrusu) se těžko dovíme; R.V. se nezmiňuje (alespoň nikoli v nám známém textu), že by něco podobného spatřil on sám nebo Leonora ve chvíli jejich společné "smrti".
Další otázkou je, kde se v našem dnes nacházejí účastníci příběhů zachycených v Zápiscích Rangem Vietto? Byli snad v roce 2028 (našeho letopočtu) odmrštěni hjeldem do časoprostoru "D" a z něj do dalšího a dalšího…? (Snad by bylo vhodnější označovat jednotlivé hypotetické časoprostory číslicemi, neboť aritmetická řada je nekonečná, zatímco abeceda má svoje "A" a "Z". Představme si tyto paralelní světy jeden za druhým, cosi jako nekonečný perlový náhrdelník navlečený na niti hjeldu, která jím prochází taktéž do nekonečna, odnikud - nikam.) Tato malá společnost lidí je nucena prožít nekonečné množství životů, aby na konci každého vždy znovu narazila na hjeld a zničila ho; ale agónie hjeldu ji vždy vrhne do minulosti dalšího paralelního světa, a ve všech těchto dalších světech (do nekonečna?!) je hjeld, neboť nekonečný počet paralelních časoprostorů neznamená nic víc, než že jde o svět jeden, jenom s nekonečným množstvím zanedbatelných variant…
Filosof by snad řekl, že boj s hjeldem symbolizuje nekonečnost sysifovského lidského pachtění za lepším světem, které má vždy na konci neúspěch, ale přesto nikdy nekončí… a nesmysl se tak stává smyslem lidské existence. Jenže to jsou jen slova; zatímco život Ranga Vietto a jeho přátel se cyklicky opakuje, aby vždy znovu skončil zničením hjeldu, náš běží dál. V důsledku toho nás nemůže nenapadnout otázka: Co by se stalo se světem, kdyby se jednou nepodařilo hjeld zastavit? Vždyť kolem nás se svět mění. Umíráme, rodíme se. Vznikají nové hodnoty. Pronikáme dál a dál do vesmíru… Ale to všechno jen díky tomu, že v minulosti kdosi z nás znova a znova ničí číhající hjeld. A zatímco tito lidé, kataklyzmatu zkázy hjeldu nejbližší, mizejí v minulosti paralelních světů, aby se znovu dožívali kritického dne, zasahuje budoucnost (či spíše naši přítomnost) nejistota:
Co když jednoho dne hjeld v nám nedosažitelné minulosti zvítězí? Zanikne tím jenom jedna zanedbatelná perla v náhrdelníku, nebo bude naráz zničen náhrdelník celý?
Pokud ano, pak bude naše minulost od roku 2028, ale i naše přítomnost (a samozřejmě budoucnost, neboť budoucností je pro nás i zítřejší den) anulována. Kolik generací se vůbec nenarodí, co objevů nebude učiněno, kolik práce nebude vykonáno… A nebude nikdo, kdo by litoval našich zmařených životů, kdo by kladl květiny na naše hroby; neboť člověk se musí nejdřív narodit, aby mohl zemřít.
A tak je třeba uvědomit si, že žijeme v čase navíc; historie člověka možná skončila s rokem 2028, aby se mrtvá Země z čisi vůle stala polem, připraveným pro novou setbu.
Jakou, to se neodvažuji ptát.

Metropol
únor 2087

Historie člověka možná skončila s rokem 2028...
DOSLOV AUTORA
Když jsem někdy v roce pětašedesátém začal psát plnicím perem na linkovaný papír první verzi Zápisků z Garthu, neměl jsem ani ponětí, že jednou budu jejich sazbu a kreslení ilustrací na počítači konzultovat s přítelem-odborníkem ze své pracovny telefonicky přes družici…
Proto se mi v současnosti (která je pro mě vskutku jakýmsi jiným časoprostorem) zdá příběh Ranga Vietto značně naivní. Nad tehdy třiatřicetiletým autorem se dokonce místy usmívám a pln shovívavosti mu odpouštím i věčné cigarety, které si jeho hrdinové zapalují kde se dá, když zřejmě nevědí co s rukama (a kterých jsem se ostatně já sám nezbavil dodnes). Leč kdybych chtěl text Zápisků z Garthu modernizovat a zbavit ho rekvizit dnes už značně archaických, zbavil bych ho i svého vlastního okouzlení fantastickou literaturou dostupnou v mých Kristových létech. Budiž tedy i čtenář tolerantní a přijme shovívavě všechny nakupovací vozíky, servírovací stolky, laminátové landrovery a taxametry i telefony na nikláky stejně jako tajemný papyrus, murderwather kolem ostrova Honsö a značně svérázně řešenou problematiku antikoncepce…

Taktéž prosím všechny jazykové úpravce a modernizátory, aby prominuli muži, jenž prožil nejméně čtyři zásadní (a dle jeho názoru zcela zbytečné) změny českého pravopisu, že si ze všech možných i nemožných variant prostě vybral ty, které mu připadají nejpřirozenější.
Nepsal jsem kdysi Zápisky z Garthu proto, abych je vydal; nebyl jsem profesionálním spisovatelem a nad stránkami s dobrodružstvími vymyšlených hrdinů jsem prožíval dobrodružství vlastní, mnohdy inspirovaná mým tehdejším (též poněkud dobrodružným) životem. Když jsem se v současnosti znova zabýval jejich dějem, uvědomil jsem si, že ostrov Sealand se ve skutečnosti jmenuje Hiddensee, ponuré jezero Swarrogzee je horskou přehradou na Černé Nise poblíž Bedřichova, že samo slovo hjeld vzniklo při hře na hrdiny v roce 1960 (kdy byly všechny Dračí sluje značně vzdálenou budoucností), - a že svůj dávný předobraz má i ona věčná idée fixe Vlasta… Konečně ani Leonora není tak docela vymyšlená.
Tudíž hledím-li dnes ze své kmetské současnosti na svou současnost tehdejší, přece jenom nedokážu říct spolu s klasikem: No no no no…
Snad to teď neřeknete ani vy.

V Libouchci
1. března 1995

Jaroslav Velinský
Zápisky z Garthu / Leonora
V roce 1995 vydal
KAPITÁN KID, spisovatelství a výroba knih
v Libouchci 339, PSČ 403 35
Druhé, doplněné vydání,
u firmy KAPITÁN KID první
Grafická úprava, ilustrace, obálka, sazba:
Autor